Prima parte din seria *Bill Hodges*

STEPHEN KING

MR. MERCEDES

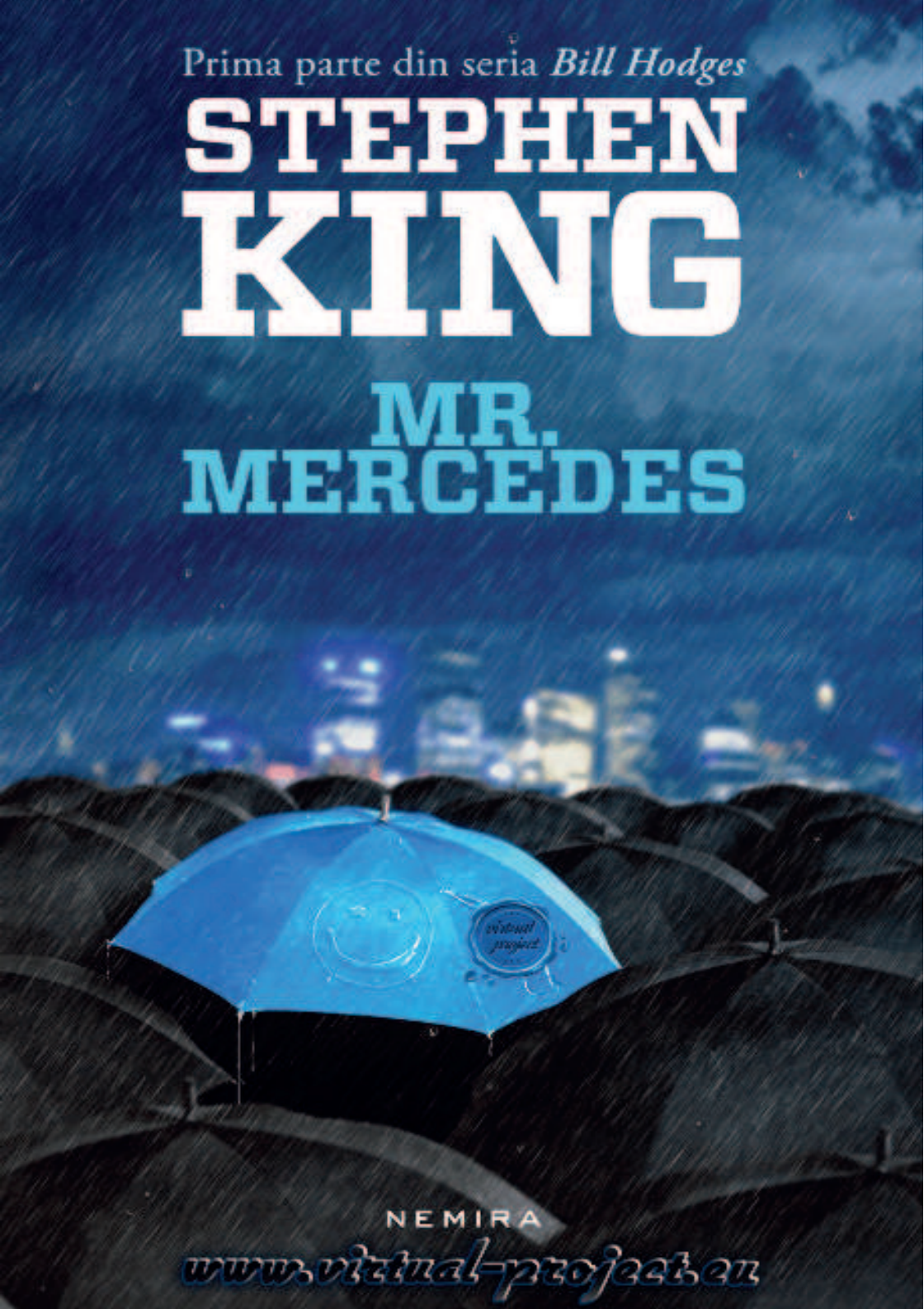

NEMIRA

www.virtual-project.eu

STEPHEN KING

MR. MERCEDES

Traducerea:
RUXANDRA TOMA

Original: *MR. MERCEDES* (2014)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2015

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ținut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuțiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viața exclusiv creației literare şi, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit

numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

În amintirea lui James M. Cain
„M-au azvârlit din camionul cu fân cam pe la prânz…”[1]

[1] Citat din *Poştaşul sună întotdeauna de două ori* al celebrului romancier şi ziarist american James M. Cain (1892–1977) (n.tr.).

MERCEDESUL CENUŞIU

9-10 aprilie 2009

Augie Odenkirk avea un Datsun din 1997, care încă mergea bine în ciuda kilometrajului mare; însă consuma mult, iar benzina era scumpă, mai ales pentru un şomer. Din păcate, Centrul Municipal se afla în partea cealaltă a oraşului, aşa că s-a hotărât să ia ultimul autobuz. A coborât la unsprezece şi douăzeci, ducând rucsacul în spate şi sacul de dormit sub braţ. Îşi zicea că sacul ăla îi va fi de mare folos, mai ales înspre ceasurile trei ale dimineţii. Căci vremea era umedă şi rece.

— Baftă, omule! îi urase şoferul autobuzului la coborâre. Măcar şi pentru că eşti primul la coadă, tot trebuie să capeţi ceva.

Numai că nu era primul. Când Augie ajunse la aleea în pantă, care ducea la amfiteatru, observă un grup de cel puţin douăzeci de oameni aşteptând deja în faţa şirului de uşi. Unii stăteau în picioare, cei mai mulţi îşi aduseseră scăunele pliante şi se aşezaseră pe ele. Fuseseră montaţi nişte stâlpi între care era întinsă banda galbenă avertizând că TRECEREA era INTERZISĂ, iar aceştia creau un traseu complicat, asemănător unui labirint. Augie era familiarizat cu genul acesta de amenajări; le văzuse şi în cinematografe, şi în banca aceea căreia îi era dator-vândut şi le înţelegea foarte bine scopul: să înghesuie cât mai multe persoane într-un spaţiu cât mai mic.

Când se apropie de capătul a ceea ce va deveni curând un rând lung de candidaţi în căutarea unui loc de muncă, înşiruiţi asemenea unor dansatori de conga, Augie se simţi deopotrivă uluit şi şocat văzând că ultima femeie de la coadă avea un port-bebe în care dormea un copilaş. Obrajii celui mic erau înroşiţi de frig şi avea o uşoară hârâială în respiraţie.

Femeia auzi gâfâitul lui Augie şi se întoarse spre el. Era tânără şi destul de drăguţă, în ciuda cearcănelor negre de

sub ochi. La picioare avea o sacoşă matlasată. Augie presupuse că în ea se aflau toate cele trebuincioase bebeluşului.

— Bună, îl întâmpină ea. Şi bun venit în Clubul Celor Care Se Scoală Devreme.

— Să sperăm că vom ajunge departe.

Se gândi puțin, ajunse la concluzia că „la naiba” şi întinse mâna.

— August Odenkirk. Augie. Am fost disponibilizat de curând. Aşa se zice în secolul douăzeci şi unu când eşti pus pe liber.

Tânăra i-o strânse ferm, câtuşi de puțin timid.

— Eu sunt Janice Cray, iar gogoloiul ăsta e fetița mea, Patti. Cred că pot spune că şi eu am fost disponibilizată. Lucram ca menajeră la o familie drăguță din Sugar Heights. Domnul are… cum să zic… o afacere cu maşini.

Augie se strâmbă.

Janice dădu din cap.

— Da, ştiu. Mi-a zis că-i pare rău să mă dea afară, dar sunt nevoiți să strângă cureaua.

— Se tot întâmplă chestii dintr-astea în ultima vreme, murmură Augie, spunându-şi în gând: *Dar chiar n-ai găsit pe nimeni să stea cu asta mică? Nicio bonă? Chiar nimeni?*

— A trebuit s-o iau cu mine.

Evident că Janice Cray nu trebuia să fie înzestrată cu calități telepatice ca să-şi dea seama ce gândeşte el.

— N-am avut cu cine s-o las. Zău că nu. Fata de la mine de pe stradă nu poate să stea toată noaptea, chiar dacă, prin absurd, mi-aş permite s-o plătesc, ceea ce nu e cazul. Nu ştiu ce-am să mă fac dacă nu-mi găsesc o slujbă.

— Şi nici la părinții tăi n-ai putut s-o duci? o întrebă Augie.

— Ai mei stau în Vermont. Dacă aş avea ceva minte, aş lua-o pe Patti şi m-aş duce la ei. E frumos acolo. Numai că au şi ei problemele lor. Tata zice că locuința lor a intrat la apă. Nu la propriu, evident, că doar casa nu-i făcută pe râu. Nu, e o chestie legată de bani.

Augie dădu din cap. Şi chestii din astea se tot întâmplau în

ultima vreme.

Câteva maşini se apropiau acum, urcând dinspre Marlborough Street, unde se dăduse Augie jos din autobuz. Făcură la stânga, intrând în imensa parcare goală, care cu siguranță avea să fie plină ochi până în zori… cu destule ore înainte ca Primul Târg Anual de Locuri de Muncă să-şi deschidă porțile. Niciuna dintre ele nu părea nouă. Conducătorii le parcară şi din majoritatea coborâră trei sau patru persoane în căutare de locuri de muncă, pornind să îngroaşe rândurile celor deja sosiți în fața amfiteatrului. Augie nu mai era acum ultimul de la coada care se întinsese până aproape de prima buclă a labirintului.

— Dacă-mi fac rost de o slujbă, am să-mi iau şi o bonă, spuse tânăra. Dar deocamdată Patti şi cu mine trebuie să strângem din dinți şi să îndurăm.

Copila avu un acces de tuse cu o notă cam anginoasă care-l nelinişti pe Augie, se agită puțin în port-bebe, apoi se linişti. Bine măcar că era înfofolită cum trebuie; ba avea şi o pereche de mănuşi în mânuțele ei mici.

Copiii sunt nişte supraviețuitori, încercă Augie să-şi calmeze îngrijorarea. Îşi aduse aminte de Dust Bowl[2] şi de Marea Criză Economică tot din anii aceia. Nu că această criză de acum nu ar fi fost suficient de mare din punctul lui de vedere. Cu numai doi ani în urmă totul fusese în regulă. Nu că ar fi trăit pe picior mare, nu, nici vorbă, dar reuşea să se *descurce.* Ba chiar îi mai rămâneau ceva bani la sfârşitul lunii. Acum se dusese dracului totul. Făcuseră ceva cu banii. Nu reuşea să înțeleagă; el fusese doar un biet şoarece de birou în cadrul departamentului de expediere a mărfurilor al companiei Great Lakes Transport şi nu se pricepea decât la facturi şi la programele de calculator cu ajutorul cărora dirija mărfurile ce aveau să fie transportate cu vaporul, trenul ori avionul.

— O să mă vadă oamenii cu copilul în brațe şi o să creadă

---

[2] Dust Bowl – nume dat perioadei de puternice furtuni de nisip care s-au abătut asupra SUA şi Canadei în anii treizeci (n.tr.).

că-s iresponsabilă, se văicări Janice Cray. Ştiu asta, le-am citit dezaprobarea pe chipuri, am citit-o şi pe al tău. Dar ce să fi făcut? Chiar dacă vecina mea ar fi putut să stea cu asta mică toată noaptea, m-ar fi costat optzeci şi patru de dolari. *Optzeci şi patru!* De unde? Am pus deoparte chiria pe luna viitoare şi după aia sunt fiica ploii.

Încercă să zâmbească, iar la lumina lămpilor cu vapori de sodiu din parcare Augie îi zări perlele lacrimilor pe gene.

— Am luat-o pe arătură, încercă ea să glumească.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, dacă asta faci.

Coada făcuse deja prima buclă şi ajunsese paralel cu locul unde se afla Augie. În plus, fata avea dreptate. Oamenii se uitau urât la copilul care dormea în port-bebe.

— O, nu contează. Nu-s decât o amărâtă de mamă singură, fără bărbat şi fără serviciu. Vream să-mi cer scuze tuturor pentru tot.

Se întoarse să se uite la bannerul întins deasupra şirului de uşi. Pe el scria **1.000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!** Şi dedesubt: *Suntem alături de locuitorii oraşului nostru!* – **RALPH KINSLER, PRIMAR.**

— Câteodată îmi vine să-mi cer iertare pentru masacrul de la Liceul Columbine[3] şi pentru unsprezece septembrie şi pentru că Barry Bonds[4] s-a apucat să se îndoape cu steroizi.

Scoase un chicotit cam isteric şi continuă:

— Ba chiar uneori mi se arată să-mi cer scuze pentru naveta aia care a explodat în spațiu[5], deşi de-abia învățam să merg atunci când s-a întâmplat.

— Linişteşte-te, îi zise Augie. O să fie bine.

Însă aceasta era doar o vorbă din multele pe care le spui adesea, fără să însemne nimic.

— Măcar de n-ar fi umezeala asta. Am îmbrăcat-o bine, ca să nu-i fie frig, dar umezeala asta…

Clătină amărâtă din cap.

---

[3] 20 aprilie 1999 (n.tr.).

[4] Barry Bonds – jucător profesionist de baseball (n.tr.).

[5] Naveta spațială Challenger a explodat la doar 73 de secunde de la lansare, 28 ianuarie 1986 (n.tr.).

— Da' o să ne descurcăm, Patti, nu-i aşa?

Îi adresă lui Augie un zâmbet mic şi deznădăjduit.

— Măcar să nu plouă.

Nu a plouat, dar umezeala s-a intensificat atât de mult, încât au ajuns să vadă stropi minusculi plutind în lumina lămpilor. La un moment dat, Augie şi-a dat seama că Janice Cray adormise de-a-n picioarelea. Stătea într-o rână, cu umerii gârboviți; părul îi atârna peste obraji în şuvițe ude, iar bărbia îi căzuse aproape de stern. Se uită la ceas şi văzu că era trei fără un sfert.

Peste nici zece minute, Patti Cray se trezi şi începu să plângă. Mama ei (*tot o copilă,* îşi spuse Augie) tresări puternic, scoase un fornăit ca de cal, înălță capul şi încercă să scoată sugarul din port-bebe. Nu izbuti din prima, pentru că picioruşele fetiței se încurcaseră în materialul rucsacului. Interveni Augie să o ajute şi, când Patti ieşi în sfârşit din culcuş, urlând acum cât o țineau puterile, observă că hăinuța ei roz şi căciulița de aceeaşi culoare erau acoperite cu stropi de apă.

— I-e foame, spuse Janice. Pot să-i dau să sugă. Dar plânge şi pentru că a făcut pe ea. Se simte prin pantalonaşi. Ce mă fac, că n-am cum s-o schimb aici – uite ce ceață s-a lăsat!

Augie se întrebă care era zeitatea aceea, cu simțul umorului extrem de dezvoltat, care aranjase ca el să ajungă la coadă chiar în spatele tinerei mame. Şi se mai întrebă cum naiba se va descurca ea tot restul vieții – *tot restul,* nu doar în următorii optsprezece ani cât va mai răspunde de copilul acesta. Cum adică să ieşi pe o asemenea vreme doar cu o traistă cu scutece?! Cât de disperată trebuie să fii?!

Îşi lăsase sacul de dormit lângă traista lui Janice. Acum se lăsă pe vine, îl dezlegă, îl desfăşură şi desfăcu fermoarul.

— Bagă-te aici. Încălzeşte-te şi încălzeşte-o şi *pe ea.* Şi o să-ți dau eu chestiile de care ai nevoie.

Femeia îl privi lung, ținând în brațe bebeluşul care plângea şi se zvârcolea.

— Eşti însurat, Augie?

— Divorțat.

— Ai copii?

El clătină din cap.

— Şi atunci, de ce eşti atât de bun cu noi?

— Pentru că ne-am nimerit aici împreună, spuse el ridicând din umeri.

Îl mai cercetă cu privirea o clipă, părând că încerca să se hotărască ce să facă, apoi îi întinse fetița. Augie o luă cu mâini neîndemânatice, uitându-se fascinat la feţişoara furioasă, la mucul uscat de pe năsucul cârn, la picioruşele care se zbăteau în salopeta din flanel roz. Janice se strecură în sacul de dormit şi apoi ridică mâinile:

— Dă-mi-o, te rog.

Augie i-o dădu, iar femeia se îngropă şi mai adânc în culcuşul moale. Alături, în locul unde coada făcuse prima buclă, erau doi tineri care se zgâiau la ei.

— Vedeți-vă de treburile voastre, le zise Augie şi cei doi întoarseră capetele.

— Eşti bun să-mi dai un scutec? îi ceru Janice. Trebuie s-o schimb înainte să-i dau să mănânce.

El se lăsă într-un genunchi pe asfaltul ud şi trase fermoarul de la sacoşa matlasată. Rămase surprins să descopere înăuntru scutece din cârpă în loc de pamperşi, dar apoi înțelese. Scutecele din cârpă puteau fi spălate şi folosite iar şi iar. Înseamnă că mai exista ceva speranță pentru tânăra asta.

— Văd aici şi o sticluță cu Baby Magic. Să ți-o dau şi pe asta?

Răspunsul înfundat veni din adâncurile sacului de dormit, care lăsa să se vadă doar un ciuf din părul ei castaniu:

— Da, te rog.

Îi înmână loțiunea şi un scutec. Şi atunci sacul de dormit începu să se clatine şi să salte. La început, urletele copilei deveniră şi mai puternice. Dintr-una din buclele mai îndepărtate ale cozii, ascunse în ceața groasă, se auzi o voce enervată:

— Da' fă-i, domnule, ceva să tacă!

Şi o alta:

— Ar trebui să sunăm la Protecția Copilului.

Augie aşteptă, cu ochii la sacul lui de dormit care se potolea treptat. Dinăuntru ieşi o mână cu un scutec.

— Vrei, te rog, să-l pui în sacoşă? Găseşti acolo o pungă de plastic pentru astea murdare.

Capul tinerei apăru din deschizătura sacului de dormit, aşa cum se iţeşte capul unei cârtiţe din vizuină.

— Fii pe pace, nu-i căcălică. Doar pipi.

Augie luă scutecul, îl vârî în punga din plastic (cu logoul firmei COSTCO[6] pe o parte), apoi trase la loc fermoarul de la sacoşă. Plânsetele din sacul de dormit (o, *câți saci, câte pungi, câte traiste,* filosofă el) continuară încă un minut, apoi încetară brusc atunci când Patti începu să sugă la sânul mamei ei în parcarea Centrului Municipal. Deasupra şirului de uşi ce nu se vor deschide decât peste şase ore, bannerul fâlfâi apatic o singură dată. **1.000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!**

Sigur că-s garantate, îşi zise Augie. *La fel cum e garantat că nu faci SIDA dacă te îndopi cu vitamina C.*

Trecură douăzeci de minute. Alte maşini urcară panta dinspre Marlborough Street. Alți oameni se aşezară la coadă. Augie estimă că se strânseseră deja cam patru sute de persoane. În ritmul ăsta, se vor face două mii până la nouă, când se vor deschide uşile, iar socoteala aceasta era una precaută.

Dacă mi se oferă postul de bucătar de prăjelnițe la McDonald's, am să-l accept?

Probabil.

Dar cel de amfitrion la unul din magazinele Walmart?

O, absolut! Surâs larg şi *bine ați venit pe la noi.* Augie ar fi fost în stare să se ia de gât cu toți de la coadă pentru o slujbă de băgător de seamă, din ăla care întâmpină clienții.

Sunt într-adevăr o fire prietenoasă, îşi spuse şi chicoti înfundat.

---

[6] COSTCO – cel mai mare lanț de magazine cu vânzări en-gros din SUA (n.tr.).

Din sacul de dormit:

— Ce-i de râs?

— Nimic, zise el. Ține-o în brațe pe aia mică să se încălzească.

— O țin.

Cu zâmbet în glas.

La trei şi jumătate se lăsă iar într-un genunchi, ridică partea superioară a sacului şi se uită înăuntru. Janice Cray dormea ghemuită, cu fetița la piept. Imaginea asta îl duse cu gândul la *Fructele mâniei*[7]. Cum o chema pe fata din carte? Aia care a ajuns să aibă grijă de bărbat? Avea un nume de floare, îşi aduse el aminte. Crina? Nu. Narcisa? Nici vorbă. Îi trecu prin minte să-şi ducă mâinile căuş la gură şi să urle cât îl țin puterile spre mulțimea de la coadă: *CARE DINTRE VOI A CITIT* FRUCTELE MÂNIEI?

Se ridică (surâzând ca pentru sine la ideea asta trăsnită) şi atunci îşi aminti. Roza. Pe fata din *Fructele mâniei* o chema Roza. Dar nu doar Roza şi atât; ci Roza de *Sharon.* I se părea că numele acesta avea o sonoritate biblică, dar nu putea fi sigur; nu citise niciodată Biblia.

Privi în jos la sacul de dormit, în care el sperase că-şi va petrece orele dintre miezul nopții şi zorii zilei, şi se gândi cum îi spusese Janice Cray că vrea să-şi ceară scuze pentru masacrul de la Liceul Columbine şi pentru unsprezece septembrie şi pentru dopajul lui Barry Bonds. Probabil că ar recunoaşte că-i de vină şi pentru încălzirea globală. Poate atunci când toate astea se vor fi terminat, iar ei îşi vor fi făcut rost de câte o slujbă – sau nu; şi varianta asta era la fel de probabilă – o s-o invite să ia micul dejun împreună. Nu ca o întâlnire între un bărbat şi o femeie, nu, nimic de felul acesta, doar un mic dejun cu omletă şi şuncă. Iar după aceea vor pleca fiecare la treburile lor şi nu se vor mai vedea niciodată.

---

[7] *Fructele mâniei (Grapes of Wrath,* 1939) – roman al lui John Steinbeck (n.tr.).

Apărură alți oameni. Coada ajunsese acum la capătul labirintului de stâlpi cu banda fudulă de mesajul pe care-l transmitea: TRECEREA INTERZISĂ. Depăşind limita aceasta, coada intrase în parcare. Ce-l surprinse pe Augie – şi-l făcu să se simtă cam neliniştit – era *tăcerea* locului plin cu oameni. De parcă toți ar fi ştiut că strădania lor era oricum sortită eşecului, iar acum aşteptau doar confirmarea oficială.

Bannerul mai flutură apatic o singură dată.

Ceața se făcea tot mai deasă.

Cu puțin înainte de ora cinci dimineața, Augie se smulse din propria-i moțăială, bătu puternic din picioare ca să şi le dezmorțească şi observă că o lumină neplăcută, de culoarea fierului, se furişase prin văzduhul nopții. Nu avea nimic a face cu aurora gingaşă şi trandafirie din poeme şi vechile filme tehnicolor; acesta era antonimul desăvârşit al zorilor de zi, umed, rece şi palid, ca obrazul unui cadavru de o zi.

Vedea cum amfiteatrul din Centrul Municipal îşi dezvăluie treptat întreaga-i „splendoare" arhitectonică de prost gust care a caracterizat secolul nouăsprezece. Distingea cele vreo douăzeci de bucle ale şirului de oameni care aşteptau răbdători să se deschidă porțile Târgului de Locuri de Muncă şi vedea cum capătul cozii se pierde în ceață. Acum se auzeau discuții de ici şi colo, iar atunci când prin spatele uşilor de sticlă se văzu trecând un paznic în uniformă gri, din mulțime se ridicară câteva urale sarcastice.

— Pe alte planete se descoperă viața! strigă unul dintre cei doi tineri care se uitaseră urât la Janice Cray.

Bărbatul acesta se numea Keith Frias, iar în scurtă vreme brațul stâng îi va fi smuls din trup.

Ironia îi fu întâmpinată cu câteva râsete moderate, iar oamenii reveniră la discuțiile lor. Lumina aceea urâtă nu era deosebit de încurajatoare, dar oricum era ceva mai plăcută decât bezna cețoasă a primelor ore ale dimineții.

Augie se lăsă iarăşi în genunchi lângă sacul lui de dormit şi îşi apropie urechea de el. Surâse uşor când auzi sforăitul slab şi regulat dinăuntru. Poate că-şi făcuse degeaba griji pentru ea. Presupunea că sunt pe lume oameni care reuşesc

să supraviețuiască – ba chiar să o ducă destul de bine – pe seama bunăvoinței străinilor. Iar tânăra care acum sforăia în sacul lui de dormit s-ar putea să fie una dintre aceştia.

Îi trecu prin minte că el şi cu Janice Cray s-ar putea prezenta la mesele diverşilor angajatori ca un cuplu. Şi în cazul acesta prezența copilului nu ar mai sugera iresponsabilitate, ci mai degrabă devotament din partea amândurora. Nu ştia de unde-i venise ideea aceasta, căci firea omenească avea multe necunoscute pentru el, dar credea că s-ar fi putut să meargă. Hotărî să-i împărtăşească ideea aceasta lui Janice atunci când tânăra se va trezi. Ca să vadă ce părere are. Nu vor putea pretinde că sunt căsătoriți: ea nu avea verighetă, iar el renunțase să o mai poarte pe a lui de vreo trei ani, dar ar putea spune că sunt… cum se zicea acum? Parteneri.

Maşinile continuau să urce panta dinspre Marlborough Street la intervale regulate. Curând vor apărea şi cei fără maşini, de-abia coborâți din prima cursă a zilei. Augie era convins că autobuzele ieşeau pe traseu la ora şase. Din cauza ceții dense, din maşini nu se vedeau decât farurile şi nişte siluete fantomatice în spatele parbrizelor. Unii dintre nou-sosiți făceau cale întoarsă, descurajați de marea de oameni din fața amfiteatrului; dar majoritatea mergeau înainte, îndreptându-se către puținele locuri rămase libere în parcarea uriaşă.

La un moment dat, Augie observă o formă de maşină care nici nu întorcea, nici nu-şi continua drumul spre sectoarele îndepărtate ale parcării. Farurile ei, nefiresc de strălucitoare, erau flancate de proiectoare galbene de ceață.

După mască pare un Mercedes-Benz, îşi spuse Augie. *Dar ce naiba să caute un Mercedes-Benz la un târg de joburi?*

Probabil că era Primarul Kinsler, venit să spună câteva vorbe membrilor din Clubul Celor Care Se Scoală Devreme. Să-i felicite pentru curajul de a-şi fi luat viața în propriile mâini, în buna tradiție americană. Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi zise Augie, era de prost gust să-şi facă apariția într-un Mercedes, chiar dacă acesta era destul de vechi.

Un individ mai în vârstă din fața lui Augie (Wayne Welland,

acum în ultimele clipe ale existenței sale pământene) zise:

— Ăla-i un Benz? Arată ca un Benz.

Augie deschise gura să-i spună că bineînțeles că era, n-aveai cum să confunzi farurile de Mercedes; dar chiar atunci şoferul maşinii (din care se desluşea doar o siluetă vagă) se propti în claxon, producând un țiuit lung şi iritat. Farurile sclipiră şi mai puternic, gravând conuri de lumină albă prin picurii de apă ai ceții, iar maşina făcu un salt înainte, ca şi cum ar fi fost îmbrâncită de zgomotul nervos al claxonului.

— Hei! exclamă surprins Wayne Welland.

Acesta a fost ultimul lui cuvânt.

Maşina s-a repezit drept spre țarcul împrejmuit de banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ, unde mulțimea de oameni era cea mai compactă. Unii au încercat să fugă, dar nu au reuşit să scape decât cei aflați în spate. Cei din apropierea uşilor – adică aceia care Se Scoală cu adevărat Devreme – nu au avut nicio şansă. S-au lovit unii de alții, au intrat în stâlpi şi i-au dărâmat. Mulțimea s-a balansat încolo şi încoace, formând valuri agitate. Cei mai bătrâni şi mai mici de statură au căzut şi au fost călcați în picioare. Împins cu putere spre stânga, Augie se împiedică, îşi recăpătă echilibrul, apoi fu împins înainte. Un cot apăru din senin şi-l lovi tare în obraz, chiar sub ochiul drept şi nu mai văzu nimic cu el în afară de artificii ca de Patru Iulie. Cu stângul, însă, reuşi să observe cum Mercedesul nu doar că ieşea din ceață, ci părea a se *întrupa* din ea. Era un sedan mare şi cenuşiu, cel mai probabil un SL500, din cele cu doisprezece cilindri. Şi în momentul acela toți doisprezece zbierau din toate puterile.

Îmbrâncit iarăşi, Augie căzu în genunchi lângă sacul de dormit şi primi lovituri repetate atunci când încercă să se ridice: lovituri în umeri, în brațe, în spinare. Oamenii urlau. Auzi un zbieret de femeie: *Feriți-vă, feriți-vă! Nu opreşte!*

Văzu capul lui Janice Cray ieşit din sacul de dormit. Ochii tinerei clipeau nedumeriți. Şi îi sugeră încă o dată imaginea unei cârtițe sfioase ivite în pragul vizuinii. O doamnă cârtiță buimacă de somn.

Reuşi să se ridice în patru labe şi se culcă peste sacul în

care se aflau femeia şi copilul, de parcă astfel ar fi reuşit să le protejeze de impactul cu maşinăria germană de două tone. Auzi strigătele oamenilor, acoperite aproape complet de mugetul motorului uriaş. Cineva îl lovi zdravăn în cap, dar abia dacă simți durerea.

A mai avut timp să-şi spună: *Voiam să o invit la micul dejun pe Roza de Sharon.*

A mai avut timp să-şi spună: *Poate o să schimbe direcția.*

Aceasta ar fi fost şansa lor, unica lor şansă. Vru să ridice capul ca să vadă ce se întâmplă şi chiar atunci un cauciuc imens îi umplu câmpul vizual. Simți cum femeia îl strânge tare de braț. A mai avut timp să spere că fetița nu se trezise încă. Apoi timpul a expirat.

DETECTIV LA PENSIE

1

Hodges iese din bucătărie cu o cutie de bere în mână, se aşază în fotoliul cumpărat de la La-Z-Boy[8] şi pune cutia lângă armă, pe măsuța din stânga lui. Arma e un revolver Smith & Wesson M&P, de calibrul .38. M&P înseamnă „pentru uzul Militarilor şi al Poliţiştilor". Mângâie absent arma, aşa cum îți mângâi câinele bătrân şi credincios, apoi ia telecomanda şi dă drumul la televizor pe Canalul Şapte. A întârziat puțin, căci emisiunea a început deja, iar publicul din platou aplaudă frenetic.

Îşi aduce aminte de o modă, vremelnică, dar nefastă, ce pusese stăpânire pe oraş pe la sfârşitul anilor optzeci. Sau poate ar fi mai corect să spună că *infectase* oraşul, deoarece fusese ca o febră pasageră. Cele trei gazete din oraş publicaseră editoriale pe tema respectivă o vară întreagă. Acum două din ziarele acestea au dispărut, iar al treilea e la Terapie Intensivă.

Moderatorul apare, călcând apăsat şi țeapăn. Poartă un costum elegant şi face cu mâna publicului. De când a ieşit la pensie din poliție, Hodges urmăreşte emisiunea aceasta aproape în fiecare după-amiază lucrătoare a săptămânii şi a ajuns la concluzia că individul cu pricina e mult prea inteligent pentru treaba asta ce seamănă oarecum cu scufundarea într-un canal colector fără costum de scafandru. Crede că moderatorul este genul de om care la un moment dat se va sinucide, iar rudele şi prietenii lui vor spune că nu a existat niciun semn care să le indice că ar fi fost nefericit; ba chiar vor povesti cât de vesel fusese ultima oară când se întâlniseră.

Gândind aşa, Hodges îşi mai mângâie o dată revolverul, cu

---

[8] La-Z-Boy, Inc. – producător de mobilier, cu sediul în Monroe, Michigan, SUA (n.tr.).

acelaşi aer absent. E model Victory. Vechi, dar bun. Cât a fost la serviciu a folosit un Glock de calibrul .40. Şi-l cumpărase singur – polițiştilor din acest oraş li se cere să-şi cumpere armele de serviciu –, iar acum se află în seiful din dormitor. În siguranță. L-a descărcat şi l-a pus acolo după ceremonia de pensionare şi nu s-a mai uitat de atunci la el. Nu-l interesează. Dar îi place ăsta, de .38. Se simte legat afectiv de el, însă mai este ceva. Un revolver nu te lasă niciodată baltă.

Uite-o şi pe prima invitată, o femeie tânără într-o rochie albastră şi scurtă. Pare olecuță cam tâmpă, dar are un corp de milioane. Hodges e convins că undeva, sub rochia aia, se află un tatuaj din acelea cunoscute în prezent sub denumirea de „ştampilă-de-curviştină". Ba poate chiar două sau trei. Bărbații din public fluieră şi tropăie din picioare. Doamnele din public aplaudă mai în silă. Unele îşi dau ochii peste cap. E genul de damă la care nu-ți convine să ți se holbeze bărbatul.

Femeia e deja cu capsa pusă. Îi zice moderatorului că iubitul ei a făcut un copil cu alta şi se duce tot timpul să-i vadă pe amândoi. Ea tot îl iubeşte, mai spune, dar nu poate s-o înghită pe…

Următoarele trei cuvinte sunt bipuite din regie, dar Hodges i le citeşte pe buze: *curva aia împuțită.* Publicul e în delir. Hodges ia o înghițitură de bere. Ştie ce urmează. Emisiunea asta e la fel de predictibilă ca telenovelele din după-amiezile de vineri.

Moderatorul o lasă câteva minute să-şi facă numărul şi apoi o prezintă pe… CEALALTĂ FEMEIE! Şi aceasta are un corp mirobolant şi vreo câțiva metri de extensii blonde. Are o ştampilă-de-curviştină pe gleznă. Se apropie de prima femeie şi-i zice: „Ştiu ce simți, dar şi eu îl iubesc."

Ar vrea să-i spună mai multe, dar asta-i tot ce apucă să zică înainte ca Mirobolanta Unu să treacă la treabă. Din culise se aude o bătaie de gong ca la începerea unui meci de box pentru premiul cel mare. Hodges crede că aşa şi este, de vreme ce toți invitații din emisiune sunt recompensați cumva; altminteri, pentru ce ar face-o? Cele două femei îşi

trag pumni şi se zgârie vreme de câteva secunde, apoi le despart doi ultra-musculoşi în tricouri pe care scrie PAZĂ.

Mai zbiară încă ceva vreme una la alta, făcând un schimb complet de opinii sincere (majoritatea bipuite din regie), sub ochii blajini ai moderatorului. Apoi Mirobolanta Doi este cea care inițiază păruiala cu un pumn ce aproape-i mută capul din loc Mirobolantei Unu. Se aude iarăşi gongul. Se prăvălesc amândouă în mijlocul platoului, cu rochiile ridicate până-n talie, zgâriindu-se şi trăgându-şi pumni şi palme. Publicul îşi iese din minți. Ultra-musculoşii de la pază le despart şi moderatorul vine între ele, vorbindu-le pe un ton mângâietor în aparență, dar instigator în realitate. Fiecare femeie îşi declară profunzimea dragostei prin zbierete pline cu salivă. Moderatorul anunță că emisiunea va fi reluată în câteva minute şi pe ecran apare o pseudoactriță care face reclamă la o pastilă de slăbit.

Hodges mai soarbe o dată din bere, dar ştie că nu va da gata nici măcar jumătate din cutie. Ciudat, dacă stai să te gândeşti, pentru că pe vremea când era în poliție ajunsese aproape alcoolic. Iar atunci când băutura i-a distrus căsnicia, a dedus că *era* alcoolic în toată regula. A făcut apel la toată voința pe care o avea şi a reuşit să-şi țină în frâu dorința de a bea, promițându-şi că se va îmbăta după bunul plac doar după ce va face patruzeci de ani în serviciu – perioadă destul de lungă, de vreme ce cincizeci la sută dintre colegii lui se pensionau după douăzeci şi cinci de ani, iar şaptezeci la sută după treizeci de ani. Numai că acum, când a făcut patruzeci de ani în poliție, şi-a dat seama că băutura nu-l mai interesează prea mult. De câteva ori s-a forțat să se îmbete şi chiar a reuşit, dar nu i-a fost deloc mai bine decât atunci când era treaz. De fapt, i-a fost puțin mai nasol.

Reîncepe emisiunea. Moderatorul anunță că mai are un invitat şi Hodges ştie cine este acela. Ştie şi publicul, care scheaună anticipând apariția lui. Hodges ia revolverul tatălui său, se uită în țeavă şi îl pune la loc, pe coperta ghidului DirecTV.

Din partea dreaptă a platoului intră cu mers țanțoş bărbatul pentru care se luptă cu atâta înverşunare

Mirobolanta Unu şi Mirobolanta Doi. Încă dinainte să-l vezi ştii cum va arăta şi da, iacătă-l: e ori operator la vreo benzinărie, ori încărcător la vreun depozit, ori, poate, cel care ți-a spălat maşina (prost) la una din spălătoriile auto Mr. Speedy. E slăbănog şi palid, cu un ciuf de păr negru căzut pe frunte. Poartă pantaloni largi din bumbac şi are la gât o cravată țipătoare cu galben şi verde, al cărei nod îl sugrumă chiar sub mărul proeminent al lui Adam. Vârfurile ascuțite ale ghetelor din piele întoarsă îi ies de sub cracii pantalonilor. Ştii că femeile poartă ştampile-de-curviştine şi mai ştii şi că bărbatul acesta, deşelat ca un cal, azvârle spermă mai abitir decât o locomotivă şi cu o viteză mai mare decât aceea a unui glonț de-abia ieşit pe țeava armei; ar fi în stare să lase gravidă chiar şi o virgină care s-ar aşeza pe toaleta unde s-a masturbat el. Şi probabil că ar lăsa-o gravidă cu gemeni. Pe buze poartă rânjetul tembel de fante imperturbabil. Slujba de vis: pensionat pe caz de invaliditate. Curând se va auzi iar gongul şi femeile se vor lua din nou la trântă. Mai încolo, după ce se vor fi săturat să-i tot audă țâțâielile disprețuitoare, se vor uita una la alta, vor da uşor din cap şi se vor năpusti amândouă asupra lui. De data aceasta băieții de la pază nu vor interveni imediat, pentru că este bătaia mult aşteptată de spectatorii din studio, dar şi de cei de acasă: găinile aplicându-i o corecție zdravănă cocoşului.

Moda aceea vremelnică, dar dezgustătoare, din anii optzeci – infecția – purtase numele de „mardeală”. Ideea îi venise unuia din geniile perverse de la periferia societății, iar atunci când s-a dovedit o afacere profitabilă, au apărut şi alți trei sau patru întreprinzători care au perfecționat-o. Treaba mergea cam aşa: găseai doi boschetari, le plăteai câte treizeci de dolari ca să se bată într-un loc şi la o oră stabilite dinainte. Locul pe care Hodges şi-l aducea cel mai bine aminte era curtea din spatele unei spelunci infecte din Cartierul de Est, pe jumătate club de striptease, pe jumătate bordel, care se chema Bam Ba Lam. După ce programul bătăii era aranjat, dădeai de veste (prin viu grai pe vremea aceea, căci nu se inventase încă Internetul) şi vindeai bilete cu douăzeci de dolari unul. Odată Hodges şi Pete Huntley

descinseseră la una unde erau mai mult de două sute de spectatori care aproape nici nu-i băgaseră în seamă, ocupați fiind cu pariurile. Erau şi femei acolo, unele în rochii de seară şi acoperite cu bijuterii, care urmăreau fascinate cum se băteau cei doi boschetari cu mințile înecate în alcool, lovindu-se cu mâinile şi picioarele, căzând şi sculându-se la loc, zbierând vorbe fără şir. Spectatorii râdeau şi îi ovaționau pe combatanți şi îi îndemnau să nu se dea bătuți.

La fel este şi emisiunea asta, numai că aici brutalitatea este atenuată de reclamele cu pastile pentru slăbit şi companii de asigurări, iar Hodges presupune că participanții pleacă acasă cu ceva mai mult decât treizeci de dolari şi o sticlă cu poşircă ieftină. Plus că aici nu-s polițişti care să întrerupă lupta, pentru că totul este la fel de legal ca biletele de loterie.

După ce emisiunea asta se va termina, va începe aceea cu o necruțătoare doamnă judecător, care emană prin toți porii cunoscuta-i intoleranță virtuoasă şi ascultă cu o furie de-abia reținută acuzațiile mâncătorilor de căcat din fața ei. Apoi urmează emisiunea cu trupeşul psihoterapeut de familie, care îi face pe invitați să plângă (el numeşte asta „străpungerea zidului fazei de negare") şi îi invită să plece dacă au cutezanța de a-i pune la îndoială metodele. Hodges e de părere că trupeşul terapeut a învățat aceste metode din vechile filme de perfecționare a cadrelor KGB.

Hodges înghite rahatul ăsta color în fiecare după-amiază lucrătoare a săptămânii, aşezat confortabil în fotoliul de la La-Z-Boy, cu pistolul tatălui său – cel pe care Tati l-a purtat mereu pe vremea când era polițist de patrulă – pe măsuța de alături. Are obiceiul să-l ia din când în când în mână şi să se uite în țeavă. Inspectează bezna aceea rotundă. De două ori s-a întâmplat să îşi strecoare țeava printre buze, doar ca să simtă cum e să ai un pistol încărcat îndreptat spre cerul gurii. Probabil ca să se obişnuiască cu senzația.

Dacă aş putea să beau cu folos, poate că aş reuşi să amân momentul ăsta, îşi spune el. Poate aş reuşi să-l amân chiar un an. Şi s-ar putea să-mi treacă cheful. Poate că aş fi în stare să-mi găsesc un hobby, poate că m-aş apuca de

grădinărit sau chiar de pictură. Tim Quigley s-a mutat în Florida şi a început să picteze. Locuieşte într-o comunitate de pensionari plină până la refuz cu foşti polițişti. După toate relatările, se pare că lui Quigley i-a făcut mare plăcere această ocupație, ba chiar a vândut câteva din tablouri la Festivalul de Artă din Venice[9]. Înainte de accidentul cerebral, fireşte. Căci după aia a zăcut la pat vreo opt sau nouă luni, paralizat pe toată partea dreaptă. Atunci s-a terminat cu pictura pentru Tim Quigley. Şi apoi s-a dus şi el. Uhaaa.

Gongul bate, vestind începutul caftelii şi evident că ambele femei se vor repezi la individul aşchilambic cu cravata stridentă. Unghiile date cu ojă scânteiază în lumina reflectoarelor, extensiile de păr zburătăcesc în toate direcțiile. Hodges întinde iar mâna după armă, dar de-abia ce o atinge când aude pocnetul fantei pentru corespondență din uşa de la intrare şi bufnitura plicurilor pe podea.

Deşi poşta nu mai aduce nimic interesant în epoca aceasta a e-mailului şi a Facebook-ului, tot se ridică din fotoliu. Se va uita prin corespondență şi va amâna pe o altă zi întâlnirea cu pistolul MP .38 al tatălui său.

2

Atunci când Hodges revine în fața televizorului cu micul teanc de plicuri, moderatorul emisiunii îşi ia rămas-bun de la telespectatori, anunțându-i că mâine invitații lui de la postul TV Land vor fi nişte pitici. Dar omite să specifice dacă va fi vorba de persoane de mici dimensiuni ori de persoane fără prea multă minte.

Lângă fotoliu se află două recipiente, unul pentru sticlele şi cutiile reciclabile, iar celălalt pentru gunoi. Spre al doilea pornesc un pliant de la Walmart, care promite MARE REDUCERE DE PREȚURI şi o ofertă de la o casă de pompe funebre adresată VECINULUI NOSTRU PREFERAT; apoi, după ele, un anunț că prețul tuturor DVD-urilor va fi redus

[9] Oraş pe coasta de vest a Floridei (n.tr.).

cu cincizeci la sută vreme de o săptămână la Discount Electronix şi o carte poştală din partea unui individ ce candidează la un post liber în consiliul municipal şi care solicită „votul tău de o excepțională importanță”. Pe fața cărții poştale e şi poza candidatului, iar lui Hodges i se pare că seamănă cu domnul Oberlin, dentistul de care îi era frică în copilărie. Mai e şi un prospect de la supermarketul Albertsons. Pe ăsta îl pune deoparte (peste pistolul tatălui său) pentru că e plin de cupoane.

Ultimul plic este de tip business şi se pare că ar conține o scrisoare adevărată – una destul de mare, după grosime. Este adresat *Domnului Detectiv (pens.) K. William Hodges domiciliat pe Harper Road, nr. 63.* Adresa expeditorului nu există. În colțul din stânga sus, unde aceasta este de obicei scrisă, este a doua față-zâmbitoare pe care o vede astăzi. Numai că aceasta nu-i Zâmbiliciul care-i face cu ochiul, informându-l despre Marea Reducere de Prețuri de la Walmart, ci emoticonul folosit îndeosebi în e-mailuri, cel în care Zâmbilici poartă ochelari de soare şi îşi arată toți dinții.

Iar asta îi trezeşte o amintire. Una deloc plăcută.

Nu, îşi spune el. Nu.

Dar rupe repede plicul din care cad patru foi dactilografiate – dar nu dactilografiate la o *maşină de scris,* ci scrise cu un font de computer care îi imită caracterele.

Dragă Domnule Detectiv Hodges – aşa începe scrisoarea.

Întinde mâna fără să se uite, împingând jos prospectul de la Albertsons, trece cu degetele peste revolverul de pe măsuță şi apucă telecomanda. Apasă un buton şi întrerupe şuvoiul de mustrări al doamnei judecător. Apoi revine la scrisoare.

3

Dragă Domnule Detectiv Hodges,

Sper că nu te superi pentru că mă adresez cu acest titlu, cu toate că ai ieşit la pensie de şase luni. Sunt de părere că, dacă magistraților incompetenți, politicienilor corupți şi comandanților militari incapabili li se permite să-şi păstreze titlul şi după pensionare, această regulă ar

trebui să se aplice şi în cazul unuia dintre cei mai decoraţi ofiţeri de poliţie din istoria oraşului nostru.

Deci aşa rămâne: Detectiv Hodges!

Domnule (iar „domn" este un alt titlu pe care îl meriţi, fiindcă eşti un autentic Cavaler al Insignei şi Revolverului), sunt multe motivele care m-au îndemnat să îţi scriu, însă voi începe prin a-ţi adresa sincerele mele felicitări pentru cei 40 de ani de activitate în slujba legii – dintre care 27 în calitate de detectiv. Am urmărit la TV o parte din Ceremonia de pensionare (televiziunea necomercială, dedicată informării publicului larg, este o sursă excelentă de date pe care mulţi o neglijează) şi s-a întâmplat să aflu că, în seara următoare, ţi s-a organizat o Petrecere la Raintree Inn, lângă aeroport.

Sunt convins că asta a fost adevărata Ceremonie de Pensionare!

Evident că eu nu am participat niciodată la o asemenea „chermeză", dar urmăresc multe emisiuni şi seriale cu poliţişti şi chiar dacă ştiu că multe din acestea prezintă o imagine mult cosmetizată a vieţii poliţistului, sunt câteva care au oferit scene de la astfel de petreceri de pensionare (NYPD Blue, Homicide, The Wire etc. etc.), şi îmi doresc să cred că sunt reproduceri FIDELE ale modului în care Cavalerii Insignei şi ai Revolverului îşi iau rămas-bun de la compatrioţii lor. Da, cred că aşa sunt, deoarece am citit în vreo două romane ale lui Joseph Wambaugh[10] capitole pe această temă şi sunt absolut identice. Şi Wambaugh ar trebui să ştie cel mai bine, nu? Pentru că, la fel ca tine, şi el e „Detectiv la Pensie".

Îmi imaginez o puzderie de baloane atârnate din tavan, valuri de băutură, o grămadă de conversaţii obscene şi multe poveşti despre Vremurile şi Cazurile de Demult. Probabil că aţi avut şi muzică, ritmată şi asurzitoare, şi

---

[10] Joseph Wambaugh – cunoscut şi apreciat scriitor de romane poliţiste şi de lucrări non-fiction despre viaţa poliţiştilor, el însuşi fost detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles (n.tr.).

poate şi una sau două stripteuze care au „bâțâit din fund”[11]. Fără doar şi poate discursurile rostite acolo au fost mult mai comice şi mai sincere decât cele de la prima ceremonie, cea „cu ifose”.

Cum m-am descurcat până acum?

Binişor, gândeşte Hodges. Bine, chiar.

M-am documentat şi am descoperit că, în perioada cât ai lucrat ca detectiv, ai rezolvat literalmente sute de cazuri, multe dintre acestea de genul celor pe care ziariştii (cărora Ted Williams[12] le spune Cavaleri ai Tastaturii) le numesc „intens popularizate”. Ai arestat Asasini şi Bande de Hoți şi Incendiatori şi Violatori. Într-un articol (publicat la data Ceremoniei de Pensionare), partenerul tău de o viață (Detectivul de Gradul 1 Peter Huntley) a spus despre tine că eşti „o combinație de probitate profesională şi excepțională intuiție”.

Ce compliment frumos!

Dacă am dreptate, şi eu cred că am, ți-ai dat deja seama că eu sunt unul dintre cei foarte puțini pe care nu ai reuşit să-i prinzi. De fapt, eu sunt acela pe care presa l-a numit:

a) Jokerul

b) Clovnul

sau

c) Ucigaşul cu Mercedes.

Prefer ultima variantă!

Sunt sigur că te-ai străduit din răsputeri, însă din nefericire (pentru tine, nu pentru mine) ai dat greş. Îmi închipui că, dacă a existat vreodată un trufaş pe care să fi ținut morțiş să-l prinzi, domnule Detectiv Hodges, atunci cu siguranță că acela era bărbatul care anul trecut a

---

[11] Trimitere la o piesă rap, lansată în filmul *The Blues Brothers* (n.tr.).

[12] Ted „Golden Voice” Williams – fost om al străzii, devenit faimos pentru vocea şi comentariile lui (n.tr.).

intrat dinadins cu maşina în mulțimea de la porțile Târgului de Joburi din Complexul Municipal, ucigând opt persoane şi rănind mult mai multe. (Trebuie să spun că mi-am depăşit cele mai fanteziste aşteptări.) Am fost eu în gândurile tale atunci când ți s-a înmânat placheta în cadrul Ceremoniei Oficiale de Pensionare? Sau am fost eu în gândurile tale atunci când camarazii tăi, ceilalți Cavaleri ai Insignei şi ai Revolverului, povesteau despre (iar aceasta este o simplă presupunere) asasini prinşi pe picior greşit sau, cum se mai spune, „cu pantalonii în vine"? Sau când îşi aminteau despre farsele jucate în secția de poliție?

Sunt convins că da!

Mă simt obligat să-ți spun cât de bine m-am distrat. (Şi ți-o mărturisesc cu toată sinceritatea.) Când „am pus pedala la metal", cum zice cântecul[13] şi am intrat în mulțimea aia cu Mercedesul bietei doamne Olivia Trelawney, am avut cea mai straşnică erecție din toată viața mea! Şi oare aveam pulsul 200? Ba bine că nu!

Aici era un alt Domn Zâmbilici cu ochelari de soare.

Acum am să-ți ofer o informație „din sursă sigură" şi, dacă simți că-ți vine să râzi, te rog, nu te abține, pentru că şi mie mi se pare nostim (deşi dovedeşte în primul rând cât de prudent am fost). Îmi pusesem un prezervativ! O „căciuliță"! Pentru că mă temeam de Ejacularea Precoce şi de ADN-ul ce ar rezulta în urma ei! Ei bine, nu a fost cazul, dar de atunci încoace m-am masturbat de multe ori când îmi aminteam cum au încercat să fugă şi n-au avut unde (erau înghesuiți ca sardelele) şi cât de înspăimântați erau (asta mi s-a părut comic) şi cum m-am zdruncinat în spatele volanului când maşina a început să-i „secere". Atât de tare m-am zdruncinat, că mi s-a blocat centura de

[13] Trimitere la un cântec al grupului olandez de hard rock Vandenberg (n.tr.).

siguranță. Mamma mia, cât de tare a fost! Cum să nu ți se scoale?!

Adevărul este că habar n-am avut ce se va întâmpla. Credeam că probabilitatea era de 50 la sută să fiu prins. Dar pentru că sunt un „optimist incurabil", am preferat să mă pregătesc pentru Reuşită, nu pentru Eşec. Prezervativul este „informația din interior" despre care ți-am zis. Precis Criminaliştii voştri (mă uit şi la serialul CSI) au fost extrem de dezamăgiți când nu au descoperit nicio probă ADN înăuntrul măştii de clovn. Probabil că au şi exclamat: „La dracu'! Trufaşul ăsta e atât de viclean că a purtat un fileu de păr pe sub mască!"

Şi chiar aşa făcusem! Plus că am curățat masca cu CLOR!

Retrăiesc şi acum momentele când am lovit toți oamenii ăia, bufniturile şi scrâşnetele şi felul cum sălta suspensia maşinii când a călcat peste trupurile lor. Dă-mi un Mercedes cu 12 cilindri şi am să mă simt un zeu! Când am citit în ziare că printre victimele mele a fost şi un copil, încântarea mea nu a avut margini! Să stingi o viață atât de tânără! Gândeşte-te doar la câte a pierdut! Patricia Cray o chema pe fetiță, odihnească-se în pace! Am omorât-o şi pe maică-sa! Gem de căpşune într-un sac de dormit! Ce fiori! Mă gândesc cu plăcere şi la bărbatul care a rămas fără o mână, dar mai ales la cei doi rămaşi paralizați. Bărbatul doar de la brâu în jos, dar Martine Stover a ajuns o „legumă"! Da, sigur, n-au murit, însă probabil că ÎŞI DORESC să fi murit! De chestia asta ce mai zici, domnule Detectiv Hodges?

Probabil că îți spui: „Cu ce Psihopat sadic avem de-a face aici?" Nu mă supăr că asta-i părerea ta, dar putem dezbate termenul. Eu unul cred că multora le-ar plăcea să facă ce am făcut eu, din aceleaşi motive pentru care le plac filmele şi cărțile (ba, mai nou, şi emisiunile TV) despre Torturi şi Dezmembrări etc. etc. etc. Singura diferență este că eu am făcut-o în realitate. Şi nu pentru că aş fi nebun (în niciun sens al cuvântului). Ci pentru că nu ştiam cum va fi experiența aceasta. Nu ştiam decât că

îmi va oferi nebănuite senzații tari şi „amintiri care să-mi ajungă o viață", cum se spune. Majoritatea oamenilor sunt încălțați cu Ghete de Plumb încă din fragedă pruncie şi sunt obligați să le poarte întreaga viață. Ghetele acestea de Plumb poartă numele de CONŞTIINȚĂ. Eu nu am aşa ceva, prin urmare mă pot avânta în zbor mult pe deasupra Oamenilor Obişnuiți. Şi dacă aş fi fost prins? Dacă Mercedesul doamnei Trelawney s-ar fi oprit sau ar fi pățit ceva (deşi puțin probabil, deoarece părea extrem de bine întreținut), cred că gloata m-ar fi sfâşiat. Am înțeles această eventualitate, dar îți mărturisesc că nu a făcut altceva decât să-mi sporească exaltarea. Însă eram aproape convins că nu o vor face, pentru că cei mai mulți dintre oameni sunt ca oile, iar oile nu se hrănesc cu carne. (Probabil că aş fi încasat-o destul de zdravăn, dar sunt rezistent la bătaie.) Poate că aş fi fost arestat şi trimis în judecată, unde, în apărarea mea, aş fi pretins că sunt bolnav psihic. Poate chiar sunt nebun (evident că m-am gândit şi la această posibilitate), dar este un fel special de nebunie. În orice caz, ideea e că am avut noroc şi am scăpat.

M-a ajutat ceața!

Vreau să-ți mai povestesc şi despre ceva ce am văzut într-un film (nu-mi aduc aminte titlul). Despre un criminal în serie foarte inteligent. Şi polițiştii (unul dintre ăştia era Bruce Willis, pe vremea când încă mai avea ceva păr) nu reuşeau să-l prindă. Atunci Bruce Willis a zis: „O să mai comită o crimă, pentru că nu se poate abține şi, mai devreme sau mai târziu, o să facă o greşeală şi atunci îl vom prinde."

Ceea ce s-a şi întâmplat!

Strategia asta nu se aplică şi în cazul meu, domnule Detectiv Hodges, deoarece eu nu am absolut nicio chemare să fac din nou ce am mai făcut. O singură dată mi-a ajuns. Am rămas cu amintirile şi ele sunt limpezi ca lumina zilei. Şi, firește, a mai fost şi spaima ulterioară a oamenilor care erau convinşi că am să repet atacul. Îți aminteşti că au fost amânate adunările publice? N-a fost

la fel de comic, dar a fost „tres amusant”.

După cum vezi, amândoi ne-am retras din activitate.

Că tot veni vorba, singurul meu regret este că nu am putut participa la Petrecerea dată la Raintree Inn, ca să toastez în cinstea ta, bunul meu Domn şi Detectiv. Nu încape absolut nicio îndoială că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. La fel şi Detectivul Huntley, fireşte. Dar dacă sunt corecte relatările din presă şi de pe Internet cu privire la carierele voastre, înseamnă că tu ai jucat în Liga de Profesionişti, iar colegul tău a fost şi va rămâne doar un jucător de divizie secundă. Sunt sigur că acest caz nu a fost clasat încă şi că fostul tău partener reciteşte din când în când rapoartele, dar fără niciun rezultat. Şi cred că suntem amândoi conştienți de asta.

Îmi permiți să închei într-o Notă de Reală Preocupare pentru binele tău?

În unele din serialele despre care ți-am povestit (şi într-unul dintre romanele lui Wambaugh – aşa cred, deşi s-ar putea să-i aparțină lui James Patterson[14]), strălucitoarea chermeză cu baloane şi băutură este urmată de o ultimă şi tragică scenă. Detectivul se duce acasă şi îşi dă seama că, fără Insignă şi fără Revolver, viața lui nu mai are niciun rost. Pot înțelege asta. Dacă stai să te gândeşti, ce poate fi mai trist decât un Cavaler Bătrân şi Scos la Pensie? Şi, cum ziceam, Detectivul cu pricina sfârşeşte prin a se împuşca (cu Arma de Serviciu). Am intrat pe Internet şi am descoperit că reacția aceasta nu este deloc o invenție scriitoricească. Se întâmplă de-adevăratelea!

Rata sinuciderii printre polițiştii ieşiți la pensie este extrem de ridicată!

În majoritatea cazurilor, cei care recurg la gestul acesta tragic nu au pe nimeni alături, care să observe din vreme Semnalele de Avertizare. Mulți sunt divorțați, aşa ca tine. Copiii multora sunt la casele lor, departe de ei. Mă

[14] James Patterson – scriitor american, cunoscut mai ales datorită seriei thrillere care îl au ca protagonist pe psihologul Alex Cross (n.tr.).

gândesc cum stai tu singur-singurel în casa ta de pe Harper Road, domnule Detectiv Hodges, şi îmi fac griji. Ce fel de viaţă duci acum, când „fiorul vânătorii" a dispărut? Te uiţi mai tot timpul la televizor? Probabil. Bei mai mult? Posibil. Ţi se pare că orele trec mult mai greu din cauză că viaţa ta e atât de pustie în prezent? Suferi de insomnie? Vai de mine, sper că nu.

Dar mă tem că aceasta este realitatea.

Probabil că ai nevoie de un Hobby, ca să te gândeşti şi la altceva, nu doar la „ăla care mi-a scăpat" şi la faptul că nu vei reuşi niciodată să mă prinzi. Însă ar fi păcat să-ţi închipui că întreaga ta carieră nu a fost decât o pierdere de vreme din moment ce acela care a omorât atâţia Oameni Nevinovaţi „ţi-a scăpat printre degete".

N-aş vrea să începi să te gândeşti la revolverul tău.

Dar te gândeşti la el, nu-i aşa?

Aş dori să închei cu un ultim gând din partea „aceluia care ţi-a scăpat". Iar gândul acesta este:

DU-TE-N PIZDA MĂ-TII, RATATULE!

Glumesc!

Al tău devotat,

UCIGAŞUL CU MERCEDES

Dedesubt este o altă faţă-zâmbitoare. Şi mai jos:

PS! Îmi pare rău de doamna Trelawney, dar te rog ca, atunci când vei preda scrisoarea aceasta Detectivului Huntley, să-i spui să nu-şi piardă vremea căutându-mă în fotografiile pe care sunt convins că le-a făcut poliţia la înmormântarea ei. Am luat parte la funeralii, însă doar în imaginaţia mea. (Am o imaginaţie remarcabilă.)

PPS: Vrei să iei legătura cu mine? Să-mi spui ce părere ai? Încearcă pe „Sub Umbrela Albastră a lui Debbie"[15]. Ţi-am ales un nume de utilizator: „kermitfrog19". S-ar putea să nu-ţi răspund, dar nu se ştie niciodată.

---

[15] *Under Debbie's Blue Umbrella* – pagină de chat pe Internet (n.tr.).

PPPS: Sper că scrisoarea mea ți-a făcut plăcere şi te-a mai înveselit puțin!

4

Hodges rămâne în fotoliu încă două minute, patru minute, şase, opt. Complet nemişcat. Cu scrisoarea în mână şi cu ochii la perete, unde atârnă o copie după un tablou al lui Andrew Wyeth. În cele din urmă, pune foile pe măsuța de lângă fotoliu şi ridică plicul. Ştampila este a unui oficiu poştal din oraş, fapt care nu-l miră deloc. Cel care i-a scris vrea să-i arate că se află în apropiere. Chestia asta face parte din jocul lui. Aşa cum chiar el zice, este…

Tres amusant!

Există acum produse chimice şi tehnici noi de scanare care pot reconstrui amprentele de pe hârtie, dar Hodges ştie că, dacă ar preda scrisoarea asta celor de la Criminalistică, nu s-ar găsi decât amprentele lui. Individul e nebun, dar felul în care se descrie – *trufaş viclean* – este perfect corect. Numai că a folosit cuvântul *trufaş,* în loc de *ucigaş,* de două ori l-a folosit. Plus că…

Stai puțin, stai puțin.

Cum adică *dacă ai preda scrisoarea*?

Hodges se scoală din fotoliu, se duce la fereastră şi se uită la Harper Road. Fata familiei Harrison se fâțâie cu motoreta. E realmente mult prea mică pentru aşa ceva, dar măcar astăzi şi-a pus casca. Dubița cu înghețată a lui Mr. Tastey huruie prin apropiere; când e vreme bună, lucrează în zona de est a oraşului de când se termină orele la şcoli şi până la asfințit. Pe stradă trece o maşină neagră şi elegantă. Părul cărunt al femeii de la volan e pus pe bigudiuri. Dar chiar e femeie? Ar putea fi un bărbat cu rochie şi perucă. Iar bigudiurile ar desăvârşi deghizarea, nu?

Exact asta vrea el să crezi.

Ba nu! Nu chiar.

Nu e vorba despre *ce* să creadă. Ci despre *cum* autointitulatul Ucigaş cu Mercedes (deşi aici cam are dreptate: de fapt mass-media l-a botezat astfel) vrea să-l facă

să-i suspecteze pe toți din jur.

E vânzătorul de înghețată!

Ba nu! E bărbatul deghizat în femeie din maşina elegantă!

Nț! E tipul din cisterna cu propan lichid sau cititorul de contoare!

Cum provoci o asemenea paranoia? Îți spun eu cum: sugerezi în treacăt că ştii mai multe decât adresa fostului detectiv. Ştii că a divorțat şi poți insinua că are un copil (sau mai mulți) care locuieşte în altă localitate.

Acum se uită la gazonul din fața casei, crescut peste măsură. Dacă Jerome nu-şi va face curând apariția, îşi spune Hodges, va trebui să-l sun.

Copil sau copii? Nu te amăgi *singur.* Ştie că pe fosta o cheamă Corinne şi că avem o fată pe care o cheamă Alison şi care e la casa ei. Ştie că Allie are treizeci de ani şi că locuieşte în San Francisco. Probabil ştie chiar şi că are un metru şaptezeci şi că îi place să joace tenis. Dar toate chestiile astea se găsesc pe Internet. În zilele noastre *totul* se găseşte pe Internet.

Acum ar trebui să predea scrisoarea lui Pete şi noii lui partenere, Isabelle Jaynes, care, la plecarea lui Hodges, au moştenit „cazul Mercedes", împreună cu alte câteva restanțe. Există unele cazuri asemănătoare cu computerele: intră în hibernare. Iar scrisoarea asta va suna imediat deşteptarea pentru cazul Mercedes.

Cu ochii minții trasează parcursul scrisorii.

Din fanta pentru corespondență pe duşumeaua holului. De pe duşumeaua holului pe fotoliul de la La-Z-Boy. De pe La-Z-Boy la fereastră, de unde el vede cum pleacă maşina poştei – Andy Fenster a isprăvit de împărțit corespondența. De aici la bucătărie, unde scrisoarea va ajunge într-o absolut inutilă pungă din plastic, din acelea care se sigilează, pentru simplul motiv că năravul din fire n-are lecuire, aşa cum se zice. Apoi va ajunge la Pete şi Isabelle. De la Pete va porni la Criminalistică pentru o analiză completă şi unde inutilitatea pungii sterile din plastic va fi dovedită fără drept de apel, căci nu se vor descoperi nici amprente, nici fire de păr, nici vreo mostră de ADN. Se va stabili că hârtia se găseşte cu tonele la

oricare magazin de papetărie din oraş şi, în ultimul rând, dar la fel de important, a fost printată cu tehnologie laser standard. Criminaliştii s-ar putea să-şi dea seama ce fel de calculator a fost folosit la scrierea ei (dar Hodges nu e prea sigur de asta; cunoştinţele lui în materie de computere sunt cam limitate, iar dacă se întâmplă să aibă vreo problemă cu al lui, apelează la Jerome care locuieşte chiar alături) şi poate ar ajunge la concluzia că e vorba despre un Mac ori un PC. Mare scofală!

De la Criminalistică scrisoarea va face un salt înapoi până la Pete şi Isabelle, care precis că vor convoca o şedinţă stupidă a tuturor poliţiştilor, de genul celor pe care le vezi în serialele BBC (de pildă *Luther* sau *Suspect de crimă*, pe care probabil că le adoră psihopatul care i-a trimis scrisoarea). Şedinţa va fi desăvârşită prin prezenţa unei table albe, a câtorva fotografii mărite ale scrisorii, poate şi a unui indicator cu laser. Şi Hodges se uită la serialele astea britanice cu poliţişti şi crede că detectivii de la Scotland Yard nu au aflat încă vechiul proverb despre copilul cu multe moaşe care rămâne cu buricul netăiat.

Şedinţa nu va avea decât un singur rezultat, iar Hodges presupune că pe acesta şi-l doreşte psihopatul: în mod inevitabil, existenţa scrisorii va fi dezvăluită presei de către unul dintre cei zece sau doisprezece detectivi participanţi la pierderea aceea de vreme. Probabil că psihopatul minte atunci când susţine că nu are nici cea mai mică intenţie să-şi repete crima, dar Hodges este ferm convins de un lucru: individul tânjeşte să ajungă din nou capul de afiş al buletinelor de ştiri.

Vede că pe gazon au apărut păpădiile. Categoric trebuie să-l cheme pe Jerome. Lăsând la o parte problema cu gazonul, adevărul e că îi cam duce dorul. Fain băiat!

Încă ceva. Chiar dacă dementul *spune* adevărul când zice că nu simte nicio dorinţă de a comite un alt măcel în masă (greu de crezut, dar nu exclus), totuşi pare extrem de interesat de tema morţii. Subtextul scrisorii este cât se poate de limpede. *Omoară-te! Deja te gândeşti la asta, aşa că fă pasul următor! Care va fi şi ultimul.*

Oare m-a văzut cu pistolul tatălui meu?

M-a văzut atunci când mi l-am băgat în gură?

Hodges se vede nevoit să admită că e posibil; nu s-a gândit nicio clipă că ar putea trage jaluzelele. Ca un prost ce e, se simțea în siguranță în livingul său, unde putea fi observat de oricine care a avut bani să-şi cumpere un binoclu. Sau l-a văzut Jerome. Atunci când intra țopăind pe alee, ca să-l întrebe dacă are să-i dea ceva de făcut, sau cum îi place lui să zică: *te-ntreb di trebi.*

Numai că Jerome ar fi făcut pe el de spaimă dacă l-ar fi văzut jucându-se cu pistolul. Şi ar fi spus ceva.

Şi oare Domnul Mercedes chiar se masturbează atunci când îşi aduce aminte cum i-a călcat cu maşina pe toți oamenii ăia?

În anii petrecuți în poliție, Hodges a văzut lucruri despre care nu ar vorbi niciodată cu cineva din afara sistemului. Amintirile acestea toxice îl fac să creadă că autorul scrisorii ar putea fi sincer când vorbeşte despre masturbare; şi cu siguranță nu minte atunci când afirmă că este complet lipsit de conştiință. Hodges a citit undeva că în Islanda există fântâni atât de adânci încât, dacă arunci înăuntru o piatră, nu-i poți auzi pleoscăitul. Şi crede că sunt pe lume oameni cu sufletele ca fântânile acelea. Iar chestii ca mardelile între boschetari ajung doar până la jumătatea lor.

Se întoarce la fotoliul lui, trage sertarul măsuței şi îşi scoate mobilul. În locul lui pune pistolul şi închide sertarul. Sună la poliție apăsând tasta de apelare rapidă, dar atunci când centralista îl întreabă cu cine doreşte să vorbească, Hodges spune:

— Of, la naiba. Am apăsat greşit. Scuze de deranj.

— Niciun deranj, domnule, îi răspunde centralista cu zâmbet în glas.

Nu. Fără telefoane deocamdată. Fără reacții de orice fel. Trebuie să se gândească.

Trebuie neapărat să se gândească la asta.

Hodges stă în fotoliu, cu ochii la televizorul stins pentru prima oară după luni la rând în după-amiaza unei zile de lucru.

5

În aceeaşi seară se urcă în maşină şi se duce la Newmarket Plaza ca să mănânce la restaurantul thailandez. Îl serveşte doamna Buramuk personal.

— Nu văzut la tine de mult, Ofițer Hodges.

Se aude *Ofişe 'oj.*

— Îmi fac singur de mâncare de când m-am pensionat.

— Laşi gătesc eu pentru tine. Mult mai bun.

Când gustă din Tom Yum Goong[16], îşi dă seama cât de lehamite îi este de hamburgerii aproape cruzi şi de spaghetele cu sos din borcan. Iar felia de Sang Kaya Fug Tong[17] îl face să priceapă că s-a săturat până-n gât de prăjitura cu cocos din comerț. Chiar dacă în viața mea n-am să pun în gură nicio înghițitură de prăjitură cu nucă de cocos, îşi spune el acum, tot am să trăiesc la fel de mult şi am să mor la fel de mulțumit. Bea şi două căni cu Singha şi realizează că de la petrecerea de pensionare n-a mai gustat o bere atât de bună. Şi, că tot a venit vorba despre chermeza aia, adevărul este că s-a desfăşurat cum presupunea Domnul Mercedes; ba chiar avuseseră şi o stripteuză care a „bâțâit din fund". Plus toate celelalte.

Să-l fi urmărit Domnul Mercedes dintr-un colț ascuns al sălii? Cum spune oposumul ăla haios din desene animate[18], „E pos-sibil, Muskie, e foarte pos-sibil".

Ajuns acasă, se aşază iar în fotoliul La-Z-Boy cu scrisoarea în mână. Ştie care ar trebui să fie următoarea mişcare – în cazul că nu o va preda lui Pete Huntley –, dar ştie şi că nu e bine să se apuce de treabă după ce a băut două beri. Aşa că o pune la loc, peste revolverul .38 (nu s-a obosit s-o pună în pungă) şi îşi mai ia o bere din frigider. E marca locală, Ivory Special, dar are gust la fel de bun ca Singha.

După ce o termină, deschide computerul, intră pe Firefox

---

[16] Tom Yum Goong – supă thailandeză de creveți, dulce-acrişoară (n.tr.).

[17] Sang Kaya Fug Tong – plăcintă thailandeză cu dovleac şi cremă de vanilie (n.tr.).

[18] Deputy Dawg (n.tr.).

şi tastează *Sub Umbrela Albastră a lui Debbie.* Descriptorul de dedesubt nu-i prea descriptiv: *Rețea de socializare unde oameni interesanți fac schimb de opinii interesante.* Se gândeşte să continue, dar renunță şi închide computerul. Nu. Nu în seara asta.

În ultima vreme s-a culcat târziu, pentru că asta înseamnă mai puține ore de răsucit de pe o parte pe alta, incapabil să adoarmă, revăzând în minte cazurile vechi şi vechile erori; dar în seara asta se duce devreme la culcare şi ştie că va adormi aproape imediat. Minunată senzație.

Ultimul lui gând, înainte să-l ia somnul, se îndreaptă spre finalul scrisorii otrăvite a Domnului Mercedes. Domnul Mercedes vrea ca el să se sinucidă. Hodges se întreabă ce ar zice dacă ar şti că tocmai ce i-a oferit acestui fost Cavaler al Insignei şi Revolverului un motiv să trăiască. Cel puțin încă o vreme.

Apoi adoarme. Şi are parte de un somn odihnitor până când îl trezeşte nevoia de a urina, după şase ore. Pe jumătate încă adormit, se împleticeşte până la baie, îşi goleşte vezica şi se întoarce în pat, unde mai doarme încă trei ceasuri. Când se trezeşte de-a binelea, razele soarelui pătrunde prin ferestre, iar păsările ciripesc. Intră în bucătărie şi îşi pregăteşte un mic dejun copios. Când pune omleta în farfuria deja plină cu bacon şi pâine prăjită, tresare uluit.

Cântă cineva.

El.

6

După ce pune farfuria şi tigaia în maşina de spălat vase, intră în birou ca să analizeze scrisoarea în amănunt. A mai făcut asta de zeci de ori înainte, dar niciodată de unul singur; îl ajuta Pete Huntley şi, înainte de el, ceilalți doi parteneri pe care i-a avut. Majoritatea acelor scrisori conțineau amenințări venite din partea unor foşti soți (ba chiar şi una sau două foste soții). Nimic dificil. Altele erau scrisori de şantaj, de o formă sau alta. Una a fost scrisoarea unui răpitor, care cerea o răscumpărare incredibil de mică şi

complet lipsită de imaginație. Iar trei – patru, cu cea de la Domnul Mercedes – conțineau mărturisirile unor criminali. Două din ele s-au dovedit a fi fost doar nişte aiureli închipuite. Despre una se presupunea că ar fi venit din partea unui criminal în serie pe care ei îl porecliseră Joe Autostradă.

Dar aceasta? Adevăr sau minciună? Realitate sau închipuire?

Hodges trage sertarul biroului, scoate dinăuntru un bloc-notes galben, rupe pagina cu lista de cumpărături, veche de o săptămână. Apoi ia un pix Uni-Ball din cana de lângă computer. Mai întâi se gândeşte la amănuntul despre prezervativ. Dacă individul chiar a purtat unul, înseamnă că l-a luat cu el… dar aşa este normal, nu? Pe prezervativ s-ar putea găsi amprente şi urme de spermă. Hodges se gândeşte şi la alte detalii: la cum s-a blocat centura de siguranță când psihopatul a intrat cu maşina în mulțime, la cum a săltat Mercedesul când a trecut peste trupurile oamenilor. La informații care nu au apărut în ziare, dar care, la fel de bine, ar fi putut fi fabricate. Chiar a spus…

Hodges parcurge în grabă scrisoarea şi, da, uite: *Am o imaginație remarcabilă.*

Însă mai sunt două detalii pe care nu avea cum să le inventeze. Două informații care nu au ajuns în presă.

Şi, sub titlul ADEVĂRAT? Hodges notează pe bloc-notes: FILEU DE PĂR. CLOR.

Domnul Mercedes a luat fileul cu el, aşa cum a luat şi prezervativul (probabil încă atârnându-i de organ, dacă, într-adevăr, şi-l pusese), însă Gibson, de la Criminalistică, fusese convins că existase o plasă de păr, pentru că Domnul Mercedes abandonase masca de clovn şi înăuntrul ei nu se găsise nici măcar un singur fir de păr lipit de cauciuc. Cât despre mirosul ca de piscină al clorului care distruge orice urmă de ADN, da, în cazul acesta nu fusese niciun dubiu. Probabil că a folosit din belşug.

Dar nu-i vorba doar despre astea, ci despre tot. Despre *siguranța de sine.* Nu e nimic scris la noroc.

Ezită puțin, apoi notează: EL E PERSOANA.

Ezită din nou. Taie PERSOANA şi scrie TICĂLOSUL.

7

A trecut ceva timp de când nu a mai gândit ca un poliţist şi mai mult încă de când nu a mai făcut genul ăsta de treabă – un tip special de analiză criminologică ce nu necesită aparate de fotografiat, microscoape sau preparate chimice speciale însă, odată ce se apucă să lucreze, se încălzeşte repede. Începe cu o serie de rubrici.

PARAGRAFE DE O SINGURĂ PROPOZIŢIE.
CUVINTE ŞI SINTAGME SCRISE CU MAJUSCULE.
GHILIMELE.
EXPRIMĂRI POMPOASE.
CUVINTE NEOBIŞNUITE.
SEMNE DE EXCLAMARE.

Aici se opreşte. Lovindu-se uşor cu pixul de buza inferioară, reciteşte întreaga scrisoare de la *Dragă Domnule Detectiv Hodges* şi până la *Sper că scrisoarea mea ţi-a făcut plăcere şi te-a mai înveselit puţin!* apoi mai adaugă încă două rubrici pe pagina plină:

FOLOSEŞTE O METAFORĂ DIN BASEBALL,
POATE E FAN.
EXPERT ÎN UTILIZAREA CALCULATORULUI
(SUB 50 DE ANI?).

Nu-i deloc sigur de astea două. Metaforele din sport sunt folosite pe scară largă, mai ales printre politicienii mai culţi şi dotaţi cu simţul umorului. Iar în zilele noastre întâlneşti octogenari pe Facebook şi pe Twitter. Până şi Hodges e capabil să utilizeze cam douăsprezece procente din potenţialul Mac-ului său (aşa susţine Jerome), dar asta nu-l face parte a majorităţii. Dar trebuie să porneşti de undeva şi, pe lângă toate astea, scrisoarea pare să fi fost scrisă de cineva tânăr.

A fost dintotdeauna înzestrat pentru tipul acesta de analiză, la care şi-a folosit mai mult de douăsprezece procente din intuiție.

A înşiruit deja aproape o duzină de exemple la rubrica destinată CUVINTELOR NEOBIŞNUITE şi acum încercuieşte două: *compatrioți* şi *Ejaculare Precoce.* Sub ele adaugă un nume: *Wambaugh.* O fi Domnul Mercedes un căcat cu ochi, dar e un căcat cu ochi inteligent şi citit. Are un vocabular bogat şi nu face greşeli de ortografie. Hodges îşi imaginează reacția lui Jerome Robinson: „Corector ortografic, omule. Ce mare lucru? *Dăăă."*

Bine, sigur, oricine are un program de editare texte poate să scrie corect, dar Domnul Mercedes a scris *Wambaugh,* nu *Wombough* şi nici măcar *Wombow,* cum se pronunță. Simplul fapt că şi-a amintit să adauge literele *gh* (care nu se aud) sugerează un nivel ridicat de inteligență. Nu o fi misiva Domnului Mercedes o mostră de literatură de mare valoare, dar scrierea lui e mult mai bună decât dialogurile din seriale precum *NCIS* sau *Bones.*

A fost educat acasă, a urmat vreo şcoală de stat sau avem de-a face cu un autodidact? Are vreo importanță? Poate că nu sau poate are.

Hodges nu crede că ar fi autodidact, nu. Se exprimă prea… cum?

— Expansiv, explică el camerei goale, dându-şi totodată seama că este mai mult decât atât. *Pentru un public.* Tipul ăsta scrie ca să fie citit. A învățat împreună cu alții. Şi a scris *pentru* alții.

Şubredă deducție, dar se bazează pe anumite înfloriturI – acele EXPRIMĂRI POMPOASE. *Voi începe prin a-ți adresa sincerele mele felicitări,* scrie Domnul Mercedes. *Literalmente sute de cazuri,* scrie el. Şi – de două ori – *Am fost eu în gândurile tale.* Hodges a luat numai zece la orele de engleză din liceu şi nouă şi opt în colegiu şi îşi mai aduce aminte cum se cheamă figura asta de stil: repetiție gradată. Oare visează Domnul Mercedes că scrisoarea îi va fi publicată în ziare, va fi făcută publică pe Internet sau vor fi citate pasaje din ea (cu oarecare deferență ezitantă) la *Ştirile de la Şase* de

pe Canalul Patru?

— Sigur că ăsta-i visul tău, spune Hodges. Pe vremuri obişnuiai să-ți citeşti temele în fața clasei. Şi îți plăcea la nebunie. Îți plăcea să fii în centrul atenției. Nu-i aşa? Când am să te găsesc – *dacă* am să te găsesc –, am să aflu că ai avut şi tu note mari la engleză.

Poate chiar mai mari. Hodges nu-şi aminteşte să fi folosit vreodată repetiția gradată în mod intenționat. Dacă a folosit-o, a fost din pură întâmplare.

Însă în oraş există patru licee de stat şi Dumnezeu ştie câte licee particulare. Ca să nu mai pomenim şi de şcolile pregătitoare, gimnaziile, Colegiul Municipal şi Universitatea Catolică St Jude. O puzderie de căruțe cu fân în care să se ascundă acul otrăvit. Presupunând, fireşte, că a urmat o şcoală de aici, nu din Miami sau Phoenix.

În plus, e extrem de şmecher. Scrisoarea este plină de amprente false – cuvintele şi expresiile începute cu majuscule, *Ghete de Plumb, Notă de Reală Preocupare,* cuvintele puse între ghilimele, folosirea excesivă a semnelor de exclamare, paragrafele de efect alcătuite dintr-o singură propoziție. Dacă i s-ar cere să dea o mostră de scris, Domnul Mercedes nu ar apela la niciunul dintre aceste artificii stilistice. Hodges ştie asta, aşa cum ştie că primul lui nume de botez este Kermit, ca în *kermitfrog19.*

Totuşi.

Totuşi nemernicul ăsta nu-i chiar atât de şmecher cum se crede. Scrisoarea conține două amprente *reale,* una mai ştearsă şi alta limpede precum cristalul.

Urma mai ştearsă este obstinația cu care scrie numerele cu cifre, nu cu litere: 27, nu douăzeci şi şapte; 40 în loc de patruzeci. Detectiv de Gradul 1, în loc de Detectiv de Gradul Întâi. Sunt şi câteva excepții (a scris *un jucător de divizie secundă,* în loc de *1 jucător de divizia a 2-a),* dar Hodges crede că acestea nu fac altceva decât să confirme regula. S-ar putea ca numerele să fie altă metodă de disimulare, dar sunt destule şanse ca Domnul Mercedes să nu-şi fi dat seama ce face.

Cum ar fi dacă l-aş avea în fața mea în camera de

interogatoriu nr. 4 şi l-aş pune să scrie *Patruzeci de hoți au furat optzeci de verighete…*

Însă K. William Hodges nu va mai intra niciodată în vreo cameră de interogatoriu, nici măcar în cea cu numărul 4, preferata lui – camera lui norocoasă. Asta doar în cazul în care nu va fi prins prostindu-se cu rahatul ăsta, iar atunci s-ar putea să fie obligat să se aşeze de cealaltă parte a mesei, cea rezervată infractorilor.

În regulă. Să zicem că Pete îl bagă pe individ într-o cameră de interogatoriu. Pete, sau Isabelle, sau amândoi. Şi îi cer să scrie *40 de hoți au furat 80 de verighete.* Şi după aia?

După aia îi cer să scrie *Poliţiştii l-au prins pe ucigaş cu arma în mână.* Numai că nu se va înțelege nimic atunci când vor pronunța cuvântul *ucigaş.* Deoarece, cu toată priceperea lui în ale scrierii, Domnul Mercedes are senzația că cel care omoară oameni la grămadă se numeşte *trufaş.* În aceeaşi logică, poate crede că disprețul şi aroganța nemăsurate față de semenii tăi reprezintă o *atitudine ucigaşă.*

Hodges nu se miră prea tare. Până când a ajuns la colegiu şi el a crezut că jucătorul de baseball care e la aruncare, vasul din care se toarnă apa şi obiectele înrămate care se atârnă pe perete se scriu la fel.[19] Le văzuse scrise de multe ori şi în multe contexte, dar, cumva, mintea lui refuzase să le înregistreze sensul.

O să te recunosc din prima, puişor, îşi zice Hodges. Scrie cuvântul şi îl încercuieşte iar şi iar şi iar. Tu eşti ticălosul care spune că ucigaşul este trufaş.

8

Face o plimbare prin cartier ca să-şi mai limpezească mințile. Se salută cu oameni cu care nu s-a mai salutat de multă vreme. De săptămâni întregi, în unele cazuri. Doamna Melbourne face ceva treabă prin grădină şi, când îl vede, îl

---

[19] Referire la omonimele *pitcher* (aruncător la baseball şi carafă pentru apă) şi la substantivul *picture* (tablou), pronunțat aproximativ la fel (n.tr).

invită la o cafea şi o felie de chec.

— Să ştii că mi-am făcut griji din cauza ta, îi spune după ce se aşază amândoi la masa din bucătărie.

Femeia are privirea sclipitoare şi iscoditoare a unei ciori care a pus ochii pe o veveriță proaspăt călcată de o maşină.

— Mi-a fost cam greu să mă obişnuiesc cu pensia.

Ia o înghițitură de cafea. Gustul prost e compensat de fierbințeala care-i arde limba.

— Unii nu se obişnuiesc niciodată, oftează ea, măsurându-l cu ochii aceia sclipitori.

Iar Hodges îşi zice că doamna n-ar face deloc o figură proastă în camera de interogatoriu nr. 4.

— Mai cu seamă cei care au avut slujbe solicitante.

— La început nu ştiam ce să fac cu atâta timp, dar acum îmi e mai bine.

— Mă bucur să aud asta. Mai lucrează pentru tine negrişorul acela drăgălaş?

— Jerome? Da.

Hodges zâmbeşte, întrebându-se cum ar reacționa Jerome dacă ar şti că are o vecină care îl consideră un *negrişor drăgălaş.* Probabil că ar rânji cu toți dinții şi ar exclama *Io mi-s ăla!* Dragul Jerome, care-l ajută la *trebi.* Şi care a pus deja ochii pe Universitatea Harvard. Princeton e doar de rezervă.

— S-a lăsat pe tânjeală, continuă doamna. Gazonul tău pare destul de neîngrijit. Să-ți mai torn cafea?

Hodges o refuză, zâmbindu-i larg. Cât de fierbinte ar trebui să fie ca să-i ascundă gustul ăla imposibil?

9

Înapoi acasă. Picioarele îi tremură, capul îi e plin cu aer proaspăt, în gură simte gust ca de ziar neschimbat de mult dintr-o colivie cu păsări; însă mintea îi zbârnâie de prea multă cofeină.

Intră pe site-ul ziarului local şi caută în arhivă articolele despre masacrul de la Complexul Municipal. Nu îl interesează prima relatare, publicată sub imperiul spaimei

din unsprezece aprilie 2009; şi nici reportajul mai lung din ediția de duminică, doisprezece aprilie. El caută numărul de luni: acolo găseşte fotografia volanului din maşina abandonată a criminalului. Titlul bolboroseşte de indignare: I S-A PĂRUT CĂ E DISTRACTIV! În centrul volanului, lipită peste emblema firmei Mercedes, este o față-zâmbitoare galbenă. Cu ochelari de soare şi dinți dezveliți într-un rânjet.

Poliția s-a înfuriat maxim din cauza acestei poze, pentru că detectivii care se ocupau de caz – Hodges şi Huntley – ceruseră insistent presei să nu dea publicității emoticonul cu pricina. Hodges îşi aminteşte că redactorul se repezise să-şi ceară scuze. Eroare de comunicare, a explicat el. N-o să se mai întâmple. Promit. Pe cuvânt de onoare.

Îşi aduce aminte şi cum a spumegat Pete de furie:

— Pe dracu' eroare. Au făcut rost de o poză care să vândă tirajul lor de toată jalea şi au folosit-o, în puii mei.

Hodges măreşte fotografia din ziar până când fața-zâmbitoare umple tot ecranul computerului. Semnul fiarei, îşi spune el. Semnul fiarei în stilul secolului douăzeci şi unu.

Acum nu mai sună la Centrala Departamentului de Poliție, ci apasă tasta de apelare rapidă cu numărul mobilului lui Pete. Vechiul său partener răspunde după al doilea tril.

— Ce mai faci, măi, gloabă bătrână? Cum îți prieşte la pensie?

Pare realmente încântat, iar tonul lui îl face pe Hodges să surâdă. Îl mai face şi să se simtă vinovat, dar nici nu-i trece prin minte să renunțe la planurile lui.

— Bine fac, răspunde el, însă mi-e dor de moaca ta umflată şi hipertensivă.

— Sigur că ți-e dor. La fel cum e sigur şi că noi am câştigat în Irak.

— Mă jur, Peter. Ce-ai zice dacă ne-am întâlni la prânz ca să mai stăm de poveşti? Tu zici unde şi eu fac cinste.

— Bună idee, dar eu am mâncat deja. Mâine e bine?

— Vai, mâine sunt ocupat până peste cap. Vine Obama să-mi ceară sfatul în privința bugetului; dar cred că am să reuşesc să te strecor în program.

— Trageți-o singur, Kermit.

— Crezi c-o fac mai bine decât tine?

Tachinările dintre ei sunt aidoma unui şlagăr vechi, cu versuri simple.

— Ce zici de cârciuma lui DeMasio? Îți plăcea acolo.

— E bine la DeMasio. La prânz?

— Perfect.

— Eşti sigur că poți să-ți faci timp pentru o curvă bătrână ca mine?

— Ce întrebare mai e şi asta, Billy? Vrei s-o aduc şi pe Isabelle?

Nu vrea, dar răspunde:

— Dacă zici tu.

Probabil că încă mai funcționează ceva din vechea telepatie dintre ei, căci, după o pauză scurtă, Pete spune:

— Poate ar fi mai bine ca de data asta să facem chef doar între noi, masculii.

— Cum vrei, zice uşurat Hodges. De-abia aştept să ne vedem.

— Şi eu. Mă bucur că te-am auzit, Billy.

Hodges închide şi se mai uită o vreme la Zâmbiliciul cu dinții dezveliți. Îi umple tot ecranul computerului.

10

În seara aceea stă în fotoliul de la La-Z-Boy şi se uită la ştirile de la ora unsprezece. Seamănă cu o fantomă supraponderală din cauza pijamalei albe. Craniul îi luceşte cuminte pe sub părul rărit. Informația principală se referă la dezastrul provocat de deversările de petrol de pe platforma Deepwater Horizon în Golful Mexic. Crainicul spune că populația de ton roşu este în pericol şi că s-ar putea ca sectorul pescuitului de crustacee din Louisiana să nu-şi revină decât peste o generație. În Islanda, erupția unui vulcan (al cărui nume prezentatorul ştirilor îl schilodeşte într-un hal fără de hal: *E-iia-fil-kul*[20]*)* încă mai împiedică

[20] Eyjafjallajökull (n.tr.).

traficul aerian transatlantic. În California, poliția a descoperit o pistă în cazul criminalului în serie cunoscut sub numele de Somnorosul Feroce[21]. Nu se oferă niciun nume, dar suspectul (adică tot un fel de *trufaş,* comentează Hodges în gând) este descris ca fiind „un afro-american cu aspect îngrijit şi limbaj educat". Bravo, îşi zice Hodges, acum bine ar fi să puneți mâna şi pe Joe Autostradă. Ca să nu mai zic şi de Osama bin Laden.

Urmează starea vremii. Temperaturi înalte, cer senin, promite fata de la meteo. Vreme tocmai bună să ne scoatem costumele de baie.

— Pe tine mi-ar plăcea să te văd în costum de baie, drăguțo, zice Hodges şi închide televizorul din telecomandă.

Scoate pistolul tatălui său din sertar, se duce în dormitor, descărcându-l pe drum, şi îl pune în seif, alături de Glock. În ultimele două, trei luni a stat numai cu gândul la revolverul Victory .38, dar în seara asta îl pune bine fără să-l învrednicească măcar cu o privire. Se gândeşte la Joe Autostradă, dar nu prea mult. Acum Joe Autostradă e bătaia de cap a altcuiva. La fel ca Somnorosul Feroce, acel afro-american cu limbaj educat.

Oare şi Domnul Mercedes e afro-american? Teoretic ar fi posibil, pentru că nimeni nu a văzut mai mult decât masca de clovn, bluza cu mâneci lungi şi mănuşile galbene pe volan. Dar Hodges nu crede asta. Sigur, numai Dumnezeu poate spune cât de mulți negri din oraşul ăsta sunt capabili de crimă, dar trebuie luată în calcul şi arma. Cartierul în care a locuit mama doamnei Trelawney este unul înstărit, cu populație preponderent albă. Cu siguranță că ar fi fost observat un negru care îşi făcea de lucru pe lângă un Mercedes SL500.

Să zicem. Probabil. Deşi oamenii pot fi uluitor de neatenți. Însă experiența i-a dovedit lui Hodges că bogații au tendința să fie mai circumspecți decât majoritatea americanilor, mai

---

[21] Grim Sleeper – criminal în serie, bănuit de a fi comis peste zece crime începând din anii nouăzeci (n.tr.).

ales atunci când este vorba despre jucăriile lor scumpe. Nu că ar fi *paranoici*, dar…

Ei, pe dracu' nu sunt! Oamenii bogați pot fi generoşi, chiar şi aceia cu opinii politice radicale pot fi darnici, însă cei mai mulți pun anumite condiții pentru gesturile lor generoase, iar în sufletele lor (dar nu prea adânc ascunsă) există spaima permanentă că le va fura cineva cadourile şi le va mânca tortul.

Dar dacă are aspect îngrijit şi vorbeşte frumos, la fel ca afro-americanul căutat în California?

Mda, recunoaşte Hodges. Nu-i un indiciu prea solid, dar scrisoarea sugerează că aşa ar fi. E posibil ca Domnul Mercedes să se îmbrace la costum şi să lucreze într-un birou, aşa cum la fel de posibil este să poarte jeanşi şi cămăşi de lucru şi să echilibreze roți într-un service auto, dar, oricum ar fi, nu-i câtuşi de puțin un nespălat. Sigur, s-ar putea să fie mai taciturn – creaturile de soiul ăsta dau dovadă de prudență în toate aspectele vieților lor, iar aici e inclusă şi pălăvrăgeala alandala –, însă atunci când totuşi vorbeşte, probabil că se exprimă direct şi clar. Dacă te rătăceşti şi ai nevoie să te îndrume cineva, el e persoana cea mai potrivită.

Hodges se spală pe dinți şi se gândeşte: DeMasio. Pete vrea să luăm masa la cârciuma lui DeMasio.

Asta-i în regulă pentru Pete, care încă mai poartă insigna şi revolverul; şi a părut a fi în regulă şi pentru Hodges când vorbeau la telefon, pentru că Hodges *gândea* ca un polițist, nu ca un pensionar care a pus cincisprezece kile în plus pe el. Şi poate că ar fi oricum în regulă (în fond, se întâlnesc în miezul zilei), dacă birtul lui DeMasio nu s-ar afla în Lowtown, cartierul rău famat al oraşului, care nu seamănă deloc cu o stațiune de vacanță. La două străzi mai la vest de restaurant, dincolo de autostrada suspendată, oraşul se transformă într-un ținut sărăcăcios, cu terenuri virane şi case abandonate. Drogurile se vând în văzul lumii la colțuri de stradă, comerțul clandestin de arme e în plin avânt şi incendierile premeditate constituie sportul tradițional al cartierului. Dacă poți să-i zici cartier. Însă restaurantul – o bombă cu mâncare italienească incredibil de bună – este un loc destul de sigur. Proprietarul

are relații, iar asta face ca stabilimentul lui să fie ca Parcarea Gratuită la jocul Monopoly.

Hodges își clătește gura, se întoarce în dormitor și, tot cu gândul la cârciuma lui DeMasio, se uită cu îndoială la dulapul unde este ascuns seiful, în spatele umerașelor cu pantaloni, cămăși și sacouri sport pe care nu le mai poartă (nu-l mai încap decât două).

Să ia cu el Glock-ul? Sau revolverul Victory? Victory e mai mic.

Nu. Niciunul, nici celălalt. Permisul lui de port camuflat de armă e încă valabil, dar al naibii să fie el dacă o să se ducă înarmat la întâlnirea cu vechiul lui partener. Ar avea toate simțurile în alertă maximă și nu are nevoie de asta, pentru că oricum se simte vinovat din cauza planului pe care și l-a făcut. Așa că trage un sertar al comodei, ridică un teanc de chiloți și se uită dedesubt. Pliciul cu Noroc[22] e tot acolo unde l-a pus după petrecerea de pensionare.

Jucăria asta e suficientă. Cât să se simtă în siguranță într-o zonă de risc a orașului.

Mulțumit, se întinde în pat și stinge lumina. Își strecoară mâinile în răcoarea misterioasă de sub pernă și se gândește la Joe Autostradă. Deocamdată Joe a avut noroc, dar tot va fi prins în cele din urmă. Dar nu din cauză că nu se poate abține să nu atace zonele de popas de pe marginea autostrăzii, ci din cauza că nu se poate abține să nu ucidă. Își aduce aminte de cuvintele Domnului Mercedes:

> *Strategia asta nu se aplică și în cazul meu, deoarece eu nu am absolut nicio chemare să fac din nou ce am mai făcut.*

Spune adevărul sau minte, așa cum a încercat s-o facă prin folosirea MAJUSCULELOR și a SEMNELOR DE EXCLAMARE și a PARAGRAFELOR DINTR-O SINGURĂ PROPOZIȚIE?

---

[22] Armă improvizată dintr-un ciorap umplut cu bile de rulment (n.tr.).

Hodges crede că minte – poate se minte pe sine, aşa cum îl minte şi pe K. William Hodges, Det. Pens. –, dar în momentul acesta, aşteptând să-l ia somnul, lui Hodges nu-i mai pasă. Contează doar că individul are impresia că e în siguranță. Orgoliul lui e cât casa. Nu pare să-şi dea seama cât de vulnerabil a devenit când a scris o scrisoare celui care, până în clipa pensionării, a condus ancheta în cazul masacrului de la Complexul Municipal.

Simți nevoia să vorbeşti despre ce ai făcut, nu-i aşa? Ba da, puişor, chiar aşa este, nu-l minți pe nenea Billy. Iar dacă site-ul ăla cu Umbrela Albastră a lui Debbie nu-i o altă pistă falsă, la fel ca toate ghilimelele tale, înseamnă că mi-ai deschis o uşă spre viața ta. Vrei să vorbeşti. Iar cireaşa de pe tort ar fi să reuşeşti să mă atragi într-o schemă a minții tale bolnave, nu?

Hodges şopteşte întunericului:

— Te ascult cu plăcere. Am timp din belşug. În fond, sunt la pensie.

Şi adoarme cu zâmbetul pe buze.

11

În dimineața următoare, Freddi Linklatter stă pe marginea platformei de încărcare şi fumează un Marlboro. Şapca cu logo-ul firmei Discount Electronix e aşezată peste bluzonul de la uniformă, frumos împăturit alături de ea. Povesteşte despre un habotnic cu care a avut o dispută. Mereu are dispute cu tot felul de persoane şi îi povesteşte despre ele lui Brady în pauzele de la muncă. I le povesteşte *da capo al fine,* neomițând niciun detaliu, pentru că Brady este un bun ascultător.

— Aşa că-mi spune, zice: Toți homosexualii se duc în iad şi în broşura asta ai să găseşti toate explicațiile. Aşa că o iau, da? Pe copertă e un desen cu doi homo, înguşti în cur, în costume din alea caraghioase care se purtau prin anii şaptezeci – pe Dumnezeul meu mă jur – şi ăştia doi se țin de mână şi se holbează la o grotă în flăcări. Unde-i Diavolul! Cu o furcă! Pe bune, *fără mişto.* Da' eu tot încerc să discut cu el.

Că am senzația că vrea să purtăm un dialog. Zic: Ar trebui să-ți mai scoți nasul din Labitic sau de unde ți-l ții tu tot timpul şi să mai pui mâna şi pe nişte lucrări ştiințifice. Homosexualii se *nasc* homosexuali, alo, pricepi ce-ți zic? Şi el zice: Nu-i adevărat. Homosexualitatea este o deprindere comportamentală de care oricine se poate dezvăța. Îți dai seama că nu mi-a venit să cred ce aud. Adică, mă iei la *mişto,* sau ce? Da' nu-i zic. În schimb îi zic: Uită-te, frate, la mine, uită-te bine. Nu te sfii, studiază-mă din cap până-n picioare. Ce vezi? Şi, înainte să apuce să mă mai aburească, îi zic: Vezi un *bărbat,* asta vezi. Chestia-i că Doamne-Doamne s-a luat cu altele şi a uitat să-mi lipească o sculă. Şi *atunci* zice…

Brady o urmăreşte – mai mult sau mai puțin – până când Freddi ajunge la Cartea Labiticul (vrea să spună Leviticul[23], dar Brady nu se sinchiseşte chiar atât de mult ca s-o corecteze) şi după aia cam pierde firul, având grijă doar să intercaleze câte un *hm-îhî,* din când în când. Nu-l deranjează monologul ei. Îl linişteşte, aşa cum îl linişteşte muzica băieților de la LCD Soundsystem pe care o ascultă uneori la iPod când se duce la culcare. Freddi Linklatter e mult prea înaltă pentru o fată. La unu optzeci şi opt, unu nouăzeci, îl întrece bine pe Brady; şi este foarte adevărat ce spune: seamănă cu o fată cam tot aşa cum Brady Hartsfield seamănă cu Vin Diesel. Poartă blugi ultra-mulați de la Levi's şi un tricou alb care atârnă drept pe pieptul ei fără pic de sâni. Părul blond-închis dacă are jumătate de centimetru. Nu poartă cercei şi nu se fardează. Probabil îşi imaginează că Max Factor e numele unui individ care i-a tras-o unei fete în spatele hambarului lui tăticu'.

Spune *mda* şi *îhî* şi *corect,* întrebându-se în tot acest timp ce a înțeles fostul polițist din scrisoarea lui şi dacă va încerca să ia legătura cu el pe site-ul cu Umbrela Albastră. Ştie că a riscat cu scrisoarea aia, dar nu crede că riscul a fost prea mare. Şi-a ticluit un stil epistolar mult diferit de cel propriu. Sunt slabe şanse, slabe spre zero, ca polițistul să descopere

---

[23] Leviticul – Carte din Vechiul Testament (n.tr.).

vreun indiciu util în scrisoarea aia.

Chestia cu Umbrela Albastră a lui Debbie e un risc puțin mai mare, dar fostul polițist va avea parte de o mare surpriză dacă își imaginează că așa i-ar putea da de urmă. Serverele site-ului sunt în Europa de Est, iar în Europa de Est confidențialitatea datelor pe Internet are același statut pe care îl are curățenia în America: e sfântă.

— Așa, și zice, mă jur că nu te mint, zice: În biserica noastră sunt multe Creștine care ți-ar putea arăta cum să te aranjezi și, dacă ți-ai lăsa părul să-ți crească, ai fi chiar drăguță. Poți să crezi una ca asta? Așa că-i zic: Cu nițel ruj și tu ai fi chiar drăguț. Mai pune-ți și o jachetă din piele și o zgardă cu ținte la gât și s-ar putea să ai noroc de o întâlnire fierbinte în buda de la Clubul Corral. Când o să-ți intre prima oară slobozu-n cur. Îți dai seama că la faza asta i se pune pata și începe. Zice: Dacă ai de gând să vorbești urât și să mă jignești…

În orice caz, dacă fostul polițist va dori să descopere la ce computer a fost scrisă scrisoarea, va fi nevoit să o predea celor de la tehnic și Brady nu crede că o va face. Cel puțin, nu deocamdată. Trebuie că s-a plictisit de moarte de când doar televizorul îi ține de urât. Și revolverul, firește, cel pe care și-l ține la îndemână, împreună cu berea și revistele. Să nu uităm de revolver. Brady nu l-a văzut niciodată vârându-și-l în gură, dar l-a văzut de destule ori ținându-l foarte aproape. Oamenii fericiți nu-și țin armele așa.

— Și eu îi spun, zic: Stai calm. Mereu v-apucă pandaliile când se întâmplă să vă respingă cineva dragele voastre idei. Ai observat că așa fac toți care se dau mari creștini?

N-a observat, dar zice că da.

— Numai că ăsta a ascultat ce aveam să-i spun. Pe bune a ascultat. Și la sfârșit ne-am dus la o cafea. Și, știu că n-o să-ți vină să crezi, dar acolo chiar am avut ceva ce ar semăna cu o conversație între doi oameni civilizați. N-am eu mari speranțe pentru omenire, dar uite că se întâmplă câteodată…

Brady e aproape convins că scrisoarea lui îl va ațâța pe fostul detectiv. Măcar în primă fază. Că doar toate diplomele alea nu le-a primit pentru prostie. Și va pricepe din prima că

îi sugerează voalat să se sinucidă, aşa cum s-a sinucis şi doamna Trelawney. *Voalat?* Nu tocmai. E cât se poate de fățiş. Brady e sigur că poliţistul se va pune pe treabă cu mult entuziasm. Iar entuziasmul ăsta va dura cât va dura şi după aia, când îşi va da seama că nu ajunge nicăieri, căderea îi va fi şi mai tristă. Şi atunci, presupunând că fostul detectiv cade în capcana cu Umbrela Albastră, Brady poate să se apuce de lucru.

Poliţistul îşi zice *Dacă am să te fac să vorbeşti, poate am să reuşesc să te fac să te trădezi.*

Însă Brady e în stare să pună pariu că fostul poliţist nu l-a citit în viaţa lui pe Nietzsche; Brady e în stare să pună pariu că fostul poliţist îl preferă pe John Grisham. Asta în cazul în care citeşte cât de cât. „Când priveşti adânc în abis", a scris Nietzsche în *Dincolo de Bine şi de Rău,* „abisul priveşte de asemenea în tine".

Eu sunt abisul, prietene. Eu.

Fostul poliţist reprezintă o provocare mai mare decât biata Olivia Trelawney, cea măcinată de sentimentul de vinovăţie… dar simplul fapt că a putut ajunge la ea a constituit o reuşită atât de excitantă, încât Brady îşi doreşte din tot sufletul să o trăiască din nou. În anumite privinţe, când a împins-o la sinucidere pe Livvy cea Dulce, a simţit o emoţie mai mare decât atunci când a tăiat poteca însângerată prin gloata de nefericiţi în căutare de slujbe de la Complexul Municipal. Pentru că a fost nevoie de inteligenţă. A fost nevoie de dăruire. A fost nevoie de planificare. Şi nici mâna de ajutor primită de la poliţişti nu a fost de lepădat. Oare bănuiau ei că deducţiile lor eronate erau în parte de vină pentru sinuciderea lui Livvy cea Dulce? Probabil că Huntley nu bănuia nimic; o asemenea ipoteză nu i-ar fi trecut în veci prin mintea lui de pălmaş. O, dar Hodges, *el* ar fi putut avea ceva dubii. Ca nişte şoricuţi care ronţăie cablurile din creierul lui de poliţist isteţ. Brady speră că aşa stau lucrurile. Dacă nu, poate va avea ocazia să-i spună adevărul. Pe chatul Umbrela Albastră.

Dar mai cu seamă lui i se datorează toate. Lui Brady Hartsfield. Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului. La

Complexul Municipal a folosit un baros. Cu Olivia Trelawney, un bisturiu.

— Eşti atent la mine?

Zâmbeşte.

— Scuză-mă, cred că mă gândeam la altceva.

Să nu minți niciodată dacă poți spune adevărul. Sigur, adevărul nu este întotdeauna cea mai sigură atitudine, dar de obicei cam este. Se întreabă într-o doară ce ar zice fata dacă i-ar spune: *Freddi, eu sunt Ucigaşul cu Mercedes.* Sau: *Freddi, am ascuns cinci kile de exploziv plastic în dulapul meu din pivniță.*

Se uită la el ca şi cum ar putea să-i citească gândurile şi Brady are un moment de neliniște. Apoi ea spune:

— Din cauză că ai două joburi, prietene. Chestia asta o să te distrugă.

— Ştiu, dar îmi doresc să-mi reiau studiile şi nu are cine să mi le plătească. Aşa că trebuie să mă descurc singur. Şi mai trebuie să am grijă şi de mama.

— Iubitoarea de vin.

Zâmbeşte iar:

— De fapt, mama e mai mult iubitoare de vodcă.

— Invită-mă odată pe la voi, se înfurie Freddi. Şi ai să vezi c-o iau de păr şi-o târăsc la Alcoolicii Anonimi.

— N-ar avea niciun rost. Ştii ce-a spus poeta Dorothy Parker. „Poți să culturalizezi o curvă, dar nu o poți învăța să gândească."

Freddi se gândeşte puțin, apoi dă capul pe spate şi scoate un hohot de râs cu scrâşnet de Marlboro.

— Nu ştiu cine-i Dorothy Parker, dar am să țin minte vorba asta.

Redevine serioasă.

— Pe bune acum, de ce nu-l rogi pe Frobisher să-ți dea să faci ore suplimentare? Că slujba ailaltă a ta e un spanac.

— Îți zic eu de ce nu-i cere ore suplimentare lui Frobisher, spune Frobisher însuşi, ieşind şi el pe platformă.

Anthony Frobisher este un bărbat tânăr, cu ochelari de tocilar. Nu se deosebeşte mult de angajații Discount Electronix. Şi Brady e tânăr, numai că arată mai bine decât

Tones Frobisher. Nu că ar fi frumos. Ceea ce-i în regulă. Lui Brady îi convine să fie insignifiant.

— Luminează-ne, spune Freddi, strivindu-şi ţigara.

Dincolo de rampa de încărcare a magazinului situat în capătul de sud al Mallului Birch Hill sunt parcate maşinile angajaţilor (majoritatea rable) şi trei Broscuţe VW vopsite în verde-crud. Acestea din urmă sunt extrem de bine întreţinute, iar în parbrize le scânteiază soarele primăverii târzii. Pe laturile lor e scris cu vopsea albastră AVEŢI PROBLEME CU COMPUTERUL? CHEMAŢI PATRULA CIBERNETICĂ DE LA DISCOUNT ELECTRONIX!

— Circuit City şi-a dat duhul şi nici Best Buy nu se simte prea bine, spune Frobisher pe un ton didactic. *Şi* Discount Electronix e cu un picior în groapă, împreună cu alte afaceri care trag să moară din cauza revoluţiei informatice: ziare, edituri, magazine de discuri şi Serviciile Poştale ale Statelor Unite. Ca să dau doar câteva exemple.

— Magazine de discuri? se miră Freddi, aprinzându-şi o altă ţigară. Ce-s alea?

— Să mori de râs, nu alta, exclamă Frobisher. Un prieten de-al meu pretinde că lesbienele n-au simţul umorului, dar uite…

— Ai prieteni? îl întrerupe Freddi. Nu mă-nnebuni! Cine-ar fi crezut?

— … dar uite că tu îmi dovedeşti că se înşală. Nu vă dau să faceţi ore suplimentare pentru că firma noastră supravieţuieşte acum doar din vânzarea de computere ieftine şi fabricate în China sau în Filipine. Pe marea majoritate a clienţilor noştri nu-i mai interesează celelalte tâmpenii pe care le vindem.

Brady e de părere că doar Tones Frobisher e în stare să spună *marea majoritate.*

— Şi asta se întâmplă din cauza revoluţiei informaticii, dar şi pentru că…

Freddi şi Brady scandează împreună:

— *Barack Obama e cea mai mare greşeală pe care a făcut-o vreodată ţara asta!*

Frobisher se uită urât la ei, apoi zice:

— Bine măcar că ascultați ce vă spun. Brady, tu termini la două, da?

— Da. La trei trebuie să fiu la jobul celălalt.

Frobisher își încrețește bârnăul din mijlocul feței ca să arate ce părere are el despre celălalt job al lui Brady.

— Mi s-a părut mie sau ziceai ceva despre reluarea studiilor?

Brady tace, pentru că orice răspuns ar fi unul greșit. Anthony „Tones" Frobisher nu trebuie să știe că Brady îl urăște. Că îl *detestă* la culme. Brady urăște pe toată lumea, inclusiv pe mama lui cea alcoolică, însă, așa cum zice un vechi cântec country: nu trebuie încă să se afle.

— Ai douăzeci și opt de ani, Brady. Ești suficient de mare ca să-ți mai iei slujbe de tot căcatul doar ca să-ți poți plăti asigurarea la mașină, iar asta e bine; dar ești *prea* bătrân ca să te gândești să te faci inginer electronist. Ori programator de calculatoare, dacă e să vorbim cinstit.

— Nu fi porc, spune Freddi.

— Dacă adevărul mă face porc, atunci așa să fie.

— Mda, mormăie Freddi. Și o să intri în istorie cu numele de Tones cel Sincer. O să învețe copiii despre tine la școală.

— Nu mă deranjează puțină sinceritate, șoptește Brady.

— Foarte bine. Atunci poate să nu te deranjeze nici să faci inventarul DVD-urilor și să lipești etichete pe ele. Din clipa asta.

Brady dă politicos din cap, se ridică și își șterge de praf turul pantalonilor. Săptămâna viitoare se dă startul reducerilor de cincizeci la sută la Discount Electronix; iar conducerea din New Jersey a dat ordin ca DE să lichideze tot stocul de DVD-uri până în ianuarie 2011. Gama aceasta de produse, atât de profitabilă pe vremuri, a fost sugrumată de apariția pe piață a firmelor Netflix și Redbox, cei care vând filme pe internet. În scurt timp nu se va mai găsi nimic în magazin în afară de PC-uri (fabricate în China sau Filipine) și televizoare cu ecran plat pe care foarte puțini și le mai pot permite în perioada asta de criză.

— Și tu, spune Frobisher, trebuie să te duci la un client.

Îi întinde o foaie roz.

— O cucoană în vârstă căreia i s-a blocat ecranul. Cel puțin, aşa pretinde ea.

— Să trăiți, *mon capitan.* Viața mea vă aparține.

Se ridică, îl salută şi ia foaia cu reclamația.

— Bagă-ți tricoul în pantaloni. Pune-ți şi şapca, să n-o dezguşti pe doamnă cu tunsoarea aia bizară. Vezi cum conduci. O singură amendă dacă mai iei, se termină cu viața ta dulce în Patrula Cibernetică. Înainte să pleci pune mâna şi strânge afurisitele alea de chiştoace de pe jos.

Dispare înainte ca ea să-i întoarcă mingea.

— Tu te-ai ales cu etichetele de DVD-uri şi eu am primit o babă cu o unitate centrală plină cu firimituri de biscuiți graham, spune Freddi, sărind de pe platformă şi punându-şi şapca.

Îndoaie foaia roz şi porneşte spre Volkswagenuri fără să arunce nici măcar o singură privire la mucurile de țigară. Dar mai întârzie cât să se uite la Brady, punându-şi mâinile în şoldurile înguste, ca de băiat.

— Nu aşa mi-am închipuit eu în clasa a cincea că va arăta viața mea.

— Nici eu, murmură Brady.

O urmăreşte cum demarează, pornind în misiunea de salvare a unei bătrâne care probabil că şi-a ieşit din minți pentru că nu poate descărca de pe Internet rețeta ei preferată de plăcintă cu mere. Acum Brady se întreabă ce ar zice Freddi dacă i-ar spune cum a fost viața *lui* în copilărie. Adică atunci când şi-a ucis fratele. Şi mama lui a ascuns crima.

De ce să nu o fi ascuns?

În fond, fusese ideea ei.

12

În timp ce Brady lipeşte etichete care anunță 50% REDUCERE pe filmele vechi ale lui Quentin Tarantino, iar Freddi sare în ajutorul bătrânei doamne Vera Willkins din Cartierul de Vest (de fapt tastatura este cea plină cu firimituri), Bill Hodges iese de pe Lowbriar, şoseaua cu patru benzi, care taie oraşul dintr-un capăt în celălalt, dând

numele cartierului Lowtown, şi intră în parcarea de lângă DeMasio's Italian Ristorante. Nu trebuie să fie Sherlock Holmes ca să-şi dea seama că Pete a ajuns înaintea lui. Hodges parchează lângă un sedan Chevrolet, gri-închis, care doar că nu ţipă „poliţist la volan"; şi coboară din Toyota lui cea veche, care doar că nu ţipă „pensionar la volan". Atinge capota Chevroletului. Caldă. Pete nu i-a luat-o înainte cu mult.

Mai zăboveşte o clipă, bucurându-se de dimineaţa aceasta târzie, cu soarele ei strălucitor şi umbrele bine conturate. Se uită la podul rutier de peste drum. Bandele din zonă şi-au marcat teritoriul cu graffiti din cele mai oribile, dar acum locul este pustiu (miezul zilei este perioada în care îşi iau micul dejun locuitorii mai tineri din Lowtown). Hodges ştie că, dacă ar trece pe sub el, l-ar îneca duhoarea râncedă de vin şi whisky ieftin. Iar sub tălpi i-ar scrâşni cioburile de sticle sparte. În canale ar observa alte sticle. Din acelea mai mici şi maronii.

Dar asta nu mai e problema lui. În plus, întunericul de sub pod e gol şi pe el îl aşteaptă Pete. Hodges intră şi e plăcut impresionat când Elaine îl întâmpină de la recepţie, adresându-i-se pe nume, cu toate că nu a mai pus piciorul în restaurant de luni bune. Poate chiar de un an. Fireşte că Pete e deja într-un separeu şi îi face semne chemându-l acolo. E foarte posibil ca Pete să-i fi împrospătat memoria, cum zic avocaţii.

Îi răspunde la salut, iar Pete se scoală de pe scaun cu braţele ridicate, gata să-l cuprindă într-o îmbrăţişare ca de urs. Se plesnesc reciproc pe spate de atâtea ori cât cere protocolul, iar Pete îi spune că arată bine.

— Ştii care-s cele trei Vârste ale Omului? îl întreabă Hodges.

Pete clatină din cap, rânjind larg.

— Tinereţea, vârsta mijlocie şi arăţi al dracului de bine.

Pete se îndoaie de râs şi îl întreabă pe Hodges dacă ştie care-i cea mai nouă nelămurire a blondelor. Hodges recunoaşte că habar nu are. Peter îi explică:

— Nu ştiu cum se spune corect: Iran sau Irak.

Tot conform protocolului, Hodges scoate hohotele obligatorii de râs (deşi bancul i se pare slăbuț). Schimbul de amabilități fiind astfel încheiat, se aşază amândoi la masă. Imediat apare un ospătar – nu există nicio ospătăriță la DeMasio, ci doar bărbați vârstnici, încinşi cu şorțuri imaculate sub piepturile lor înguste ca de pui de găină – şi Pete comandă o carafă cu bere. Bud Lite, nu Ivory Special. Când le este adusă, Pete ridică paharul:

— În cinstea ta, Billy, şi a vieții de pensionar.

— Mulțam.

Ciocnesc şi beau. Pete se interesează de Allie, iar Hodges se interesează de fiul şi fiica lui Pete. Sunt menționate în treacăt şi nevestele, ambele din categoria „foste" (de parcă ar dori să dovedească unul altuia – dar mai ales sieşi – că nu le este teamă să vorbească despre ele) şi apoi le dau uitării. Comandă mâncarea. Până când vine, termină şi cu cei doi nepoți ai lui Hodges, şi cu şansele echipei Cleveland Indians în liga de baseball profesionist. Pete mănâncă ravioli, Hodges a comandat ca de obicei: spaghete cu usturoi şi ulei de măsline.

Pe la jumătatea acestor bombe cu calorii, Pete scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la pieptul sacoului şi, cu un gest destul de ceremonios, o aşază alături de farfurie.

— Ce-i aia? îl întreabă Hodges.

— Dovada că instinctele mele de detectiv sunt la fel de ascuțite ca întotdeauna. Nu te văd de la oroarea aia de la Raintree Inn – apropo, mahmureala m-a ținut trei zile – şi vorbim la telefon de câte ori în mai bine de juma' de an? De două? Trei? Şi după aia, bum! Mă inviți la masă. Sunt surprins? Deloc. Detectez un scop ascuns? Da. Aşa că haide să vedem dacă am dreptate.

Hodges ridică din umeri.

— Eu sunt la fel ca pisica aia omorâtă de curiozitate. Ştii cum se spune – satisfacerea curiozității a înviat-o.

Pete Huntley rânjeşte cu gura până la urechi, ba chiar dincolo de ele şi, atunci când Hodges întinde mâna după hârtie, o acoperă cu palma.

— Ne-ne-ne-ne-ne. Trebuie să recunoşti singur. Nu te

ruşina, *Kermit.*

Hodges oftează şi ridică patru degete. Atunci Pete împinge hârtia spre el. Hodges o despătureşte şi citeşte:

1. Davis
2. Violatorul din Parc
3. Casele de amanet
4. Ucigaşul cu Mercedes

Hodges se preface pus în încurcătură.

— M-ai prins, dom' Şerif. Nu mai scot nicio vorbuliță dacă nu mă laşi.

Pete ia o mină serioasă.

— Măi, omule, dezamăgit aş fi fost dacă nu te-ar mai fi interesat cazurile încă nerezolvate atunci când ți-ai pus arma în cui. Ştii… am cam fost îngrijorat din cauza ta.

— Nu vreau să crezi că mă bag în treburile tale.

Hodges este puțin cam şocat de cât de lesne îi este să mintă.

— Vezi că-ți creşte nasul, Pinocchio.

— Nu, pe bune acum. Nu-ți cer decât să mă pui la curent, dacă poți.

— Cu multă plăcere. Să începem cu Donald Davis. Ştii povestea. Şi-a bătut joc de toate afacerile care i-au trecut prin mână, ultima fiind una cu maşini clasice. Tipul are atâtea datorii încât şi-ar putea schimba numele în Căpitanul Nemo. Başca două sau trei amante.

— Erau trei când am ieşit eu la pensie, spune Hodges, luând o furculiță din paste.

Nu a venit aici ca să afle ce s-a mai întâmplat cu Donald Davis şi nici cu Violatorul din Parc şi nici cu tipul care dă de patru ani spargeri în case de amanet şi magazine cu băuturi; astea nu-s decât un pretext. Cu toate astea, curiozitatea i-a fost stârnită.

— Nevasta i se satură şi de datorii, şi de amante. Dispare brusc din peisaj când tocmai ce începuse să întocmească actele de divorț. Cea mai veche poveste din lume. El îi anunță dispariția şi declară falimentul exact în aceeaşi zi. Se duce pe

la televiziuni şi varsă găleţi cu lacrimi de crocodil. Ştim că el a omorât-o, dar în lipsa cadavrului…

Ridică din umeri şi continuă:

— Tu ai luat parte la şedinţele ţinute de Diana Narcotic.

Adică doamna procuror.

— Tot n-ai convins-o să-l pună sub acuzare?

— Nu tu corp delict, nu tu acuzare. Şi poliţiştii din Modesto au ştiut că Scott Peterson era vinovat ca păcatul, dar tot nu l-au acuzat până nu au găsit cadavrele nevestei şi copilului. Ştii foarte bine.

Hodges ştie. Pe perioada anchetei despre dispariţia Sheilei Davis discutaseră de multe ori cazul lui Scott şi Laci Peterson.

— Dar, ce să vezi? S-au descoperit pete de sânge în casa lor de vacanţă de pe malul lacului.

Pete face o pauză, pregătind efectul, apoi aruncă bomba:

— E al ei.

Hodges se apleacă peste masă, uitând pentru moment de farfuria cu spaghete.

— Când s-a întâmplat asta?

— Luna trecută.

— Şi nu mi-ai zis?

— Îţi zic acum. Pentru că acum m-ai întrebat. Căutările sunt în plină desfăşurare acolo. Se ocupă poliţia din Districtul Victor.

— L-a văzut cineva prin zonă înainte de dispariţia Sheilei?

— O, da. Doi copii. Davis pretinde că s-a dus să culeagă ciuperci. Se dă fan Euell Gibbons[24], pricepi? Aşa că acum amicul Donald Davis aşteaptă să treacă cei şapte ani ca să îi poată declara decesul şi să încaseze asigurarea. Toată chestia e să nu-i fie găsit cadavrul până atunci.

Şi Pete zâmbeşte larg.

— Gândeşte-te cât timp câştigă.

— Şi de Violatorul din Parc ce se mai ştie?

---

[24] Euell Gibbons (1911–1975) – adept al stilului de viaţă în aer liber şi partizan al alimentaţiei naturiste (n.tr.).

— În cazul lui e doar o chestiune de timp până îl prindem. Ştim că este alb, ştim că are între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani şi mai ştim că nu se poate sătura de păsărică de femeie respectabilă şi mai în vârstă.

— Vreți să-l atrageți într-o capcană, nu-i aşa? Pentru că îi place vremea caldă.

— Da. Şi vom pune mâna pe el.

— Bine ar fi s-o faceți înainte să mai violeze încă o biată cucoană sărită de cincizeci de ani care vine seara acasă de la muncă.

— Facem tot posibilul.

Pete pare uşor iritat, iar când apare ospătarul să-i întrebe dacă mai doresc ceva, îi face semn să-i lase în pace.

— Ştiu, spune Hodges.

Blând. Încurajator.

— Şi cu tipul cu casele de amanet cum a rămas?

Zâmbetul apare iar pe chipul lui Pete.

— Young Aaron Jefferson.

— Cum?

— Aşa îl cheamă, deşi, când juca fotbal la liceu, îşi zicea doar YA. Ştii, ca să semene cu YA Tittle[25]. Prietena lui, care e şi mama copilului lui în vârstă de trei ani, ne-a zis că îi spune tipului YA Ţâțe. Când am întrebat-o dacă-i o glumă sau nu, ne-a spus că nu are nici cea mai mică idee.

Altă poveste pe care Hodges o cunoaşte, poveste atât de veche de zici că-i biblică… de fapt, poate chiar e pe undeva prin Vechiul Testament o versiune a ei.

— Să vedem. A spart douăsprezece prăvălii…

— S-au făcut deja paisprezece.

— … şi tot reuşeşte să scape pentru că are o baftă chioară. Dar după aia o înşală pe mama copilului lui. Ea se oftică maxim şi-l toarnă.

Pete îndreaptă un pistol imaginar spre fostul lui partener.

— Din prima ai nimerit-o. Aşa că, data viitoare când Young

---

[25] Yelberton Abraham Title – fost jucător celebru de fotbal american (n.tr.).

Aaron va avea de gând să intre într-o casă de amanet sau într-un magazin, cu pistolul ascuns în betelia nădragilor, noi vom şti din vreme şi, mamă, mamă, ce-o să-i mai facem.

— De ce mai aşteptaţi şi nu-l arestaţi de acum?

— Nu ne lasă madam procuror, spune Pete. Du-i Dianei Narcotic un cotlet şi ea o să-ţi zică „pune-l tu pe grătar şi dacă nu e cum îmi place mie, ţi-l trimit înapoi".

— Dar ştiţi cine e.

— Fac pariu cu tine pe un set de pneuri noi că YA Ţâţe ajunge în închisoarea districtuală până pe Patru Iulie şi e transferat în aia statală până de Crăciun. Cu Davis şi Violatorul din Parc s-ar putea să mai dureze nițel, dar tot o să punem mâna pe ei. Vrei desert?

— Nu. Ba da.

Şi îi zice ospătarului:

— Mai faceţi prăjitura aia cu rom? Aia cu rom şi ciocolată neagră?

Ospătarul pare ofensat.

— Sigur, domnule. E în meniul nostru.

— Adu-mi o felie. Şi cafea. Tu vrei ceva, Pete?

— Mă mulţumesc cu berea asta.

Şi îşi toarnă restul din carafă.

— Eşti sigur că vrei şi prăjitură, Billy? Mi se pare că te-ai cam îngrăşat de când te-am văzut ultima oară.

Aşa şi este. Hodges mănâncă bine de când a ieşit la pensie, însă doar în ultimele două zile i s-a părut că mâncarea lui are gust.

— Mă gândesc să mă înscriu în Clubul Graşilor.

Pete dă din cap.

— Aşa te gândeşti? Eu mă gândesc să mă călugăresc.

— Hai, sictir! Despre Ucigaşul cu Mercedes ce se mai aude?

— Încă mai cercetăm zona în care locuia femeia – de fapt, Isabelle e chiar acum acolo –, dar tare m-ar mira dacă ea sau oricine altcineva ar obține un indiciu care să ne ducă undeva. Izzy bate la uşi la care am mai bătut. Individul a furat jucăria luxoasă a doamnei Trelawney, a ieşit din ceață, a făcut ce-a făcut, a intrat înapoi în ceață, a abandonat-o şi…

nimic. Nu Musiu YA Ţâţe, ci tipul cu Mercedesul a *avut* norocul porcului. Dacă ar fi încercat cascadoria o oră mai târziu, ar fi fost poliţişti acolo. Ca să dirijeze mulţimea.

— Ştiu.

— Dar crezi că a ştiut şi *el*, Billy?

Gestul mâinii lui Hodges are înţelesul „e greu de spus". Poate că îl va întreba el pe Domnul Mercedes, dacă îl va întâlni pe chatul ăla cu Umbrela Albastră.

— Imbecilul putea să piardă controlul maşinii când a intrat în mulţimea de oameni şi să se dea cu roţile în sus, da' uite că nu s-a întâmplat. Maşină nemţească, cea mai bună din lume, aşa zice Isabelle. Ar fi putut să-i sară cineva pe capotă şi să-i blocheze câmpul vizual, da' uite că nici asta nu s-a întâmplat. I-ar fi putut intra sub roţi unul din stâlpii cu banda de TRECERE INTERZISĂ, da' n-am avut nici norocul ăsta. Plus că l-ar fi putut observa cineva când a lăsat maşina în spatele depozitului ăluia şi a ieşit fără mască pe faţă, da' n-a fost nimeni acolo.

— Era cinci şi douăzeci dimineaţa, subliniază Hodges, deşi chiar şi în miezul zilei zona aia e aproape pustie.

— Din cauza crizei, spune supărat Pete Huntley. Da, da, da. Probabil că jumate din oamenii care lucraseră la depozitele alea erau acum la coadă la târgul ăla afurisit de joburi. Ia de-aici niţică ironie, îţi face bine la ten.

— Deci n-aţi mai aflat nimic.

— Am ajuns într-un punct mort.

Apare prăjitura lui Hodges. Miroase bine, iar gustul e excelent.

După ce ospătarul se îndepărtează, Pete se apleacă peste masă.

— Mă obsedează gândul că ar putea s-o facă din nou. Că o să se mai lase iar ceaţa groasă dinspre lac şi o s-o facă din nou.

Zice că nu, îşi spune Hodges, umplându-şi gura cu delicioasa prăjitură. Zice că nu mai are *absolut nicio chemare.* Zice că *o singură dată i-a ajuns.*

— Ceaţă sau altceva.

— În martie m-am certat foarte tare cu fiică-mea. *Îngrozitor*

de tare. Şi n-am văzut-o deloc în aprilie. A refuzat să vină la mine în weekenduri.

— Da?

— Mda. Voia să se ducă să vadă un concurs de majorete. „Defilăm pe muzică funk" mi se pare că se chema. Toate şcolile din stat luau parte la el. Mai ştii cât de înnebunită era Candy după majorete?

— Da, spune Hodges.

Nu mai ştie.

— Pe la patru anişori avea o fustiță plisată pe care nu voia s-o dea jos nici la culcare. Două mame au zis că vor merge cu fetele. Şi eu i-am spus lui Candy că nu o las. Ştii de ce?

Sigur că ştie.

— Pentru că afurisitul ăla de concurs era în Complexul Municipal, de-aia. Îmi şi imaginam cam la o mie de fătuce, cu mamele aferente, învârtindu-se în fața clădirii, aşteptând să se deschidă porțile. Ar fi fost aproape seară, nu dimineață, dar ştii că ceața vine dinspre lac şi la asfințit. Şi îl şi vedeam pe muistul ăla intrând în ele cu un alt Mercedes furat – sau poate cu o namilă de Hummer, de data asta – şi fetițele şi mamele nu se mişcă din loc, hipnotizate ca nişte căprioare de lumina farurilor. Aşa că i-am interzis să se ducă. Of, Billy, s-o fi auzit cum a țipat la mine. Da' tot n-am cedat. N-a mai vorbit cu mine o lună. Şi nici acum n-ar vorbi, dacă n-ar fi luat-o maică-sa la ea. Şi i-am zis lui Maureen că nu, nici prin cap să nu-ți treacă să-i dai voie, să nu îndrăzneşti; şi ea mi-a zis atunci că uite, din cauza asta am divorțat de tine, Pete, că m-am săturat să tot aud că *nici prin cap să nu-mi treacă* şi *să nu îndrăznesc.* Şi bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic.

Îşi termină berea şi se apleacă iar peste masă.

— Mă rog din suflet să mai fie cineva cu mine atunci când îl prind pe puiul ăla de curvă. Că dacă o să fiu singur, aş fi în stare să-l omor cu mâinile mele, doar pentru că din cauza lui sunt în relații proaste cu fiică-mea.

— Şi în cazul ăsta de ce să nu fii singur?

Pete se gândeşte puțin apoi zâmbeşte strâmb.

— Ai dreptate.

— Te gândeşti vreodată la doamna Trelawney?

Hodges pare că pune întrebarea într-o doară, însă el s-a gândit mult la Olivia Trelawney de când scrisoarea anonimă i-a intrat în viață prin fanta pentru corespondență. Ba chiar şi înainte de asta. În perioada cenuşie începută atunci când a ieşit la pensie a şi visat-o de câteva ori. I-a visat chipul alungit – chip de cal mâhnit. Genul de față care pare a spune *nu mă înțelege nimeni* şi *toată lumea e împotriva mea.* Cu toți banii ăia din cont, tot nu era capabilă să înțeleagă cât de norocoasă este, pornind în primul rând cu faptul că nu depindea de cecul de salariu. Ani buni trecuseră de când Dna T. nu-şi mai calculase la sânge banii şi nu mai răspunsese la telefon de teama apelurilor de la recuperatori. Se gândea doar la cât de nefericită este, iar lunga listă de motive cuprindea tot felul de chestiuni minore, de la o mulțime de coafuri nereuşite la lipsa de maniere a personalului de serviciu. O, da, se gândise de multe ori la doamna Olivia Trelawney, cea cu rochiile lălâi, cu decolteu în formă de barcă, permanent înclinat ori spre tribord, ori spre babord. Doamna Olivia Trelawney, cea cu ochii apoşi, de parcă ar fi fost permanent la un pas de a izbucni în lacrimi. Nimeni n-o înghițea pe doamna Olivia Trelawney, nici Detectivul de Gradul întâi Kermit William Hodges. Sinuciderea ei nu mirase pe nimeni, nici pe acelaşi Detectiv Hodges, menționat mai sus. Opt morți – şi mult mai mulți răniți – sunt o povară mult prea grea pentru conştiința oricui.

— Dacă mă gândesc la ea în ce fel? vrea să ştie Pete.

— Dacă a spus adevărul. Despre cheie.

Pete ridică din sprâncene.

— Era convinsă că *da.* Ştii şi tu asta. De atâtea ori şi-a repetat minciuna că a ajuns şi ea s-o creadă şi ar fi trecut cu succes orice test poligraf.

Foarte adevărat. Olivia Trelawney nu constituise o surpriză pentru niciunul din ei. Numai Dumnezeu ştie câți asemenea ei cunoscuseră. Infractorii de profesie au un comportament vinovat chiar dacă nu ei au comis fapta sau faptele despre care li se cere socoteală, pentru că ştiu foarte bine că sunt vinovați de *ceva.* Pe de altă parte, cetățenii oneşti, care au

respectat legea toată viața lor, îşi clamează nevinovăția în cursul interogatoriilor, iar Hodges ştie foarte bine că în cazul acestora este rareori vorba despre vreo armă. Nu. De obicei e vorba despre o maşină. *Am crezut că am călcat un câine,* aşa zic ei. Şi, indiferent ce ar fi văzut în oglinda retrovizoare după impact, ajung să creadă asta.

Doar un câine fusese.

— Nu sunt sigur, zice Hodges.

Speră că pare mai degrabă preocupat decât indiscret.

— Haide, măi, Billy. Ai văzut exact ce am văzut şi eu şi oricând simți nevoia să-ți împrospătezi amintirile poți să vii la secție şi să te uiți iar la poze.

— Cred că ai dreptate.

Din buzunarul sacoului sport al lui Pete se aud primele măsuri din O *noapte pe muntele pleşuv*[26]. Îşi scoate telefonul, se uită la ecran şi spune:

— Trebuie să răspund.

Hodges îl invită cu un gest să o facă.

— Alo?

Pete ascultă ce i se comunică. Face ochii mari şi se ridică atât de brusc, că aproape răstoarnă scaunul.

— *Ce?*

Ceilalți clienți ai localului se opresc din mâncat şi se uită în jur. Hodges îl urmăreşte plin de curiozitate.

— Da… da! Vin acum. Ce spui? Da, da, bine. Nu mă aştepta, du-te înainte.

Închide telefonul şi se aşază la loc. I s-au aprins toate beculețele şi, în clipa aceasta, Hodges îl invidiază al naibii de tare.

— Ar trebui să luăm mai des masa împreună, Billy. Îmi porți noroc. Întotdeauna mi-ai purtat. Uite, tocmai ce am vorbit despre asta şi s-a şi întâmplat.

— Ce?

Şi îşi spune: E vorba despre Domnul Mercedes. Iar gândul

---

[26] Poem simfonic al compozitorului rus Modest Mussorgski (1839–1881) (n.tr.).

următor este deopotrivă absurd şi deznădăjduit: Al meu ar fi trebuit să fie.

— Izzy era. Tocmai ce a sunat-o un colonel de la Poliția Statală din Districtul Victor. Acum o oră un pădurar a descoperit nişte oase într-o balastieră abandonată, la mai puțin de trei kilometri de casa de vacanță a lui Donnie Davis. Şi, ce să vezi? Pe oasele astea sunt nişte zdrențe ce par a proveni dintr-o rochie.

Îşi ridică mâna peste masă. Hodges bate cuba.

Pete îşi bagă telefonul în buzunarul lăbărțat şi scoate portofelul. Hodges clatină din cap, fără măcar să încerce să se mintă în privința sentimentului care l-a inundat: uşurare. Uşurare *enormă.*

— Nu, eu te-am invitat. Te duci să te întâlneşti cu Isabelle, da?

— Da.

— Atunci ia-o din loc.

— În regulă. Mersi de tratație.

— Am uitat să te întreb dacă mai ştii ceva de Joe Autostradă.

— Poliția Statală a preluat cazul, spune Pete. Din partea mea, să-l stăpânească sănătoşi. Din ce am auzit, deocamdată n-au nicio pistă. Stau şi aşteaptă să dea o altă lovitură, sperând că atunci vor avea baftă.

Se uită la ceas.

— Haide, du-te, du-te.

Pete dă să plece, apoi se întoarce la masă şi depune un țocăit sonor pe fruntea lui Hodges.

— Tare mult mă bucur că te-am văzut, iubițel.

— Valea! îl îndeamnă Hodges. O să zică lumea că suntem amanți.

Pete pleacă grăbit, cu un zâmbet satisfăcut pe chip; iar Hodges îşi aminteşte cum obişnuiau ei să-şi spună pe vremuri: Copoii Raiului[27].

---

[27] Aluzie la *Hounds of Heaven* – poezie a lui Francis Thompson (1859–1907), poet şi ascet britanic (n.tr.).

Se întreabă cât de ascuțit îi mai este mirosul.

13

Ospătarul îl întreabă dacă mai doreşte ceva. Hodges dă să spună nu, apoi se răzgândeşte şi mai cere o cafea. Vrea să mai stea puțin aici, savurând această dublă fericire: nu era Domnul Mercedes, dar *era* Donald Davis, jigodia ipocrită care-şi ucisese nevasta şi care apoi îşi pusese avocatul să instituie un fond de recompense pentru orice informație care ar fi dus la găsirea ei. Pentru că, o, Doamne, Dumnezeule, cât de mult o iubea şi cum îşi mai dorea să o vadă din nou acasă şi să înceapă o viață nouă împreună.

Vrea să se gândească şi la Olivia Trelawney şi la Mercedesul furat al Oliviei Trelawney. Nu e nicio îndoială că *a fost* furat. Dar în ciuda tuturor protestelor şi opoziției ei, nu e nicio îndoială nici că ea facilitase furtul.

Hodges îşi aduce aminte de un caz pe care i l-a povestit Isabelle Jaynes, când de-abia fusese transferată la ei din San Diego, imediat după ce o puseseră la curent cu rolul involuntar jucat de doamna Trelawney în Masacrul de la Complexul Municipal. În povestea lui Isabelle *apărea* o armă. Le-a spus că ea şi partenerul ei fuseseră chemați la o adresă unde un băiat de nouă ani trăsese în sora lui de patru ani şi o omorâse. Cu pistolul automat lăsat de tatăl lor pe birou.

— Tatăl nu a fost pus sub acuzare, dar tot restul vieții o să-l apese povara acestei nenorociri, a comentat ea. Şi stați numai să vedeți dacă povestea voastră cu Mercedesul nu o să fie la fel.

Discuția asta a avut loc cu o lună înainte ca respectiva femeie să înghită pastilele, poate chiar mai puțin de o lună. Dar pe toți cei implicați în cazul Ucigaşului cu Mercedes îi duruse undeva de gestul ei. Pentru ei – şi pentru el – Dna T. nu fusese decât o bogătaşă care îşi plângea singură de milă şi care refuza să accepte partea ei de vină în tragedia de la Complexul Municipal.

Când a fost furat, Mercedesul SL se afla în centru, iar doamna Trelawney, al cărei soț murise de inimă cu ceva

vreme în urmă, lăsând-o putred de bogată, locuia în Sugar Heights, suburbie la fel de opulentă cum sugera numele[28], unde aleile lungi, cu grilaje, duceau spre viloaie cu paisprezece – douăzeci de camere. Hodges a crescut în Atlanta şi mereu când trece cu maşina prin Sugar Heights îşi aduce aminte de un cartier de lux din oraşul copilăriei sale, care se chema Buckhead[29].

Bătrâna mamă a Dnei T., Elizabeth Wharton, locuia într-un apartament – foarte drăguţ, cu camere mari cât promisiunile unui candidat în campanie electorală – situat într-un condominium somptuos de pe Lake Avenue. Acolo era spaţiu suficient pentru găzduirea unei menajere în regim intern şi o infirmieră particulară care venea de trei ori pe săptămână. Doamna Wharton avea scolioză avansată şi Oxycontinul ei îl şterpelise fiică-sa atunci când s-a hotărât să iasă din scenă.

Sinuciderea este dovadă de vinovăţie. Hodges îşi aminteşte de câte ori repetase asta locotenentul Morrissey, dar el, unul, avusese oarece dubii. Şi în ultima vreme dubiile astea sunt mai puternice decât au fost ele vreodată. Pentru că acum a aflat că sentimentul de vinovăţie nu este singurul motiv care-i îndeamnă pe oameni la sinucidere.

Uneori pur şi simplu se întâmplă să te plictiseşti de programul de la televizor.

14

O patrulă auto a găsit Mercedesul la o oră după masacru. Se afla în spatele unuia dintre depozitele îngrămădite pe malul lacului.

Asfaltul curţii imense era plin de jur împrejur cu containere ruginite, ca monoliţii de pe Insula Paştelui. Mercedesul cenuşiu fusese abandonat între două. Când au ajuns Hodges şi Huntley, în curte erau deja cinci maşini de

---

[28] Trad. aprox. „Culmile de Zahăr” (n.tr.).

[29] Buckhead – cartier din Atlanta, unde se spune că *trăiesc vechii îmbogăţiţi şi se distrează cei noi* (n.tr.).

poliție, două parcate bot în bot în spatele alteia, de parcă polițiștii s-ar fi aşteptat ca sedanul să pornească singur şi să dea bir cu fugiții, ca Plymouth-ul acela vechi[30] dintr-un film horror. Ceața se transformase într-o ploaie deasă. Stropii ei sclipeau pe capota maşinilor în contratimp cu străfulgerările albastre ale girofarurilor.

Hodges şi Huntley s-au apropiat de grupul de polițişti. Pete Huntley a stat de vorbă cu cei doi care descoperiseră maşina, în vreme ce Hodges s-a învârtit în jurul Mercedesului. Partea din față abia dacă era boțită – deci maşinăria nemțească nu-şi dezminților reputația –, dar capota şi parbrizul erau pline cu sânge aproape închegat. În masca motorului se agățase o mânecă de cămaşă, țeapănă acum tot din cauza sângelui uscat. Se va dovedi ulterior că mâneca aceasta îi aparținuse lui August Odenkirk, unul dintre cei uciși. Dar mai era ceva acolo. Ceva ce lucea chiar şi în lumina chioară a dimineții. Hodges se lăsă într-un genunchi ca să se uite mai de aproape. În poziția asta l-a găsit Huntley.

— Ce mama dracului e ăla? întrebă Pete.

— Cred că-i o verighetă, răspunse Hodges.

Într-adevăr. Verigheta simplă din aur îi aparținuse lui Francine Reys, în vârstă de treizeci şi opt de ani, domiciliată în Squirrel Ridge Road. La un moment dat a fost înapoiată familiei. Femeia a fost înmormântată cu verigheta pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă, deoarece îi fuseseră smulse trei degete de la stânga. Legistul a fost de părere că a rămas fără degetele acelea atunci când şi-a ridicat instinctiv mâna la față ca să se ferească de Mercedesul care se năpustea asupra ei. Două din degetele lipsă au fost găsite la locul crimei înainte de amiaza zilei de zece aprilie. Arătătorul nu a fost descoperit niciodată. Hodges voia să creadă că îl confiscase un pescăruş din grupul celor care patrulau pe malul lacului. Prefera ideea asta alternativei sinistre: un supraviețuitor nevătămat al masacrului se gândise să îl ia acasă ca suvenir.

Hodges se ridică şi îi făcu semn unuia dintre polițişti să se

---

[30] Stephen King, *Christine,* Nemira, 2013 (n.tr.).

apropie.

— Trebuie să acoperim maşina asta cu o prelată, înainte ca ploaia să înlăture…

— Prelata e deja în drum spre noi, răspunse poliţistul, întinzând un deget spre Pete. A fost primul lucru pe care ni l-a cerut.

— *Eşti* de-a dreptul extraordinar, exclamă Hodges, imitând destul de bine vocea Cucernicei Doamne[31].

Zâmbetul partenerului său era mohorât ca dimineaţa aceea. Pete se uita la botul pătat de sânge al Mercedesului şi la verigheta agăţată în grilajul cromat.

De ei se apropie un alt poliţist, în mână cu carneţelul deschis la o pagină deja umflată de umezeala din aer. Pe ecusonul cu numele agăţat pe piept scria F. SHAMMINGTON.

— Maşina e înregistrată pe numele Olivia Ann Trelawney, Lilac Drive, numărul 729. Asta-i în Sugar Heights.

— Unde majoritatea Mercedesurilor cuminţi se duc la culcare cum se lasă seara, a comentat Hodges. Vezi dacă doamna e acasă, domnule poliţist Shammington. Şi dacă nu e, vezi dacă poţi să-i dai de urmă. Te descurci?

— Da, domnule, sigur că da.

— Să te prefaci că-i doar o investigaţie de rutină, da? Ni s-a reclamat furtul unei maşini.

— Exact.

Hodges se întoarse la Pete.

— Uită-te înăuntru în faţă. Observi ceva?

— Airbagurile. Le-a dezactivat. Asta presupune premeditare.

— Şi mai presupune că a ştiut cum anume să o facă. Ce părere ai despre mască?

Pete îşi miji ochii printre picăturile mici de ploaie şi privi pe geamul din dreptul volanului, având grijă să nu atingă sticla. Pe scaunul din piele al şoferului se afla o mască din cauciuc, de genul acelora pe care ţi le tragi pe cap. Smocuri

---

[31] Trimitere la seria de scheciuri *The Church Lady* difuzate în cadrul emisiunii Saturday Night Live (n.tr.).

vâlvoi de păr portocaliu, de tip „Clovnul Bozo”, se înălțau de la tâmple. Nasul era o mingiuță roşie din cauciuc. Fără un cap pe care să se întindă, zâmbetul roşu devenise un rânjet sinistru.

— Hidoasă mai e. Ai apucat să te uiți la filmul ăla cu clovnul din canalizare[32]?

Hodges a clătinat din cap atunci. Abia mai târziu – doar cu câteva săptămâni înainte să iasă la pensie – a cumpărat DVD-ul. Şi da, s-a văzut nevoit să-i dea dreptate lui Pete. Masca din Mercedes semăna foarte mult cu mutra lui Pennywise, clovnul din film.

Au mai dat o tură în jurul maşinii, remarcând acum sângele de pe roți. Se va spăla aproape tot înainte de apariția prelatei şi a băieților de la tehnic. Mai erau douăzeci de minute până la ora 7 a.m.

— Domnilor! strigă Hodges la polițiştii din jur. Are cineva cameră foto la telefon?

Aveau toți. Hodges le ceru să se aşeze în cerc în jurul celei pe care deja o botezase în minte „maşinamorții” – un singur cuvânt: „maşinamorții” şi atât – şi să o fotografieze din toate unghiurile.

Polițistul Shammington se retrăsese mai într-o parte şi vorbea la telefon. Pete l-a chemat la el.

— Ştii cumva câți ani are doamna Trelawney?

Shammington îşi consultă carnețelul:

— Data naşterii trecută pe permis este 3 februarie 1957. Asta înseamnă că acum are… cam…

— Cincizeci şi doi, îl ajută Hodges.

Lucra cu Pete Huntley de doisprezece ani şi ajunseseră să gândească amândoi la fel. Olivia Trelawney avea vârsta potrivită pentru a deveni victimă a Violatorului din Parc, dar nu se potrivea nicicum cu rolul de asasin în masă. Da, sigur, existau cazuri cu oameni care pierduseră controlul asupra volanului şi intraseră cu maşina în grupuri mari de pietoni –

---

[32] *It* – film de televiziune, după romanul cu acelaşi nume al lui Stephen King, apărut la Editura Nemira cu titlul *Oraşul bântuIT* (n.tr.).

doar cu cinci ani în urmă, chiar în oraşul lor, un bătrân de optzeci şi ceva de ani, trecut binişor de pragul senilităţii, intrase cu Buick-ul Electra într-o cafenea amenajată pe trotuar, omorând o persoană şi rănind vreo şase –, însă Olivia Trelawney nu se potrivea nici cu acest profil. Era prea tânără.

În plus, mai era şi masca.

Însă…

Însă.

15

Nota de plată îi este adusă pe o tavă din argint. Hodges pune cardul deasupra ei şi mai soarbe din cafea cât aşteaptă să-i fie adus înapoi. Se simte bine, e sătul şi, în mod normal, şi-ar dori să tragă un pui de somn. Nu însă şi în după-amiaza aceasta. Niciodată nu s-a simţit mai treaz, mai lucid ca în după-amiaza aceasta.

Acel *însă* fusese atât de evident că niciunul dintre ei nu a fost nevoit să-l rostească cu glas tare – nici pentru poliţiştii de patrulă (tot mai mulţi soseau la locul crimei, deşi afurisita de prelată nu a apărut decât pe la şapte şi un sfert) şi niciunul altuia. Portierele Mercedesului SL500 erau încuiate şi în contact nu era nicio cheie. Nu se observau nici semne că s-ar fi intrat prin efracţie şi, în cursul zilei, mecanicul-şef de la reprezentanţa Mercedes le va confirma această ipoteză.

— Cât de greu ar fi să introducă cineva o lamă pe lângă geam? îl întrebase Hodges pe mecanic. Ca să deschidă portiera?

— Greu spre imposibil, îi spusese mecanicul. Merţanurile astea sunt *solide.* Ar rămâne semne dacă ar încerca cineva şmecheria asta.

Îşi împinsese şapca spre ceafă şi se scărpina în creştet.

— Chestia a fost foarte simplă, domnilor detectivi. Doamna a lăsat cheia în contact şi n-a dat atenţie semnalului acustic atunci când a coborât. Probabil era cu gândurile în altă parte. Hoţul a văzut cheia şi a furat maşina. Ce vreau eu să spun e că *precis* individul a avut cheia. Cum altfel să fi

încuiat maşina atunci când a plecat?

— De unde ştiţi că posesorul maşinii e o *doamnă?* a vrut să ştie Pete.

Nu menţionaseră numele proprietarului.

— Haideţi, domnilor, zău aşa! zâmbise mecanicul. Ăsta-i Mercedesul doamnei Trelawney. Olivia Trelawney. De la noi l-a cumpărat şi îi facem revizia fix la fiecare patru luni. Avem în mentenanţă doar câteva cu doisprezece cilindri, aşa că le ştiu pe toate.

Şi adăugase, nefăcând altceva decât să le confirme părerea:

— Puişorul ăsta e un *tanc.*

Ucigaşul dusese Mercedesul între două containere, oprise motorul, îşi scosese masca, o îmbibase în clor şi coborâse din maşină. (Probabil avusese grijă să-şi vâre mănuşile şi fileul de păr în buzunarul de la haină.) Şi, înainte să se piardă în ceaţă, îşi mai bătuse încă o dată joc de ei: încuiase maşina cu cheia şmecheră a Oliviei Ann Trelawney.

Iată de unde venea acel *însă.*

16

Ne-a rugat să vorbim în şoaptă ca să nu cumva să o trezim pe mama ei care se odihnea, îşi aminteşte Hodges. După aia ne-a servit cu cafea şi fursecuri. Aşezat la masa din DeMasio's Ristorante, îşi termină ceaşca de acum în vreme ce aşteaptă să îi fie returnat cardul. Cu ochii minţii vede livingul din măgăoaia aia de apartament de lux, cu o superbă panoramă asupra lacului.

Pe lângă fursecuri şi cafea, le oferise şi privirea aceea bulbucată de tip *normal că nu,* apanaj exclusiv al cetăţenilor cu profund respect faţă de lege, care nu au avut în viaţa lor de-a face cu poliţia. Care nu pot concepe să li se întâmple una ca asta. Ba chiar a rostit vorbele astea cu voce tare atunci când a întrebat-o Pete dacă nu cumva era posibil să fi uitat cheia în maşină după ce o parcase pe Lake Avenue, la câteva clădiri distanţă de blocul unde locuia mama ei.

— Normal că nu.

Cuvintele ieşiseră printr-o grimasă boţită, cu pretenţii de zâmbet, ce voia să spună: *Ideea dumitale mi se pare ridicolă şi oarecum ofensatoare.*

Ospătarul se întoarce. Depune pe masă tăviţa din argint, iar Hodges reuşeşte să-i strecoare în mână o bancnotă de zece şi una de cinci, înainte ca omul să-şi revină din poziţia de echer. La restaurantul lui DeMasio obiceiul este ca ospătarii să împartă bacşişurile între ei, practică pe care Hodges nu o aprobă. Dacă asta îl face să fie de modă veche, atunci aşa să fie.

— Vă mulţumesc, domnule, şi *buon pomeriggio*[33].

— Şi dumitale la fel, îi urează Hodges.

Pune bine bonul şi cardul American Express, dar nu se scoală de pe scaun. Au mai rămas câteva firimituri din prăjitură şi le ia grijuliu cu furculiţa, exact la fel cum obişnuia să facă în copilărie cu prăjiturile mamei sale. Întotdeauna aceste ultime fărâme, apucate cu buzele de pe dinţii furculiţei, i s-au părut partea cea mai bună a prăjiturii.

17

Primul interogatoriu, de o însemnătate crucială, desfăşurat doar la câteva ore după crimă. Cafea şi fursecuri în vreme ce identificarea cadavrelor schilodite era în curs. Pe undeva, rudele plângeau şi-şi smulgeau părul din cap de disperare.

Doamna Trelawney s-a dus în holul de la intrare să-şi ia geanta lăsată pe o măsuţă. Reveni în living şi începu să scotocească prin ea. Îşi încreţi fruntea, fără a se opri din scotocit, uşor îngrijorată. Apoi, surâzând:

— Iat-o, spuse ea, întinzându-le cheia.

Detectivii s-au uitat la ea, iar Hodges a rămas surprins de aspectul ei atât de oarecare în comparaţie cu maşina luxoasă pe care o acţiona. Nu era decât o bucată din plastic negru, cu o proeminenţă la capăt. Pe o latură a acestei proeminenţe era logoul firmei Mercedes. Pe cealaltă erau trei butoane. Pe unul

---

[33] „O după-amiază bună vă doresc”, în lb. it. în orig. (n.tr.).

era desenat un lacăt cu toarta închisă. Pe cel de alături, lacătul era deschis. Pe al treilea buton scria ALARMĂ. Adică, în eventualitatea în care ai fi fost atacat de un pungaş atunci când îți descuiai maşina, apăsai butonul ăsta şi Merțanul începea să strige după ajutor.

— Observ că a durat ceva până ați găsit-o în geanta aia, spuse Pete pe un ton aparent nepăsător. Mulți oameni şi-ar pune breloc. Soția mea şi-a pus cheile pe unul în formă de margaretă.

Şi surâse drăgăstos, de parcă Maureen încă i-ar mai fi fost nevastă şi de parcă nou-devenita creatoare de modă ar fi umblat vreodată în viața asta (sau în oricare alta) cu o margaretă din plastic la chei.

— Mă bucur pentru ea, răspunse acru doamna Trelawney. Când îmi veți înapoia maşina?

— Nu depinde de noi, doamnă, o lămuri Hodges.

Femeia oftă şi îşi îndreptă decolteul în formă de barcă. Prima din zecile de dăți când o vor mai vedea făcând gestul acesta.

— Bineînțeles că va trebui să o vând. Niciodată nu voi mai fi în stare să mă urc în ea după asta. Neplăcut, foarte neplăcut. Când mă gândesc că maşina *mea*…

Şi, pentru că tot avea geanta în mână, se apucă să scotocească iarăşi prin ea şi scoase un pachet cu batiste din hârtie în culori pastel. Îşi tamponă ochii şi repetă:

— *Foarte* neplăcut.

— Vă rog să ne relatați încă o dată ce ați făcut aseară, îi ceru Pete.

Doamna Trelawney îşi dădu peste cap ochii injectați.

— Este neapărată nevoie? Sunt epuizată. Nu am dormit aproape deloc pentru că am avut grijă de mama. Sărmana a adormit de-abia spre patru dimineața. Are dureri groaznice. Aş vrea să apuc să dorm puțin înainte să vină doamna Greene. Infirmiera, adică.

Hodges simți cum începe să se enerveze: Adică cineva tocmai ce a omorât cu maşina ta opt oameni, doar opt dacă ceilalți vor supraviețui, şi ție îți arde de somn. Mai târziu nu va şti să spună dacă acela a fost momentul când începuse s-

o antipatizeze pe doamna Trelawney, dar probabil că atunci se stârnise aversiunea lui față de ea. Sunt unii oameni necăjiți pe care îți vine să-i îmbrățișezi şi să-i bați uşurel pe spate, murmurându-le *haide, haide, liniştește-te!;* în vreme ce pe alții vrei să îi iei la palme şi să le ceri să fie bărbați. Sau, în cazul Dnei T., „bărbată".

— Vom încerca să terminăm cât se poate de repede, i-a promis Pete.

Dar nu i-a spus că acesta era doar primul dintr-o lungă serie de interogatorii. Când vor fi isprăvit cu ea, va ajunge să-şi spună povestea şi în vis.

— Of, bine. Am ajuns aici, la mama acasă, joi seara, la câteva minute după ora şapte…

Trecea pe la mama ei de cel puțin patru ori pe săptămână, le-a spus, dar joia rămânea peste noapte. Întotdeauna se oprea la B'hai, un restaurant vegetarian foarte drăguț, din mallul Birch Hill, de unde lua mâncare pentru cină şi o încălzea apoi la microunde. („Deşi mama mănâncă foarte puțin în ultima vreme. Din cauza durerilor.") Le-a mai zis că îşi făcea de aşa manieră programul încât să ajungă după ora şapte, pentru că atunci găsea locuri de parcare pe carosabil.

— Nu pot să parchez în lateral. Pur şi simplu nu pot.

— De ce nu mergeți la parcarea etajată din apropiere? o întrebă Hodges.

Se uită la el ca la un nebun.

— Costă şaisprezece dolari pe noapte. Locurile de pe stradă sunt *gratis.*

Pete nu-i spusese încă doamnei Trelawney că vor lua cheia de la Mercedes cu ei.

— Deci, v-ați oprit la Birch Hill şi ați comandat mâncare la pachet pentru dumneavoastră şi mama dumneavoastră de la restaurantul…

Îşi consultă notițele.

— … B'hai.

— Nu, am făcut comanda dinainte. De acasă de la mine, de pe Lilac Drive. Se bucură mereu când îi sun. Sunt o clientă veche şi valoroasă. Aseară am luat *kookoo sabzi* pentru mama – asta este o omletă cu spanac şi coriandru – şi

gheymeh pentru mine. *Gheymeh*-ul este o tocăniță delicioasă cu mazăre, cartofi şi ciuperci. Foarte uşoară pentru digestie.

Îşi îndreptă iar decolteul.

— Încă din adolescență mă lupt cu un reflux gastric absolut înfiorător.

— Şi comanda dumneavoastră a fost… începu Hodges.

— Şi *sholeh zard* la desert. Asta-i budincă de orez cu scorțişoară. Şi şofran.

Le aruncă un zâmbet nesigur. La fel ca gestul obsesiv de îndreptare a decolteului, şi acest zâmbet era un trelawneyism, o marcă înregistrată a cucoanei, pe care vor ajunge să-l cunoască foarte bine.

— Şofranul o face deosebită. Chiar şi mama îşi termină porția de *sholeh zard.*

— Pare foarte gustos, comentă Hodges. Când ați ajuns la restaurant, comanda dumneavoastră era deja pregătită şi ambalată?

— Da.

— Într-o singură cutie?

— Vai, cum să fie într-una singură? În trei.

— Puse într-o pungă?

— Nu. Fără pungă.

— Înseamnă că v-ați chinuit cam tare atunci când le-ați scos din maşină, spuse Pete. Ați avut trei cutii cu mâncare, geanta…

— Şi cheia, interveni Hodges. Nu uita de cheie, Pete.

— Unde mai pui că vă grăbeați să ajungeți sus, continuă Pete. Mâncarea rece nu-i deloc bună.

— Văd unde bați dumneata, zise doamna Trelawney, dar vă asigur…

Şovăi puțin.

— … vă asigur, *domnilor,* că sunteți pe o pistă greşită. Mi-am pus cheia în geantă imediat după ce am oprit motorul. E primul lucru pe care îl fac. Cât despre cutii, erau legate una peste alta…

Le demonstră, întinzând mâinile cam la patruzeci şi cinci centimetri distanță una de cealaltă.

— … şi erau uşor de dus. Geanta o țineam pe braț. Aşa.

Îndoi brațul, îşi agăță poşeta de el şi se fâțâi prin living ducând în mâini un teanc de cutii imaginare de la B'hai.

— Vedeți?

— Da, doamnă, spuse Hodges.

Avea impresia că mai vede şi altceva.

— Cât despre bănuiala că m-aş fi grăbit… nu, nici vorbă. Nu era nevoie, pentru că oricum trebuia să încălzesc porțiile de mâncare.

O pauză mică, apoi explică.

— Nu şi *sholeh zard-ul,* fireşte. Budinca de orez se mănâncă rece.

Scoase un hohot mic de râs. Nu chiar un chicotit, îşi spuse Hodges, ci mai degrabă o chicoteală fornăită. La repulsia lui se mai adăugă un strat – atât de subțire încât putea fi invizibil, dar nu tocmai. Nu, nu tocmai.

— Permiteți-mi să recapitulez acțiunile dumneavoastră din momentul când ați ajuns pe Lake Avenue, spuse Hodges. La câteva minute după ora şapte.

— Şapte şi cinci, poate şi şase minute.

— Aha. Unde ați parcat? Trei sau patru clădiri mai încolo?

— Cel mult patru. Nu am nevoie decât de două spații libere, ca să parchez fără să dau înapoi. Nu pot să sufăr să dau înapoi.

— Sigur că da, doamnă. Şi soția mea se confruntă cu aceeaşi problemă. Ați oprit motorul. Ați scos cheia din contact şi v-ați pus-o în poşetă. Apoi v-ați pus poşeta pe braț şi ați luat cutiile cu mâncare…

— *Pachetul* de cutii. Legate cu sfoară rezistentă.

— Da, pachetul. Ce s-a întâmplat după aceea?

Se uită la el de parcă detectivul ar fi fost cel mai mare imbecil dintre toți imbecilii unei lumi şi aşa destul de imbecilă.

— După aceea am intrat în blocul mamei mele. Am sunat la interfon şi mi-a deschis doamna Harris, menajera. În zilele de joi ea pleacă de îndată ce sosesc eu. Am luat ascensorul până la etajul nouăsprezece. Unde vă aflați acum şi voi, domnilor, punându-mi tot felul de întrebări stupide în loc să-mi spuneți când anume pot reintra în posesia maşinii mele.

Care a fost *furată.*

Hodges îşi puse în gând să o întrebe pe menajeră dacă observase la plecare Mercedesul Dnei T.

Pete întrebă:

— În care moment v-aţi scos iar cheia din geantă, doamnă Trelawney?

— Iar? Cum adică…

Detectivul ridică cheia – Proba A.

— Ca să vă încuiaţi maşina înainte de a intra în clădire. Aţi *încuiat-o,* da?

Un fulger de nesiguranţă trecu prin ochii femeii. Îl observară amândoi. O fracţiune de secundă şi dispăru.

— Bineînţeles că am încuiat-o.

Hodges îi căută privirea. Doamna îl evită, preferând să se uite o clipă la priveliştea lacului de dincolo de ferestrele mari. În cele din urmă, reuşi să o facă să îl privească în ochi.

— Gândiţi-vă bine, doamnă Trelawney. Au murit oameni, iar răspunsul dumneavoastră este foarte important. Sunteţi sigură că aţi încercat să ţineţi cutiile cu o singură mână ca să vă puteţi scoate cheia din geantă şi să apăsaţi butonul de ÎNCHIDERE? Vă aduceţi aminte semnalul optic de confirmare făcut de faruri? Ştiţi că aşa trebuie să se întâmple.

— *Fireşte* că ştiu.

Începu să-şi muşte buza de jos, îşi dădu seama ce face şi se opri.

— Vă amintiţi cu exactitate asta?

Chipul femeii împietri preţ de o clipă. Apoi grimasa aceea de superioritate reapăru în toată splendoarea ei enervantă.

— Staţi puţin. Acum îmi aduc aminte. Mi-am pus cheia în poşetă *după* ce am luat cutiile şi am coborât din maşină. Şi după ce am apăsat butonul de închidere.

— Sunteţi sigură, spuse Pete.

— Da.

Era cât se poate de sigură şi aşa avea să rămână. Amândoi ştiau asta. La fel cum spune când este prins cetăţeanul onest, cu respect pentru lege, fugit de la locul accidentului: *bineînţeles* că un câine a lovit, nu pe altcineva.

Pete îşi închise carnețelul şi se ridică de pe scaun. Se ridică şi Hodges. Doamna Trelawney părea mai mult decât nerăbdătoare să-i conducă la uşă şi să-i vadă plecați.

— Încă ceva, spuse Hodges când ajunseră în hol.

Femeia ridică din sprâncenele bine pensate.

— Da?

— Unde țineți cheia de rezervă? Trebuie să o luăm şi pe aceea.

De data aceasta nu i-a mai împietrit expresia, nu şi-a mai ferit privirea, nu a mai şovăit. Le răspunse:

— Nu am nicio cheie de rezervă şi nici nu am nevoie de vreuna. Sunt foarte grijulie cu lucrurile mele, domnule polițist. Milordul Cenuşiu – aşa îi spun eu – este al meu de cinci ani şi singura cheie pe care am folosit-o vreodată este cea din buzunarul colegului dumitale.

18

Au fost strânse toate farfuriile şi tacâmurile de pe masa unde au mâncat el şi cu Pete, mai puțin paharul pe jumătate plin cu apă, dar Hodges încă nu se ridică, ci priveşte pe fereastră la parcare şi la pasarela care marchează granița neoficială a cartierului Lowtown, unde locuitorii din Sugar Heights, aşa cum fusese şi răposata Olivia Trelawney, nu se aventurează niciodată. Ce să caute acolo? Să cumpere droguri? Hodges e convins că se droghează şi oamenii din Sugar Heights, nu doar unul sau doi, ci mulți, însă atunci când ai adresa asta trecută pe buletin, traficantul este cel care te caută.

Dna T. îi minți*se. Cu siguranță* că îi minți*se.* Dacă nu, ar fi fost nevoiți să accepte adevărul că o singură clipă de neatenție a dus la o tragedie.

Dar să presupunem – de dragul discuției – că a spus adevărul.

Bine, hai să presupunem. Însă, cum de a fost posibil să ne înşelăm când am crezut că şi-a lăsat Mercedesul descuiat şi cu cheia în contact? Şi ce s-a *întâmplat?*

Stă cu ochii pe fereastră, pierdut în recapitularea cazului,

fără să-şi dea seama că ospătarii au început să-i arunce priviri jenate – pensionarul supraponderal cocârjat în scaun ca un robot cu bateriile moarte.

19

Maşinamorții fusese dusă cu o platformă auto în parcul poliției rezervat autoturismelor reținute în diverse cazuri. Informația aceasta le-a parvenit lui Hodges şi Huntley atunci când erau pe punctul de a se întoarce în centru. Sosise acolo şi mecanicul-şef de la Ross Mercedes şi era destul de sigur că va reuşi să descuie blestemăția aia. La un moment dat.

— Spune-i să nu se strofoace, spuse Hodges. Avem cheia.

Urmă o pauză în partea cealaltă, apoi se auzi exclamația locotenentului Morrissey:

— Da? Adică *ea* a făcut…

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Mecanicul e lângă tine, locotenente?

— E în curte; vrea să vadă cât de avariată e maşina. Băieții mi-au zis că țicnitul mai are nițel şi-i dau lacrimile.

— Ar fi bine să-şi păstreze una sau două pentru cei morți, comentă Pete de la volan.

Ştergătoarele alunecau dintr-o parte în alta. Se întețise ploaia.

— Zic şi eu aşa.

— Spune-i să ia legătura cu reprezentanța şi să verifice ceva, spuse Hodges. Şi după aia zi-i să mă sune pe mobil.

Traficul era mult îngreunat spre centru, în parte din cauza ploii, pe de altă parte pentru că Marlborough Street fusese blocată în dreptul Centrului Municipal. Trecuseră doar de patru intersecții când sună mobilul lui Hodges. Era Howard McGrory, mecanicul.

— Ai întrebat la reprezentanță ce ți-am transmis? îl întrebă Hodges.

— Nu-i nevoie să întreb pe nimeni, spuse McGrory. Lucrez la Ross din 1987. Cred c-am văzut o mie de Merțane de atunci şi pot să vă asigur că toate sunt vândute cu câte două chei.

— Mulțam, zise Hodges. Ajungem şi noi imediat. Mai vrem să-ți punem nişte întrebări.

— Aici mă găsiți. E îngrozitor ce s-a întâmplat cu maşina asta. *Îngrozitor.*

Hodges închise şi-i povesti lui Pete ce-i spusese McGrory.

— Şi ce te miri? nu înțelese Pete.

În față se vedea un semn portocaliu de OCOLIRE care-i dirija în jurul Centrului Municipal. Sigur, puteau să-l ignore, cu condiția să-şi aprindă girofarurile, dar nu voiau asta. Deocamdată voiau doar să discute în linişte.

— Nu mă mir, răspunse Hodges. Aşa e procedura standard. Ştii cum zic anglo-saxonii, „un moştenitor şi al doilea succesor". La cumpărarea maşinii primeşti două chei…

— … şi ți se atrage atenția să o pui pe a doua la loc sigur, ca să ai ce să foloseşti în caz că o pierzi pe prima. Sunt unii care uită unde au pus cheia de rezervă. Pe de altă parte, e foarte posibil ca femeile cu genți mari – ca valiza aia a cucoanei Trelawney – să arunce înăuntru ambele chei şi să uite cu totul de cea de rezervă. Dacă ne-a spus adevărul despre faptul că nu suportă brelocurile, înseamnă că a folosit cheile alternativ, fără să-şi dea seama.

— Cam aşa ceva, mormăi Hodges. Ajunge acasă la maică-sa, îşi plânge de milă la gândul că-şi va petrece noaptea îngrijind de mămițica, face efort să se descurce şi cu geanta şi cu cutiile alea…

— Şi uită cheia în contact. Refuză să recunoască – şi față de noi, şi față de ea însăşi –, dar aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Dar avertizarea acustică…

— Poate n-a auzit-o pentru că trecea un camion pe lângă ea. Sau o maşină de poliție cu sirenele pornite. Sau poate era atât de adâncită în gânduri că nu i-a dat atenție.

Era logic şi a devenit şi mai logic atunci când le-a spus mecanicul că *maşinamorții* nu fusese nici spartă şi nici pornită fără cheie. Ce îl deranja pe Hodges – singurul lucru care îl deranja cu adevărat – era că îşi *dorea* foarte mult ca aşa să fi stat lucrurile. Niciunul dintre ei nu o înghițise pe doamna Trelawney, cea cu decolteurile în formă de barcă,

sprâncenele perfect pensate şi chicoteala stridentă. Doamna Trelawney, cea care nu se interesase absolut deloc de cei morți şi de starea celor răniți. Nu, nu era ea făptuitorul, nici vorbă de aşa ceva, dar ce bine s-ar fi simțit dacă reuşeau s-o acuze de ceva. Dacă i-ar fi dat şi altă temă de gândire pe lângă meniul vegetarian de la B'hai.

— Nu are sens să căutăm lucruri complicate acolo unde ele nu există, spuse partenerul lui.

Traficul se mai descongestionase şi acum Pete apăsă pedala de accelerație.

— I s-au dat două chei. Susține sus şi tare că nu are decât una. Ceea ce este perfect adevărat acum. Probabil că, după ce i-a omorât pe toți oamenii ăia, nemernicul a aruncat într-un canal cheia pe care a găsit-o în contact. Cheia pe care ne-a dat-o cucoana e cea de rezervă.

Acesta trebuia să fie răspunsul. Când auzi tropot de copite, te gândeşti la cai, nu la zebre.[34]

20

Îl scutură cineva uşor de umăr, aşa cum încerci să trezeşti un om căzut într-un somn adânc. Şi Hodges îşi dă seama că aproape *adormise.* Sau fusese hipnotizat de toate amintirile astea.

Cea care îl scutură de umăr este Elaine, amfitrioana restaurantului lui DeMasio. Se uită la el îngrijorată.

— Domnule detectiv Hodges? Vă simțiți bine?

— Foarte bine. Dar nu-mi mai spune „detectiv". Am ieşit la pensie.

Citeşte nelinişte în ochii ei; şi încă ceva. Ceva mai rău. El e singurul client rămas în restaurant. Îi observă pe ospătarii strânşi în uşa de la bucătărie şi deodată se vede şi el prin ochii lor şi ai lui Elaine: un tip în vârstă care a rămas la masă multă vreme după ce a plecat însoțitorul lui (şi toți ceilalți din local). Un tip în vârstă şi cam supraponderal care

[34] Proverb din „folclorul" medical, apărut prin anii cincizeci (n.tr.).

a lins de pe furculiță ultimele fărâme din prăjitură, aşa cum un copil linge o acadea; şi după aceea a rămas cu ochii ațintiți pe fereastră.

Se întreabă dacă nu care cumva am pornit spre Regatul Demenței la bordul Expresului Alzheimer, îşi spune el.

Îi surâde lui Elaine – e surâsul lui de top, cel mai larg şi mai fermecător.

— Am povestit cu Pete despre cazurile noastre vechi. Şi mă gândeam la unul din ele. Îi revedeam toate datele în minte. Scuze. Plec chiar acum.

Dar când se ridică de pe scaun, se clatină pe picioare şi se loveşte de masă, dărâmând paharul cu apă. Elaine îl apucă de braț ca să-l împiedice să cadă. Şi pare mai îngrijorată ca oricând.

— Domnule detectiv… domnule Hodges, credeți că sunteți în stare să conduceți?

— Sigur, se repede el să răspundă.

Dar simte o mie de vârfuri de ace care pornesc în sprint de la glezne până la organ şi înapoi.

— Doar două pahare cu bere am băut. Pete a dat pe gât restul. Mi-au amorțit picioarele, atâta tot.

— Aha. Şi acum vă simțiți mai bine?

— Minunat.

Şi chiar a început să-şi simtă picioarele. Slavă Domnului. Îşi aduce aminte că a citit undeva că bărbații mai în vârstă, mai cu seamă bărbații mai în vârstă nu foarte slăbuți, nu ar trebui să stea pe scaun o perioadă îndelungată. Pentru că se poate forma un cheag de sânge în spatele genunchiului. Te scoli de pe scaun, cheagul eliberat porneşte şi el în pas alergător spre inimă şi mamă, mamă, vai de steaua ta.

Îl conduce la uşă. Din senin, Hodges se pomeneşte cu gândul la infirmiera particulară care avea grijă de mama Dnei T. Cum o chema? Harris? Nu, Harris era menajera. Greene. Greene o chema pe infirmieră. Oare o însoțea pe doamna Wharton peste tot, inclusiv la closet, aşa cum îl însoțeşte acum Elaine pe el? Normal că da.

— Mă simt bine, Elaine, îi spune. Zău. Sunt treaz. Merg drept.

Întinde mâinile în lateral ca să-şi demonstreze spusele.

— În regulă, se înduplecă femeia. Vă mai aşteptăm pe la noi, dar curând, nu peste un car de vreme.

— Promit.

Iese în lumina orbitoare a soarelui şi se uită la ceas. E trecut de două. A pierdut emisiunile de după-amiază, dar chestia asta îl lasă rece. Din partea lui, doamna judecător şi psihoterapeutul nazist să-şi găsească pe altcineva căruia să i-o tragă. Sau să şi-o tragă între ei.

21

Intră încet în parcarea unde singurele maşini rămase, în afară de a sa, aparțin angajaților restaurantului. Îşi scoate cheile şi se joacă cu ele în palmă. Spre deosebire de cea a Dnei T., cheia de la Toyota lui e prinsă de un inel. Şi da, are şi breloc – un dreptunghi din plastic cu poza fiicei lui. Allie la şaptesprezece ani, zâmbind cu toată gura şi purtând uniforma echipei de lacrosse a liceului.

Doamna Trelawney nu şi-a schimbat niciodată declarația în chestiunea cu cheia. În toate interogatoriile ea a continuat să susțină că nu a avut decât una singură. Chiar şi după ce Pete Huntley i-a arătat factura de la maşină, unde, pe lista de accesorii primite odată cu Mercedesul, în 2004, scria negru pe alb CHEI ORIGINALE 2 BUC., ea tot a continuat să insiste că nu a avut decât una singură. A spus că e o greşeală pe factură. Hodges îşi aminteşte şi acum siguranța de nezdruncinat din vocea ei.

Pete ar spune că Dna T. Tot plătise până la urmă. Nu a lăsat niciun bilet prin care să-şi justifice fapta. Nici nu era nevoie. Sinuciderea este o mărturisire prin însăşi natura ei. Zidul ei de negare se năruise în cele din urmă. La fel cum vrea să-şi descarce sufletul şi individul fugit de la locul accidentului: *Da, bine, da, un copil era, nu un câine. Un copil era şi eu mă uitam la ecranul telefonului să văd cine m-a sunat şi l-am călcat cu maşina.*

Hodges îşi aminteşte cum interogatoriile ulterioare la care a fost supusă Dna T. au produs un straniu efect de

amplificare. Cu cât refuza ea mai mult să recunoască, cu atât creştea antipatia lor. Nu doar a lui Hodges şi Huntley, ci a întregii secții. Şi cu cât o antipatizau mai tare, cu atât era mai stridentă negarea ei. Pentru că ştia cât de frustrați se simt. O, da. Era egoistă şi meschină, dar nu proa…

Hodges se opreşte brusc, cu o mână pe mânerul încălzit de soare al maşinii, cu cealaltă umbrindu-şi ochii. Se uită în întunericul de sub pasarelă. E jumătatea după-amiezii şi locuitorii din Lowtown au început să se ridice din criptele lor. Patru dintre ei se află în penumbra deasă de acolo. Trei mai mari şi unu mai micuț. Ăia mari par a-l îmbrânci pe ăla micu'. Ăla micu' are un rucsac şi Hodges vede cum unul din ăia mari i-l smulge din spate, provocând celorlalți hăhăieli ca de trol.

Hodges porneşte tacticos spre pasarelă. Nu se gândeşte la ce anume va face şi nu se grăbeşte. Îşi îndeasă mâinile în buzunarele sacoului sport. Automobilele şi camioanele care vâjâie şi mormăie pe prelungirea autostrăzii îşi proiectează umbrele pe strada de dedesubt. Unul dintre troli îl întreabă pe băiețel câți bani are la el.

— N-am niciun ban, răspunde băiețelul. Lăsați-mă în pace.

— Întoarce-ți buzunarele pe dos ca să ne convingem, zice Trolul Nr. Doi.

În loc să se supună, băiatul încearcă s-o ia la fugă. Trolul Nr. Trei îl cuprinde în brațe pe la spate. Trolul Nr. Unu se repede la buzunarele băiatului şi le strânge în mâini.

— Ia! Fâşie ceva aici! Mi se pare că-s bani de hârtie! exclamă el şi băiatul cel micuț îşi schimonoseşte fața, chinuindu-se să nu izbucnească în plâns.

— O să vă găsească frati-miu şi o să vă-mpuşte, zice el.

— Vai, ce m-am speriat, spune Trolul Nr. Unu. Mai că m-am pişat pe mi…

Îl vede pe Hodges care se apropie de ei, cu burta înainte. Ține mâinile îndesate în buzunarele hainei vechi, din lână scoțiană; aceea cu petice la coate, de care nu se îndură să se despartă.

— Ce vrei, bă? se rățoieşte la el Trolul Nr. Trei, care îl ține

pe băiat imobilizat.

Hodges se gândeşte să imite vorbirea tărăgănată a lui John Wayne, dar îşi dă seama că ar strica orzul pe gâşte. Singurul Wayne de care au auzit jegurile astea e L'il[35].

— Vreau să-l lăsaţi în pace pe ăsta mic, le spune. Şi să o ştergeţi de aici. Chiar în clipa asta.

Trolul Nr. Unu renunţă la buzunarele micuţului. Poartă un hanorac cu glugă şi, cum altfel?, nelipsita şapcă cu logoul echipei Yankees. Îşi înfige mâinile în şoldurile subţirele şi-şi lasă amuzat capul într-o parte.

— Valea, grasomega.

Hodges nu pierde timpul. În fond, jegoşii sunt trei la număr. Îşi scoate Pliciul cu Noroc din buzunarul drept al sacoului. Îi place să-l ţină în mână. Pliciul e o şosetă în carouri, umplută cu bile de rulment în vârf şi înnodată în dreptul gleznei. Îl învârte scurt şi loveşte, având însă grijă să nu nimerească mărul lui Adam; îi tragi una acolo şi poţi să-l omori, iar după aia birocraţia te mănâncă.

Se aude un zornăit metalic. Trolul Nr. Unu îşi pierde şi echilibrul, şi privirea amuzat-disprețuitoare de pe chip. Îi ia locul una de durere şi surpriză totală. Se împiedică de marginea trotuarului şi cade în stradă. Se rostogoleşte pe spate horcăind, ţinându-se de beregată şi holbându-se visător la dosul pasarelei.

Trolul Nr. Trei se hotărăşte să reacţioneze şi se repede spre Hodges.

— Băga…

Atât apucă să spună, pentru că fostul detectiv ridică piciorul (slavă Domnului că i-a trecut amorţeala) şi-l loveşte tare în zona sensibilă. Aude cum i se rup pantalonii şi se gratulează: Bravo ţie, gras prost ce eşti! Trolul Nr. Trei scoate un urlet. Aici, sub pasarelă, sunetele sunt ciudat de înfundate din cauza zgomotelor făcute de maşinile şi camioanele care trec pe deasupra. Apoi se chirceşte de durere.

---

[35] L'il Wayne – rapper american (n.tr.).

Mâna stângă a lui Hodges e tot în buzunarul de la haină. Întinde arătătorul, împungând stofa, şi îl îndreaptă către Trolul Nr. Doi.

— Hei, faţă de cur, nu-i nevoie să vină fratele lu' ăsta micu', că vă-mpuşc chiar eu. Mă calcă pe nervi când văd trei contra unu.

— Nu, omule, nu!

Trolul Nr. Doi e înalt, bine clădit, cam de cincisprezece ani, dar spaima îl întoarce la doişpe.

— Te rog, nene, nu făceam nimic rău! Ne jucam!

— Atunci şterge-o de-aici, jucăuşule, îi spune Hodges. În clipa asta!

Şi Trolul Nr. Doi o şterge.

În tot acest timp, Trolul Nr. Unu a reuşit să se ridice în genunchi.

— O să-ţi pară rău, graso…

Hodges face un pas către el, cu Pliciul ridicat. Trolul Nr. Unu îl vede, scoate un chirăit de fetiţă, îşi acoperă gâtul.

— Ai face bine s-o tai şi tu de-aici, îl sfătuieşte Hodges, altminteri grasomega o să te cam pocească. Şi n-o să te mai recunoască mă-ta când o să te caute la Urgenţă.

Adrenalina îi curge prin vene şi tensiunea probabil că i-a sărit de douăzeci, aşa că nu glumeşte deloc.

Trolul Nr. Unu se adună de pe jos. Hodges se preface că se repede la el. Trolul Nr. Unu se dă speriat înapoi, umplându-l de satisfacţie.

— Ia-ţi amicul de-aici şi vezi să-i pui nişte gheaţă pe ouţe, îi zice Hodges. O să i se umfle.

Trolul Nr. Unu îl ia pe după mijloc pe Trolul Nr. Trei şi şchiopătează amândoi către ieşirea spre Lowtown. Când Trolul Nr. Unu crede că se află în siguranţă, se întoarce şi-l ameninţă:

— Ne mai vedem noi, grasule.

— Roagă-te la Dumnezeu să nu, tembelule, îi răspunde amabil Hodges.

Ia de pe jos rucsacul şi-l întinde puştiului, care se zgâieşte neîncrezător la el. Nu pare a avea mai mult de zece ani. Hodges îşi bagă Pliciul la loc în buzunar.

— De ce nu eşti la şcoală, copile?

— E mama bolnavă. Mă duc să-i iau medicamente.

Minciuna e într-atât de neruşinată că Hodges se pomeneşte zâmbind fără voia lui.

— Ba nu te duci nicăieri. Chiuleşti.

Băiatul nu răspunde. Are impresia că este într-un film polițist: nimeni nu i-ar fi luat apărarea cum a făcut-o tipul ăsta. Nimeni nu ar fi avut un ciorap plin cu bile în buzunar. Mai bine să-şi țină gura.

— Când mai chiuleşti, fă-o într-un loc mai puțin periculos, îi spune Hodges. Pe Eighth Avenue e un loc de joacă. Încearcă acolo.

— Se vând prafuri pe terenul ăla, protestează copilul.

— Ştiu, zice cu blândețe Hodges, dar nu eşti obligat să cumperi.

Şi ar putea adăuga: Nu eşti obligat nici să faci pe intermediarul traficanților; dar ar fi o copilărie să-şi închipuie că vorbele lui ar avea vreun ecou. În Lowtown majoritatea puştilor sunt puşi să vândă droguri. Sigur, poți să arestezi un puşti de zece ani pentru că l-ai prins cu droguri la el. Dar n-ai să obții nicio acuzare.

Porneşte înapoi, spre parcarea din zona sigură a pasarelei. Se uită în urmă şi-l vede pe băiat în locul unde îl lăsase, cu rucsacul atârnându-i în mână.

— Micuțule, spune Hodges.

Puştiul se uită lung la el, fără să zică nimic.

Hodges întinde mâna la el.

— Tocmai ce te-am scos dintr-un rahat. Până diseară, vreau să dai vestea mai departe.

Acum privirea copilului este una de perplexitate totală, de parcă Hodges ar fi început să vorbească într-o limbă străină. Nu-i nimic. Uneori faptele bune au ecou, mai cu seamă în sufletul celor mici.

Nu-i de mirare, îşi spune Hodges. Zău că nu.

22

Brady Hartsfield se schimbă în cealaltă uniformă – cea

albă – şi îşi verifică dubița, parcurgând la iuțeală foaia cu inventarul, exact aşa cum îi place domnului Loeb. Nu lipseşte nimic. Îşi bagă capul în birou doar cât s-o salute pe Shirley Orton. Shirley e o purcea grasă, foarte amatoare de produse din gama pomenită mai sus, însă ține morțiş să se aibă bine cu ea. De fapt, Brady ține morțiş să se aibă bine cu *toată lumea.* E mult mai prudent aşa. Shirley e amorezată de el, iar asta îi este de folos.

— Ce mai face Shirley, frumuşica? țipă el, iar tânăra se înroşeşte violent până la linia părului de deasupra frunții ei acneice.

Purcică mititică, nu faci groha-groha groh? o întreabă Brady în gând. Şi continuă: De grasă ce eşti, probabil că ți se-ntoarce pizda pe dos când te aşezi în cur.

— Bună, Brady. Tot în Cartierul de Vest te duci?

— Toată săptămâna, iubire. Eşti în regulă?

— Da.

Roşeşte şi mai tare, dacă aşa ceva este posibil.

— Bravo. Am vrut doar să te salut.

Şi pleacă, având mare grijă să respecte viteza legală, chiar dacă asta înseamnă că durează mult ca dracu' să ajungă în sectorul lui. Dar aşa trebuie. Te bagă ăia la mititica cât ai clipi din ochi dacă te prind că mergi cu viteză la ora când ies copiii de la şcoală. Fără posibilitate de recurs. Dar, lasă, că ajunge el în Cartierul de Vest şi atunci totul o să fie bine. Pentru că este cartierul lui Hodges, iar el are toate motivele din lume să se afle acolo. Ascunde-te la vedere, cum se spune; şi Brady crede că asta e o vorbă foarte înțeleaptă.

Iese de pe Spruce Street şi rulează încet pe Harper Road, chiar prin fața casei bătrânului Det. Pens. O, ia te uită! În fața casei e cioroiul mic, la bustul gol (pentru ca toate casnicele să se poată bucura de priveliştea pătrățelelor lui ude de sudoare, evident) şi împingând maşina de tuns iarba.

Cam era timpul, îl admonestează Brady în gând. Gazonul ăla era vai de mama lui. Nu că Det. Pens. ar fi băgat de seamă. Bătrânul Det. Pens. nu-şi mai vede capul de atâtea treburi. Păi, uşor e să te uiți toată ziua la televizor, să te îndopi cu chipsuri şi să te joci cu pistolul?

Cu tot zgomotul făcut de maşina pentru tuns iarba, cioroiul mic îl aude şi se întoarce. Ştiu cum te cheamă, negrişorule, îi spune Brady în gând. Jerome Robinson. Ştiu cam tot ce e de ştiut şi despre bătrânul Det. Pens. Nu-mi dau seama însă dacă e amorezat de tine, deşi nu m-ar mira să fie. Poate de aia te ține prin preajmă.

Brady îi face cu mâna de la volanul dubiței sale, botezate „Mr. Tastey". E acoperită toată cu abțibilduri înfățișând chipuri de copii veseli şi prin difuzoarele ei răsună clinchet de clopoței. Cioroiul mic zâmbeşte şi îi face şi el cu mâna. Păi, cum altfel?

Toată lumea îl iubeşte pe vânzătorul de înghețată.

SUB UMBRELA ALBASTRĂ A LUI DEBBIE

1

Brady Hartsfield cutreieră pe străzile întortocheate din Cartierul de Vest până la şapte şi jumătate, când apusul începe să şteargă sineala de pe cerul sfârşitului de primăvară. Primul val de clienți e format mai ales din copii ieşiți de la şcoală, cu ghiozdanele în spate şi hârtii mototolite de un dolar în mâinile întinse. Majoritatea nici nu se uită la el. Sunt mult prea ocupați să trăncănească între ei sau la telefoanele mobile pe care generația aceasta nu le consideră nişte simple accesorii, ci obiecte din aceeaşi categorie cu hrana şi aerul, fără de care viața nu poate fi concepută. Câțiva îi mulțumesc, dar cei mai mulți nu-i adresează niciun cuvânt. Brady nu se supără. Nu vrea să fie privit şi nu vrea să-şi amintească cineva de el. Pentru răzgâiații ăştia el nu e decât un halat alb care le vinde înghețată. Şi aşa vrea să rămână.

Nu mai e activitate de la şase la şapte, când lighioanele astea micuțe dau fuga acasă să ia cina. Doar câțiva – dintr-aceia care i-au spus „mulțumesc" – stau de vorbă cu părinții lor. Însă cei mai mulți se apucă de butonat telefoanele, în vreme ce Mami şi Tati îndrugă vrute şi nevrute despre cum le-a mers la serviciu, sau se uită la ştiri ca să afle ce se mai petrece prin lumea pe care potentații zilei o învârt după bunul lor plac.

În ultima jumătate de oră vânzările cresc din nou. Acum nu doar copiii, ci şi părinții vin la dubița zornăitoare a lui Mr. Tastey ca să cumpere înghețată pe care o vor mânca după ce-şi vor fi cuibărit dosurile (cele mai multe obeze) în şezlongurile din grădină. Parcă i se face milă de ei. Oamenii ăştia nu au viziune şi sunt proşti ca furnicile îngrămădite în muşuroiul lor. Un asasin în masă le vinde înghețată şi ei habar nu au.

Din când în când Brady se întreba cât de greu i-ar fi să

otrăvească toată încărcătura de înghețată: şi pe cea de vanilie, şi pe cea de ciocolată, pe cea din fructe de pădure, pe cea botezată Aroma Zilei şi Delicioasa pe Băț, Negresele şi chiar vafele şi cornetele. Atât de departe a mers cu gândul, încât s-a şi documentat pe Internet. Adică, aşa cum ar spune Anthony „Tones" Frobisher, şeful lui de la Discount Electronix, a făcut un „studiu de fezabilitate" şi a ajuns la concluzia că ideea aceasta, deşi posibilă, este totodată o mare idioțenie. Nu că i-ar fi teamă să rişte; a scăpat cu bine după Masacrul cu Mercedesul, cu toate că şansele de a fi prins fuseseră foarte mari atunci. Dar nu vrea să fie arestat tocmai acum. Pentru că acum are treabă. Iar treaba lui de la acest sfârşit de primăvară şi început de vară se numeşte K. William Hodges, fost polițist.

Va putea să se fâțâie în voie cu înghețata otrăvită pe ruta lui din Cartierul de Vest după ce fostul polițist se va plictisi să se tot joace cu pistolul pe care îl ține la îndemână, lângă fotoliul din living, şi îl va folosi de-adevăratelea. Dar nu mai devreme. Fostul polițist îl calcă pe nervi pe Brady Hartsfield. Într-un mare fel. Hodges a ieşit la pensie cu toate onorurile, ba i-au organizat şi o *petrecere.* Ei, cum se poate una ca asta, de vreme ce nu a reuşit să-l prindă pe cel mai cunoscut criminal pe care l-a văzut vreodată oraşul ăsta?

2

La ultimul drum al zilei trece pe lângă casa de pe Teaberry Lane, unde locuieşte sluga lui Hodges, Jerome Robinson, împreună cu mama, tatăl şi sora lui mai mică. Şi Jerome Robinson îl calcă pe nervi pe Brady. Tânărul arată bine, lucrează pentru fostul polițist şi iese în fiecare weekend cu câte o altă fată. Toate fetele sunt frumuşele. Unele sunt chiar albe. Iar asta nu e deloc bine. E împotriva firii.

— Hei! strigă Robinson. Hei, domnu' cu înghețata! Stai puțin!

Taie în fugă peluza, urmat îndeaproape de câinele lui, un setter irlandez, şi de surioara lui, care nu are decât nouă ani.

— Ia-mi şi mie de cioco, Jerry! se milogeşte ea. *Te rooog!*

Şi numele lui e de alb. Jerome. *Jerry.* E insultător. De ce nu-l cheamă Traymore? Sau Devon? Sau Leroy? De ce nu-l cheamă Kunta Kinte, în pizda mă-sii?

Jerome are mocasini în picioarele goale şi i se văd gleznele verzi de la iarba gazonului fostului poliţist. Poartă un zâmbet larg pe chipul a cărui frumuseţe nu poate fi tăgăduită. Brady e în stare să jure că, atunci când îi văd zâmbetul ăsta, fetele îşi dau iute jos chiloţeii şi întind braţele spre el. Haide, *Jerry,* poftim înăuntru.

Brady nu a fost niciodată cu vreo fată.

— Ce mai faci, dom'ne? îl întreabă Jerome.

Brady s-a ridicat de la volan şi acum e la locul de unde vinde îngheţata. Zâmbeşte şi el.

— Bine fac. Mi s-a terminat programul, iar asta mă bucură.

— Mai ai vreo îngheţată de ciocolată? Că Micuţa Sirenă de colo şi-ar dori una.

Cu acelaşi zâmbet larg, Brady ridică degetele mari, arătându-i că a înţeles comanda. E cam acelaşi zâmbet pe care-l avusese sub masca de clovn când năvălise în amărâţii ăia de şomeri de la Târgul de Joburi, cu pedala de acceleraţie apăsată până la podea.

— S-a notat, prietene. Ciocolată să fie.

Ajunge şi surioara, cu ochii scăpărând şi codiţele săltând.

— Nu-mi mai zice Micuţa Sirenă, Jere, ştii că nu pot să sufăr numele ăla!

Are cam nouă ani; şi mai are şi un nume de fată albă: Barbara. Atât de ireală e ideea că numele acesta poate fi dat unei negrese, încât lui Brady nici măcar insultător nu i se mai pare. Singurul din familia asta cu nume de negru e câinele, care acum s-a ridicat cu labele din faţă pe dubiţă şi dă vesel din coadă.

— Jos, Odell! îi comandă Jerome, iar câinele se supune şi se aşază în fund, gâfâind binedispus.

— Şi tu? îl întreabă Brady pe Jerome. Vrei şi tu o îngheţată?

— Una italienească, cu vanilie, te rog.

Aşa cum ţi-ai dori să-ţi fie culoarea pielii, comentează

Brady în gând şi le întinde înghețatele.

Vrea să-l supravegheze îndeaproape pe Jerome, vrea să *ştie tot ce e de ştiut* despre Jerome, pentru că Jerome pare a fi singura persoană cu care îşi petrece timpul fostul polițist. În ultimele două luni Brady i-a urmărit îndelung şi a văzut că Hodges se poartă cu tânărul aşa cum te porți cu un prieten, chiar dacă îi era un fel de angajat. Brady nu a avut niciodată prieteni; prietenii sunt periculoşi; ştie el bine ce sunt prietenii: ofrande pentru ego. Plase de siguranță emoțională. Spre cine te îndrepți atunci când nu-ți este bine? Spre prieteni, fireşte. Şi prietenii îți zic tot felul de chestii de genul *vai, zău aşa* şi *haide, nu mai fi supărat* şi *suntem alături de tine* şi *hai să bem ceva.* Jerome are doar şaptesprezece ani, deci nu are voie să iasă la o băută cu Hodges (decât dacă-i vorba despre suc), dar poate spune oricând *nu mai fi supărat* şi *sunt alături de tine.* Aşa că trebuie să stea cu ochii pe el.

Doamna Trelawney nu a avut prieteni. Nici soț. Nu a avut-o decât pe mămițica ei bătrână şi bolnavă. Iar asta a făcut-o pradă sigură, mai ales după ce au început s-o streseze polițiştii. Ce să vezi, i-au uşurat sarcina lui Brady. Ce a mai rămas de făcut a făcut el singur chiar sub nasul muierii cu aspect de şnur.

— Poftim, spune Brady, întinzându-i lui Jerome cele două înghețate pe care acum le-ar fi dorit injectate cu arsenic.

Sau cu warfarină[36]. Ca să le dea sângele pe ochi şi pe urechi şi pe gură. Evident, şi pe cururi. Îşi închipuie cum toți copiii din cartier îşi lasă baltă şi ghiozdanele, şi indispensabilele lor telefoane mobile atunci când începe să le țâşnească sângele valuri-valuri din toate găurile. Ce scenă bună de film horror!

Jerome îi întinde o bancnotă de zece şi Brady îi dă restul şi pune de la el un biscuit pentru câine.

— Pentru Odell, zice el.

— Mersi, domnu'! se bucură Barbara şi linge din conul cu

---

[36] Warfarina – substanță cu efect anticoagulant, folosită şi ca pesticid (n.tr.).

înghețată. Tare bună mai e!

— Mă bucur că-ți place, dulceață.

Conduce dubița de înghețată, așa cum conduce adesea și un VW din Patrula Cibernetică atunci când are vreo intervenție, însă la acest început de vară adevărata lui slujbă este Detectivul K. William Hodges (Pens.). Și măsurile luate pentru ca Detectivul Hodges (Pens.) să folosească pistolul.

Brady pornește înapoi, spre „Fabrica de înghețată", cum se numește magazinul lui Loeb, ca să predea dubița și să se schimbe în hainele de oraș. Are grijă să nu depășească limita de viteză.

Paza bună trece primejdia rea.

3

Când pleacă de la restaurantul lui DeMasio – după ocolul făcut până sub podul rutier ca să-i pună la punct pe derbedeii care-l bruscau pe micuț – Hodges își conduce Toyota prin oraș fără vreo destinație anume. Cel puțin așa crede, până când își dă seama că a ajuns pe Lilac Drive, în Sugar Heights, luxoasa suburbie de pe malul lacului. Oprește vizavi de o poartă impresionantă cu o plăcuță pe care e trecut numărul 729.

Casa regretatei Olivia Trelawney se află în capătul unei alei asfaltate, aproape la fel de lată ca strada din față. Semnul cu DE VÂNZARE de pe poartă îi invită pe Cumpărătorii Interesați să sune la IMOBILIARE & CASE SUPERBE MICHAEL ZAFRON. Hodges e de părere că anunțul va rămâne cam multișor acolo, dacă e să ținem seama de înghețul pieței imobiliare în acest An al Domnului Nostru 2010. Însă iarba e îngrijită și, după dimensiunile peluzei, cel care o tunde folosește, probabil, o mașină mai mare decât cea pe care o are fostul polițist.

Oare cine plătește toate lucrările astea de întreținere? Probabil că agentul care administrează bunurile Dnei T. Nu încape îndoială că femeia fusese putred de bogată. Parcă-și aduce aminte că averea ei se situa pe undeva în jurul cifrei de șapte milioane. Și acum, pentru prima oară de când a ieșit

la pensie şi le-a predat lui Pete Huntley şi Isabelle Jaynes cazul nerezolvat al Masacrului de la Complexul Municipal, se pomeneşte că se întreabă dacă mai trăieşte mama Dnei T. Îşi aminteşte că biata bătrână aproape era îndoită în unghi drept din cauza scoliozei care o făcea să sufere îngrozitor… dar scolioza nu este neapărat o boală fatală. Mai mult încă, nu avea Olivia Trelawney şi o soră care locuia în vestul țării?

Se căzneşte să-şi aducă aminte numele surorii. Degeaba. Însă îşi aduce aminte că Pete o poreclise pe doamna Trelawney „Dna Smucită”, pentru că în permanență îşi aranja hainele cu mişcări bruşte şi îşi netezea părul strâns în coc, ce nu avea nicio nevoie să fie netezit, şi se juca cu cureaua din aur a ceasului ei Patek Philippe, întorcând-o iar şi iar pe încheietura ei de schelet. Hodges nu putea s-o sufere. Lui Pete aproape că ajunsese să-i fie silă de ea. Şi începuseră să simtă o oarecare satisfacție pentru că-i puteau pune în cârcă o parte din vina pentru atrocitatea de la Complexul Municipal. În fond, ea îi uşurase misiunea individului; cum să te mai îndoieşti de asta? Primise două chei atunci când cumpărase Mercedesul, dar nu fusese în stare să le arate decât una.

Şi apoi, cu puțin înainte de Ziua Recunoştinței, sinuciderea.

Hodges îşi aduce foarte bine aminte ce a spus Pete când au primit vestea.

— Va avea de dat socoteală dacă o să întâlnească victimele masacrului când va ajunge dincolo – mai ales pe tânăra Cray şi pe bebeluşul ei.

Gestul ei fusese confirmarea finală a convingerii lui Pete: în mintea ei, Dna T. a ştiut tot timpul că uitase cheia în contactul Mercedesului pe care ea îl numea Milordul Cenuşiu.

Hodges era de aceeaşi părere. Întrebarea este: mai crede asta şi acum? Ori a început să vadă altfel lucrurile din cauza mărturisirii otrăvite pe care a primit-o ieri de la Ucigaşul cu Mercedes?

Poate că nu. Dar trebuie să admită că scrisoarea ridică unele întrebări. Dar dacă Domnul Mercedes îi trimisese o

misivă asemănătoare şi doamnei Trelawney? Doamnei Trelawney, cea plină de ticuri şi cu psihicul labil sub pojghiţa de sfidare? Oare nu era posibil? Cu siguranţă că Domnul Mercedes aflase despre furia şi disprețul pe care opinia publică le revărsase asupra ei în urma tragediei; nu trebuia decât să citească Scrisorile către Redacţie din ziarul local.

E posibil…

Dar gândul i se întrerupe aici, pentru că în spatele lui a oprit o maşină atât de aproape încât atinge bara de protecţie de la Toyota lui. Nu are girofar pe capotă, dar e un Ford Crown Vic model nou, de culoare albastru-prăfuit. De la volan coboară un bărbat solid, tuns periuţă. Sacoul sport îi este umflat într-o parte, ceea ce înseamnă că are o armă dedesubt, într-un toc de umăr. Dacă individul ar face parte din poliţie, pistolul ăla ar fi un Glock .40, exact ca acela pe care Hodges l-a încuiat în seiful de acasă. Dar nu-i din poliţie. Hodges încă îi mai cunoaşte pe toţi detectivii activi.

Coboară geamul.

— Bună ziua, domnule, zice Periuţă. Dacă nu vă supăraţi, îmi spuneţi şi mie ce faceţi aici? Că staţionaţi de ceva vreme.

Hodges aruncă o privire la ceas şi vede că omul are dreptate. S-a făcut aproape patru şi jumătate. Încep oamenii să iasă de la serviciu şi traficul o să fie ca dracu', mai ales în centru. Aşa că mare noroc ar trebui să aibă ca să ajungă acasă la timp pentru *Ştirile de Seară* de pe CBS, ca să-l urmărească pe Scott Pelley. Obişnuia să se uite la NBC până şi-a dat seama că Brian Williams nu-i decât un tăntălău bine intenţionat şi prea mare amator de filmuleţe postate pe Youtube. Nu tocmai genul de prezentator de ştiri care să-i fie pe plac acum când se pare că întreaga lume e în pragul dez…

— Domnule? V-aş ruga să-mi răspundeţi.

Periuţă se apleacă. I se deschide haina. Nu-i un Glock, ci un Ruger. Armă de cowboy, dacă-l întrebaţi pe Hodges.

— Şi eu, zice fostul detectiv, sper că eşti autorizat să mă întrebi de sănătate.

Periuţă îşi încreţeşte fruntea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Părerea mea e că dumneata eşti angajat la o firmă

particulară de securitate, îi explică calm Hodges. Însă tot vreau să văd o legitimație, ceva. Şi apoi ştii ce mai vreau să văd? Permisul dumitale pentru camuflarea tunului ăluia de-l porți pe sub haină. Şi bine ar fi să-l ai în portofel, nu în torpedoul maşinii, că altfel ştii bine că ai încălca paragraful nouăsprezece din codul armelor de foc, care, pe scurt, sună cam aşa: „În caz de port camuflat de armă, permisul pentru aceasta trebuie purtat la *îndemână".* Aşa că te rog să-mi arăți documentele.

Cutele dintre sprâncenele lui Periuță se fac şi mai adânci.

— Sunteți polițist?

— La pensie, îi răspunde Hodges, dar asta nu înseamnă că mi-am uitat drepturile ori obligațiile dumitale. Arată-mi, te rog, legitimația şi permisul pentru port camuflat de armă. Nu trebuie să mi le dai în mână…

— Păi, cum să le dau!

— … dar vreau să le văd. Şi după aceea putem discuta despre prezența mea pe Lilac Drive.

Periuță se gândeşte puțin, doar câteva secunde. Apoi îşi scoate portofelul şi îl deschide. În oraşul acesta – ca în multe altele, îşi zice Hodges – angajații firmelor de securitate îi tratează pe detectivii ieşiți la pensie cu aceeaşi deferență manifestată față de cei aflați în serviciul *activ,* deoarece foştii polițişti încă mai au prieteni în *activitate,* care le-ar putea face viața grea. Individul este Radney Peeples, iar legitimația de la firmă spune că este angajat al Vigilant Guard Service. Îi arată lui Hodges şi permisul pentru port camuflat de armă, valabil până în luna iunie 2012.

— Te numeşti Radney, nu Rodney, spune Hodges. La fel ca Radney Foster, cântărețul de muzică country.

Fața agentului de securitate se destinde într-un zâmbet larg.

— Chiar aşa.

— Ei bine, domnule Peeples, numele meu este Bill Hodges, mi-am încheiat serviciul ca Detectiv Gradul Întâi, iar ultimul meu caz important a fost cel al Ucigaşului cu Mercedes. Probabil că acum înțelegi ce caut în zona asta.

— Doamna Trelawney, arată Peeples că a înțeles, făcând

un pas respectuos înapoi ca să îi permită lui Hodges să deschidă portiera şi să coboare din maşină. Aţi pornit la plimbare pe tărâmul cu amintiri, domnule detectiv?

— Sunt doar „domnule” acum.

Hodges întinde mâna. Peeples i-o strânge.

— În rest, ai perfectă dreptate. Am ieşit la pensie din poliţie cam tot atunci când doamna Trelawney a ieşit la pensie din viaţă.

— Tristă poveste a mai fost şi aia, spune Peeples. Ştiţi că au fost copii care au aruncat cu ouă în poarta ei? Şi nu doar de Halloween. Ci de trei sau patru ori. Pe unii i-am prins… pe ceilalţi.

Clatină necăjit din cap şi adaugă:

— Plus hârtia igienică atârnată de gard.

— O, da, se dau în vânt după chestia asta, zice Hodges.

— Şi într-o noapte cineva a pus un afiş pe stâlpul din stânga porţii. L-am descoperit şi l-am luat de acolo înainte să-l vadă doamna. Ştiţi ce scria pe el?

Hodges nu ştie.

Peeples îşi coboară glasul.

— PIZDĂ UCIGAŞĂ, asta scria. Cu majuscule. Şi nu era deloc corect. Femeia a făcut o greşeală, atâta tot. Oare e vreunul dintre noi care să spună cu mâna pe inimă că nu a greşit niciodată?

— Eu nu, spune Hodges.

— Vedeţi? Biblia spune că acela fără de păcat să arunce prima piatră.

S-o vedem şi pe-asta, îşi zice Hodges sceptic. Şi întreabă, sincer curios:

— Ai plăcut-o?

Privirea lui Peeples o zbugheşte în sus şi la stânga, gest involuntar pe care Hodges l-a văzut în multe săli de interogatoriu de-a lungul anilor. Înseamnă că agentul de securitate ori va evita răspunsul, ori îl va minţi în faţă.

Prima variantă s-a dovedit cea corectă.

— Păi, cum să vă zic, se purta frumos cu noi de Crăciun. Câteodată ne mai încurca numele, dar ştia cine suntem şi ne dădea la fiecare câte patruzeci de dolari şi o sticlă de whisky.

Bun tare. Credeți cumva că bărba-su se purta la fel?

Fornăie cu dispreț şi continuă:

— Zece dolari înghesuiți într-o felicitare de la Hallmark, atâta tot căpătam pe vremea când era la butoane scârțanul ăla.

— Pentru cine lucrează firma dumitale?

— Pentru Asociația de Proprietari din Sugar Heights. Ştiți dumneavoastră, o chestie din aia de cartier. Contestă reglementările urbanistice atunci când nu le sunt pe plac şi se asigură că toți rezidenții respectă un anume… nu ştiu cum să-i zic, *standard* cred că-i cuvântul cel mai potrivit. Sunt o groază de reguli. De pildă, de Crăciun ai voie să-ți instalezi doar becuri albe, nu şi colorate. Şi nu trebuie să clipească.

Hodges îşi dă ochii peste cap. Peeples rânjeşte. Au trecut de la stadiul de potențiali adversari la cel de colegi – mă rog, aproape – şi pentru care motiv? Pentru că s-a nimerit ca Hodges să recunoască numele mai ciudat al individului. Ai putea crede că a fost vorba de noroc chior, dar mereu e câte ceva ce te-ar putea pune bine cu persoana pe care vrei s-o chestionezi. *Ceva. Mereu.* Iar o parte din reuşita lui Hodges în meserie s-a datorat faptului că reuşea să identifice acel *ceva.* Cel puțin, în majoritatea situațiilor. Acesta este un talent pe care Pete Huntley nu l-a avut niciodată, iar Hodges e încântat să-şi dea seama că nu şi-a ieşit cu totul din mână.

— Mi se pare că are o soră, spune el. Doamna Trelawney. N-am cunoscut-o şi nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

— Janelle Patterson, zice prompt Peeples.

— Înțeleg că ai *cunoscut-o.*

— Chiar aşa. Cumsecade persoană. Seamănă cu doamna Trelawney, da'-i mai tânără şi arată mai bine.

Descrie cu mâinile o formă de clepsidră în aer.

— Mai plină prin anumite locuri. Ştiți cumva, domnule Hodges, dacă s-au mai făcut progrese în cazul cu Mercedesul?

În mod normal, Hodges nu ar răspunde la această întrebare; dar, dacă vrei să obții informații, trebuie să oferi informații la rândul tău. Iar ce ştie el nu-i tocmai o

informație. Folosește cuvintele lui Pete Huntley:

— E într-un punct mort.

Peeples dă din cap de parcă exact la răspunsul ăsta se aştepta.

— Crimă din impuls. Fără legătură cu niciuna dintre victime, fără mobil; crimă de dragul senzațiilor tari şi atât. L-ar putea prinde doar dacă o mai face din nou, nu credeți?

Domnul Mercedes zice că n-o s-o mai facă, îşi aminteşte Hodges, dar sub nicio formă *nu* are de gând să-i divulge această informație. Aşa că pare a fi de acord. Consensul între doi colegi e întotdeauna de bine.

— Dna T. a lăsat o avere mare, spune Hodges, şi nu mă refer doar la casă. Mă întreb dacă sora ei a moştenit-o pe toată.

— O, da, zice Peeples.

Ezită o clipă, apoi pune o întrebare pe care Hodges o va repeta într-un viitor nu prea îndepărtat:

— Pot să mă bizui pe discreția dumneavoastră?

— Da.

Când ți se pune o asemenea întrebare, răspunsul cel mai simplu este şi cel mai bun. Fără calificative.

— Doamna Patterson locuia în Los Angeles atunci când sora ei… ştiți dumneavoastră. Pastilele.

Hodges dă din cap.

— Căsătorită, dar fără copii. Căsătorie nasoală. Când a aflat că a moştenit toate milioanele alea, plus proprietatea din Sugar Heights, s-a dus glonț la avocat ca să divorțeze de bărba-su şi a venit aici.

Peeples întinde un deget spre poartă, alee şi vila uriaşă.

— A stat aici cam vreo două luni, până la autentificarea şi citirea testamentului. S-a împrietenit cu doamna Wilcox, de la numărul 640. Doamna Wilcox e o persoană foarte volubilă şi eu mă am bine cu ea.

Asta poate însemna orice de la cafeaua luată împreună până la sexul de după-amiază.

— Duduia Patterson îşi vizita mama care stătea într-un bloc de fițe din centru. Ştiți povestea cu mama lor?

— Elizabeth Wharton, spune Hodges. Oare mai trăieşte?

— Eu cred că da.

— Avea o scolioză îngrozitoare.

Şi Hodges se îndoaie de şale şi face câțiva paşi şchiopătați ca să-i demonstreze despre ce e vorba. Dacă vrei să primeşti, trebuie şi tu să dai.

— Aoleu, chiar aşa? Nasol. Mă rog, Helen – adică doamna Wilcox – zice că duduia Patterson îşi vizita mama la ore fixe exact aşa cum făcuse doamna Trelawney. Până mai acum o lună. Atunci probabil că situația s-a înrăutățit, pentru că mi se pare că acum bătrâna e internată într-un azil din Districtul Warsaw. Şi duduia Patterson s-a mutat în apartamentul ei. Acolo stă şi acum. Dar mai dă din când în când pe aici. Ultima oară am văzut-o acum o săptămână, când agentul imobiliar a arătat casa unor cumpărători.

Hodges îşi zice că a aflat tot ce se putea afla de la Radney Peeples.

— Mulțumesc pentru că m-ai pus la curent. Am s-o tai de-aici. Îmi pare rău că m-am înfipt în dumneata la început.

— Nu face nimic, spune Peeples, pompând de două ori la mâna întinsă a lui Hodges. V-ați purtat ca un profesionist. Doar să țineți minte că nu ați auzit nimic de la mine. O locui Janelle Patterson în centru, dar încă mai face parte din Asociație, iar asta înseamnă că ne e clientă şi avem obligații față de ea.

— Nu mi-ai spus nicio vorbă, îl asigură Hodges, urcându-se în maşină.

Speră din suflet ca soțul lui Helen Wilcox să nu-şi prindă nevasta în pat cu domnul muşchi aici de față, dacă asta e cu adevărat relația dintre ei. Probabil descoperirea adulterului ar duce la rezilierea contractului cu Vigilant Guard Service. Iar cariera lui Peeples ar fi iremediabil distrusă. Nu-i loc de îndoială în privința asta.

Sau poate nu-i nimic de genul ăsta, îşi zice Hodges pornind maşina. Poate cucoana doar îl serveşte cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Măi, băiete, măi, ai urmărit prea multă terapie de cuplu făcută de nazistul ăla de la televizor.

Nu că l-ar interesa viața amoroasă a lui Peeples. Ce-l interesează pe Hodges acum, când se întoarce la locuința lui

infinit mai modestă din Cartierul de Vest, este faptul că Janelle Patterson a moştenit toată averea surorii ei, că Janelle Patterson locuieşte (pentru moment) chiar aici, în oraş, şi că Janelle Patterson trebuie să fi făcut ceva cu bunurile răposatei Olivia Trelawney. Bunuri printre care se află şi documente personale, iar printre aceste documente personale trebuie să se găsească şi o scrisoare – poate chiar mai multe – de la dementul care a luat legătura şi cu el. Iar dacă asemenea scrisori există, vrea neapărat să le vadă.

Fireşte că asta e treaba poliției, iar K. William Hodges nu mai este polițist. E conştient că, dacă va continua pe drumul ăsta, va depăşi limitele legalului – prin tăinuire de informații, în primul şi în primul rând –, dar nu are încă de gând să se lase păgubaş. Aroganța obraznică din scrisoarea dementului l-a enervat la culme. Dar, recunoaşte el, l-a enervat în sens pozitiv. I-a dat o motivație. Iar asta este ceva absolut minunat, mai ales după ultimele luni de amorțeală plictisită.

Dacă mi se întâmplă să fac progrese, o să-i predau lui Pete toată problema.

Nu se uită în oglinda retrovizoare când îi trece prin minte promisiunea asta; dar, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut cum privirea îi fuge în sus şi spre stânga.

4

Hodges îşi bagă Toyota în adăpostul construit în stânga casei, care-i serveşte drept garaj. În fața uşii se opreşte câteva clipe ca să-şi admire peluza proaspăt tunsă. Tot acolo găseşte şi un bilet vârât pe jumătate în fanta pentru corespondență. Primul lui gând se îndreaptă către Domnul Mercedes, dar un asemenea gest ar fi mult prea neruşinat chiar şi pentru un individ de teapa lui.

Biletul e de la Jerome. Caligrafia frumoasă şi ordonată contrastează puternic cu stilul exagerat al mesajului.

Dragu' Conaşu' Hodges,

Ți-am tăiet iarba şi am pus maşina la locu' iei. Mă rog la Domnu' să nu te-mpiedici dă ia! Dacă mai ai trebi pen'

negru ăsta mititel, bagă-mi o sârmă. Sporovăiesc cu drag cu matale, dacă nu-s la fo' alta din trebile meli. Că cum îți spuneam trebile meli cere multă străduință şi atenție în cap.

Da'-s orişîcând acilea pentru matale, conaşu'!

Jerome

Hodges clatină obosit din cap, dar nu-şi poate reține zâmbetul. Puştiul ăsta are doar note maxime la matematică avansată, se pricepe să înlocuiască streşinile căzute, îi repară e-mailul când se buleşte (chestie destul de frecventă, cauzată de nepriceperea lui), ştie ceva lucrări de instalații, vorbeşte franceza destul de bine şi, dacă ai proasta inspirație să-l întrebi ce mai citeşte, e capabil să te fută la cap o jumătate de oră cu conotațiile simbolice ale sângelui în opera lui D.H. Lawrence. Nu-şi doreşte să fie alb; dar, pentru că este un negru dotat dintr-o familie aparținând păturii superioare a clasei mijlocii, are parte de ceea ce el numeşte „provocări existențiale". Are un ton glumeț mereu când vorbeşte despre asta, însă Hodges nu crede că glumeşte. Nu întru totul.

Nu încape îndoială că tatăl lui Jerome, profesor de colegiu, şi mama lui, expert contabil – ambii complet lipsiți de simțul umorului, după părerea lui Hodges – s-ar cutremura la vederea acestui bilet. Ba chiar şi-ar pune serios problema să-şi ducă fiul la psihoterapie. Dar fireşte că Hodges nu le va arăta răvaşul băiatului.

— Of, Jerome, Jerome, Jerome, murmură el, descuind uşa şi intrând în casă.

Jerome şi trebile lui. Jerome, care nu se poate hotărî, cel puțin nu încă, la care universitate de top să se înscrie; că oricare dintre acestea îl va primi cu brațele deschise este deja un lucru de la sine înțeles. Este singurul suflet din cartier de care Hodges se simte apropiat şi, dacă e vorba să spunem adevărul, e singurul prieten de care are nevoie. Hodges crede că prietenia este în general supraestimată şi prin aceasta se aseamănă cu Brady Hartsfield.

A ajuns acasă la timp pentru ştirile de seară, dar renunță la ele. Simte că nu mai poate să înghită atâta petrol deversat

în Golf şi atâtea comunicate ale Mişcării Tea Party[37], aşa că îşi deschide computerul, intră pe Firefox şi tastează **Sub umbrela albastră a lui Debbie.** Pe ecran apar doar şase rezultate, captură incredibil de mică pentru vastul ocean al Internetului. Şi unul singur dintre ele corespunde întru totul căutării. Hodges dă click pe el şi o imagine umple ecranul.

Un peisaj cu dealuri molcome, sub un cer plin cu nori amenințători. O ploaie animată cade în torente argintii. Însă bărbatul şi femeia de sub umbrela mare şi albastră sunt la adăpost de stropii năvalnici. Nu se sărută, dar au capetele apropiate. Par cufundați în discuție.

Sub imagine este o descriere scurtă a menirii paginii Umbrela Albastră.

> *Spre deosebire de alte site-uri, cum ar fi Facebook sau Linkedin,* Sub Umbrela Albastră a lui Debbie *este o cameră virtuală de discuții, unde se pot întâlni vechii prieteni şi unde se pot lega noi prietenii în ANONIMAT COMPLET ŞI GARANTAT. Fără fotografii, fără materiale pornografice, fără restricții asupra numărului de litere, ci doar CONVERSAȚIE PLĂCUTĂ, CA PE VREMURI.*

Dedesubt e un buton pe care scrie ÎNCEPEȚI ACUM! Hodges pune cursorul pe el. Dar nu dă click. Şovăie. Cam cu şase luni în urmă, Jerome a fost nevoit să-i şteargă adresa de e-mail şi să-i facă una nouă, pentru că toată lumea din agenda lui electronică primise un mesaj care spunea că el era în New York, i se furase portofelul cu toate cardurile şi că avea nevoie de bani ca să se întoarcă acasă. Drept care îi ruga frumos pe destinatarii mesajului să-i trimită cincizeci de dolari – sau mai mult dacă îşi puteau permite – la o căsuță poştală din Tribeca[38]. „Vă voi înapoia banii de îndată ce rezolv încurcătura asta", se spunea în încheiere.

---

[37] Tea Party – acronim pentru *Taxed Enough Already* (Ajunge cu atâtea impozite), mişcare conservatoare care acționează în interiorul Partidului Republican (n.tr.).

[38] Cartier din sudul Manhattanului (n.tr.).

Hodges s-a simțit profund stânjenit, pentru că cererea aceasta ajunsese la fosta lui nevastă, la fratele lui din Toledo şi la mai bine de patruzeci de polițişti cu care lucrase de-a lungul anilor. Precum şi la fiica lui. Se aşteptase să-i sune telefoanele – şi fixul, şi mobilul – ca la balamuc în cele patruzeci şi opt de ore care au urmat acestui incident, dar foarte puțini oameni l-au căutat şi doar Alison a părut sincer îngrijorată. Ceea ce nu l-a mirat deloc. Allie, prăpăstioasă din fire[39], se tot aştepta ca tatăl ei să dea semne de senilitate încă de când împlinise cincizeci şi cinci de ani.

Hodges ceruse ajutorul lui Jerome, iar Jerome i-a explicat că fusese victima unei fraude de tip „phishing".

— Cei mai mulți din ăia care-ți accesează adresa de e-mail nu vor decât să-ți vândă nişte Viagra ori ceva bijuterii false cu etichete de mari firme. Dar să ştii că am mai văzut ce ți s-a întâmplat dumitale. A pățit-o proful meu de Studii Ecologice şi a fost obligat să returneze aproape o mie de dolari. Fireşte, asta se întâmpla pe vremuri, înainte ca oamenii să se deştepte la cap…

— Când anume înseamnă „pe vremuri", Jerome?

Jerome ridicase din umeri.

— Acum vreo doi, trei ani. S-a schimbat lumea, domnule Hodges. Eu aş zice să fii mulțumit că nu ți-a băgat un virus care să-ți mănânce toate fişierele şi aplicațiile.

— N-aş fi pierdut mare lucru, spusese Hodges. Nu fac decât să navighez pe Net. Dar m-aş fi enervat să nu mai pot juca solitaire pe calculator. Ştii, atunci când mi se întâmplă să câştig, îmi cântă „Happy Days Are Here Again"[40].

Jerome îi aruncase privirea de tip „sunt-prea-bine-crescut-ca-să-ți-spun-în-față-că-eşti-bătut-în-cap".

— Dar declarația de venit? Că te-am ajutat anul trecut să o trimiți online. Vrei să mai afle şi altcineva în afară de mine câți bani ai dat Unchiului Sam?

---

[39] În original *Gloomy Gus* - porecla din şcoală a lui Richard Nixon (n.tr.).

[40] *Happy Days Are Here Again* – şlagăr la modă în anii treizeci, folosit de preşedintele Roosevelt pentru a îmbărbăta populația în timpul Marii Crize (n.tr.).

Hodges s-a văzut nevoit să admită că nu voia.

Pe acelaşi ton pedagogic straniu (şi oarecum duios) pe care tinerii inteligenți îl folosesc mai mereu atunci când se străduiesc să-i instruiască pe cei bătrâni şi neinformați, Jerome a continuat:

— Computerul dumitale nu-i doar un televizor mai modern. Fă bine şi scoate-ți asta din cap. De fiecare dată când îl deschizi, deschizi şi o fereastră în viața dumitale. Pe care se poate uita oricine vrea.

Toate gândurile astea îi trec prin minte acum, când se uită la umbrela albastră şi la ploaia care cade la nesfârşit. Îi mai trec prin minte şi altele, chestii din mintea lui de polițist, care dormise profund şi care acum s-a trezit de-a binelea.

Poate Domnul Mercedes vrea să stea de vorbă. Însă poate nu vrea decât să privească pe fereastra aia despre care vorbea Jerome.

În loc să dea click pe ÎNCEPEȚI ACUM!, Hodges iese de pe site, ia telefonul şi apasă tastele unui număr din agenda lui restrânsă de apelare rapidă. Îi răspunde mama lui Jerome şi, după un schimb scurt de politețuri, receptorul ajunge la Dl „Te-ntreb di trebi".

Vorbind în cel mai hidos dialect afro-american de care e în stare, Hodges zice:

— Alio, se mai faşi, pretenaş? Ți-o mai dat fo' rapandulă cu flit?

— O, salut, domnule Hodges. Fac bine, mulțumesc.

— Nu-ți plaşe să-ți zic d'aistea, frate-miu, hă?

— Ăăă…

Jerome nu se preface: este realmente stupefiat. Lui Hodges i se face milă de el.

— Peluza arată super.

— Aha. Bun. Mulțam. Mai aveți nevoie de ceva?

— S-ar putea. Mă gândeam că poate treci mâine pe la mine, după ore. E o chestie legată de computer.

— Sigur. Care-i buba?

— Aş prefera să nu-ți spun la telefon, zice Hodges, dar cred că ți se va părea interesant. La patru e bine?

— E bine.

— Perfect. Şi fă-mi, te rog, un hatâr: lasă-l acasă pe Tyrone Feelgood *Dil*lait.

— În regulă, domnule Hodges, aşa voi face.

— Când ai de gând să încetezi să mai fii aşa scorţos şi să începi să-mi spui Bill? Când te aud cu „domnule Hodges” mă simt de parcă-aş fi profesorul tău de Istorie Americană.

— Poate când am să termin liceul, îi răspunde Jerome pe un ton foarte serios.

— Doar să nu te ramoleşti până atunci şi să uiți.

Râsul lui Jerome e sănătos, din tot sufletul. Îl binedispune întotdeauna pe Hodges.

Stă la calculator, în biroul lui cel foarte mic, bate darabana pe marginea mesei şi se gândeşte. Îşi dă seama că nu intră aproape niciodată seara în camera asta. Dacă însă se trezeşte la două dimineața şi nu mai poate adormi la loc, atunci da. Deschide computerul şi joacă solitaire în jur de o oră şi apoi se duce iar la culcare. Dar între şapte şi miezul nopții stă în fotoliul său din fața televizorului, se uită la filme vechi pe AMC sau TCM şi se îndoapă cu grăsimi şi glucide.

Pune iar mâna pe telefon şi acum formează numărul de la Informații. Îl întreabă pe robotul de la capătul celălalt dacă are vreun număr de telefon pe numele Janelle Patterson. Nu trage mare nădejde să obțină ceva; din moment ce a devenit Doamna de Şapte Milioane de Dolari şi pe deasupra mai e şi recent divorțată, probabil că sora doamnei Trelawney are telefonul la secret.

Dar robotul i-l spune imediat, luându-l prin surprindere. Hodges bâjbâie după un creion şi apoi apasă tasta 2 pentru reluare. Mai tamburinează niței cu degetele în masă, gândindu-se cum s-o abordeze pe femeie. Probabil că nu va reuşi mare lucru, dar acesta ar fi fost următorul lui demers dacă ar mai fi lucrat în poliție. De vreme ce nu mai lucrează, va trebui să procedeze cu mai multă *finesse*.

Îl umflă râsul când îşi dă seama cu câtă nerăbdare se gândeşte la provocarea aceasta.

5

Brady sună de pe drum la Sammy's Pizza şi comandă una mică cu pepperoni şi ciuperci. Dacă ar bănui că mama lui ar mânca şi ea o felie sau două, ar fi luat o pizza mai mare, însă nu este cazul.

Poate dacă ar fi cu pepperoni şi vodcă Popov, îşi zice el. Dacă ar avea aşa ceva în meniu, atunci da, aş cumpăra direct una mare, nu m-aş uita la cele mijlocii.

În zona de nord a oraşului casele sunt mici şi înghesuite. Au fost construite în perioada dintre Războiul din Coreea şi cel din Vietnam, adică toate arată la fel şi toate au ajuns ca vai de mama lor. Deşi s-a înserat de-a binelea, încă mai sunt jucării ieftine, din plastic, împrăştiate pe peluzele lor sărăcăcioase, sugrumate de buruieni. *Chez* Hartsfield este căsuța de la numărul 49, de pe Elm Street[41], unde nu creşte niciun ulm şi probabil nu a crescut niciodată. Chestia e că toate străzile din cartierul ăsta al oraşului (cunoscut drept Platoul de la Nord, logic) poartă nume de copaci.

Brady parchează în spatele Hondei rablagite a mamei. Maşina are mare nevoie de un sistem nou de evacuare, de pistoane şi de bujii noi. Ca să nu mai vorbim de un autocolant care să ateste că a făcut revizia anuală.

Să se ocupe *ea* de treaba asta, îşi zice Brady, dar ştie că nu va fi aşa. El se va ocupa. Va trebui să se ocupe. La fel cum se ocupă mereu de toate.

La fel cum m-am ocupat de Frankie, îşi aduce el aminte. Mai demult, pe vremea când pivnița era doar pivniță, nu centrul meu de comandă.

Brady şi Deborah Ann Hartsfield nu vorbesc niciodată despre Frankie.

Uşa e încuiată. Bine măcar că a reuşit s-o învețe şi atâta, deşi numai Dumnezeu ştie cât de greu i-a fost. Ea e genul de persoană care crede că expresia *în regulă* rezolvă toate problemele vieții. Spune-i doar *Pune smântâna înapoi în*

---

[41] Aluzie la *Coşmar pe Elm Street,* celebrul film horror din 1984 (n.tr.).

frigider după ce-ți iei din ea; şi mama zice în regulă. Şi vii acasă şi uite cum s-a borşit cutia lăsată pe bufet. Îi zici *Te rog frumos, bagă nişte rufe la spălat ca să am şi eu uniforma curată mâine;* şi ea spune în regulă. Dar când intri în spălătorie, vezi că rufele sunt tot în coş, neatinse.

Îl întâmpină trăncăneala televizorului. Ceva despre o Probă de Rezistență, prin urmare este vorba de *Survivor.* A tot încercat să-i explice că e o făcătură, o înscenare; şi ea zice da, în regulă, ştie că-i aşa, dar tot nu ratează niciun episod.

— Am venit, mama!

— Bună, scumpete!

Surprinzător pentru ora asta a serii, cuvintele îi sunt destul de inteligibile. Dacă aş fi eu în locul ficatului ei, i-aş ieşi pe gură când sforăie noaptea şi aş fugi mâncând pământul.

Cu toate acestea, simte fiorul acela de anticipație când intră în living, fiorul acela pe care îl urăşte. Ea stă pe canapea, îmbrăcată în capotul din mătase albă pe care i l-a dăruit el de Crăciun. Se vede şi altceva alb între pulpele dezgolite de despicătura rochiei de casă. Lenjeria. Refuză să folosească cuvântul *chiloți* atunci când se gândeşte la mama sa; e un cuvânt prea excitant, dar tot nu şi-l poate alunga complet din minte: e mereu acolo, aidoma unui şarpe ascuns printre frunzele unui oțetar otrăvit. Mai observă şi umbrele mici şi rotunde ale sfârcurilor ei. Nu-i normal să se simtă stârnit de chestiile astea – ea se apropie cu paşi repezi de cincizeci de ani, a început să facă celulită în jurul taliei şi e *mama lui,* pentru numele lui Dumnezeu, însă…

Însă.

— Am luat pizza, spune el arătându-i cutia şi anticipând răspunsul în gând: Am mâncat deja.

— Am mâncat deja, zice ea.

Poate că a mâncat. Câteva frunze de salată şi un pahar mititel cu iaurt. Aşa încearcă să-şi păstreze ce i-a mai rămas din siluetă.

— E din aia care-ți place ție, spune el, gândind: Mănânc-o tu, scumpete.

— Mănânc-o tu, iubitule, zice ea.

Soarbe elegant din pahar. Îl va da peste cap mai târziu, după ce el se va duce la culcare şi ea va crede că a adormit.

— Ia-ți o cola şi vino lângă mine.

Bate cu palma locul de pe canapea. Capotul i se mai desface puțin. Capot alb, chiloți albi.

Lenjerie, se corectează el. Lenjerie, nimic altceva, e mama mea, Mami a mea, iar atunci când e vorba despre Mami e vorba doar despre lenjerie.

Ea îi surprinde privirea şi zâmbeşte. Nu-şi aranjează capotul.

— Anul ăsta supraviețuitorii sunt pe Fiji.

Se încruntă.

— Cred că-i Fiji. Ori una din insulițele alea. Vino aici să te uiți şi tu.

— Neh, cred că am să mă duc jos să mai lucrez nițel.

— La ce proiect lucrezi acum, scumpule?

— Un tip nou de router.

Ea nu are habar ce-i ăla un router, poate chiar îl confundă cu un scuter, iar ăsta e un lucru bun.

— Într-o bună zi ai să faci o invenție care o să ne umple de bani, îi spune ea. Ştiu că aşa va fi. Şi atunci, pa şi pusi, prăvălie de electronice. Şi adio şi n-am cuvinte, dubiță cu înghețată.

Îl priveşte cu ochi mari, doar foarte puțin apoşi de la vodcă. El nu ştie cât de mult bea într-o zi obişnuită şi nu-i este de niciun folos să numere sticlele goale, pentru că le ascunde pe undeva. Ce ştie însă e că încape în ea incredibil de multă băutură.

— Mersi, spune el.

Se simte flatat, chiar dacă împotriva propriei voințe. Şi mai simte şi altele. Clar împotriva propriei voințe.

— Vino şi dă-i un pupic lui Mami, dulceața mea.

Se apropie de canapea, având mare grijă să nu-şi coboare privirea spre despicătura capotului şi încercând să ignore furnicăturile de mai jos de cureaua pantalonilor. Ea îi întinde un obraz, dar atunci când el se apleacă să i-l sărute, se întoarce brusc şi-şi apasă gura întredeschisă şi umedă de a lui. Simte gustul alcoolului şi mirosul parfumului cu care se

dă în spatele urechilor. Cu care se mai dă şi prin alte locuri.

Îl apucă de ceafă şi îi zburleşte părul cu vârfurile degetelor, făcându-l să se înfioreze până la noadă. Îi şterge cu limba buza superioară, doar o fracțiune de secundă, acum e aici, acum nu mai e. Apoi se retrage şi îi aruncă privirea galeşă de starletă.

— Băieţelul meu dulce şi drag, şopteşte ea, ca o mimoză din filmele siropoase vechi – alea în care bărbații flutură săbiile, iar femeile poartă decolteuri adânci din care li se văd țâțele aproape cu totul.

Se dă repede înapoi. Ea îi zâmbeşte şi îşi întoarce privirea la ecranul televizorului, pe care nişte tineri bine făcuți aleargă pe o plajă pustie. Cu mâini care tremură uşor, el deschide cutia de pizza, scoate o felie şi o pune în bolul ei cu salată.

— Mănânc-o, o îndeamnă. Mai alungă băutura. O parte măcar.

— Nu fi rău cu Mami a ta, îi spune, fără pic de ranchiună şi clar fără pic de tristeţe.

Cu un aer absent, îşi strânge capotul în jurul trupului şi se pierde din nou în lumea supraviețuitorilor, curioasă să afle cine va pleca de pe insulă săptămâna asta.

— Să nu uiți de maşina mea, Brady. Trebuie să-i facem revizia.

— Trebuie să-i facem mai multe, spune el şi intră în bucătărie.

Îşi scoate o cola din frigider şi deschide uşa care dă în pivniță.

Rămâne o clipă în prag, pe întuneric, apoi rosteşte un singur cuvânt:

— Putere.

Imediat se aprind tuburile fluorescente (pe care le-a instalat singur, aşa cum tot singur a modificat pivnița).

Ajuns la piciorul scării, se gândeşte la Frankie. Se gândeşte mai mereu la Frankie atunci când stă în locul unde a murit. Singura dată când nu s-a gândit la el a fost când îşi pregătea operațiunea de la Complexul Municipal. În săptămânile acelea nu s-a mai gândit la nimic altceva şi cât

de bine s-a simțit!

Brady, a spus Frankie.

Ăsta a fost ultimul lui cuvânt pe Planeta Pământ. Horcăielile şi icnetele nu se pun.

Îşi lasă pizza şi cutia cu cola pe masa de lucru din mijlocul încăperii, apoi intră în toaleta de dimensiunea unei cămări şi-şi lasă în jos pantalonii. Nu va putea să mănânce, nu va putea să lucreze la noul lui proiect (care, evident, nu este un router), nu va putea să *gândească* până nu va rezolva o problemă presantă.

În scrisoarea trimisă fostului polițist a precizat că a fost atât de excitat când a intrat cu maşina în milogii veniți la Târgul de Joburi, încât a trebuit să folosească un prezervativ. A mai spus că s-a masturbat ulterior, când a retrăit evenimentul. Dacă toate mărturisirile astea ar fi fost adevărate, atunci autoerotismul ar trebui să capete un înțeles cu totul nou, dar nu este cazul. A mințit mult în scrisoarea aia, calculându-şi în aşa fel fiecare minciună ca să-l întărâte şi mai mult pe Hodges; iar fanteziile lui sexuale nici n-au fost cele mai mari minciuni de acolo.

De fapt, nu-l prea interesează fetele, iar ele o simt. Probabil din cauza asta se înțelege atât de bine cu Freddi Linklatter, colega lui de la Discount Electronix. Se prea poate ca Freddi să-şi închipuie că e *homosexual.* Dar nu e. Până şi pentru el însuşi rămâne un mister ce anume este – cam ca un front atmosferic –, dar de un lucru e sigur: nu este *asexuat,* sau nu pe de-a întregul. Împarte cu mama lui o taină întunecată, la care nu se gândeşte decât dacă este absolut necesar. Iar atunci când se întâmplă să fie absolut necesar, se ocupă de ea şi apoi şi-o scoate iar din minte.

Îți văd chiloțeii, Mami, îşi zice el, pornind să-şi rezolve problema cât de repede poate. Are vaselină în dulăpiorul cu medicamente, dar nu o foloseşte. Vrea să îl usture.

6

Revenit în pivnița încăpătoare, Brady rosteşte un alt cuvânt. Acesta este *haos.*

În capătul centrului de comandă e o etajeră lungă, la vreo nouăzeci de centimetri de podea. Pe ea sunt aliniate şapte laptopuri cu ecranele ridicate, în *stand by.* Mai e acolo şi un scaun mobil, care-l ajută să alunece de la un computer la altul. Când Brady rosteşte cuvântul magic, prind viaţă toate cele şapte. Pe fiecare ecran apare numărul 20, apoi 19, apoi 18. Dacă ar lăsa numărătoarea inversă să ajungă până la zero, s-ar acţiona un program sinucigaş care va şterge de tot hard-diskurile şi le-ar umple cu tot felul de aiureli.

— Beznă, zice el, iar numerele de pe ecrane dispar, fiind înlocuite cu scene din *Hoarda sălbatică*[42]*,* filmul lui preferat.

A încercat *apocalipsă* şi *Armaghedon,* acestea fiind, în opinia sa, cuvinte mult mai potrivite pentru acţionare, cuvinte cu rezonanţă sonoră, însă programul nu prea e în stare să le recunoască şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte e să fie nevoit să înlocuiască toate fişierele din cauza unei stupide pene de sistem. Cuvintele de două silabe sunt mai sigure. Acum, nu că ar avea prea multe fişiere pe şase dintre cele şapte computere. Numărul Trei este singurul care conţine ceea ce umflatul ăla de fost poliţist ar numi „probe incriminatoare", dar, atunci când calculatoarele sunt aprinse, aşa cum sunt acum, nu se mai satură privind la această remarcabilă forţă informatică. Şi are senzaţia că pivniţa s-a transformat de-adevăratelea într-un centru de comandă.

Brady se consideră creator şi distrugător deopotrivă. Însă ştie că până acum nu a realizat nimic care să zguduie lumea şi îl obsedează gândul că nici nu o va face. Gândul că mintea lui este una mediocră, în cel mai fericit caz.

Uite, de pildă, Rolla. Avusese o sclipire de geniu într-o noapte, când dădea cu aspiratorul în living (această treabă casnică fiind sub demnitatea mamei lui, la fel ca spălatul rufelor). Schiţase un dispozitiv care arăta ca un taburet pe rulmenţi, cu un motoraş şi un furtun în partea de dedesubt. Brady era convins că, dacă îi adăuga un program simplu de

---

[42] *The Wild Bunch* – western produs în 1969 (n.tr.).

computer, dispozitivul ar fi putut aspira singur prin cameră. Dacă s-ar fi lovit de vreun obstacol – un scaun, să zicem, ori un perete – s-ar fi întors şi ar fi pornit în altă direcție.

Chiar începuse să construiască un prototip, când a văzut ceva foarte asemănător cu Rolla al lui învârtindu-se de zor în vitrina un magazin renumit de electrocasnice din centru. Până şi numele era cam la fel; obiectul din vitrină se chema Roomba. Cineva i-o luase înainte, iar acel cineva probabil că făcuse milioane de dolari. Nu era corect, dar ce e corect în viața asta? Viața asta nu-i decât un parc jegos de distracții, cu premii de tot căcatul.

A instalat la toate televizoarele din casă câte un dispozitiv de piratare a semnalului TV, ceea ce înseamnă că Brady şi mămica lui prind nu numai programul de bază oferit de firma de cablu, dar şi canalele premium (plus câteva exotice, ca Al-Jazeera), toate moca. Şi nici Time Warner, nici Comcast şi nici XFINITY nu pot face absolut nimic în privința asta. A modificat DVD playerul ca să poată citi nu doar discurile americane, ci şi cele produse în oricare alt colț al lumii. E uşor: trei sau patru paşi cu telecomanda, plus un cod de recunoaştere din şase cifre. Excelent, în teorie, dar se uită cineva la DVD-uri? Nu, la numărul 49 de pe Elm Street nu se uită nimeni. Mami nu urmăreşte nimic dacă nu-i este dat mură-n gură de către cele patru rețele principale, iar Brady ori e la una din cele două slujbe, ori la centrul lui de comandă, unde e slujba lui *adevărată.*

Dispozitivele de piratare sunt bune, dar mai sunt şi ilegale. Din câte ştie el, ilegal e şi să meştereşti la DVD player. Ca să nu mai vorbim despre descărcările de filme de pe Redbox şi Netflix. *Toate* ideile lui bune sunt ilegale. Uite, de pildă, Invenția Unu şi Invenția Doi.

În dimineața aceea cețoasă de aprilie a anului trecut, când plecase de la Complexul Municipal cu sânge şiroind de pe masca Mercedesului doamnei Trelawney şi de pe parbriz, Invenția Unu se aflase pe scaunul din dreapta. Ideea îi venise în perioada întunecată din urmă cu trei ani, imediat după ce luase hotărârea de a omorî cât mai mulți oameni – *testul de terorism,* cum îl numea el –, dar înainte de a stabili exact

cum, când şi unde o va face. Pe vremea aia îi zbârnâiau ideile prin minte, n-avea astâmpăr, nu prea dormea. Pe vremea aia se simțea mai mereu atât de agitat de parcă tocmai ce băuse dintr-o suflare un termos plin cu cafea neagră dreasă cu amfetamine.

Invenția Unu era o telecomandă TV modificată, cu un microcip în loc de creier şi cu un acumulator care să-i mărească raza de acțiune… deşi tot destul de mică rămânea. Dacă îndreptai telecomanda spre un semafor aflat la douăzeci, treizeci de metri depărtare, puteai să treci de la lumina roşie la cea galbenă cu o singură apăsare de tastă, de la lumina roşie la galben intermitent cu două apăsări şi de la roşu la verde cu trei.

Brady a fost foarte încântat de dispozitivul ăsta şi l-a încercat de câteva ori în intersecțiile aglomerate (din vechiul lui Subaru tras pe dreapta; dubița de înghețată ar fi bătut prea tare la ochi). După câteva succese minore, a reuşit în cele din urmă să provoace un accident real. O tamponare uşoară, nu mare lucru, dar cât de tare s-a mai amuzat urmărindu-i pe cei doi şoferi cum aruncă vina de la unul la altul. Mai aveau puțin şi se luau la bătaie.

Invenția Doi a venit puțin mai târziu, dar Invenția Unu a fost cea care i-a dat curaj lui Brady şi i-a crescut în mod considerabil şansele de a scăpa neprins. Distanța dintre Complexul Municipal şi depozitul părăsit unde intenționa să abandoneze Mercedesul cenuşiu al doamnei Trelawney era de fix 3 kilometri. Pe traseul pe care îl alesese erau opt semafoare. Datorită acestei minunate invenții nu mai trebuia să-şi facă probleme din cauza lor. Însă în dimineața cu pricina – Iisuse Hristoase, ce zici de chestia asta – absolut toate erau pe culoarea verde. Probabil că ora matinală avea ceva legătură cu treaba asta, dar Brady tot s-a enervat.

E absolut convins, îşi spune el acum, îndreptându-se spre cămara din capătul pivniței, că dacă n-ar fi avut dispozitivul, precis ar fi prins cel puțin patru semafoare pe roşu. Uite, ăsta-i norocul meu.

Invenția Doi a fost singurul dintre gadgeturile lui care i-a adus bani. Nu mulți, dar, aşa cum ştie oricine, banii nu sunt

totul în viață. Plus că, fără Invenția Doi, nu ar fi fost niciun Mercedes. Şi, fără Mercedes, nu ar mai fi fost niciun Masacru de la Complexul Municipal.

Nu, nimic nu ar mai fi fost fără Invenția Doi, draga de ea.

De uşa cămării atârnă un lacăt Yale foarte mare. Brady îl descuie cu una din cheile de pe inelul lui. Luminile dinăuntru – tot tuburi fluorescente – sunt deja aprinse. Cămara este mică, dar pare şi mai mică din cauza rafturilor din scânduri netratate. Pe unul din aceste rafturi sunt nouă cutii de pantofi. În fiecare cutie se află câte o jumătate de kilogram de exploziv artizanal. Brady a testat materialul la o balastieră abandonată din afara oraşului şi s-a declarat cum nu se poate mai încântat.

Dacă aş fi în Afganistan, îşi zice el, cu o cârpă din aia pe cap şi înfăşurat într-unul din halatele alea caraghioase, mi-aş face o carieră de mare succes din aruncarea în aer a transportoarelor blindate.

Pe un alt raft, într-o altă cutie de pantofi, sunt cinci celulare cu cartelă, pe care traficanții de droguri din Lowtown le numesc „arzătoare". Pot fi cumpărate de la orice drogherie mai simandicoasă şi de la toate magazinele de cartier. De ele are Brady de gând să se ocupe în seara asta. Trebuie să le modifice pentru ca toate să poată fi apelate simultan de la acelaşi număr, producând astfel scânteia necesară pentru detonarea tuturor bombelor în acelaşi timp. Deocamdată nu s-a hotărât dacă să le folosească, dar o parte din el îşi doreşte să o facă. O, da. I-a zis umflatului de fost polițist că nu are nicio chemare să-şi copieze capodopera dintâi. Multe depind de fostul polițist. Dacă va face ce vrea Brady – la fel cum şi doamna Trelawney a făcut ce a vrut el – este convins că imboldul acesta va dispărea. Dacă nu… ei bine…

Ia cutia cu telefoane, dă să iasă din cămară, se opreşte şi se uită înapoi. Pe un alt raft e o vestă vătuită de pădurar. Dacă Brady s-ar apuca din senin de meseria asta, atunci mărimea medie i-ar veni tocmai bine – că e subțirel – dar asta de aici e un XL. Pe piept are un abțibild cu o față-zâmbitoare, cea cu ochelari negri şi cu dinții la vedere. În vestă sunt patru calupuri de exploziv plastic cam de câte o jumătate de

kilogram fiecare, două în buzunarele exterioare, două în cele din căptuşeală. Corpul vestei e umflat pentru că e umplut cu rulmenți cu bile (exact ca Pliciul cu Noroc al lui Hodges). Brady a tăiat căptuşeala ca să îi poată pune înăuntru. Ba chiar i-a trecut prin minte s-o roage pe Mami să o coasă la loc, idee care l-a făcut să hohotească de râs în vreme ce lipea tăieturile cu bandă adezivă.

Vesta mea de sinucigaş, reflectează el cu drag.

Dar n-o va folosi… *probabil* că n-o va folosi… însă şi gândul acesta are un anumit farmec. Ar pune capăt la tot. Adio Discount Electronix, adio Patrulă Cibernetică la cheremul tuturor boşorogilor cretini care scapă unt de arahide ori firimituri de chipsuri în unitățile centrale ale computerelor lor, adio dubiță de înghețată. Şi, mai ales, adio şerpi veninoşi din suflet. Şi de sub cureaua pantalonilor.

Îşi imaginează cum ar fi dacă ar face-o în timpul unui concert rock. Uite, Springsteen cântă în iunie la Lakefront Arena. Sau cum ar fi să o facă la marea paradă de Patru Iulie de pe Lake Street, strada principală a oraşului? Sau poate la inaugurarea Festivalului Estival de Artă Stradală, adică în prima sâmbătă din august? Nu-i rea ideea, dar oare nu ar da de bănuit când ar apărea îmbrăcat cu o vestă groasă într-o după-amiază fierbinte de august?

Ba da, însă o minte inventivă poate rezolva amănuntele astea cât ai bate din palme, îşi spune el aliniind telefoanele pe masa de lucru şi începând să le scoată cartelele SIM. De altminteri, la vestă nu ar apela decât în ultimă instanță, în cea mai nefavorabilă situație. Dar probabil că nu o va folosi niciodată. Deşi e bine s-o ştie la îndemână.

Înainte să urce în camera lui, se aşază în fața laptopului cu Numărul Trei, se conectează şi verifică dacă fostul polițist a postat ceva pe Umbrela Albastră. Nimic.

Deocamdată.

7

La ora zece a dimineții următoare, Hodges sună la interfonul clădirii de pe Lake Avenue, unde se afla

apartamentul de lux al doamnei Wharton. Este a doua sau a treia dată când poartă costum de la ieşirea la pensie. Şi se simte bine, deşi a cam început să-l strângă la talie şi la subraț. Dar nu-i nimic, un bărbat în costum lasă impresia de om pe care te poți baza.

Din difuzor se aude vocea unei femei:

— Da?

— Bill Hodges sunt, doamnă. Am vorbit aseară.

— Am vorbit şi sunteți punctual. Apartamentul 19-C, domnule detectiv Hodges.

Vrea să-i spună că nu mai este detectiv, dar aude bâzâitul uşii care se deschide, aşa că nu se mai deranjează. În fond, i-a spus că a ieşit la pensie atunci când au vorbit la telefon.

Janelle Patterson îl aşteaptă în uşa apartamentului, exact aşa cum l-a aşteptat şi sora ei în ziua Masacrului de la Complexul Municipal, când venise cu Pete Huntley să o chestioneze pentru prima dată. Asemănarea dintre cele două femei îi dă lui Hodges o senzație puternică de déjà-vu. Dar, când merge de la ascensor până la uşa apartamentului (străduindu-se să păşească grațios, nu ca un urs înainte de hibernare), observă că deosebirile întrec cu mult asemănările. Doamna Patterson are aceiaşi ochi albaştri şi aceiaşi pometi înalți, însă, în vreme ce gura Oliviei Trelawney era subțire şi crispată, cu buzele adesea albe din cauza încordării şi nervilor, cea a lui Janelle Patterson pare chiar şi în stare de repaus gata să zâmbească. Sau să sărute. Are buzele lucioase de la gloss şi arată aşa de apetisante că-ți vine să le mănânci. Plus că doamna asta nu se dă în vânt după decolteurile în formă de barcă. E îmbrăcată cu un pulover pe gât, care-i scoate în evidență sânii perfecți. Nu sunt mari, dar, aşa cum obişnuia să spună glumețul lui tată, sunt „numai buni de ținuți în palmă”. Oare este vorba despre o dotare de la natură sau despre un cadou pe care şi l-a făcut singură în urma divorțului? Lui Hodges i se pare mai verosimilă povestea cu cadoul. Mulțumită surorii ei, îşi poate permite toate operațiile estetice pe care şi le doreşte.

Strângerea de mână a doamnei Patterson este fermă şi pragmatică.

— Vă mulțumesc că ați venit.

De parcă ea i-ar fi cerut-o.

— Mă bucur că v-ați făcut vreme să discutăm, spune şi el, urmând-o în apartament.

Aceeaşi panoramă bestială asupra lacului îl izbeşte drept în ochi. Şi-o aduce bine aminte, deşi nu au chestionat-o decât o singură dată pe doamna Trelawney în apartamentul acesta; toate celelalte interogatorii au avut loc fie la secție, fie în căsoaia ei din Sugar Heights. Îşi aminteşte criza de nervi pe care a făcut-o cucoana la una din vizitele ei la secție. *Toată lumea mă acuză,* a hohotit ea atunci. Sinuciderea a urmat la câteva săptămâni după aceea.

— Doriți o ceaşcă de cafea, domnule detectiv? Jamaicană. Delicioasă, în opinia mea.

Hodges şi-a impus să nu mai bea cafea în miezul zilei, din cauza refluxului gastric pe care i-l provoacă, în ciuda Zantacului cu care se tot îndoapă. Dar nu o refuză.

Câtă vreme o aşteaptă să se întoarcă de la bucătărie, se aşază într-un fotoliu din fața ferestrei uriaşe a livingului. Ziua este senină şi caldă; bărcile cu pânze taie lacul şi fac piruete ca nişte patinatori la Olimpiadă. Când doamna Patterson revine în încăpere, el se ridică să-i ia din mâini tava de argint. Dar ea îi zâmbeşte, clatină din cap şi pune tava pe măsuța de cafea, cu o îndoire grațioasă a genunchilor. Ca o reverență.

Hodges a repetat în minte toate întorsăturile posibile pe care le-ar fi putut lua discuția lor, dar precauția aceasta se dovedeşte a fi fost inutilă. Ca şi cum, după ce şi-ar fi pus la cale un plan perfect de seducție, obiectul dorinței sale trupeşti l-ar fi întâmpinat în prag purtând doar o cămăşuță de noapte scurtă şi pantofiori extrem de sexy.

— Vreau să aflu cine a împins-o pe sora mea la sinucidere, spune doamna, turnând cafeaua în căni solide din porțelan, dar habar n-am cum ar trebui să procedez. Telefonul dumneavoastră a venit ca un mesaj de la Dumnezeu. Şi, după ce am vorbit, mi-am dat seama că sunteți persoana potrivită pentru treaba asta.

Hodges a rămas cu gura căscată şi nu mai poate scoate

niciun cuvânt.

Doamna Patterson îi întinde o cană.

— Aveți frişca aici, dacă doriți. Dar trebuie să v-o turnați singur pentru că nu-mi asum nicio responsabilitate când e vorba să stric o cafea perfectă.

— O beau simplă.

Ea îi adresează un zâmbet. Dantura îi este ori perfectă, ori perfect îmbrăcată.

— Uite un bărbat pe gustul meu.

El soarbe încet, mai mult ca să câştige timp, dar cafeaua este excelentă. Îşi drege glasul şi spune:

— Cum v-am spus şi aseară la telefon, doamnă Patterson, nu mai lucrez în poliție. Am devenit un cetățean particular începând cu data de douăzeci noiembrie anul trecut. Trebuie să înțelegeți asta din capul locului.

Ea îl priveşte peste marginea căniі. Hodges se întreabă dacă glossul de buze lasă urme pe porțelanul alb sau dacă industria cosmeticelor a evoluat şi aşa ceva nu se mai întâmplă. Ce aiureală îi poate trece prin minte, dar doamna este foarte atrăgătoare. Unde mai pui că nu s-a prea aflat în compania sexului opus în ultimul timp.

— Din punctul meu de vedere, spune Janelle Patterson, din tot ce ați spus contează doar două cuvinte. Unul este *detectiv,* iar celălalt este *particular.* Vreau să aflu cine s-a amestecat în viața ei, cine *s-a jucat* cu mintea ei până când a împins-o la sinucidere. Şi poliției nu-i pasă de asta. O, da, sigur, toți vor să-l prindă pe cel care a omorât toți oamenii ăia cu maşina ei, însă de sora mea – scuzați-mi exprimarea – îi doare pe toți exact în cur.

O fi Hodges la pensie, dar a rămas devotat foştilor lui colegi.

— Nu aveți dreptate.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, domnule detectiv…

— Fără „detectiv”, vă rog. Doar „domnule Hodges”. Sau „Bill”, dacă doriți.

— Bill, atunci. Şi *am dreptate.* Există o legătură între măcelul ăla şi sinuciderea surorii mele, pentru că bărbatul care i-a folosit maşina este şi cel care a scris scrisoarea. Şi a

scris şi celelalte lucruri. Lucrurile de pe Umbrela Albastră.

Uşurel, se avertizează Hodges. Ai grijă să n-o dai în bară.

— Despre ce scrisoare este vorba, doamnă Patterson?

— Janey. Dacă tu eşti Bill, atunci eu sunt Janey. Aşteaptă puțin. Ți-o arăt imediat.

Se ridică şi iese din cameră. Inima lui Hodges bate cu putere, mult mai tare decât în timpul confruntării cu trolii de sub pasarelă, dar tot e în stare să aprecieze cum se cuvine priveliştea oferită de spatele lui Janey Patterson. La fel de agreabilă precum cea din față.

Şezi, băiete, se apostrofează el şi mai soarbe din cafea. Că doar nu eşti Philip Marlowe. A băut deja jumătate din cafeaua din cană şi nici urmă de reflux gastric. E o cafea fermecată, îşi zice.

Femeia se întoarce ținând două foi de hârtie cu vârfurile degetelor. Expresia de pe chipul ei este de un dezgust desăvârşit.

— Am găsit-o atunci când mă uitam prin documentele din biroul lui Ollie. Domnul Schron, avocatul ei, era cu mine – îl numise executor testamentar, aşa că prezența lui era obligatorie –, dar tocmai ce plecase după un pahar cu apă. Aşa că nu a văzut-o. Am ascuns-o.

Spune toate astea pe un ton cât se poate de normal, fără strop de ruşine sau sfidare.

— Am ştiut imediat despre ce e vorba. Din cauza *asta.* Individul lăsase una şi pe volanul maşinii. Cred că am putea să zicem că-i cartea lui de vizită.

Şi loveşte uşor Zâmbiliciul cu ochelari de soare de la jumătatea primei pagini. Hodges l-a observat deja. Şi a mai observat şi fontul scrisorii, pe care l-a identificat la calculatorul propriu ca fiind „American Typewriter”.

— Când ai găsit-o?

Femeia se gândeşte, recapitulând evenimentele.

— Am venit pentru înmormântare pe la sfârşitul lui noiembrie. Când s-a citit testamentul am aflat că sunt singura moştenitoare a averii lui Ollie. Asta trebuie să fi fost pe la începutul lui decembrie. Atunci l-am întrebat pe domnul Schron dacă am putea amâna inventarierea

bunurilor şi proprietăților lui Ollie până în ianuarie, deoarece aveam ceva de rezolvat în Los Angeles. A acceptat.

Se uită drept la Hodges. Prin ochii ei albaştri trece un fulger.

— Treaba pe care trebuia s-o rezolv era divorțul de soțul meu care era – şi am să te rog să-mi scuzi din nou exprimarea – un curvar nenorocit care mai şi trăgea pe nas.

Hodges nu are nicio intenție să meargă pe drumul ăsta.

— Te-ai întors în Sugar Heights în ianuarie?

— Da.

— Şi atunci ai găsit scrisoarea?

— Da.

— A văzut-o cineva de la poliție?

Ştie răspunsul. Au trecut mai bine de patru luni din ianuarie, însă era obligat să întrebe.

— Nu.

— De ce?

— Ți-am spus deja! Pentru că n-am încredere în ei!

I se aprinde iar fulgerul din privire şi rupe zăgazul lacrimilor. Femeia începe să plângă.

8

Îi cere permisiunea să-l lase puțin singur. Hodges îi spune că sigur că da, nicio problemă. Doamna iese din living, probabil ca să încerce să se liniştească şi să-şi repare machiajul. Hodges ia scrisoarea şi o citeşte, sorbind, din când în când, din cafea. Cu adevărat delicioasă e cafeaua asta. Dacă ar avea şi unul, două fursecuri pe lângă…

Dragă Olivia Trelawney,

Sper că vei citi până la capăt scrisoarea aceasta, înainte să o arunci la gunoi sau să o arzi. Ştiu că nu merit atenția ta, dar te implor să mi-o acorzi. Vezi tu, eu sunt cel care ți-a furat Mercedesul şi a intrat cu el în toți oamenii ăia. Acum ard şi eu, aşa cum ar putea arde scrisoarea mea în mâinile tale, însă eu nu sunt măcinat

de foc, ci de ruşine şi de remuşcări şi de păreri de rău.

Te rog, te rog, te rog, dă-mi şansa să-ți pot explica! Niciodată nu mă vei ierta, ştiu asta foarte bine şi nici nu mă aştept să mă ierți, dar mi-ar fi de ajuns dacă te-aş putea face să înțelegi. Vrei să-mi dai şansa asta? Te rog? În ochii opiniei publice eu sunt un monstru, pentru televiziuni nu sunt decât o altă poveste sângeroasă care le va vinde spațiul de publicitate, pentru poliție sunt doar un alt trufaş care trebuie prins şi aruncat în puşcărie. Dar sunt şi ființă omenească, la fel ca tine. Iată povestea vieții mele.

Am crescut într-o familie în care am fost abuzat atât fizic, cât şi sexual. Primul a fost tatăl meu vitreg; şi ştii ce s-a întâmplat când mama a aflat ce-mi făcea? A zis că vrea şi ea! Te-ai oprit din citit? Nu te învinovățesc dacă ai face-o, e dezgustător, dar sper să citeşti mai departe, pentru că am nevoie să-mi iau greutatea asta de pe suflet. Vezi tu, s-ar putea să nu mai zăbovesc multă vreme „pe tărâmul celor vii", însă nu-mi pot încheia viața fără să mărturisesc cuiva DE CE am făcut ce am făcut. Nu că aş înțelege eu însumi pe de-a întregul, dar tu, ca persoană „neimplicată", poate că vei înțelege.

Aici era Domnul Zâmbilici.

Abuzurile sexuale au durat până când tatăl meu vitreg a murit în urma unui infarct. Aveam 12 ani atunci. Mama mi-a spus că, dacă voi povesti vreodată ce am pățit, tot eu voi fi cel acuzat. Mi-a spus că, dacă voi arăta cuiva semnele de pe mâini şi picioare, rămase de la arsurile cu țigara, ea le va zice oamenilor că mi le-am făcut singur. Nu eram decât un copil şi am bănuit că spune adevărul. Şi mi-a mai zis că, dacă s-ar întâmpla ca oamenii să mă creadă, ea va ajunge la închisoare, iar eu voi fi dus la orfelinat (probabil că partea asta era adevărată).

Aşa că nu am spus nimic nimănui. Cum se zice, „mai bine un drac ştiut decât unul necunoscut"!

Nu am crescut prea mult în înălțime şi am fost

întotdeauna foarte slab pentru că eram mult prea agitat ca să pot mânca, iar atunci când reuşeam să înghit câte ceva vomitam imediat (de la bulimie). Din această cauză am fost în permanență agresat la şcoală. De asemenea, am căpătat o mulțime de ticuri nervoase; de pildă, mă trag de haine şi de păr (uneori îmi smulg smocuri întregi), iar din pricina asta am ajuns bătaia de joc nu doar a colegilor, ci şi a profesorilor.

Janey Patterson s-a întors, s-a aşezat din nou în fotoliul de vizavi de el şi îşi bea pe îndelete cafeaua. Dar Hodges aproape că nici nu o observă. Se gândeşte la cele patru sau cinci întrevederi avute cu Dna T. pe parcursul anchetei. Îşi aduce aminte cum îşi îndrepta în permanență decolteul. Sau cum îşi trăgea fusta în jos. Sau cum îşi atingea colțurile gurii mereu crispate, ca şi cum i s-ar fi strâns rujul într-o cută. Sau cum îşi înfăşură pe deget o şuviță de păr, trăgându-se de ea. Da, şi asta.

Revine la scrisoare.

Nu am fost în viața mea un copil rău, doamnă Trelawney. Jur că n-am fost. Niciodată n-am chinuit animalele şi n-am bătut copiii mai slabi decât mine. Nu eram decât un băiat ca un şoricel speriat care încerca să treacă prin copilărie fără batjocură sau umilință. Însă nu am reuşit.

Am vrut să merg la facultate, dar nu am putut. Pentru că, vezi tu, am ajuns să am grijă de femeia care m-a abuzat! Nu ți se pare comic? Mama a făcut un atac cerebral, foarte posibil din cauza alcoolului. Da, este alco-olică; sau, mai bine spus, a fost alco-olică pe vremea când putea ajunge la magazin ca să-şi cumpere băutura. Acum poate să se deplaseze, dar foarte puțin. Aşa că trebuie să o ajut să ajungă la toaletă şi să o curăț după ce „îşi face treaba". Muncesc ziua întreagă pe o leafă de mizerie (ştiu că ar trebui să mă consider norocos că am totuşi o leafă în economia asta de criză) şi, când ajung acasă, eu sunt cel care are grijă de ea, pentru că nu-mi pot permite să

plătesc decât o femeie care să vină câteva ore pe zi de luni până vineri. Viața pe care o duc este urâtă şi idioată. Nu am prieteni şi nu am nicio şansă să avansez la slujbă. Dacă Societatea este un stup, atunci eu nu sunt decât un alt trântor.

Şi la un moment dat a început să mă cuprindă furia. Am vrut să fac pe cineva să plătească. Am vrut să lovesc şi eu lumea şi să o fac să priceapă că sunt viu. Poți să înțelegi asta? Ai simțit şi tu aşa vreodată? Cel mai probabil nu, pentru că eşti bogată şi ai cei mai buni prieteni pe care îi pot aduce banii.

După această remarcă înțepătoare urmează o altă față-zâmbitoare cu ochelari de soare negri, ca şi cum ar fi vrut să spună „Glumesc".

Într-o zi n-am mai putut să suport şi am făcut ce am făcut. Nu am avut niciun plan…

Pe mă-ta că n-ai avut, îi zice Hodges în gând.

…şi mi-am spus că am cel puțin cincizeci la sută şanse să fiu prins. Dar nu mi-a păsat. Şi CU SIGURANȚĂ nu mi-am închipuit cum mă va bântui fapta mea mai târziu. Încă mai simt cum s-a hurducat maşina când i-am lovit şi încă le mai aud țipetele. Şi când m-am uitat la ştiri şi am aflat că omorâsem şi un bebeluş mi-am dat cu adevărat seama ce lucru oribil făcusem. Nu ştiu cum voi reuşi să mă împac cu mine însumi.

De ce, doamnă Trelawney, de ce, de ce ai lăsat cheia în contact? Dacă n-aş fi văzut-o în dimineața aia când mă plimbam pe acolo pentru că nu aveam somn, nimic din toată tragedia asta nu s-ar fi întâmplat. Dacă nu ți-ai fi uitat cheia în contact, ar mai trăi şi acum fetița aceea mică şi mama ei. Nu te învinovățesc. Sunt sigur că aveai mintea plină de propriile tale probleme şi anxietăți, dar îmi doresc să fi stat altfel lucrurile şi dacă tu ți-ai fi amintit să scoți cheia din contact aşa ar fi fost. Iar eu nu

aş mai arde în iadul ăsta de păcate şi remuşcări.

Probabil că şi tu te simţi vinovată, poate şi tu ai remuşcări. Îmi pare rău, mai ales pentru că foarte curând vei afla şi tu cât de nemiloşi pot fi oamenii. În ziare şi la ştirile TV se va vorbi despre neglijenţa ta care a făcut posibilă crima mea. Prietenii îţi vor întoarce spatele. Poliţia te va hărţui. Când te vei duce la super-market, oamenii îţi vor arunca priviri acuzatoare şi vor vorbi despre tine în şoaptă. Însă unii nu se vor mulţumi să şoptească şi-ţi vor „arunca în faţă" ce cred despre tine. Nu m-ar mira să-ţi fie vandalizată casa, aşa că spune celor de la pază (sunt convins că ai aşa ceva) să „fie cu ochii-n patru".

Nu cred că vei dori să stai de vorbă cu mine, nu-i aşa? O, stai liniştită, nu faţă în faţă, nu la asta mă refer; însă există un loc sigur, sigur pentru amândoi, unde am putea să vorbim prin intermediul computerelor noastre. Se cheamă Sub Umbrela Albastră a lui Debbie. Ţi-am inventat şi un nume de utilizator, pentru cazul că vrei să faci asta. Este „otrelaw 19".

Ştiu ce ar face o persoană obişnuită. O persoană obişnuită ar duce imediat scrisoarea asta la poliţie, dar răspunde-mi mai întâi la o întrebare. Ce au făcut poliţiştii pentru tine, în afară de faptul că te-au hăituit şi ţi-au provocat insomnii? Deşi, uite o idee; dacă vrei să mă pedepseşti, dacă vrei să mor, atunci cea mai sigură metodă este să predai poliţiei scrisoarea mea. Ar fi ca şi cum mi-ai pune pistolul la tâmplă şi ai apăsa pe trăgaci. Pentru că mă voi sinucide.

Oricât de aiurea sună, tu eşti singura persoană care mă mai ţine în viaţă. Pentru că eşti singura persoană cu care simt că pot vorbi. Singura care înţelege cum e să fii în Iad.

Acum voi aştepta.

Îmi pare foarte foarte foarte RĂU, doamnă Trelawney.

Hodges pune scrisoarea pe măsuţa de cafea şi oftează:
— Ce căcat!

Janey Patterson dă din cap cu înțelegere:

— Cam asta a fost şi reacția mea.

— A invitat-o să ia legătura cu el…

Janey îi aruncă o privire incredulă:

— A *invitat-o?* Zi mai bine că a *şantajat-o.* „Fă-o sau mă sinucid.”

— Din câte mi-ai spus, înțeleg că sora ta a făcut ce i-a cerut mizerabilul. Ai văzut cumva vreunul din mesajele pe care le-au schimbat între ei? Există şi nişte printuri pe lângă scrisoarea asta?

Femeia clatină din cap.

— Ollie i-a spus mamei că vorbeşte pe Net cu „un bărbat foarte răvăşit” şi că încearcă să-l convingă să caute ajutor de specialitate pentru că a făcut ceva îngrozitor. Mama s-a speriat. Şi-a închipuit că Ollie discuta față în față cu bărbatul acela foarte răvăşit, în parc sau la o cafenea. Gândeşte-te că are aproape nouăzeci de ani. Ştie că există computere, dar nu-i este clar la ce anume folosesc. Ollie i-a explicat că chat room-urile sunt nişte spații virtuale de conversație – sau, mă rog, a încercat să-i explice –, dar nu ştiu cât anume a priceput mama din toate astea. Tot ce-şi aminteşte e că Ollie stătea de vorbă cu bărbatul foarte răvăşit sub o umbrelă albastră.

— Şi mama voastră a făcut vreo legătură între bărbatul ăla, furtul Mercedesului şi masacrul de la Complexul Municipal?

— Nimic din ce mi-a spus nu m-a dus la vreo concluzie în sensul ăsta. Memoria ei pe termen scurt e foarte începătoşată. Dacă o întrebi despre atacul japonezilor la Pearl Harbour, e în stare să-ți povestească în detaliu când a auzit ştirea la radio şi probabil cum îl chema pe crainic. Întreab-o, însă, ce a mâncat la micul dejun, sau în ce casă se află…

Janey ridică din umeri.

— … şi s-ar putea să-ți spună, dar la fel de bine s-ar putea să nu-ți spună.

— Şi acum unde este?

— Într-un loc care se cheamă Sunny Acres, cam la cincizeci de kilometri de aici.

Începe să radă. Hohote seci, fără pic de voioşie.

— Ori de câte ori aud numele ăsta, mă gândesc la melodramele vechi de pe TCM, unde eroina e declarată nebună şi e închisă într-un ospiciu din ăla oribil, unde e mereu întuneric şi vântul umflă perdelele de la geam.

Îşi întoarce privirea spre lac. Pe chip i s-a aşternut o expresie pe care Hodges o găseşte interesantă: melancolică şi defensivă totodată. Cu cât se uită mai mult la ea, cu atât îi place mai mult ce vede. Ridurile fine din colțurile ochilor sugerează că este o femeie căreia îi place să râdă.

— Ştiu ce rol aş juca eu într-unul din filmele astea vechi, continuă ea, cu ochii tot la joaca bărcilor pe apă. Aş fi sora intrigantă şi perfidă care, pe lângă o groază de bani, mai moşteneşte şi un părinte în vârstă căruia trebuie să-i poarte de grijă. Sora cu inima haină care păstrează banii, dar îşi închide părintele într-un conac sinistru, unde bătrânilor li se dă hrană pentru câini şi sunt lăsați să zacă în propria lor urină toată noaptea. Dar Sunny Acres nu-i aşa. Ba e chiar foarte drăguț. Şi nici nu-i ieftin. Şi mama a cerut s-o duc acolo.

— Mda.

— *Mda,* îl imită ea, încrețindu-şi uşor nasul. Ți-o mai aduci aminte pe infirmiera ei? Doamna Greene. Althea Greene.

Hodges se pomeneşte că bagă mâna în buzunar după carnețelul de notițe care nu mai este acolo. Dar, după ce se gândeşte câteva secunde, îşi aminteşte de infirmieră. O femeie înaltă şi impunătoare, îmbrăcată numai în alb, care părea mai degrabă că pluteşte, iar nu că păşeşte ca oamenii obişnuiți. Din cauza clăii de păr cărunt şi ondulat aducea un pic cu Elsa Lanchester în *Mireasa lui Frankenstein.* El şi cu Pete Huntley o întrebaseră dacă în seara acelei zile de joi a observat Mercedesul doamnei Trelawney parcat lângă bordură. Le răspunsese că era destul de sigură că îl observase, de unde Hodges, Huntley şi întreaga lor echipă deduseseră că nu observase nimic.

— Mda, mi-o amintesc.

— M-a anunțat că vrea să demisioneze când de-abia mă

mutasem aici de la Los Angeles. Zicea că, la şaizeci şi patru de ani, nu crede că mai e în stare să se ocupe aşa cum trebuie de o pacientă cu atâtea dizabilități ca mama. A rămas fermă pe poziție chiar atunci când eu m-am oferit să angajez o persoană care să o ajute – două persoane, dacă aşa voia. Cred că a fost îngrozită de vâlva din jurul Masacrului de la Complexul Municipal, dar poate că ar fi rămas dacă nu ar fi fost vorba decât despre asta.

— Sinuciderea surorii tale a fost picătura care a umplut paharul?

— Sunt sigură că aşa a fost. Nu sunt într-atât de naivă să spun că Althea şi Ollie erau prietene la cataramă, nici vorbă de asta. Dar se înțelegeau destul de bine şi aveau aceleaşi păreri despre cum trebuia îngrijită mama. Dată fiind situația, Sunny Acre e cel mai bun loc pentru ea şi mama se simte bine acolo. În zilele ei bune. Şi mă bucur şi eu pentru ea. În primul rând pentru că personalul de acolo ştie mai bine cum să-i țină durerile în frâu.

— Dacă m-aş duce să discut cu dânsa…

— S-ar putea să-şi aducă aminte câte ceva, dar la fel de bine s-ar putea să nu-şi aducă aminte nimic.

Se întoarce şi îl priveşte drept în ochi.

— Accepți slujba? Am căutat pe internet tarifele practicate de detectivii particulari şi sunt hotărâtă să-ți ofer mult mai mult. Cinci mii de dolari pe săptămână plus cheltuielile. Pe o durată de minim opt săptămâni.

Patruzeci de mii de dolari pentru opt săptămâni de muncă, se minunează Hodges. Poate că a ajuns tot un fel de Philip Marlowe. Se şi vede într-un birou mic, cu două cămăruțe mizere, la etajul al treilea al unei clădiri unde chiria e ieftină. Are o recepționistă trăsnet pe care o cheamă Lola sau Velma. Blondă, fireşte. Şi cu gura spurcată. În zilele ploioase el ar purta un trenci şi o pălărie de fetru trasă pe o sprânceană.

Ridicol. Nu-i de el. Aşa cum i se pare acum că nu mai e de el nici să zacă în fotoliul de la La-Z-Boy şi să se uite la emisiunea cu isterica doamnă judecător şi să se îndoape cu chipsuri. Plus că-i place să fie iar îmbrăcat în costum. Dar nu-i vorba doar despre asta. A lăsat nişte treburi neterminate

atunci când a plecat din poliție. Pete l-a identificat pe cel care a comis jafurile armate de la casele de amanet şi se pare că, împreună cu Isabelle Jaynes, îl va aresta curând pe Davis, incultul care şi-a ucis nevasta şi după aia s-a dus pe la televiziuni să-şi etaleze zâmbetul atrăgător. Bravo, Pete, şi bravo, Izzy, însă nici Davis şi nici pistolarul de la casele de amanet nu reprezintă potul cel mare.

Pe lângă toate astea, adevărul e că Domnul Mercedes ar fi trebuit să mă lase în pace. Şi pe Dna T. Şi pe ea ar fi trebuit s-o lase în pace.

— Bill?

Janey pocneşte din degete în nasul lui, ca un magician de circ care-şi trezeşte subiectul din transă.

— Ai adormit?

Se uită la femeia aceasta în jur de patruzeci şi cinci de ani, căreia nu-i este teamă să stea cu fața în lumina strălucitoare a soarelui.

— Dacă spun da, ai să mă angajezi în calitate de consultant pe probleme de protecție personală?

Ea pare că se distrează copios.

— La fel ca angajații de la Vigilant Guard din Sugar Heights?

— Nu, nu ca ei. În primul rând, ei sunt obligați prin contract. Eu nu.

Şi nici nu-mi trebuie contract ca să mă ocup de treaba asta, îşi zice el.

— Să spunem că voi fi un fel de agent de pază particular, ca aceia din cluburile din centru. Din păcate, nu vei putea să scazi cheltuielile din impozit.

Amuzamentul ei înfloreşte într-un zâmbet larg şi îşi face iar chestia aia cu nasul. Încântător tablou, după opinia lui Hodges.

— Nu-mi pasă. În caz că nu ştiai, îți zic eu acum: sunt putred de bogată.

— Ce încerc eu să fac acum, Janey, e să-ți explic cum stau lucrurile pe bune. Nu am licență de detectiv particular, dar asta nu mă va împiedica să pun întrebări. Rămâne însă de văzut cât de bine voi reuşi să mă descurc fără insignă de

polițist sau legitimație de detectiv. E ca şi cum i-ai cere unui orb să se plimbe prin oraş fără câinele lui utilitar.

— Dar precis că ai păstrat legătura cu foştii colegi, nu-i aşa?

— Am păstrat-o, dar dacă le-aş cere ajutorul, i-aş pune şi pe ei, şi pe mine într-o postură ingrată.

O cunoştea de prea puțină vreme ca să-i mărturisească cum făcuse deja asta atunci când îl trăsese de limbă pe Pete.

Ia scrisoarea şi i-o arată.

— Dacă aş accepta să nu spun nimănui despre asta, m-aş face vinovat în primul şi în primul rând de ascunderea probelor.

Că ascunde şi el o scrisoare asemănătoare este un alt lucru pe care ea nu trebuie să-l ştie.

— Măcar teoretic. Iar ascunderea de informații este un delict grav.

Ea pare consternată.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta.

— Pe de altă parte, mă cam îndoiesc că aş putea afla ceva folositor dacă aş analiza-o. O scrisoare aruncată într-o cutie poştală de pe Marlborough Street sau Lowbriar Avenue este aproape cel mai anonim lucru din câte există pe lume. Pe vremuri – şi îmi aduc bine aminte vremurile alea – se puteau compara literele cu cele ale maşinii la care a fost scrisă. Cu condiția să găseşti maşina cu pricina. Caracterele erau la fel de folositoare ca o amprentă.

— Însă asta nu a fost bătută la o maşină de scris.

— Nu. A fost scoasă la imprimanta cu laser. Adică nu există în ea A-uri într-o rână, sau T-uri strâmbe. Ceea ce înseamnă că nu aş ascunde mare lucru.

Dar fireşte, tăinuirea de informații tot tăinuire se cheamă că este.

— Accept jobul, Janey, dar ar fi ridicol să mă plăteşti cu cinci mii pe săptămână. Dacă vrei, dă-mi un cec pentru două mii. Şi am să-ți fac o listă de cheltuieli.

— Nu mi se pare nici pe departe de ajuns.

— Dacă aflu ceva, atunci vom putea vorbi despre o primă.

Dar nu crede că va accepta una chiar de-ar fi să-l prindă

pe Domnul Mercedes. Cum să accepte să fie plătit când el a venit aici gata hotărât s-o convingă să-l ajute să pună mâna pe nenorocit?

— În regulă. Sunt de acord. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, povesteşte-mi despre relația ta cu Olivia. Nu ştiu decât că ați fost destul de apropiate, de vreme ce-i spui Ollie; şi aş dori să ştiu mai multe.

— Asta o să cam dureze. Mai vrei o cană cu cafea? Cu un fursec alături? Am pişcoturi de lămâie.

Hodges spune da şi la una, şi la alta.

9

— Ollie.

Atât spune şi urmează o tăcere destul de lungă, ce-i permite lui Hodges să soarbă din cafea şi să mănânce un pişcot. Apoi Janey se întoarce iarăşi spre fereastră şi bărcile de dincolo de ea, pune picior peste picior şi începe să vorbească, fără să se uite la el.

— Ți s-a întâmplat să iubeşti pe cineva care nu îți plăcea deloc?

Hodges se gândeşte la Corrine şi la cele optsprezece luni de scandaluri care precedaseră despărțirea finală.

— Da.

— Atunci ai să mă înțelegi. Ollie era cu opt ani mai mare decât mine. Am iubit-o, dar atunci când a plecat de acasă la facultate am fost cea mai fericită fată din toată America. Însă, după doar trei luni, când a abandonat cursurile şi a venit fuga acasă, m-am simțit ca o fată cumplit de istovită, obligată să ridice iar pe umeri un sac greu cu cărămizi, pe care de-abia ce-l lăsase jos. Nu s-a purtat urât cu mine, nu m-a jignit niciodată, nu m-a tras de codițe şi nici nu m-a tachinat atunci când m-a văzut venind acasă de la gimnaziu de mână cu Marky Sullivan. Dar când era acasă, eram toți în Starea de Alertă Galbenă. Înțelegi ce vreau să spun?

Hodges nu-i tocmai convins că înțelege, dar dă din cap.

— Mâncarea îi făcea rău la stomac. Îi apărea urticarie atunci când era tensionată, indiferent de motiv – interviurile

de angajare erau cele mai rele, deşi a reuşit până la urmă să capete un post de secretară. Era foarte drăguță şi competentă. Ştiai asta?

Hodges scoate un mormăit evaziv. Dacă ar fi să dea un răspuns sincer, atunci ar spune: Pot să cred, pentru că văd asta în tine.

— Odată a acceptat să mă ducă la un concert. La U2, după care eram înnebunită. Şi Ollie îi plăcea, dar în seara spectacolului a început să vomite. Atât de rău i-a fost încât mama şi tata au dus-o la urgență, iar eu am rămas acasă la televizor, în loc să mă bâțâi pe stadion şi să zbier numele lui Bono. Ollie s-a jurat că fusese vorba de o toxiinfecție alimentară, însă mâncaserăm cu toții acelaşi lucru şi nimănui altcuiva nu i-a mai fost rău. De la stres a pățit ea ce a pățit. Pur şi simplu de la stres. Te gândeşti la ipohondrie? Să-ți spun eu ce-i aia: pentru sora mea, fiecare durere de cap însemna o tumoră cerebrală şi fiecare coş însemna cancer de piele. Țin minte că odată a făcut conjunctivită acută şi o săptămână întreagă s-a văicărit că o să orbească. Nu exista oroare mai mare decât atunci când îi venea ciclul. Nu se dădea jos din pat până nu se termina.

— Şi a reuşit să-şi păstreze slujba?

Răspunsul lui Janey e arid ca Valea Morții:

— Întotdeauna ciclurile lui Ollie au durat fix patruzeci şi opt de ore şi întotdeauna îi veneau în weekenduri.

— Aha.

Hodges nu ştie ce altceva să spună.

Cu vârful degetului, Janey învârte scrisoarea de câteva ori pe măsuță, apoi îşi ridică ochii albaştri şi luminoşi la Hodges.

— Zice ceva aici – ceva despre ticuri nervoase. Ai observat?

— Da.

Hodges observase mult mai multe, mai cu seamă faptul că, în anumite privințe, scrisoarea asta părea opusul celei primite de el.

— Şi sora mea a avut partea ei de ticuri. Bănuiesc că ai surprins unele dintre ele.

Hodges se trage de cravată. Mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Janey face o grimasă.

— Da, ăsta era unul. Mai avea multe altele. Atingea mereu comutatoarele ca să se asigure că le-a stins. Scotea din priză toasterul imediat după micul dejun. Întotdeauna repeta „pâine-cu-unt, pâine-cu-unt, pâine-cu-unt", de trei ori, înainte să iasă din casă, pentru că se spune că aşa îţi vei aduce aminte dacă ai uitat ceva. Într-o zi a trebuit să mă ducă ea la şcoală, pentru că pierdusem autobuzul, iar mama şi tata plecaseră deja la serviciu. Ajunsesem la jumătatea drumului când i-a intrat în cap că uitase aragazul aprins. Şi a trebuit să ne întoarcem. Nu mai conta nimic altceva. Fireşte că era stins. Aşa că am ajuns la şcoală de-abia la ora a doua şi atunci am fost pedepsită de profesori pentru prima şi singura dată în viaţa mea de elevă. Nu-ţi pot descrie cât de furioasă am fost pe ea. Dar o şi iubeam. Şi mama şi tata o iubeau. O iubeam cu toţii. Înţelegeam că nu o putem schimba. Dar tot ca pe un sac de cărămizi pe umerii mei o simţeam.

— Era prea anxioasă ca să iasă din casă şi totuşi nu numai că a reuşit să se mărite, dar s-a măritat cu un bogătaş.

— În realitate, s-a măritat cu un funcţionar cu calviţie prematură, coleg cu ea la firma de investiţii unde lucra. Kent Trelawney. Un tocilar – dar să ştii că-i spun aşa cu multă simpatie. Kent era un tip foarte mişto. Pasionat de jocurile video. A început să investească în câteva companii care produceau aşa ceva, iar investiţiile astea s-au dovedit rentabile. Mama zicea că transformă în aur orice atinge, iar tata era de părere că avea norocul prostului. Dar niciunul nu avea dreptate. Cunoştea foarte bine domeniul, nimic mai mult, iar atunci când nu ştia ceva se apuca să înveţe. La sfârşitul anilor şaptezeci, atunci când s-au căsătorit, erau doar avuţi. Şi după aia Kent a descoperit Microsoft.

Îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot viguros de râs, luându-l prin surprindere.

— Scuze. Mă gândeam la ironia tipic americană a situaţiei. Eu eram frumuşică, echilibrată şi sociabilă. Dacă aş fi luat parte la un concurs de frumuseţe – pe care eu le numesc

„măcelării pentru bărbați”, în caz că vrei să ştii, dar probabil că nu vrei –, aş fi câştigat fără nicio problemă titlul de Miss Simpatie. Aveam o mulțime de prietene, o mulțime de prieteni, o mulțime de întâlniri romantice. În ultimul an la Liceul Catolic, m-am ocupat de acomodarea bobocilor şi am făcut o treabă minunată, dacă-mi este permis să spun aşa. Am calmat mulți nervi. Sora mea era la fel de atrăgătoare, însă era nevrotică. De tipul obsesiv-compulsiv. Dacă ar fi luat parte vreodată la un concurs de frumusețe, şi-ar fi vomitat şi sufletul pe costumul de baie.

Şi Janey râde din nou. Iar o lacrimă i se prelinge pe obraz. Şi-o şterge cu podul palmei.

— Asta-i ironia despre care vorbeam. Miss Simpatie s-a pricopsit cu un cretin care trage pe nas, iar Miss Nervi a pus mâna pe băiatul cel bun, fidel şi cu bani. Pricepi?

— Mda, spune Hodges. Pricep.

— Olivia Wharton şi Kent Trelawney. Idila dintre ei avea tot atâtea şanse câte are un copil născut la şase luni. Kent o tot invita în oraş şi ea îl tot refuza. Într-un final, a acceptat o invitație la cină – doar ca să nu o mai bată la cap, zicea ea –, dar, atunci când au ajuns la restaurant, s-a blocat pur şi simplu. Nu a fost în stare să coboare din maşină. Tremura ca varga. Oricare alt bărbat s-ar fi dat bătut atunci şi acolo. Însă nu şi Kent. A dus-o la un drive-in McDonald’s şi a cumpărat două meniuri ieftine. Aşa s-a făcut că au luat cina într-o parcare. Şi bănuiesc că astfel au decurs întâlnirile lor. A acceptat să meargă la film cu el, dar insista să aibă loc exact în capătul rândului. Zicea că se sufocă dacă stă în mijloc.

— O doamnă cu un stol de păsărele în cap.

— Ani întregi au încercat mama şi tata să o convingă să meargă la psihiatru. Unde ei au eşuat, a avut succes Kent. Psihiatrul a pus-o pe calmante şi starea i s-a ameliorat. În ziua nunții a mai avut unul din atacurile alea de panică. Eu i-am ținut voalul atunci când a vomitat în toaleta bisericii. Dar a reuşit să treacă cu bine prin toată ceremonia.

Janey surâde nostalgică şi adaugă:

— A fost o mireasă foarte frumoasă.

Hodges este fascinat de această descriere a Oliviei

Trelawney din perioada de dinaintea Decolteurilor-Barcă.

— După ce s-a măritat, ne-am înstrăinat puțin. Așa cum se întâmplă adesea în astfel de situații. Până la moartea tatei, ne vedeam cam de șase ori pe an. După aceea ne-am văzut și mai rar.

— De Ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Patru Iulie?

— Cam așa. Dar tot am putut să observ că-i reveneau unele din vechile năravuri. Și după ce a murit Kent – de infarct – s-a făcut la loc cum fusese *înainte.* A slăbit cam o tonă. A început să poarte iar hainele alea oribile pe care le purta în școală și pe vremea când mergea la birou. O parte din amănuntele astea le-am observat când veneam în vizită, altele atunci când vorbeam pe Skype.

El dă din cap ca să-i arate că înțelege despre ce e vorba.

— Am și eu un prieten care mă tot bate la cap că vrea să-mi instaleze o chestie din asta.

Ea îi surâde.

— Ești de modă veche, nu? Adică nu te *prefaci?*

Zâmbetul i se stinge.

— Ultima dată am văzut-o pe Ollie în mai, anul trecut, la puțină vreme după povestea de la Complexul Municipal.

Janey ezită, apoi rostește numele atribuit de presă:

— De la Masacru. Am găsit-o într-o stare îngrozitoare. Zicea că e hărțuită de poliție. Așa a fost?

— Nu. Dar așa i s-a părut ei. E adevărat că am chestionat-o în repetate rânduri, pentru că se încăpățâna să susțină că scosese cheia din contact și încuiase Mercedesul. Iar asta era o problemă, deoarece mașina nu fusese spartă și nu fusese pornită de la fire. De-abia într-un târziu ne-am dat seama că…

Hodges se întrerupe, aducându-și aminte de psihoterapeutul care apare la televizor în fiecare după-amiază la patru. Cel specializat în străpungerea zidului de negare.

— V-ați dat seama că ce?

— Că nu suporta să accepte adevărul. Ți se pare că-i o reacție caracteristică pentru sora alături de care ai crescut?

— Da.

Janey întinde un deget spre scrisoare.

— Crezi că i-a mărturisit adevărul individului care a scris asta? Pe Umbrela Albastră a lui Debbie? Crezi că din cauza asta a înghițit pastilele mamei?

— Nu avem de unde să ştim.

Dar lui Hodges i se pare foarte probabil.

— A renunțat să-şi mai ia antidepresivele.

Janey se uită iarăşi pe fereastră.

— A negat atunci când am întrebat-o despre asta, dar eu mi-am dat seama. Niciodată nu le-a suportat. Zicea că parcă are câlți în cap. Le lua de dragul lui Kent, iar atunci când Kent nu a mai fost, le-a luat de dragul mamei. Însă după povestea de la Complexul Municipal…

Clatină din cap şi oftează adânc.

— Crezi că ai auzit suficiente lucruri despre starea ei mentală, Bill? Pentru că, dacă vrei, mai am o mulțime de alte exemple.

— Cred că mi-am format o imagine.

Ea clatină amărâtă din cap.

— Am senzația tâmpită că tipul ăsta o cunoştea.

Hodges nu-i mărturiseşte ceea ce lui i se pare evident, în principal pentru că poate face comparația cu propria lui scrisoare: da, individul o cunoscuse. Deocamdată nu ştia cum anume, dar acesta era adevărul: o cunoscuse.

— Ai zis că avea tulburări obsesiv-compulsive. Că se întorcea din mijlocul drumului doar ca să verifice dacă a stins aragazul.

— Da.

— Şi ție ți se pare probabil ca o asemenea femeie să-şi fi uitat cheia în contactul de la maşină?

Janey nu-i răspunde imediat. Apoi şopteşte:

— Nu.

Nici lui Hodges nu i se pare probabil. Sigur, există un început pentru orice, dar… oare a discutat cu Pete acest aspect? Nu-i sigur, dar tinde să creadă că da. Numai că atunci nu ştiuseră despre gravitatea problemelor mentale ale Dnei T.

O întreabă:

— Tu ai încercat vreodată să intri pe site-ul ăsta cu

Umbrela Albastră? Cu numele de utilizator pe care i l-a dat ei?

Se uită şocată la el.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Şi chiar dacă mi-ar fi trecut, mi-ar fi fost mult prea teamă de ce aş fi putut să descopăr acolo. Probabil că ăsta-i motivul pentru care tu eşti detectivul şi eu sunt clienta. Tu o să încerci să intri acolo?

— Deocamdată nu ştiu ce am să încerc. Trebuie să mă gândesc şi trebuie să mă consult cu cineva care ştie mult mai multe despre computere decât mine.

— Să nu uiți să-ți notezi onorariul persoanei.

Hodges îi promite că nu o să uite, gândindu-se că măcar Jerome Robinson să aibă de profitat din toată povestea asta, indiferent cum se vor aşeza lucrurile. Şi de ce să nu profite? Au murit opt oameni la Complexul Municipal şi alți trei au fost schilodiți pe viață, dar Jerome tot trebuie să meargă la facultate. Hodges îşi aduce aminte o vorbă din bătrâni: chiar şi în cea mai înnorată zi soarele străluceşte în curul unui câine.

— Şi acum?

Hodges ia scrisoarea şi se ridică în picioare.

— Acum am să mă duc la cel mai apropiat centru de copiere şi am să-mi fac un xerox după asta. Apoi am să-ți înapoiez originalul.

— Nu-i nevoie să te duci nicăieri. O s-o scanez la computer şi o să-ți scot un exemplar la copiator. Dă-mi-o.

— Pe bune? Ştii să faci aşa ceva?

Ochii ei sunt încă înroşiți de la lacrimi, dar privirea pe care i-o aruncă este veselă şi luminoasă.

— Ce bine că ştii un expert în calculatoare la care să poți apela, îi zice. Mă întorc imediat. Până atunci, mai serveşte-te cu un fursec.

Hodges se serveşte cu trei.

10

Îi aduce copia scrisorii, pe care el o împătureşte şi o pune în buzunarul interior al sacoului.

— Ar fi bine să pui originalul într-un seif, dacă ai aşa ceva aici.

— E unul în casa din Sugar Heights. E bine aşa?

Poate că e bine, dar Hodges nu se dă în vânt după varianta asta. Pe acolo se bulucesc prea mulți potențiali cumpărători ai proprietății. Probabil că greşeşte gândind aşa, dar n-are ce face.

— Ai o cutie de valori la bancă?

— N-am, dar îmi pot închiria una. Am conturile la Bank of America, iar sucursala e la două străzi distanță de aici.

— Mai bine aşa, spune Hodges, îndreptându-se spre uşă.

— Îți mulțumesc că ai acceptat, îi spune ea, întinzându-i ambele mâini, de parcă ar fi acceptat o invitație la dans. Habar nu ai cât de uşurată mă simt acum.

Îi ia mâinile, i le strânge uşor, apoi le dă drumul, deşi şi-ar fi dorit să le țină mai mult.

— Încă două lucruri. În primul rând, mama ta. Cât de des o vizitezi?

— Cam la fiecare două zile. Câteodată îi duc mâncare de la restaurantul ăla iranian care îi plăcea atât de mult lui Ollie – pe cei de la Sunny Acres nu-i deranjează s-o încălzească în bucătăria lor – şi în alte dăți îi duc unul sau două DVD-uri. Îi plac foarte mult filmele vechi, mai ales cele cu Fred Astaire şi Ginger Rogers. În zilele ei bune *ştie* cine sunt. În zilele proaste îmi spune Olivia. Sau Charlotte. Asta-i mătuşa mea. Am şi un unchi.

— Data viitoare când o mai prinzi într-o zi bună, sună-mă să vin şi eu.

— Aşa am să fac. Care-i al doilea lucru?

— Avocatul despre care mi-ai pomenit. Schron. Ți s-a părut priceput?

— E dat dracului de bun, asta-i părerea mea.

— Dacă *se întâmplă* să aflu ceva, poate chiar să-l identific pe individ, atunci vom avea nevoie de el. Îi vom face o vizită, îi vom arăta *scrisorile…*

— Scrisorile? N-am găsit decât una.

Căcatu' praf! exclamă Hodges în gând, apoi se face că-i explică:

— Adică scrisoarea şi copia.

— Aha.

— Dacă îl găsesc pe tip, va fi treaba poliției să-l aresteze şi să-l acuze. Iar treaba lui Schron va fi să aibă grijă de *noi*, ca să nu fim arestați pentru că ne-am apucat să anchetăm de capul nostru.

— Asta înseamnă că ne-ar trebui un specialist în drept penal, aşa e? Nu cred că Schron se pricepe la asta.

— Poate că nu se pricepe, dar, dacă-i bun, atunci precis cunoaşte pe cineva care se pricepe. Cineva la fel de bun ca el. Ne-am înțeles? Bine. Sunt dispus să fac nişte investigații discrete, dar dacă ceea ce aflu e de competența poliției, mergem la secție şi le spunem totul.

— În ordine. Nu mă deranjează, spune Janey.

Se ridică pe vârfuri, îşi pune mâinile pe umerii sacoului lui mult-prea-strâmt şi-l sărută pe obraz.

— Cred că eşti un om bun, Bill. Şi mai cred că eşti omul potrivit pentru treaba asta.

Cât coboară cu liftul la parter simte sărutul acela pe piele. Cald. Încântător. Se bucură că a făcut efortul să se bărbierească de dimineață.

11

Ploaia argintie cade la nesfârşit, dar cei doi tineri – iubiți? prieteni? – sunt la adăpost sub umbrela cuiva, cel mai probabil un personaj fictiv, pe nume Debbie. De data aceasta Hodges observă că băiatul este cel care pare să vorbească, iar fata a făcut ochii mari ca şi când ar fi mirată. Să-i fi cerut mâna?

Jerome îi sparge gândul acesta romantic aşa cum spargi un balon.

— Pare un site porno, nu crezi?

— Ia spune-mi, te rog, de unde ştie de site-urile porno un viitor student la o facultate de top, aşa ca tine?

Stau unul lângă celălalt în cămăruța ce-i ține loc de birou lui Hodges şi se uită la pagina de pornire a site-ului cu Umbrela Albastră. Îndărătul lor, Odell, setterul lui Jerome,

zace culcat pe spate, cu picioarele dinapoi crăcănate, limba pe umăr, contemplând binedispus tavanul. Jerome l-a adus în lesă din pricina legii care spune că aşa trebuie să fie plimbaţi câinii în oraş, cu toate că Odell e destul de isteţ ca să ştie că nu-i bine să iasă pe carosabil şi e inofensiv cu trecătorii.

— Ştiu exact ce ştii şi dumneata şi ce ştie oricine are computer, spune Jerome.

Tânărul cu părul creţ tuns scurt şi îmbrăcat cu pantaloni largi de culoare kaki şi un tricou purtând emblema Ivy League a universităţilor de elită din nord-estul ţării îi pare lui Hodges o variantă din tinereţe a lui Barack Obama. Doar puţin mai înaltă. Jerome are unu nouăzeci şi opt. În jurul lui pluteşte o aromă vagă, plăcut nostalgică, de aftershave Old Spice.

— Site-urile porno sunt mai numeroase decât muştele pe rahat. Nu poţi să nu dai peste ele dacă navighezi pe Net. Iar cele cu numele cele mai inocente sunt de obicei naşpa cu spume.

— Cum adică naşpa cu spume?

— Adică sunt pline cu poze din cauza cărora poţi fi arestat.

— Te referi la pornografia infantilă.

— Şi la cea sado-maso. Nouăzeci şi nouă la sută din toate poveştile alea cu lanţuri şi bice sunt trucaje. Restul de unu la sută…

Jerome ridică din umeri.

— Şi tu ştii toate astea pentru că…?

Jerome îi aruncă o privire deschisă şi sinceră. Nu se preface, aşa este el, iar asta e trăsătura care îi place cel mai mult lui Hodges. Şi mama şi tatăl lui sunt la fel. Ba chiar şi surioara lui cea mică.

— Ştie *toată lumea,* domnule Hodges. Adică toţi cei sub treizeci de ani.

— Pe vremuri se spunea că nu-i bine să ai încredere în cineva peste treizeci de ani.

Jerome zâmbeşte.

— Eu am încredere, dar majoritatea sunt varză când e vorba de computere. Le lovesc şi le buşesc şi după aia se

aşteaptă să meargă. Deschid ataşamentele fără protecție din e-mail. Intră pe website-uri ca ăsta şi dintr-odată îl apucă nebuneala pe computer şi începe să descarce poze cu prostituate adolescente sau filmulețe teroriste care arată cum sunt decapitați prizonierii.

Lui Hodges îi stătea pe limbă să-l întrebe de unde vine toată „nebuneala" aia a computerului, dar chestia cu filmulețele teroriste îi distrage atenția.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Şi după aia…

Jerome strânge degetele şi se ciocăneşte în creştet.

— Cioc-cioc-cioc. Cine bate la uşa mea? Siguranța Națională!

Desface pumnul ca să îndrepte un deget spre perechea de sub umbrela albastră.

— Pe de altă parte, chestia asta s-ar putea să fie exact ce pretinde că e, un site de chat online, unde timizii leagă prietenii prin corespondență electronică. Înțelegi ce vreau să spun, o treabă pentru singuratici. Sunt mulți cei care-şi caută dragostea prin metode din astea, frate. Haide să vedem.

Întinde mâna spre mouse, dar Hodges îl apucă de încheietură. Jerome îl priveşte întrebător.

— Nu vedem nimic de la computerul meu, îi zice Hodges. Vezi tu de la al tău.

— Trebuia să-mi spui să-mi aduc laptopul…

— Nu contează. Uită-te diseară. Şi dacă se activează vreun virus care-ți strică super-maşinăria, am să-ți cumpăr eu una nouă.

Jerome se uită la el cu un aer de condescendență amuzată.

— Domnule Hodges, eu am cel mai bun program antivirus din câte există pe piață, plus încă unul de rezervă. Orice virus care ar încerca să intre şi-ar lua-o numaidecât.

— Poate că virusul ăsta nu are scopul de a distruge programele, spune Hodges.

Îşi aduce aminte de vorbele pe care i le-a spus sora Dnei T. *Am senzația că tipul ăsta o cunoştea.*

— Poate că scopul lui e să urmărească ce faci.

Jerome nu pare deloc îngrijorat, ci mai degrabă entuziasmat.

— Cum ai dat de site-ul ăsta, domnule Hodges? Renunți la pensie? Ai deja un caz în lucru?

Niciodată nu i-a fost lui Hodges atât de dor de Pete Huntley ca în momentele acestea: un partener cu care să facă schimb de teorii şi supoziții, aşa cum schimbă tenismenii între ei mingile galbene, acoperite cu pâslă. Nu are nicio îndoială că şi Jerome poate îndeplini de minune rolul acesta, căci este inteligent şi dă dovadă de talent deductiv… pe de altă parte însă, mai are un an până să aibă drept de vot, patru ani până să poată să cumpere băuturi alcoolice, iar tinerețea asta ar putea fi riscantă.

— Aruncă o privire pe site, îl roagă Hodges. Dar mai înainte, verifică-l nițel pe Net. Vezi ce poți să afli despre el. Cel mai mult mă interesează…

— Dacă are o poveste reală, îl întrerupe Jerome, demonstrându-şi din nou capacitățile deductive. Cum se zice, contextul şi proveniența. Vrei să ştii dacă-i pe bune, nu ceva inventat doar ca să te prindă pe tine în cursă.

— Ştii, zice Hodges, ar trebui să încetezi să mai lucrezi pentru mine şi să te angajezi la una din firmele alea cu specialişti de calculatoare. Precis că ai face mult mai mulți bani. A, bine că mi-am adus aminte: să-mi spui cât mă costă treaba asta.

Jerome e ofensat, dar nu din cauză că s-a oferit să-l plătească.

— Firmele alea sunt pentru ciudații ăia obsedați de calculatoare care nu se pot adapta în societate.

Întinde mâna în spate şi scarpină blana roşcată a lui Odell. Câinele dă recunoscător din coadă, deşi probabil că ar prefera un sandvici cu friptură.

— De fapt, e şi aici o gaşcă de tipi din ăştia care circulă cu Broscuțe VW. Nu se poate mai ciudat de atâta. Sunt de la Discount Electronix… ai auzit de ei?

— Sigur că am auzit, răspunde Hodges, amintindu-şi de fluturaşul primit odată cu scrisoarea anonimă.

— Probabil că şi lor le-a plăcut ideea, pentru că de asta se ocupă, doar că îşi zic Patrula Cibernetică, iar maşinile lor sunt verzi, nu negre. Plus că mai există şi *mucho* liber-profesionişti. Uită-te pe Net şi o să găseşti cam la două sute doar aici, în oraş. Io cred că rămân la trebile mele, Conaşu' Hodges.

Cu un click din mouse Jerome iese din Umbrela Albastră a lui Debbie şi revine la ecranul de protecţie al calculatorului – o fotografie a lui Allie, de pe vremea când avea cinci anişori şi credea că tătuţul ei e Dumnezeu.

— Stai liniştit, am să-mi iau măsuri de siguranţă. Am un iMac vechi în dulap, care n-are în el decât nişte jocuri de pe Atari Arcade şi alte câteva vechituri. Am să-l folosesc pe ăsta ca să verific site-ul.

— Bună idee.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Hodges dă să spună că nu, mulţumesc, doar atât, însă nu-i iese din minte Mercedesul furat al Dnei T. Ceva nu se potriveşte. A avut senzaţia asta şi atunci, o are şi acum, iar acum e mult mai puternică – atât de puternică încât parcă-l are în faţa ochilor. Dar *parcă* nu-i totuna cu *sigur.* Senzaţia asta e mingea pe care vrea să o lovească şi să-i fie returnată de cineva.

— Ai putea să asculţi o poveste, spune el.

Deja are o poveste în minte, care va atinge doar aspectele esenţiale. Cine ştie, poate mintea tânără a lui Jerome va descoperi un detaliu care lui i-a scăpat. Puţin probabil, însă nu imposibil.

— Vrei?

— Sigur.

— Atunci pune-i lesa lui Odell. Ne ducem până la Delicii Îngheţate. Mi s-a făcut de un cornet cu căpşune.

— Poate dăm pe drum de Mr. Tastey, spune Jerome. Tipul s-a fâţâit prin zonă toată săptămâna şi are nişte bunătăţi de nu-ţi vine să crezi.

— Cu atât mai bine, zice Hodges ridicându-se de pe scaun. Hai să mergem.

12

Cu Odell între ei, coboară strada către micuțul centru comercial de la intersecția dintre Harper Road şi Hanover Street. De aici se văd clădirile din centrul aflat la trei kilometri depărtare. Complexul Municipal şi Centrul de Cultură şi Artă din Midwest domină grupul de zgârie-nori. După părerea lui Hodges, Centrul de Cultură nu se poate număra printre cele mai frumoase creații arhitectonice ale lui I.M. Pei[43]. Nu că părerea în această chestiune i-ar fi fost vreodată cerută.

— Care-i chestia cu povestea? glumeşte Jerome.

— Păi, începe Hodges, să zicem că un domn e prieten de multă vreme cu o doamnă care locuieşte în centru. El stă în Parsonville.

Parsonville este o suburbie situată lângă Sugar Heights, mai puțin pricopsită, dar câtuşi de puțin săracă.

— Unii din prietenii mei îi zic AlbaSat, spune Jerome. Şi tata i-a zis aşa odată şi mama i-a spus să înceteze cu vorbele rasiste.

— Aha.

Probabil că prietenii de culoare ai lui Jerome zic tot AlbaSat şi atunci când se referă la Sugar Heights, chestie care-l face pe Hodges să creadă că se descurcă bine deocamdată.

Odell s-a oprit să cerceteze florile doamnei Melbourne. Jerome îl trage de lesă înainte de a apuca să-i lase un suvenir printre ele.

— Aşa, îşi reia Hodges povestea, şi prietena aceasta veche a domnului cu pricina are un apartament super într-un bloc din împrejurimile parcului Branson – Wieland Avenue, Branson Street, Lake Avenue, zona aia.

— Foarte frumos din partea ei, comentează Jerome.

— Foarte. Şi el o vizitează de trei, patru ori pe săptămână.

---

[43] Ieoh Ming Pei – arhitect american de origine chineză, numit adesea „maestrul arhitecturii moderne” (n.tr.).

O dată sau de două ori o scoate la cină sau la film şi rămâne la ea peste noapte, în serile alea îşi parchează maşina – maşină bună, un Beemer – pe stradă, pentru că zona e sigură, protejată de poliție, luminată ca în miezul zilei. În plus, parcarea pe carosabil e gratuită de la 7 p.m. la 8 a.m.

— Dacă eu aş avea un Beemer, l-aş băga într-una din parcările etajate de acolo şi m-ar durea în cot de banii economisiți cu parcarea gratuită, comentează Jerome, smucind iar de lesă. Încetează, Odell, cățeii cuminți nu mănâncă din rigolă.

Odell îl priveşte peste umăr şi îşi dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să-i spună: Habar n-ai tu ce fac cățeii cuminți.

— Asta este, bogătaşii au idei mai trăsnite când e vorba să facă economii, zice Hodges, gândindu-se la explicațiile Dnei T. în aceeaşi privință.

— Dacă spui dumneata…

Aproape au ajuns la centrul comercial. Au auzit o dată clopoțeii dubiței cu înghețată, dar apoi sunetul s-a stins atunci când tipul de la Mr. Tastey a pornit spre locuințele de la nord de Harper Road.

— Şi într-o joi seara tipul ăsta se duce în vizită la prietena lui aşa cum îi este în obicei. Parchează ca de obicei – sunt o mulțime de locuri libere acolo când se termină ziua de lucru – şi îşi închide maşina ca de obicei. Îşi ia doamna şi fac împreună o plimbare până la un restaurant din apropiere, iau cina acolo, apoi se întorc la apartamentul ei. Maşina lui e acolo unde a lăsat-o. Petrece noaptea cu doamna lui şi dimineață, când iese din clădire…

— Beemerul e pa-pa.

Au ajuns în fața magazinului cu înghețată. Lângă vitrină e un rastel pentru biciclete de care Jerome leagă lesa lui Odell. Câinele se culcă, aşezându-şi botul pe labe.

— Ba nu e pa-pa, îl contrazice Hodges. E tot acolo.

Îşi zice că e o variantă al dracului de bună a poveştii adevărate. Mai are nițel şi o crede şi el.

— Numai că-i aşezată invers, pentru că e parcată vizavi de unde o lăsase el.

Jerome ridică din sprâncene.

— Da, ştiu. Ciudat, nu? Aşa că omul meu traversează la ea. Maşina pare a fi în regulă şi e tot încuiată. Singura chestie e că-i în altă parte. Aşa că primul lucru pe care îl face e să se caute de cheie în buzunar şi da, cheia e acolo. Deci, ce mama naibii crezi tu că s-a întâmplat, Jerome?

— Nu ştiu, domnu' H. Parcă-ar fi o poveste din alea cu Sherlock Holmes. Ştii, când el zice că va rezolva enigma după ce fumează trei pipe.

Pe buzele lui Jerome a apărut un zâmbet mic, pe care Hodges nu-l poate citi şi nici nu-i prea convins că îi place. E un zâmbet *atotştiutor.*

Hodges sapă după portofel în buzunarul blugilor Levi's (s-a simțit bine în costum, dar se bucură că a revenit la jeanşi şi pulovere). Scoate o hârtie de cinci şi i-o dă lui Jerome.

— Du-te tu după înghețată. Eu îl păzesc pe Odell.

— Nu-i nevoie. Nu pățeşte nimic.

— Sunt convins, dar dacă stai singur la coadă ai să poți reflecta în linişte la povestea mea. Imaginează-ți că eşti Sherlock, poate o să te ajute.

— Bine.

Şi Tyrone Feelgood Delight îşi face brusc apariția.

— Numa' că *matale* ieşti Şerlocu'! Io mi-s Vraciu' Watsonu'!

13

În capătul străzii Hanover e un scuar micuț. Traversează la lumina verde a semaforului, se aşază pe o bancă şi urmăresc o vreme cum o ceată de băieți cam nepieptănați, tocmai ieşiți de la gimnaziu, îşi riscă viața aruncându-se cu placa în găleata din beton construită anume în acest scop. Odell îşi împarte atenția între băieții ăştia şi cornetele cu înghețată.

— Tu ai încercat vreodată chestia aia? întreabă Hodges, făcând semn cu capul spre aventurierii cu skateboardurile.

— Nu, conaşu'! exclamă Jerome, bulbucându-şi uluit ochii. Io mi-s *negru.* Io ştiu dăcât să dau la coş şi să mă alerg pă pista dă zgură dă la liceu. Toată lumea ştie că noi, ăştia negri, fugim la naiba dă repede.

— Parcă te-am rugat să-l laşi acasă pe Tyrone.

Hodges ia nişte îngheţată pe vârful arătătorului şi i-o întinde lui Odell, care îi curăţă cu mult entuziasm degetul.

— Câteodată băietu' ăsta să bagă singur în seamă! declară Jerome.

Şi Tyrone dispare la fel de brusc cum a apărut.

— Nu-i vorba de niciun domn şi de nicio prietenă şi de niciun Beemer. Povestea ta este despre Ucigaşul cu Mercedes.

S-a terminat cu ficţiunea.

— Să zicem că aşa este.

— Ai demarat o anchetă pe cont propriu, domnule Hodges?

Hodges se gândeşte bine, foarte bine, apoi repetă:

— Să zicem că aşa este.

— Şi site-ul ăsta, cu Umbrela Albastră a lui Debbie, are vreo legătură cu ea?

— Să zicem că aşa este.

Un băiat cade de pe placă şi se ridică de jos cu ambii genunchi zdreliţi. Unul dintre amicii lui zboară pe deasupra, luându-l la mişto. Zdrelitul îşi şterge sângele de pe un genunchi, împroşcându-l pe Miştocar, apoi se urcă iar pe skateboard şi porneşte mai departe, zbierând „AJUTOR! AJUTOR!". Miştocarul alunecă în spatele lui, numai că acum este nu mai este Miştocar, ci Râzăreţ.

— Nişte barbari, murmură Jerome, aplecându-se să-l scarpine pe Odell în spatele urechilor.

— Dacă vrei să discutăm despre…

Stingherit, Hodges îl întrerupe:

— Nu cred că la momentul ăsta…

— Înţeleg, spune Jerome. Dar să ştii că m-am *gândit* la problema dumitale cât am stat la coadă şi trebuie să-ţi pun o întrebare.

— Da?

— Tipul ăsta imaginar, cu Beemerul, unde-şi ţine el cheia de rezervă?

Hodges încremeneşte, uluit de cât de repede îi merge mintea copilului ăstuia. Apoi observă cum pe marginea cornetului se prelinge o dâră trandafirie de îngheţată. O linge.

— Să zicem că pretinde că nu a avut aşa ceva.

— Exact ca stăpâna Mercedesului.

— Da. Exact ca ea.

— Mai ții minte că ți-am spus că mama s-a supărat rău pe tata când a zis AlbaSat în loc de Parsonville?

— Da.

— Vrei să-ți povestesc şi motivul pentru care tata s-a supărat odată foarte rău pe mama? Singura dată când l-am auzit zicând „Aşa sunt femeile”?

— Dacă are legătură cu problema mea, da, te rog.

— Mama are un Chevrolet Malibu. Roşu ca de măr glasat. L-ai văzut în fața casei noastre.

— Sigur că da.

— Tata i l-a cumpărat acum trei ani şi i l-a dăruit de ziua ei, provocând, îți dai seama, nişte chiăieli de încântare absolut incredibile.

Da, constată Hodges, categoric Tyron Feelgood s-a cărat de aici.

— Mama îl conduce vreme de un an. Nicio problemă. După aia vine momentul să-l reînmatriculeze. Tata zice că o va face el atunci când vine de la serviciu. Se duce să ia actele din maşină şi se întoarce cu o cheie în mână. Nu-i furios, ci doar foarte iritat. Îi zice că dacă mai lasă cheia de rezervă în maşină, atunci o s-o găsească cineva şi o să i-o fure cu totul. Ea îl întreabă unde a găsit-o. El îi spune că în punga din plastic, lângă talon, asigurare şi cartea maşinii pe care nu a deschis-o nici măcar o singură dată. Încă mai avea banda de hârtie pe care scrie vă mulțumim pentru că v-ați cumpărat maşina de la reprezentanța Lake Chevrolet.

Alți stropi de înghețată topită se preling pe cornet. Dar de data aceasta Hodges nu bagă de seamă nici măcar când îi cad pe mână.

— Adică în…

— În torpedo, da. Tata i-a zis că-i o dovadă de neglijență crasă şi mama a zis că…

Jerome se apleacă, privind fix cu ochii lui căprui în cei cenuşii ai lui Hodges.

— *A zis că nici măcar nu a ştiut că era acolo.* Atunci a zis

tata că aşa sunt femeile. Chestie care a deranjat-o la culme.

— Cred şi eu.

În mintea lui Hodges se angrenează tot felul de rotiţe.

— Şi tata zice, „Draga mea, nu trebuie decât să uiţi o singură dată şi să laşi maşina neîncuiată. Şi se întâmplă să treacă un drogat pe lângă ea, vede siguranţele ridicate şi-şi zice să bage un ochi ca să vadă dacă nu-i ceva de furat înăuntru. Deschide torpedoul, vede cheia în punga de plastic şi pe-aici i-e drumul în căutarea unuia care vrea să cumpere cu banii jos un Malibu cu puţini kilometri la bord.”

— Şi mama ta ce-a zis la chestia asta?

Jerome râde cu gura până la urechi.

— Mai întâi a dat-o la întors. Şi, crede-mă, nimeni nu se pricepe la asta mai bine ca maică-mea. Zice, *Tu* ai cumpărat maşina şi *tu* ai adus-o acasă. *Tu* ar fi trebuit să-mi spui unde e cheia. Cât poartă ei conversaţia asta drăgălaşă, eu sunt la masă şi-mi halesc micul dejun. Şi-mi trece prin cap să-i zic, „Măcar dacă ai fi deschis cartea maşinii, ca să afli şi tu la ce folosesc luminiţele alea drăguţe din bord, mami”. Da-mi ţin gura. Nu se ceartă ai mei prea des, dar când o fac e mai bine să te ţii la distanţă de ei, dacă ai ceva minte-n tărtăcuţă. Până şi Barbster ştie asta şi n-are decât nouă ani.

Hodges îşi dă seama că şi Alison ştia asta, pe vremea când el şi Corinne erau căsătoriţi.

— După aia a zis că ea nu uită *niciodată* să încuie maşina. Şi, din câte ştiu eu, aşa este. În orice caz, chestia e că acum cheia de rezervă e agăţată într-un cui în bucătărie. Întreagă, nevătămată şi gata de acţiune dacă se întâmplă ca prima să se piardă.

Hodges se uită la puştii cu plăcile fără să-i vadă. Se gândeşte că mama lui Jerome a avut dreptate când i-a spus soţului ei că trebuia să-i arate cheia de rezervă, sau măcar să-i spună unde este. N-ai de unde să fii sigur că oamenii se apucă din senin să facă inventarul obiectelor din maşinile primite cadou. Însă cazul Oliviei Trelawney era diferit. Ea însăşi cumpărase maşina şi ar fi trebuit să ştie ce a primit odată cu ea.

Probabil însă că dealerul auto îi împuiase capul cu tot felul

de informații despre noua şi extrem de costisitoarea ei achiziție; așa procedau ăştia. Când să schimbi uleiul, cum să foloseşti sistemul de control al vitezei, cum să foloseşti GPS-ul, nu uitați să puneți cheia de rezervă la loc sigur, așa se conectează telefonul mobil, aici aveți numărul de la asistență rutieră, în caz că aveți nevoie, deplasați comutatorul de faruri până în capătul din stânga pentru a activa faza scurtă.

Hodges îşi aminteşte cum şi-a cumpărat prima lui maşină şi câtă „atenție" a acordat torentului de instrucțiuni pe care tipul l-a revărsat asupra lui – aha, da, da, corect, sigur, am priceput – arzând de nerăbdare să scape mai repede de acolo, să-şi scoată achiziția pe şosea, să savureze prima călătorie şi să inhaleze parfumul incomparabil de maşină nouă, adică de bani cheltuiți cu cap. Însă Dna T. avea un comportament obsesiv-compulsiv. Ar putea să creadă că uitase de cheia de rezervă din torpedo, dar dacă şi-a luat prima cheie cu ea în acea seară de joi, nu înseamnă şi că a încuiat portierele? Le-a spus că le încuiase, îşi menținuse această declarație până la sfârşitul sfârşitului, dar, zău, ia gândeşte-te…

— Domnule Hodges?

— Cu cheile astea deştepte care există acum e un procedeu simplu, doar în trei paşi, nu-i aşa? zice el. Pasul unu, opreşti motorul. Pasul doi, scoți cheia din contact. Dacă eşti cu mințile aiurea şi uiți de pasul doi, se declanşează un semnal sonor care-ți aminteşte ce trebuie să faci. Pasul trei, închizi portiera şi apeşi butonul pe care e desenat lacătul. Cum să uiți de asta când ai cheia în mână? Doar este cel mai simplu Dispozitiv Antifurt pentru Tâmpiți.

— Adevărat zici, matale, domnu' H., dar mai există şi tâmpiți care nu țiu minte.

Hodges e mult prea cufundat în gânduri ca să riposteze.

— Dar ea nu era deloc tâmpită. Era anxioasă şi avea o mulțime de ticuri, dar tâmpită nu era. Sunt aproape convins că, dacă avea cheia, şi-a încuiat maşina. Dar maşina nu a fost spartă. Deci, chiar dacă şi-a *lăsat* cheia de rezervă în torpedo, cum de a reuşit individul ăla să ajungă la ea?

— Ahahaha! Carevasăzică avem o enigmă cu o maşină încuiată, nu cu o cameră încuiată. Asta-i o problemă de

patru pipe!

Hodges nu-i răspunde. Recapitulează situația iar şi iar. Acum pare evident faptul că acea cheie de rezervă s-ar fi putut să se afle în torpedo, dar au enunțat această ipoteză el sau Pete? E aproape convins că nu. Pentru că gândirea lor era pur masculină? Ori pentru că erau mult prea enervați de neglijența Dnei T. şi voiau să arunce vina asupra ei? Şi, în fond, chiar *era* vinovată, nu?

Ba nu era, dacă într-adevăr şi-a încuiat maşina, îşi răspunde singur.

— Domnule Hodges, ce legătură este între Umbrela Albastră şi Ucigaşul cu Mercedes?

Hodges pare că se trezeşte. De mult nu mai gândise aşa; şi obosise.

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, Jerome.

— Dar dacă ți-aş putea fi de ajutor?

L-a mai văzut oare pe Jerome într-atât de entuziasmat? Poate o singură dată, în anul al doilea de liceu, când echipa de dezbateri al cărei căpitan era câştigase faza pe oraş a campionatului.

— Mă ajuți dacă afli tot ce e de aflat despre site-ul ăla, îi zice Hodges.

— Nu vrei să-mi spui mai multe pentru că sunt prea tânăr, aşa-i?

Asta este doar o parte a motivului, dar Hodges n-are intenția să recunoască. Întâmplarea face să mai fie şi altceva.

— E mai complicat. Nu mai sunt polițist, iar investigarea pe cont propriu a cazului de la Complexul Municipal mă poate duce la limita legii. Dacă se va întâmpla să descopăr ceva şi nu îmi voi informa fostul partener care conduce acum ancheta asta, voi trece peste această limită. Pe de altă parte, pe tine te aşteaptă un viitor strălucit, în care se află orice universitate de elită pe care te vei hotărî s-o onorezi cu prezența ta. Cum le-aş putea explica părinților tăi că te-am târât într-o asemenea poveste, că te-am făcut complicele meu?

Jerome se gândeşte puțin, încercând să-i înțeleagă argumentele. Apoi îi întinde lui Odell capătul cornetului.

Câinele e în culmea fericirii.

— Am priceput.

— Pe bune?

— Da.

Jerome se ridică de pe bancă. La fel şi Hodges.

— Nu te-ai supărat pe mine?

— Nu. Dar dacă la un moment dat ți se va părea că ai nevoie de mine, te rog să-mi spui. Ştii cum e vorba, două minți sunt mai bune decât una singură.

— Ne-am înțeles.

Pornesc înapoi, acum urcând strada în pantă. La început Odell merge între ei, apoi o ia înainte, trăgând de lesă, pentru că Hodges merge încet. Şi gâfâie.

— Trebuie să mă apuc să slăbesc, îi zice el lui Jerome. Ştii ce-am pățit? Mai deunăzi mi-am rupt o pereche de pantaloni foarte buni.

— Ar fi bine dacă ai da jos vreo cinci kilograme, spune diplomat tânărul.

— Înmulțeşte cu doi şi vei fi mai aproape de adevăr.

— Vrei să ne oprim să te odihneşti puțin?

— Nu.

Vocea îi sună puerilă chiar şi în propriile-i urechi. Dar nu minte când spune că vrea să slăbească. Când va ajunge acasă va arunca la gunoi toate snackurile alea păcătoase din bufet şi frigider. Dar se răzgândeşte imediat – ba nu, nu la gunoi, ci în tocătorul de resturi menajere. Ar fi prea mare tentația să sape după chipsuri şi alte alea în găleata de gunoi.

— Ascultă, Jerome, ar fi bine să nu mai povesteşti nimănui despre ce am eu de gând să fac. Pot să mă bizui pe discreția ta?

Jerome răspunde fără ezitare:

— Categoric. O vorbă n-am să scot.

— Bine.

În fața lor apare dubița lui Mr. Tastey, care sună din zurgălăi pe Harper Road îndreptându-se spre Vinson Lane. Jerome îi face cu mâna. Hodges nu vede dacă vânzătorul de înghețată îi răspunde la salut.

— *Acum* dăm de el, când nu mai avem nevoie, spune Hodges.

Jerome îi aruncă un zâmbet de şmecher.

— Vânzătorul de înghețată e ca un polițist.

— Ce zici?

— Nu-i niciodată prin jur atunci când ai nevoie de el.

14

Brady merge mai departe, respectând limita de viteză (treizeci şi cinci de kilometri la oră pe Vinson Lane), de-abia auzind acordurile vesele ale melodiei „Buffalo Gals" care se revarsă din difuzoarele dubiței. Poartă un pulover pe sub uniforma albă de la Mr. Tastey pentru că are în spate încărcătura rece.

Rece ca mintea mea, îşi zice el. Doar că înghețata e rece *şi atât.* Mintea mea este şi analitică. Este un computer. Un Mac plin cu miriade de giga.

Îşi întoarce computerul acesta spre ce vede acum: umflatul de fost polițist urcă pe Harper Road împreună cu Jerome Robinson şi setterul irlandez cu nume de negrotei. Jerome i-a făcut cu mâna şi Brady i-a făcut şi el, pentru că aşa te integrezi cel mai bine. Altă metodă e să asculți perorațiile interminabile ale lui Freddi Linklatter despre cât de greu e să fii lesbiană într-o lume hetero.

Kermit William „Doresc să fiu tânăr" Hodges şi Jerome „Doresc să fiu alb" Robinson. Oare despre ce vorbea Năstruşnica Pereche? Uite, asta şi-ar dori să ştie Brady Hartsfield. Poate va afla dacă polițistul a muşcat momeala şi va intra pe Umbrela Albastră a lui Debbie. A funcționat de minune în cazul vacii ăleia pline de bani; odată ce a început să vorbească nu s-a mai oprit neam.

Det. Pens. şi sluga lui cea neagră.

Şi Odell. Să nu uităm de Odell. Jerome şi surioara lui îl iubesc pe câinele ăsta. Li s-ar frânge inima dacă ar păți ceva. Probabil că javra nu va păți nimic, dar nu strică să mai caute nişte otrăvuri pe Internet diseară, când va ajunge acasă.

Gânduri de genul acesta fâlfâie mereu prin mintea lui

Brady; ele sunt liliecii din mansarda lui. De dimineață, la Discount Electronix, în timp ce făcea inventarul unui alt transport de DVD-uri de doi bani (de ce le mai primesc acum, când se zbat să scape şi de cele deja pe stoc, e un mister ce nu va fi nicicând dezlegat), i-a trecut prin cap că şi-ar putea folosi vesta ca să-l asasineze pe preşedinte, pe domnul Barack „Doresc să fiu Alb" Obama. Şi apoi să plece de pe lumea asta în culmea gloriei. Barack vine adesea în vizită, pentru că statul acesta ocupă un loc important în strategia lui de realegere în funcție. Şi când vine în stat, vine şi în oraşul ăsta. Face un miting. Vorbeşte despre speranță. Vorbeşte despre schimbare. Şi lu-lu-lu şi la-la-la. Brady tocmai se gândea cum să evite detectoarele de metale şi controalele aleatorii, când Tones Frobisher l-a sunat şi i-a zis că trebuie să plece la o intervenție. Când a pornit în unul din Volkswagen-urile verzi ale Patrulei Cibernetice, deja se gândea la altceva. La Brad Pitt, mai exact. La boul ăla după care-s picate-n limbă toate gospodinele.

Uneori, însă, ideile rămân.

Un băiețel bucălat aleargă pe trotuar fluturând o bancnotă. Brady trage pe dreapta.

— *De ciocooo!* orăcăie băiețelul. *Cu bobo pe deasupra!*

Imediat, orătanie cu curu' mare, gândeşte Brady, adresându-i cel mai cumsecade şi luminos zâmbet din repertoriu. Dă-l în pizda mă-sii de colesterol. Nu-ți dau mai mult de patruj de ani de viață şi, cine ştie, poate că ai să supraviețuieşti primului infarct. Da' asta n-o să te oprească, nu, domnule. Cum să te oprească, din moment ce lumea-i plină de bere şi bobo şi înghețată de cioco?

— Imediat, piticule. O înghețată din ciocolată cu bombonele pe deasupra. Cum a fost la şcoală? Ai luat vreun zece?

15

În seara aceasta televizorul nu este pornit la numărul 63 de pe Harper Road, nici măcar la *Ştirile de Seară.* Şi nici computerul. Hodges îşi scoate carnețelul cu notițe. Janelle

Patterson i-a spus că-i de modă veche. Da, este; şi nu are de gând să se scuze. Aşa a lucrat toată viața şi aşa se simte cel mai bine.

Învăluit într-o splendidă tăcere, cea fără-de-televizor, citeşte încă o dată scrisoarea pe care i-a trimis-o Domnul Mercedes. Apoi o citeşte pe cea primită de Dna T. Se uită pe prima, se uită pe a doua. Pe a doua, iar pe prima. Examinează cele două scrisori rând cu rând mai bine de un ceas. Pentru că cea a Dnei T. e o copie, îşi permite să facă adnotări pe marginea ei şi să încercuiască anumite cuvinte.

În încheierea acestei etape citeşte scrisorile cu glas tare. Foloseşte voci diferite, deoarece Domnul Mercedes a interpretat două personaje diferite. Cel din scrisoarea lui Hodges exultă şi este arogant. *Ha-ha-ha, boşorog ramolit ce eşti,* pare a-i spune. *Nu mai ai niciun rost în viață, aşa că de ce nu pui mâna să te sinucizi şi să scapi de o grijă?* Cel din scrisoarea primită de Olivia Trelawney este umil şi deprimat, chinuit de remuşcări şi de amintirea abuzurilor suferite în copilărie. Însă şi aici apare tema sinuciderii, formulată în termeni plini de înțelegere şi compasiune: *Te înțeleg, oh, cât de bine te înțeleg, pentru că şi eu simt la fel.*

În cele din urmă pune cele două scrisori într-un dosar pe a cărui etichetă scrie cu litere mari UCIGAŞUL CU MERCEDES. Nu mai e nimic altceva acolo, prin urmare dosarul e subțire rău. Dar, dacă încă mai ştie cum se face, înseamnă că foarte curând dosarul va fi plin cu însemnările lui.

Stă vreo cincisprezece minute cu mâinile împreunate pe pântecul proeminent, ca un Buddha cufundat în meditație. Pe urmă, trage carnețelul mai aproape şi începe să scrie.

Mi se pare că am avut dreptate în privința pistelor false din stilul scrisorilor. În scrisoarea pentru Dna T. nu foloseşte semne de exclamație, majuscule şi nici prea multe paragrafe de o singură propoziție (cele câteva de la sfârşit sunt puse doar pentru efect dramatic).

În privința ghilimelelor m-am înşelat, se pare că îi plac. La fel cum îi place să sublinieze unele cuvinte. S-ar putea

să mă fi înşelat şi când am crezut că e tânăr…

Dar se gândeşte la Jerome, care deja a uitat mai multe despre calculatoare şi Internet decât va învăța vreodată Hodges însuşi. Se gândeşte şi la Janey Patterson, care a ştiut cum să scaneze scrisoarea primită de sora ei şi care vorbeşte pe Skype. Janey Patterson care e cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât el.

Ia din nou pixul în mână.

…dar nu cred. Probabil că nu-i chiar adolescent (deşi nu exclud cu totul posibilitatea asta), dar mai degrabă cred că are pe undeva între 20 şi 35 de ani. Inteligent. Vocabular bogat, exprimări plastice.

Mai citeşte o dată scrisorile şi notează câteva din figurile de stil:

un băiat ca un şoricel speriat; gem de căpşune într-un sac de dormit; cei mai mulți dintre oameni sunt ca oile, iar oile nu se hrănesc cu carne.

Nu că l-ar lăsa şomer pe Philip Roth[44], dar ceva talent tot are. Hodges mai găseşte o frază şi o copiază în carnețelul lui:

Ce au făcut polițiştii pentru tine în afară de faptul că te-au hăituit şi ți-au provocat insomnii?

Bate cu vârful pixului în aceste cuvinte, creând o constelație de puncte albastre. Majoritatea oamenilor ar zice *ți-ai pierdut somnul* sau *ai avut multe nopți albe.* Dar nu, exprimările astea nu l-ar fi mulțumit pe Domnul Mercedes, deoarece el este aidoma unui grădinar care plantează semințele neîncrederii şi paranoiei. *Ei* vor să te prindă, Dnă T., şi *ei* cam au dreptate, nu crezi? Pentru că ți-ai *uitat* cheia.

---

[44] Philip Roth – romancier american (n.tr.).

Aşa zic poliţiştii; aşa zic şi eu, iar eu am fost acolo. Imposibil să ne înşelăm şi eu, şi ei.

Îşi notează toate ideile astea, le încercuieşte, apoi dă pagina.

Cel mai bun element de identificare rămâne cuvântul TRUFAŞ în loc de UCIGAŞ; îl foloseşte în ambele scrisori. De notat sunt şi CRATIMELE din scrisoarea doamnei Trelawney. Super-market *în loc de* supermarket. Alco-olică *în loc de* alcoolică. *Dacă aş putea să-l identific pe individ şi l-aş convinge cumva să-mi dea o mostră de scriere, atunci al meu ar fi.*

Este adevărat că aceste amprente stilistice au doar rolul de a-l convinge pe Hodges, nu însă şi pe juraţii de la un eventual proces? Categoric da.

Se lasă pe spătar, cu capul înclinat spre umăr, cu ochii privind în gol. Nu-şi dă seama că trece timpul. Timpul, atât de mocirlos şi leneş de la momentul pensionării, a fost anulat. Scaunul de birou scoate un geamăt de protest când Hodges tresare cu putere şi se apleacă iute să scrie cu majuscule:

DOMNUL MERCEDES A URMĂRIT-O?

Hodges este aproape sigur că da. Acesta este modul lui de operare.

A urmărit în ziare discreditarea doamnei Trelawney; i-a urmărit cele două sau trei apariţii televizate (scurte şi deloc favorabile, aparițiile acestea i-au coborât şi mai mult nivelul şi aşa foarte scăzut de simpatie în rândul opiniei publice). Probabil că a trecut cu maşina pe lângă casa ei. Hodges îşi propune să discute din nou cu Radney Peeples şi să afle dacă el sau vreunul din colegii lui au observat maşini străine de cartier în săptămânile de dinainte ca doamna Trelawney să dea colţul. Cineva scrisese cu vopsea PIZDĂ UCIGAŞĂ pe poartă. Cu cât timp înainte de sinucidere se întâmplase asta? Poate chiar Domnul Mercedes a fost autorul. Plus că ar fi

ajuns s-o cunoască mai bine, *mult* mai bine, dacă ea ar fi acceptat să-l întâlnească sub Umbrela Albastră.

Şi mai este şi scrisoarea mea, îşi spune el, uitându-se la ultimele rânduri din aceasta: *N-aş vrea să începi să te gândeşti la revolverul tău,* urmat de *Dar te gândeşti la el, nu-i aşa?* Oare Domnul Mercedes vorbeşte în general despre arma lui de serviciu sau l-a văzut pe cel de calibrul .38 cu care se joacă Hodges uneori? N-are cum să-şi dea seama, dar…

Dar cred că l-a văzut. Ştie unde locuiesc şi din stradă se vede direct în living. Prin urmare cred că l-a văzut.

Gândul că l-a urmărit cineva îl umple pe Hodges de entuziasm, nu de spaimă sau ruşine, cum ar fi normal. Dacă vreunul din vehiculele observate de bodyguarzii din Sugar Heights ar fi petrecut nefiresc de mult timp şi pe Harper Road…

Şi în momentul acesta sună telefonul.

16

— Salve, domnu' H.

— Care-i treaba, Jerome?

— Sunt sub Umbrelă.

Hodges lasă carnețelul din mână. A umplut deja patru pagini cu notițe dezlânate şi pe trei a înghesuit rezumatul cazului, ca pe vremurile bune. Se lasă pe speteaza scaunului.

— Să înțeleg că nu ți-a bulit computerul?

— Nu. N-are nici viermi, nici viruşi. Şi deja am primit patru cereri de prietenie. Una din Abilene, Texas. Zice că o cheamă Bernice, dar că mie îmi dă voie să-i spun Berni. Cu *i.* Pare dată naibii de haioasă şi aş minți dacă aş zice că nu mă tentează, dar sunt aproape convins că nu-i decât un travestit din Boston, care vinde pantofi şi locuieşte cu maică-sa. Ascultă la mine, frate, Internetul e Pământul Făgăduinței pentru tot soiul de ciudați.

Hodges zâmbeşte.

— Întâi să-ți zic de unde vine şi cu ce se ocupă site-ul ăsta. O parte din informații le-am găsit tot pe Internet, dar cele mai multe le-am aflat de la doi tocilari din grupa de

Informatică de la universitate. Eşti atent?

Hodges înşfacă iar carnețelul şi îl deschide la o pagină goală.

— Dă-i drumul.

Exact cum îi spunea lui Pete Huntley când acesta venea cu câte o informație nouă referitoare la cazul în lucru.

— Acuşi, dar mai întâi să te întreb ceva… ți se întâmplă să ştii care-i cea mai de preț marfă de pe Internet?

— Nu.

Şi, amintindu-şi de Janey Patterson, adaugă:

— Sunt de modă veche.

Jerome râde:

— Chiar aşa, domnule Hodges. Face parte din farmecul dumitale.

Pe ton sec:

— Mersi pentru compliment, Jerome.

— Cea mai valoroasă marfă de pe Internet este confidențialitatea. Şi exact asta vând Umbrela Albastră a lui Debbie şi alte site-uri asemănătoare. În comparație cu ele, Facebook-ul e cum era cuplajul la telefon în anii cincizeci. După unsprezece septembrie au răsărit peste noapte sute de site-uri care oferă confidențialitate abonaților lor. Şi atunci guvernele imperialiste au devenit curioase. Puterii îi este frică de Net, frate. Şi pe bună dreptate. În orice caz, majoritatea site-urilor ăstora MC – adică de *maximă confidențialitate* – operează din Europa Centrală. Adică reprezintă pentru chatul pe internet cam ce reprezintă Elveția pentru conturile bancare. Mă urmăreşti?

— Da.

— Serverele site-ului Umbrela Albastră se află în Olovo, un orăşel din Bosnia care, până prin 2005, a fost cunoscut doar pentru luptele cu tauri pe care le organiza. Fii atent, discutăm despre servere criptate. Discutăm despre calitate NASA, pricepi? Imposibil de monitorizat. Doar dacă NSA[45] sau Kang Sheng – adică echivalentul chinezesc pentru NSA –

[45] National Security Agency – serviciul de informații interne al SUA (n.tr.).

au făcut rost de vreun soft super secret de care nu ştie nimeni.

Şi chiar dacă ar fi făcut rost de aşa ceva, îşi zice cu amărăciune Hodges pun pariu că nu m-ar lăsa să-l folosesc în cazul Ucigaşului cu Mercedes.

— Şi mai are o trăsătură foarte practică mai ales în epoca asta a scandalurilor provocate de sexting[46]. Ți s-a întâmplat vreodată să vrei să scoți la imprimantă ceva găsit pe Net – o poză sau un articol de ziar?

— Mi s-a întâmplat de vreo câteva ori. Şi când dau click pe Previzualizare îmi apare o pagină albă de m-apucă toți dracii.

— Aceeaşi chestie se întâmplă şi cu Umbrela Albastră a lui Debbie.

Jerome nu pare apucat de draci; pare picat în admirație.

— Am făcut un schimb de mesaje cu Berni, noua mea amică de chat – chestii de genul: cum mai e vremea pe la tine, ce muzică îți place, de-astea – şi când am vrut să printez discuția noastră, mi-au apărut pe ecran două buze cu un deget pe ele şi mesajul SST.

Jerome i-l spune pe litere ca să fie sigur că Hodges înțelege cum trebuie.

— Sigur, există *posibilitatea* să-ți înregistrezi conversația…

Păi, nu? îşi zice Hodges, privind cu drag la însemnările lui din carnețel.

— … dar trebuie să faci capturi de ecran sau cam aşa ceva şi e o bătaie mult prea mare de cap. Înțelegi acum ce vreau să zic când pun accentul pe confidențialitate? Tipii ăştia nu se joacă.

Hodges înțelege. Întoarce foile carnețelului până ajunge la prima şi încercuieşte una din însemnările făcute la început: EXPERT ÎN CALCULATOARE (SUB 50 DE ANI?).

— Când dai click, îți apar opțiunile obişnuite – INTRODUCEȚI NUMELE DE UTILIZATOR sau ÎNSCRIEȚI-VĂ ACUM. Eu am dat click pe INSCRIEȚI-VĂ ACUM şi am primit

---

[46] Sexting – expediere de mesaje şi fotografii cu caracter explicit sexual (n.tr.).

un nume de utilizator. Dacă vei dori cândva să te conversezi cu mine sub Umbrela Albastră, să ştii că mă cheamă tyrone40. După aia trebuie să completezi un chestionar – vârstă, sex, pasiuni, chestii de-astea – şi după aia ți se cere să tastezi numărul cardului bancar. Costă treizeci de dolari pe lună. Am plătit pentru că am încredere în capacitatea dumitale de rambursare.

— Încrederea îți va fi răsplătită, fiule.

— Aşa, şi după aia computerul stă şi cugetă vreo nouăzeci de secunde – timp în care Umbrela Albastră se învârteşte şi pe ecran scrie SORTARE. Apoi apare o listă de persoane cu interese similare cu ale tale. Nu trebuie decât să selectezi câteva şi imediat te pomeneşti discutând de te dor buricele de la degete.

— Şi pe site-ul ăsta se poate face schimb de materiale pornografice? Ştiu că scrie că nu se poate, dar…

— Se poate face schimb de *fantezii,* dar fără poze. Cu toate că Umbrela Albastră poate fi folosit de tot felul de ciudați, de la pedofili la parafili[47] şi tot aşa, ca să direcționeze alți nebuni ca ei spre site-uri unde asemenea imagini ilegale *sunt* disponibile.

Hodges dă să-l întrebe ce sunt parafilii, dar se opreşte, dându-şi seama că nu vrea să afle.

— Tu zici că în linii mari site-ul ăsta e doar cu discuții destul de inocente.

— Păi…

— Păi, ce?

— Încep să înțeleg cum demenții se pot folosi de el ca să facă schimb de informații foarte periculoase. Cum să construieşti o bombă şi altele la fel.

— Să zicem că eu am deja nume de utilizator. Ce se întâmplă în cazul ăsta?

— Ai?

Flacăra s-a reaprins în tonul lui Jerome.

---

[47] Perversiune constând în căutarea plăcerii sexuale prin obiecte sau situații neobişnuite (n.tr.).

— Să zicem că am.

— Depinde dacă ți l-ai inventat singur sau l-ai primit de la cineva care vrea să se converseze cu dumneata. Şi ți l-a transmis prin telefon sau e-mail.

Hodges rânjeşte. Lui Jerome, copil al vremurilor sale, nici nu-i trece prin minte că informația i-ar fi putut parveni printr-o metodă atât de învechită cum este scrisoarea.

— Să zicem că ai numele de la altcineva, continuă Jerome. Poate de la tipul care a furat maşina cucoanei ăleia. Adică poate că vrea să discute cu dumneata despre ce a făcut.

Tace şi aşteaptă un răspuns. Hodges nu spune nimic, dar e cuprins de admirație.

Trec câteva secunde, Jerome înțelege că Hodges nu o să comenteze nimic şi atunci continuă:

— Mi-am încercat şi eu norocul, nu trebuie să te superi. Mă rog, tot ce trebuie să faci este să introduci numele de utilizator.

— Când trebuie să plătesc cei treizeci de dolari?

— Nu-i plăteşti.

— Cum nu?

— Dumneata nu ai nimic de plătit, pentru că cineva ți-a plătit deja taxa.

Acum vocea lui Jerome pare serioasă. Foarte serioasă.

— Probabil că nu-i nevoie să-ți spun eu să fii prudent, dar ți-o spun oricum. Fiindcă, dacă ai deja nume de utilizator, înseamnă că individul ăsta te aşteaptă.

17

Pe drumul spre casă, Brady se opreşte să ia câteva sandviciuri submarin cu friptură de la Little Chef. Însă îşi găseşte mama sforăind pe canapea, dusă de pe astă lume. La televizor se difuzează altul din reality show-urile ei preferate, unde o mulțime de fete frumuşele sunt oferite pe tavă unui burlac chipeş, a cărui privire sugerează că ar avea IQ-ul unui lampadar. Brady observă că Mami a mâncat deja – sau cam aşa ceva. Pe măsuța de alături e o sticlă de Smirnoff pe jumătate goală şi două căni de ceai NutraSlim. Ca să nu bea

ceaiul pe burta goală, îşi zice Brady. Bine măcar că e îmbrăcată: jeanşi şi tricou cu emblema colegiului din oraş.

Mergând la noroc, despachetează un sandvici şi i-l trece pe la nas, dar ea doar fornăie şi îşi întoarce capul. Brady se hotărăşte să îl mănânce el şi să îl pună pe celălalt în frigiderul lui personal. Când se întoarce din garaj, burlacul cel chipeş tocmai ce o întreabă pe una din potențialele lui jucării sexuale (blondă, cum altfel?) dacă îi place să pregătească micul dejun. Blonda îi aruncă un rânjet lasciv şi îl întreabă: „Îți place ceva fierbinte dimineața?”

Brady stă cu farfuria în mână şi se uită la mama lui. Ştie că s-ar putea să vină acasă într-o seară şi s-o găsească moartă. Ba ar putea chiar s-o ajute nițel, să ia una din pernele canapelei şi să i-o apese pe față. Nu ar fi pentru prima dată când în casa asta s-ar comite o crimă. Şi, presupunând că ar face-o, viața lui ar deveni mai bună sau mai rea?

Temerea lui – pe care mintea-i conştientă nu vrea să o rostească, dar care pluteşte în jur – este că nu se va schimba *nimic.*

Coboară în pivniță şi rosteşte cuvintele care aprind luminile şi calculatoarele. Se aşază în fața Numărului Trei şi intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie, convins că umflatul de fost polițist muşcase deja momeala.

Dar nu.

Izbeşte cu pumnul în palma celeilalte mâini, simțind cum încep să-i pulseze tâmplele, anunțând iminența unei dureri de cap, a unei migrene care probabil că-l va ține treaz jumătate din noapte. Aspirina n-are niciun afect asupra acestor dureri. Le-a botezat Micuțele Vrăjitoare, însă uneori Micuțele Vrăjitoare sunt mari. Ştie că există medicamente care ar trebui să-i trateze durerile astea – le-a găsit pe Net –, dar nu se pot cumpăra fără rețetă, iar lui Brady îi este groază de doctori. Cum ar fi dacă vreunul ar descoperi că are tumoră cerebrală? Un glioblastom, despre care a citit el pe Wikipedia că e cel mai nasol? Dacă din cauza asta i-a omorât el pe toți acei oameni de la târgul de joburi?

Nu fi tâmpit, un glio te-ar fi ucis deja.

Bine, de acord, dar dacă i-ar zice doctorul că migrenele sunt semn de boală mintală? De schizofrenie paranoidă sau ceva asemănător? Brady recunoaşte că *are* ceva la cap, fireşte că are, că doar oamenii normali nu se apucă să intre cu maşina în mulțime şi nici nu se gândesc cum ar fi să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite într-un atentat sinucigaş. Oamenii normali nu-şi ucid frații mai mici. Oamenii normali nu stau în fața dormitorului mamei întrebându-se dacă e în pielea goală.

Însă oamenii anormali nu vor ca ceilalți să *ştie* că sunt anormali.

Închide computerul şi se fâțâie fără rost prin centrul lui de comandă. Ia în mână Invenția Doi, apoi o lasă jos. A aflat că nici măcar asta nu-i originală; de ani de zile hoții de maşini folosesc gadgeturi dintr-astea. De când a umblat cu ea la Mercedesul doamnei Trelawney, nu a mai avut curajul să o atingă. Dar poate că a venit vremea să o reactiveze pe buna şi draga Invenție Doi – uluitor ce chestii lasă oamenii în maşini. Întrebuințarea Invenției Doi e oarecum riscantă, însă nu prea mult. Cu condiția ca el să fie prudent, iar Brady ştie să fie foarte prudent.

Du-te-n mă-ta de fost polițist, de ce nu a muşcat momeala?

Brady îşi masează tâmplele.

18

Hodges nu a muşcat momeala pentru că înțelege implicațiile. Dacă scrie ce nu trebuie, atunci nu va mai primi niciodată vreo veste de la Domnul Mercedes. Pe de altă parte, dacă scrie mesajul pe care ştie că îl aşteaptă – câteva rânduri reticente şi stângace prin care încearcă să-i descopere identitatea –, va ajunge să fie jucat pe degete de jigodia aia sadică.

Mai întâi trebuie să răspundă la o întrebare simplă: cine va fi peştele în relația aceasta şi cine va fi pescarul?

Trebuie totuşi să scrie ceva pentru că nu are nicio altă pistă în afară de Umbrela Albastră. Şi nici nu poate apela la

sursele de pe vremea când lucra în poliție. Scrisorile pe care le-a scris Domnul Mercedes nu au nicio valoare în lipsa unui suspect. În plus, o scrisoare nu-i decât o scrisoare, pe când citatul online este…

— Este un dialog, spune el cu voce tare.

Numai că are nevoie de o nadă. Cea mai îmbietoare nadă din câte se pot imagina. Poate pretinde că îl bântuie gânduri de sinucidere; nici nu ar fi prea greu, din moment ce până de curând chiar l-au bântuit. E convins că reflecțiile pe marginea caracterului atrăgător al morții l-ar face pe Domnul Mercedes să vorbească cu el, dar câtă vreme va trece până își va da seama că e tras pe sfoară? Nu e vorba aici despre vreun cretin cu drogul în nas care să creadă că poliția chiar îi va da un milion de dolari și un Boeing 747 cu care să ajungă în El Salvador. Domnul Mercedes este un individ extrem de inteligent care, din întâmplare, este și dus cu pluta.

Hodges își pune carnețelul pe genunchi și îl deschide la o pagină nouă. La mijlocul ei scrie cu majuscule doar patru cuvinte:

TREBUIE SĂ ÎL ENERVEZ.

Le încercuiește și apoi vâră carnețelul în dosarul care a început să se îngroașe. Mai stă câteva clipe pe scaun, cu ochii la ecranul de protecție cu poza fiicei sale, care acum nu mai are cinci ani și nici nu mai crede că tătuțul ei ar fi Dumnezeu.

— Noapte bună, Allie.

Închide computerul și se duce la culcare. Își închipuie că gândurile nu-l vor lăsa în pace, dar se înșală: adoarme cum pune capul pe pernă.

19

Se trezește la 2:19 a.m., după, cum îl anunță ceasul de pe noptieră, cu răspunsul atât de clar în minte de poate jura că-i o firmă de neon. Cam riscant, dar foarte just, genul de lucru pe care ori îl faci fără ezitare, ori nu-l mai faci deloc. Se duce

în birou, stafie burtoasă şi palidă îmbrăcată în boxeri. Deschide computerul. Intră pe site-ul Sub Umbrela Albastră a lui Debbie şi dă click pe ÎNCEPEȚI ACUM!

Pe ecran apare o altă imagine. Cei doi tineri se află pe ceva ce seamănă cu un covor magic care pluteşte pe deasupra unei mări nesfârşite. Ploaia argintie cade în continuare, dar lor le e bine sub umbrela cea albastră. Sub covorul magic sunt două casete. În cea din stânga scrie ÎNSCRIEȚI-VĂ ACUM, iar în cea din dreapta INTRODUCEȚI NUMELE DE UTILIZATOR. Pe aceasta dă click Hodges şi tastează **kermitfrog19** în căsuța nou-apărută. Apasă Enter şi apare mesajul:

ucigmerc vrea să ia legătura cu tine!
Tu vrei să iei legătura cu ucigmerc?
D N

Hodges pune cursorul pe **D** şi apasă mouse-ul. Apare imediat o casetă în care să scrie. Hodges tastează repede, fără ezitare.

20

La cinci kilometri depărtare, la numărul 49 de pe Elm Street, în Platoul de la Nord, Brady Hartsfield nu poate să doarmă. Îi bubuie capul. Îşi repetă *Frankie.* Fratele meu, care mai bine ar fi murit când s-a înecat cu felia aia de măr. Cât de simplă ar fi fost viața dacă aşa s-ar fi întâmplat lucrurile.

Se gândeşte la mama lui, care uneori uită să-şi pună cămaşa de noapte şi se culcă în pielea goală.

Dar cel mai mult se gândeşte la fostul poliţist.

În cele din urmă, se dă jos din pat şi iese din dormitor. Se opreşte o clipă în faţa uşii de la camera mamei, ascultând-o cum sforăie. Este cel mai ne-erotic sunet din câte există în univers, îşi spune el, dar tot se opreşte să-l asculte. Apoi se duce la parter, deschide uşa de la pivniță, intră şi o închide în urma lui. Rosteşte:

— Putere.

Dar are vocea prea slabă şi răguşită şi luminile nu se aprind. Îşi drege glasul şi încearcă iarăşi:

— Putere!

Se face lumină. *Haos* aprinde cele şapte computere şi *Beznă* opreşte numărătoarea inversă. Se aşază la Numărul Trei. În mulțimea de pictograme este şi o umbreluță albastră. Dă click pe ea, nedându-şi seama că îşi ține respirația decât atunci când scoate un oftat prelung şi aspru.

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!
Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?
D N

Brady apasă pe **D** şi se apropie mai mult de ecran. O expresie de confuzie totală îi înlocuieşte treptat nerăbdarea aşternută pe chip. Apoi, pe măsură ce citeşte iar şi iar mesajul acela scurt, confuzia se transformă mai întâi în supărare, apoi în furie pură.

Am auzit o grămadă de mărturii mincinoase la viaţa mea, dar asta le întrece pe toate.

Sunt pensionat, nu tâmpit.

Probele din dosar, nedate publicităţii, atestă că nu eşti tu Ucigaşul cu Mercedes.

Du-te-n mă-ta, boule!

Brady simte o dorință aproape de nestăvilit să dea un pumn în ecranul calculatorului şi să îl spargă. Dar reuşeşte să şi-o înfrâneze. Tremură din cap până-n picioare. Are ochii ieşiți din orbite. Trece un minut. Trec două. Trec trei.

Curând am să mă scol de pe scaun, îşi spune el. Am să mă scol şi am să mă duc la culcare.

La ce folos? Nu va fi în stare să adoarmă.

— Imbecil umflat, şopteşte el, fără să simtă lacrimile fierbinți care i se revarsă din ochi. Imbecil umflat şi cretin şi dobitoc. *Eu* am fost! *Eu* am fost! *Eu am fost!*

Probele din dosar nedate publicităţii.

Imposibil.

Se agață de nevoia de a-i face rău fostului polițist şi aşa îi revine capacitatea de a gândi. Cum anume să-l rănească? Întoarce ideea pe toate părțile vreo jumătate de oră, alcătuind şi respingând diferite scenarii. Iar soluția, atunci când o găseşte, este incredibil de simplă. Prietenul umflatului de fost polițist – singurul lui prieten, din câte şi-a putut da seama Brady până acum – este un pui de cioroi cu nume de alb. Şi la ce ține negroteiul ăsta mic ca la ochii din cap? La ce ține toată familia lui ca la ochii din cap? La setterul irlandez, fireşte. La Odell.

Brady îşi aduce aminte cum îşi imaginase mai devreme că ar otrăvi câteva kilograme din cea mai bună înghețată de la Mr. Tastey şi izbucneşte în râs. Intră pe Internet şi începe să se documenteze.

Propriul meu studiu de caz, îşi spune el, continuând să zâmbească.

La un moment dat îşi dă seama că i-a dispărut durerea de cap.

MOMEALA OTRĂVITĂ

1

Brady Hartsfield nu are nevoie de prea mult timp ca să pună la cale planul de otrăvire al prietenului canin al lui Jerome Robinson, Odell. De folos este şi faptul că Brady este totodată şi Ralph Jones, personaj fictiv, de bună-credinţă şi cu un card Visa cu limită de credit, care poate comanda diverse chestii de pe Amazon şi eBay. Cei mai mulţi oameni nu au habar cât de uşor este să-ţi inventezi o identitate falsă pe care să o poţi folosi pe Internet fără probleme. Nu trebuie decât să-ţi plăteşti facturile. Dacă nu, poţi fi demascat cât ai bate din palme.

Folosindu-se de identitatea lui Ralph Jones, comandă o cutie de un kilogram de rodenticid Gopher-Go şi dă adresa căsuţei poştale a lui Ralph, de la Oficiul Speedy, nu departe de Discount Electronix.

Ingredientul activ din Gopher-Go este stricnina. Brady caută pe Net simptomele otrăvirii cu stricnină şi se bucură nespus să afle că Odell va trece prin chinuri grele. La aproximativ douăzeci de minute după ingerare încep spasmele musculare în gât şi cap. Se răspândesc iute în restul corpului. Gura se lăbărţează într-un rictus (cel puţin aşa se întâmplă la oameni; Brady nu ştie cum e la câini). Pot apărea vărsături, dar atunci este deja prea târziu pentru că cea mai mare parte din otravă va fi fost absorbită de organism. Încep convulsiile din ce în ce mai puternice, până când coloana vertebrală se îndoaie şi se rigidizează. Uneori se poate întâmpla să plesnească. Moartea apare, punând capăt suferinţei; Brady e convins de asta – ca rezultat al asfixiei. Au cedat căile neurale care aduc aer la plămâni din lumea exterioară.

Brady de-abia aşteaptă.

Bine măcar că nu va fi o aşteptare *lungă,* se consolează el în timp ce stinge computerele şi urcă scara. Va primi coletul

săptămâna viitoare. Cea mai bună metodă de a băga otrava în câine, îşi face el planul, e să o amestece într-un hamburger zemos. Toți câinii se dau în vânt după hamburgeri şi Brady ştie exact cum îi va da gustarea asta lui Odell.

Barbara Robinson, surioara lui Jerome, are o prietenă pe care o cheamă Hilda. Celor două fetițe le place să se ducă la Zoney's GoMart, magazinul aflat la două străzi de locuința familiei Robinson. Pretextul ar fi acela că acolo se găseşte o înghețată formidabilă de struguri; însă adevărul este că vor să se întâlnească cu celelalte prietene din cartier. Cele şase porumbițe stau cocoțate pe zidul scund din piatră din spatele parcării cu patru locuri a prăvăliei şi bârfesc şi chicotesc şi fac schimb de dulciuri. Brady le-a văzut deseori din dubița lui de Mr. Tastey. Le face cu mâna şi ele îi răspund.

Toată lumea îl iubeşte pe vânzătorul de înghețată.

De două ori pe săptămână, doamna Robinson îi dă voie Barbarei să meargă acolo (probabil că s-a dus singură să vadă dacă nu cumva parcarea de la Zoney's e unde se strâng aurolacii; şi a aflat că nu e), dar i-a pus anumite condiții pe care Brady le ghiceşte cu uşurință. Barbara nu are voie să se ducă singură; nu trebuie să stea mai mult de o oră; ea şi Hilda trebuie să fie în permanență însoțite de Odell. Nu e voie cu câini în magazin, aşa că Barbara îi leagă lesa de clanța toaletei de afară, pentru ca ea şi Hilda să-şi poată cumpăra înghețata cu aromă de strugure.

Acela va fi momentul când Brady – la volanul maşinii sale personale, un Subaru absolut banal – îi va arunca lui Odell chifteaua fatală. Câinele e mare; probabil că se va chinui cam douăzeci şi patru de ore. Brady speră să fie aşa. Durerea are un mod aparte de a se propaga, trăsătură foarte frumos exprimată prin axioma *rahatul se rostogoleşte la vale.* Cu cât îl va durea mai tare pe Odell, cu atât îi va durea şi pe negroteica aia mică şi pe frate-său. Jerome va transmite durerea umflatului de fost polițist, zis şi Kermit William Hodges, iar umflatul de fost polițist va înțelege că Odell a murit din vina *lui,* că este o răzbunare pentru faptul că i-a trimis lui Brady mesajul ăla enervant şi necuviincios. Când

câinele va muri, fostul poliţist va şti…

La jumătatea drumului spre etaj, cu urechea atentă la sforăitul mamei, Brady se opreşte şi face ochii mari, ca lovit în moalele capului de conştientizarea urmărilor pe care le-ar putea avea planul acesta.

Umflatul de fost poliţist va *şti.*

Şi asta-i buba, nu? Pentru că orice acţiune are anumite consecinţe. Tocmai din această cauză Brady *visează cu ochii deschişi* că va otrăvi îngheţata pe care o vinde copiilor, dar niciodată nu va *face* aşa ceva. Nu va face aşa ceva câtă vreme mai vrea să zboare pe sub radar. Şi deocamdată mai vrea.

Până acum Hodges nu le-a arătat foştilor colegi din poliţie scrisoarea pe care i-a trimis-o Brady. La început, Brady a crezut că Hodges voia ca povestea să rămână doar între ei doi, poate chiar să încerce să dea singur de urma Ucigaşului cu Mercedes şi astfel să se acopere cu puţintică glorie post-pensionare. Dar acum ştie că s-a înşelat. De ce să vrea bulangiul ăla de Det. Pens. să-i dea de urmă, din moment ce crede că Brady e doar un escroc?

Brady nu poate înţelege cum de a ajuns Hodges la concluzia asta când doar el, Brady, ştia despre plasa de păr şi despre clor, detalii ce nu fuseseră dezvăluite presei, dar uite că aşa s-a întâmplat. Dacă Brady îl va otrăvi pe Odell, Hodges va apela la amicii lui din poliţie. În primul rând la fostul lui partener, Huntley.

Mai rău, s-ar putea să dea un nou scop în viaţă omului pe care Brady spera să-l împingă la sinucidere, anulând astfel întregul *sens* al scrisorii atât de dibaci redactate. Atunci când a împins-o în braţele nebuniei pe vaca aia de madam Trelawney, a fost cuprins de o stare de exaltare cum nu mai simţise în viaţa lui, mult mai intensă (din motive pe care nu şi le poate explica şi pe care nici nu vrea să şi le explice) decât atunci când intrase cu maşina în toţi oamenii ăia. Şi voia să o simtă din nou. Dacă ar reuşi să-l facă pe anchetatorul principal din cazul său să se sinucidă – o, ce triumf ar fi acesta!

Brady se opreşte la jumătatea scării, gândindu-se profund la acţiunile lui viitoare.

Tot mai e posibil ca ticălosul ăla umflat să dea fuga la amicii lui, îşi spune el. Moartea câinelui ar fi imboldul de care are nevoie.

Însă nu prea crede şi capul îi pulsează puternic, anunțând instalarea migrenei.

Îi vine să se repeadă înapoi în pivniță, să intre iar pe Umbrela Albastră şi să-i ceară umflatului să-i explice despre ce căcat de „probe nedate publicității" vorbeşte, astfel încât el, Brady, să le poată demola. Însă asta ar fi o greşeală teribilă. Ar putea părea că-i cerşeşte atenția, ar putea părea chiar disperat.

Probe nedate publicității.

Du-te-n mă-ta, boule!

Dar eu am fost! Mi-am riscat libertatea! Viața *mi-am riscat-o! Eu am fost autorul masacrului! Nu poți să-mi răpeşti meritul! Nu-i cinstit!*

Tâmplele îi pulsează mai tare.

Tu eşti bou, jegosule! îi urlă el în gând lui Hodges. Într-un fel sau altul tot vei plăti, dar nu înainte să moară câinele. Poate o să moară şi cioroiul ăla care ți-e prieten. Poate o să moară toată familia de ciori. Şi alți oameni după ei. Mulți oameni. Şi atunci treaba de la Complexul Municipal o să ți se pară un vis frumos.

Intră în camera lui, se dezbracă rămânând doar în chiloți şi se întinde pe pat. Capul îi bubuie, brațele îi tremură (de parcă *el* ar fi înghițit stricnină). Va agoniza aici până în zori, dacă nu cumva…

Se dă jos din pat şi iese pe coridor. Stă aproape patru minute în fața uşii întredeschise de la camera mamei sale, apoi se dă bătut şi intră. Se bagă în pat alături de ea şi imediat durerea de cap începe să slăbească. Poate datorită căldurii. Poate datorită mirosului ei – şampon, cremă de corp, alcool. Poate amândouă.

Mama se întoarce. Îi vede ochii mari în întuneric.

— Of, scumpete, iar ai o noapte proastă?

— Da.

Lacrimile îi ard ochii.

— Vrei să te ajut?

Deşi cunoaşte deja răspunsul: pulsează lipit de abdomenul ei.

— Faci atât de multe pentru mine, îi şopteşte ea cu tandreţe. Vreau şi eu să fac ceva pentru tine.

El închide ochii. Mirosul de băutură din respiraţia ei e foarte puternic. Nu-l deranjează, cu toate că în mod normal nu poate să îl sufere.

— Bine.

Se ocupă de el iute şi cu pricepere. Nu durează mult. Niciodată nu durează mult.

— Gata, spune ea. Acum culcă-te, scumpete.

Şi el închide ochii şi adoarme aproape instantaneu.

Când se trezeşte, razele soarelui intră pe fereastră, iar ea sforăie din nou. O şuviţă de păr i s-a lipit de saliva care-i curge din gură. El se dă jos din pat şi se întoarce în camera sa. Acum are mintea limpede. Rodenticidul, condimentat din plin cu stricnină, e pe drum. Când îl va primi, va otrăvi câinele şi la naiba cu toate consecinţele ce ar putea decurge de aici. La *dracu'* cu toate consecinţele. Şi ce va face cu negroteii ăia bogaţi cu nume de albi? Nu va face nimic. Nu sunt importanţi. Urmează umflatul de fost poliţist, imediat după ce va avea ocazia să împărtăşească durerea lui Jerome Robinson şi tristeţea Barbarei Robinson. Şi ce dacă se va sinucide? Important e că *nu* va mai fi. Şi apoi…

— Ceva uriaş, spune el îmbrăcându-şi jeanşii şi un tricou alb, simplu. Care să-mi aducă strălucirea orbitoare a gloriei.

Nu ştie încă ce anume va fi acel ceva uriaş care îi va aduce gloria, dar nu-i nimic. Are destul timp la dispoziţie, plus că trebuie să se ocupe de altceva mai întâi. Trebuie să demoleze aşa-zisele „probe" ale lui Hodges şi să-i demonstreze că el, Brady, este în realitate Ucigaşul cu Mercedes, monstrul pe care Hodges nu a reuşit să-l prindă. Trebuie să i-o spună iar şi iar, şi iar, şi iar, până îl va înnebuni de cap. Trebuie să o facă şi pentru că, dacă Hodges crede în aceste „probe" false, atunci înseamnă că şi ceilalţi poliţişti – poliţiştii *adevăraţi* – le cred. Iar asta este inacceptabil. Trebuie să…

— … devin credibil! exclamă Brady către bucătăria pustie. Trebuie să devin credibil!

Începe să pregătească micul dejun: ouă cu şuncă. Poate că mirosul va ajunge la etaj şi o va tenta pe mami. Dacă nu, nu. Mare scofală. Va mânca el şi porția ei. Îi este cam foame.

2

De data asta funcționează chestia cu mirosul de mâncare. Deborah Ann coboară scara legându-şi cordonul capotului, pe jumătate încă adormită. Are ochii roşii, obrajii palizi, părul ridicat vâlvoi în toate direcțiile. Nu mai suferă de mahmureli, nu tocmai; creierul şi trupul i s-au obişnuit prea tare cu băutura. Însă îşi petrece diminețile într-o stare de atenție difuză, nefăcând nimic altceva decât să urmărească emisiuni-concurs şi să-şi mestece pastilele antiacide. Cam pe la două după-amiaza, când lumea din jurul ei începe să capete mai mult contur, îşi toarnă primul pahar.

Nu pomeneşte despre cele întâmplate azi-noapte, presupunând că şi-ar aduce aminte. Însă nu e mai puțin adevărat că nu vorbeşte niciodată despre asta. Niciunul dintre ei nu vorbeşte.

Aşa cum nu vorbim niciodată despre Frankie, îşi spune Brady. Şi, dacă ar fi să vorbim, ce am putea spune? Dumnezeule mare, nasoală căzătură?

— Ce bine miroase, spune ea. Mi-ai păstrat şi mie?

— Sigur, e mâncare din belşug. Vrei nişte cafea?

— Da, te rog. Cu mult zahăr.

Se aşază la masă şi se uită la televizorul de pe bufet. Nu-i deschis, dar ea tot se uită. Din câte îşi dă seama Brady, ea ar putea crede că este pornit.

— Nu ți-ai pus uniforma, observă ea, referindu-se la cămaşa albastră, pe al cărei buzunar sunt imprimate cuvintele DISCOUNT ELECTRONIX.

Are trei astfel de cămăşi în dulap. Şi le calcă singur. La fel ca aspirarea podelelor şi spălatul rufelor, nici călcatul hainelor nu se află în repertoriul mămicii.

— Intru de-abia la zece, spune el.

Ca şi cum ar fi rostit o formulă magică, telefonul se trezeşte şi începe să zbârnâie pe blatul bufetului. Îl prinde înainte să cadă.

— Nu răspunde, dulceaţă. Cine o fi o să creadă că am ieşit să luăm micul dejun în oraş.

Tentant, dar lui Brady îi este imposibil să lase telefonul să sune, aşa cum tot imposibil îi este să renunţe la ideea confuză de a pune la cale un atentat de proporţii grandioase. Se uită la numele apelantului şi nu se miră deloc când vede TONES. Anthony „Tones" Frobisher, marele şi tarele boss de la Discount Electronix (filiala din mallul Birch Hill).

— Azi intru mai târziu la muncă, Tones.

— Ştiu, dar am nevoie de tine să te duci la o intervenţie. Te rog, te rog mult.

Tones nu-l poate *obliga* pe Brady să facă nimic în ziua când intră mai târziu în tură şi de aceea şi-a pus tonul linguşitor.

— E vorba de doamna Rollins şi ştii bine că dă bacşişuri grase.

Fireşte că dă, doar locuieşte în Sugar Heights. Patrula Cibernetică merge la multe intervenţii în Sugar Heights, iar una din clientele lor – una din clientele lui *Brady* – a fost regretata Olivia Trelawney. De două ori a avut intervenţii la ea acasă după ce începuseră să vorbească sub Umbrela Albastră a lui Debbie. Cât de *tare* a fost chestia asta. A văzut cu ochii lui cât de mult slăbise. A văzut cu ochii lui cum îi tremurau mâinile. Unde mai pui că, având acces la computerul ei, putea face tot felul de lucruri.

— Nu ştiu, Tones…

Dar fireşte că se va duce; şi nu numai din cauza bacşişurilor doamnei Rollins. Îi place să treacă pe lângă numărul 729 de pe Lilac Drive, spunându-şi: *Eu* sunt răspunzător pentru porţile astea închise. Nu a fost nevoie decât să-i dau un ultim imbold adăugând un program micuţ pe computerul ei.

Computerele sunt o invenţie minunată.

— Ascultă, Brady, dacă te duci la intervenţia asta, nu te mai pun să faci nimic la magazin astăzi. Ce zici? Doar aduci

Broscuța înapoi şi după aia freci menta până vine vremea să te duci să-ți iei duba aia caraghioasă de înghețată.

— Dar Freddi unde e? De ce n-o trimiți pe ea?

Acum îl ia la mişto. Dacă Tones ar fi putut s-o trimită pe Freddi, nu l-ar mai fi sunat pe el.

— A dat telefon că-i bolnavă. Zice că i-a venit ciclul şi că o doare de nici nu poate să se mişte. Normal că mănâncă rahat. Eu ştiu asta, ea ştie asta şi ea ştie că eu ştiu, dar e în stare să mă acuze de hărțuire sexuală dacă o chem la muncă. Ştie că ştiu şi *asta.*

Mami îl vede pe Brady cum zâmbeşte şi-i zâmbeşte şi ea. Ridică pumnul strâns şi îl răsuceşte într-o parte şi în alta. Adică *Strânge-l de coaie, scumpete.* Zâmbetul lui Brady se lăbărțează până la urechi. O fi mami bețivă, o pune ea mâna să gătească doar o dată sau de două ori pe săptămână, o fi ea al dracului de enervantă, dar are momente când îl citeşte ca pe o carte deschisă.

— În regulă, zice Brady. Dar ce-ar fi să mă duc cu maşina mea?

— Ştii bine că nu-ți pot plăti benzina dacă te duci cu maşina ta, răspunde Tones.

— Plus că aşa spune politica firmei, zice Brady. Am dreptate?

— Păi… da, ai.

Schyn Ltd., compania mamă din Germania a DE, este de părere că Volkswagenurile Patrulei Cibernetice reprezintă o metodă bună de a face publicitate. Freddi Linklatter e de părere că cel care vrea să-i fie reparat computerul de un individ care circulă într-o Broscuță verde ca mucii e dus rău cu capul; iar Brady este de acord cu ea în privința asta. Şi totuşi, se pare că sunt mulți duşi cu capul în lumea asta, pentru că ei sunt chemați mereu la intervenții.

Însă puțini dau bacşişuri grase aşa cum dă Paula Rollins.

— Bine, spune Brady. Dar îmi rămâi dator.

— Mulțam, amice.

Brady închide telefonul fără să se mai ostenească să-i spună Nu sunt amicul tău şi o ştim amândoi.

3

Paula Rollins este o blondă planturoasă, care locuieşte singură într-un conac cu şaisprezece camere, care imită stilul Tudor, la doar trei străzi distanţă de căsoaia răposatei doamne Trelawney. Brady nu ştie exact care-i treaba cu ea, dar bănuieşte că-i a doua ori a treia fostă nevastă din colecţia de trofee a unui bogătaş şi că a avut de profitat la greu din partaj. Poate că individul cu pricina fusese mult prea vrăjit de ţâţele ei ca să-şi mai bată capul cu vreun acord prenupţial. Pe Brady îl cam doare în cot de toată povestea şi îi este suficient să ştie că femeia are de unde să-i dea bacşiş bun şi că nu a încercat niciodată să se dea la el. Iar asta e bine. Nu-l interesează câtuşi de puţin formele apetisante ale doamnei Rollins.

Dar uite că îl *apucă* de mână şi-l trage cu putere înăuntru.

— Of... Brady! Slavă Domnului că ai venit!

Parcă a venit s-o salveze după trei zile şi trei nopţi petrecute pe o insulă pustie, fără apă şi fără hrană, dar îi sesizează ezitarea înainte de a-i rosti numele şi îi vede privirea furişându-se ca să i-l citească de pe ecuson. Ce dacă mai fusese aici de vreo şase ori? (Şi Freddi la fel; Paula Rollins este un torţionar de computere în serie.) Nu-l deranjează că nu-şi aminteşte cum îl cheamă. Lui Brady îi convine să fie uşor de uitat.

— S-a... Nu ştiu ce a *păţit!*

De parcă pizda asta fără minte ar şti vreodată. Ultima oară când l-a chemat, cu şase săptămâni în urmă, a fost convinsă că îi intrase un virus în computer şi-i ştersese toate fişierele. Brady a dat-o cu gentileţe afară din birou, promiţându-i (pe un ton nu prea optimist) că va face absolut tot ce îi va sta în putere. După aia s-a aşezat, a repornit computerul şi a navigat o vreme pe Internet. A chemat-o de-abia după ceva vreme şi i-a spus că reuşise să rezolve problema în ultima clipă. O jumătate de oră să mai fi întârziat şi atunci *chiar* că ar fi pierdut toate fişierele. Cucoana i-a dat optzeci de dolari. Cu ei a scos-o pe mami la cină în seara aceea şi au băut împreună o sticlă de şampanie bunicică.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, îi cere Brady, serios ca un neurochirurg.

— Eu n-am făcut *nimica,* se văicăreşte ea.

Întotdeauna se văicăreşte. Majoritatea clienților care îl cheamă la intervenții se văicăresc. Şi nu doar femeile. Nimic nu-i poate ştirbi bărbăția unui director mai abitir decât posibilitatea ca tot ce avea pe MacBook-ul personal să fi zburat în raiul IT-ului.

Îl trage grăbită prin salon (lung cât vagonul-restaurant al unui Amtrak) şi îl împinge în birou.

— Nu-i dau voie menajerei să intre aici, aşa că am făcut singură curat – am spălat geamurile, am aspirat parchetul – şi când m-am aşezat să-mi verific e-mailul, afurisitul ăsta de computer nici măcar n-a vrut să se *deschidă!*

— Aha. Ciudat.

Brady ştie că doamna Rollins are o angajată hispanică ce-i face treaba prin casă, dar se pare că îi este interzis accesul în birou. Lucru în avantajul ei, pentru că Brady a observat deja problema, iar dacă menajera ar fi fost de vină pentru asta, fără doar şi poate că ar fi fost dată afară.

— Poți să-l repari, Brady?

Grație lacrimilor care i-au inundat, ochii albaştri ai doamnei Rollins par mai mari ca oricând. Brady parcă o vede pe Betty Boop din desenele alea animate antice şi de demult care mai sunt de găsit doar pe Youtube şi parcă o aude exclamând: *Pup-pup, pi-pu-pi-pup!* Îi vine să râdă, dar se stăpâneşte.

— Fiți convinsă că am să încerc, îi spune el curtenitor.

— Eu trebuie să dau o fugă până vizavi, la Helen Wilcox acasă, zice ea, dar n-am să lipsesc decât câteva minute. Ai cafea proaspătă în bucătărie, dacă vrei.

Şi, spunând acestea, îl lasă singur în uriaşa şi luxoasa ei locuință, plină de dracu' ştie câte bijuterii de valoare împrăştiate peste tot la etaj. Dar n-are de ce să-şi facă griji. Brady nu ar fura niciodată de la un client. Ar putea fi prins asupra faptului. Şi chiar dacă nu, cine ar fi cel mai evident suspect? Dăăă. Doar n-a reuşit să scape neprins după ce i-a secerat pe idioții ăia de şomeri de la Complexul Municipal,

doar ca să fie arestat pentru că a furat o pereche de cercei cu diamante de care habar nu are cum să scape.

Aşteaptă până aude închizându-se uşa de la intrare, apoi trece în salon ca să o urmărească pe fereastră cum traversează strada împreună cu perechea ei de silicoane desăvârşite. Când nu o mai vede, se întoarce, se pune în patru labe sub birou şi bagă computerul în priză. Probabil că l-a scos când a dat cu aspiratorul şi a uitat să-l bage la loc.

Pe ecran apare caseta cu parola. În dorul lelii, doar ca să-şi ocupe timpul cu ceva, tastează PAULA şi imediat apare desktopul, ticsit cu toate fişierele cucoanei. Of, Doamne, tâmpiți mai sunt oamenii…

Intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie ca să verifice dacă nu cumva umflatul de fost polițist a mai postat ceva. Nu a postat nimic, dar Brady se hotărăşte pe moment să trimită el un mesaj pentru Det. Pens. În fond, de ce nu?

Încă din liceu a înțeles că nu-l ajută cu nimic dacă stă să se gândească prea mult la ce vrea să scrie. Îi vin mult prea multe idei şi încep să se înghesuie între ele. Aşa că spontaneitatea e cea mai bună metodă pentru el. Aşa i-a scris Oliviei Trelawney – focul Gheenei, păpuşă – şi tot aşa i-a scris şi lui Hodges, deşi a recitit de două ori scrisoarea adresată umflatului ca să vadă dacă nu se abătuse cumva de la stilul inițial.

Stil pe care îl adoptă şi acum, având însă grijă ca mesajul acesta să fie unul scurt.

De unde să fi ştiut eu despre clor şi plasa de păr, domnule Detectiv Hodges? ASTEA DOUĂ sunt probele nedate publicității. Niciodată nu s-a scris despre ele în ziare şi nici nu s-a pomenit de ele la TV. Zici că nu eşti tâmpit, DAR MIE AŞA ÎMI DAI IMPRESIA. Cred că ţi s-a mucegăit creierul de la toate emisiunile alea la care te uiţi.

CARE probe?

AI CURAJ SĂ-MI RĂSPUNZI?

Brady mai citeşte o dată ce a scris şi face o singură

modificare: o cratimă în cuvântul *nedate.* Nu crede că va intra vreodată în atenția poliției, dar dacă aşa ceva se va întâmpla, ştie că i se va cere să dea o mostră de scriere. Şi parcă şi-ar dori să le ofere una. A purtat o mască atunci când a intrat cu maşina în mulțime şi poartă o mască şi atunci când scrie în numele Ucigaşului cu Mercedes.

Apasă tasta TRIMITE, apoi verifică paginile vizitate de doamna Rollins. Se opreşte uimit când descoperă câteva intrări pe site-ul „Domni în Frac". Ştie ce este de la Freddi Linklatter: un serviciu care oferă escorte masculine. Ce să vezi? Se pare că Paula Rollins are o viață secretă.

În fond, nu toată lumea are?

Nu-i treaba lui. Şterge vizita făcută pe Umbrela Albastră a lui Debbie, apoi îşi deschide trusa de lucru şi scoate din ea o grămadă de rahaturi, absolut la întâmplare: dischete, un modem (stricat, dar ea nu are de unde să ştie), diferite stick-uri şi un stabilizator de tensiune care nu are nicio treabă cu computerele, dar arată mai tehnic. Scoate şi un roman de Lee Child şi citeşte până când îşi aude clienta revenind acasă, douăzeci de minute mai târziu.

Când doamna Rollins îşi vâră capul pe uşa biroului, nu mai e nici urmă de roman, iar Brady îşi strânge toate tâmpeniile înşirate pe masă. Cucoana găseşte de cuviință să-i adreseze un zâmbet îngrijorat.

— Ai reuşit?

— La început am crezut că n-am nicio şansă, spune Brady, dar până la urmă i-am dat de capăt. Condensatorul de reglare s-a defectat şi ți-a închis un circuit. Computerul este programat să nu pornească în astfel de cazuri pentru că, dacă ar porni, ar putea pierde tot ce-i în el.

O priveşte grav.

— Ba chiar ar fi putut să ia foc. Au fost cazuri.

— O… Doamne… *Dumnezeule,* spune ea, cu tone de dramă în fiecare cuvânt şi cu mâna apăsată pe inimă. Eşti sigur că acum merge?

— E ca nou, îi zice el. Veniți şi vedeți.

Întoarce politicos privirea, în vreme ce ea tastează parola aia tembelă. Deschide vreo două fişiere şi apoi se întoarce

spre el zâmbind.

— Brady, Dumnezeu mi te-a trimis.

— Şi mama zicea la fel până m-am făcut destul de mare ca să-mi cumpăr singur bere.

Cucoana începe să râdă, de parcă nu auzise ceva mai nostim în toată viața ei. Brady râde cu ea, pentru că tocmai ce şi-a imaginat cum ar fi dacă i-ar țintui umerii de parchet cu genunchii şi i-ar vârî adânc în gura aia hlizită un cuțit de carne luat din propria ei bucătărie.

Parcă şi simte cum îi cedează cartilajele.

4

Deoarece Hodges verifică frecvent Umbrela Albastră, citeşte răspunsul Ucigaşului cu Mercedes doar la câteva minute după ce Brady a apăsat TRIMITE.

Rânjetul lui satisfăcut îi netezeşte pielea, întinerindu-l şi făcându-l aproape chipeş. Deci relația lor tocmai ce a fost stabilită în mod oficial: Hodges este pescarul, iar Domnul Mercedes este peştele. Un peşte foarte *viclean,* îşi repetă el, unul capabil să facă un salt brusc şi să rupă undița. Va trebui să se poarte cu mare grijă, să rotească foarte încet mulineta şi să-l tragă aproape pe nesimțite spre barcă. Dacă este în stare să facă asta, dacă are suficientă răbdare, atunci, mai devreme sau mai târziu, Domnul Mercedes va fi de acord să se întâlnească față în față. Hodges e sigur că aşa va fi.

Pentru că şi-a dat seama că nu mă poate împinge la sinucidere şi singura opțiune care i-a mai rămas este să mă omoare el însuşi.

Dacă ar fi deştept, Domnul Mercedes nu ar mai continua şi s-ar da la fund; şi atunci se termină totul. Dar n-o s-o facă. E furios, însă doar o parte din el, o parte mică, e cuprinsă de furie. Hodges se întreabă dacă Domnul Mercedes îşi dă seama cât de nebun este. Şi dacă ştie ce informație de aur i-a oferit atunci când a scris:

Cred că ţi s-a mucegăit creierul de la toate emisiunile alea la care te uiţi.

Până de dimineață, Hodges doar a bănuit că Domnul Mercedes îi urmărea locuința; acum e sigur. Nenorocitul a fost pe strada lui; de mai multe dăți.

Îşi scoate iute carnețelul şi începe să schițeze posibile variante de răspuns. Mesajul lui trebuie să fie unul bun, pentru că peştele a înghițit deja cârligul. Iar durerea pe care i-o provoacă îl înfurie, cu toate că nu ştie încă despre ce este vorba. Şi, până îşi va da seama, trebuie să fie mult mai furios; iar ca să-l înfurie atât de tare, trebuie să-şi asume anumite riscuri. Hodges va fi nevoit să smucească undița ca să înfigă mai bine cârligul, în ciuda riscului de a o rupe. Ce…?

Îşi aduce aminte ceva ce i-a spus Pete Huntley la prânz, nimic mai mult decât o remarcă făcută în treacăt, iar răspunsul îi apare clar în minte. Hodges scrie mesajul în carnețelul lui, apoi îl mai scrie o dată, apoi îl cizelează. Reciteşte produsul finit şi hotărăşte că e bun. Este scurt şi josnic. Ai omis ceva, fraiere. Ceva ce nu ar avea de unde să ştie un şarlatan. Şi nici adevăratul Domn Mercedes… în afară de cazul în care s-ar fi apucat să-şi verifice arma crimei (cea pe patru roți) de la motor la portbagaj, înainte de a se urca în ea. Iar Hodges e în stare să bage mâna în foc că individul nu s-a obosit s-o facă.

În caz că se înşală, undița se va rupe şi peştele va scăpa. Dar, aşa cum zice proverbul ăla vechi: cine nu riscă nu câştigă.

Vrea să trimită mesajul chiar acum, dar ştie că nu ar fi bine. Mai lasă peştele să înoate încă puțin în cercuri, cu cârligul ăla ruginit în gură. Chestia e ce anume să facă el între timp. Parcă niciodată televizorul nu i s-a părut mai nesuferit ca acum.

Îi vine o idee – de unde dau năvală peste el în dimineața asta? – şi trage sertarul de jos al biroului. Aici e o cutie cu carnețele tipizate, de tipul celor pe care le purta asupra lui în vremurile când, împreună cu Pete, chestiona martorii oculari ai vreunei infracțiuni. Nu se aştepta să le mai folosească, dar acum ia unul şi şi-l pune în buzunarul de la spate al

pantalonilor din bumbac.

Se potriveşte la fix.

5

Hodges merge până la jumătatea străzii lui şi de acolo începe să bată la uşi. Exact ca pe vremuri, când punea întrebări din casă în casă, fără să omită pe nimeni, mai întâi pe o latură a străzii; apoi traversând şi înapoindu-se la fel pe latura cealaltă. E zi de lucru, dar surprinzător de multe persoane îi răspund atunci când bate sau sună la sonerie. Unele sunt mame casnice, dar majoritatea sunt pensionari ca el, care au avut norocul de a-şi fi putut achita toate ratele la casă înainte să se aleagă praful de economie, dar, altminteri, nu într-o formă fizică şi psihică prea strălucită. Fără să trăiască de pe o zi pe alta, poate nici măcar de la o săptămână la alta, dar oricum obligaţi spre sfârşitul lunii să calculeze la ce trebuie să renunţe pentru a-şi putea permite medicamentele lor de oameni bătrâni.

Povestea la care s-a gândit e una simplă, pentru că aşa e cel mai bine. Le spune că au avut loc câteva spargeri la câteva străzi distanţă de Harper Road – poate doar nişte copii mai neastâmpăraţi – şi că el ar dori să afle dacă a văzut cineva vreun vehicul străin de cartier, care să fi trecut pe stradă de mai multe ori. Poate chiar mai încet decât cu patruzeci de kilometri pe oră, cât e limita de viteză aici, mai zice el. Şi nu mai are nevoie să continue; toţi vecinii se uită la serialele poliţiste şi toţi ştiu că răufăcătorii studiază mai întâi locul şi apoi dau spargerea.

Le arată legitimaţia: cuvântul PENSIONAT este ştampilat cu tuş roşu peste nume şi datele de identitate de sub fotografie. Are grijă să le spună că nu, nu poliţia i-a cerut să facă această anchetă neoficială (ultimul lucru de care are nevoie ar fi ca unul dintre vecini să dea telefon la secţie şi să se intereseze de el), ci este ideea lui personală. În fond, şi el locuieşte în cartier şi prin urmare este personal interesat de siguranţa acestuia.

Doamna Melbourne, ale cărei flori l-au fascinat atât de tare

pe Odell, îl invită înăuntru, la cafea şi fursecuri. Hodges acceptă, pentru că doamna i se pare a suferi de singurătate. Este prima oară când discută cu ea şi îşi dă repede seama că femeia poate fi considerată excentrică, în cel mai bun caz, ori de-a dreptul sărită de pe fix, în cel mai rău. Totuşi are proprietatea cuvintelor. Trebuie să-i recunoască meritul ăsta. Ea îi spune despre SUV-urile negre pe care le-a văzut pe stradă („Cu geamuri fumurii, ca să nu se vadă înăuntru, exact ca în serialul *24”)* şi îi povesteşte despre antenele lor ciudate. Se învârteau în toate părţile, îi explică ea, rotindu-şi mâna ca să-l facă să înţeleagă.

— Aha, zice Hodges. Staţi puţin să-mi notez.

Întoarce o foaie şi scrie *Trebuie să o tai dracului de aici* pe pagina albă.

— Aşa să faceţi, se înflăcărează doamna. De multă vreme vreau să vă spun cât de rău mi-a părut când v-a părăsit soţia, domnule detectiv Hodges. Ea v-a părăsit, aşa-i?

— Ne-am despărţit de comun acord, spune Hodges cu o amabilitate pe care nu o simte.

— Ce mult mă bucur că v-am cunoscut şi am aflat că vă preocupă siguranţa cartierului. Mai serviţi un fursec.

Hodges se uită la ceas, îşi închide carneţelul şi se ridică de pe scaun.

— Mi-ar face multă plăcere, dar trebuie să plec. Trebuie să fiu undeva la prânz.

Femeia îl scrutează din cap până în picioare şi îl întreabă:

— Aveţi programare la doctor?

— La chiropractician.

Cucoana se încruntă îngrijorată, transformându-şi chipul într-o coajă de nucă prevăzută cu ochi.

— Nu vă pripiţi, domnule detectiv Hodges. Problemele de coloană sunt cele mai periculoase. Am cunoscut oameni care nu au mai putut să meargă niciodată după o vizită la chiropractician.

Îl conduce la uşă. Când Hodges dă să treacă pragul, îl opreşte să-i mai spună ceva:

— În locul dumneavoastră aş vedea şi ce-i cu omul ăla care vinde îngheţată. De când a început primăvara mi se pare

că-i *mereu* pe aici. Credeți că Loeb îşi verifică angajații? Sper că da, pentru că individul ăsta chiar pare suspect. O fi vreun *pederastic.*

— Sunt sigur că toți angajații trebuie să aibă referințe, cu atât mai mult şoferii, dar am să verific.

— Altă idee excelentă! se extaziază doamna.

Hodges se întreabă cum ar reacționa dacă femeia ar scoate de nicăieri un cârlig lung şi ar încerca să-l tragă înapoi în casă. Îşi aminteşte de un personaj din poveştile copilăriei: vrăjitoarea cea rea din *Hansel şi Gretel.*

— De asemenea, uite, acum mi-a trecut prin cap, am văzut de curând şi câteva dube. *Arătau* ca nişte furgonete de livrări mărfuri – cu numele firmei pe ele –, dar oricine poate să scrie un nume de firmă pe un camion, nu credeți?

— Orice este posibil, încearcă Hodges să scape, coborând treptele.

— Ar fi bine să treceți şi pe la numărul şaptesprezece, nu-l slăbeşte cucoana, întinzând mâna spre capătul străzii. E acolo, aproape de colțul cu Hanover Street. Tot felul de oameni intră în casa aia, la cele mai ciudate ore. Şi se aude muzică dată foarte tare.

Se apleacă spre el ca să-i şoptească:

— Poate că acolo se ascund nişte traficanți de droguri.

Hodges îi mulțumeşte pentru informații şi traversează greoi strada. I-auzi, îşi zice el, SUV-uri negre şi Mr. Tastey. Plus furgonetele pline cu terorişti Al-Qaeda.

Pe partea cealaltă a străzii găseşte un tătic care lucrează acasă, Alan Bowfinger.

— A nu se confunda cu Goldfinger[48], îi zice acesta şi îl invită pe Hodges să ia loc la umbră, pe unul din şezlongurile din stânga casei.

Hodges îi acceptă cu bucurie invitația.

Bowfinger îi spune că face bani din compunerea textelor pentru felicitări.

---

[48] Joc de cuvinte: *Bowfinger* – comedie din 1999, cu Steve Martin şi Eddie Murphy; *Goldfinger* – film din 1964 din seria James Bond (n.tr.).

— M-am specializat în cele niţeluş mai sarcastice. Adică la exterior scrie „La mulţi ani! Cine-i cea mai frumoasă din ţară?” Şi când deschizi felicitarea, dai de o folie argintie crăpată pe mijloc.

— Aşa? Şi care-i mesajul?

— „Nu tu eşti aia, dar noi tot te iubim.”

— Cam urât, îndrăzneşte să-şi exprime părerea Hodges.

— Adevărat, dar la final e o declaraţie de dragoste. Exact chestia asta vinde felicitările. Mai întâi împunsătura, apoi îmbrăţişarea. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, domnule Hodges… ori să-ţi spun „domnule detectiv”?

— Doar „domnule”.

— Nu am văzut nimic altceva decât traficul normal. Iar cei care merg cu viteză redusă sunt ori unii care caută o anume adresă, ori tipul cu îngheţata după ce se termină orele la şcoală.

Şi Bowfinger îşi dă ochii peste cap.

— Madam Melbourne ţi-a făcut capul ţambal?

— Păi…

— Vezi că e membră în CNIFA, zâmbeşte Bowfinger. Ceea ce vrea să însemne Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Atmosferice.

— Adică meteo? Tornade şi furtuni şi chestii dintr-astea?

— Adică farfurii zburătoare, spune Bowfinger, ridicând un deget spre cer. E convinsă că extratereştrii sunt printre noi.

Şi atunci Hodges spune ceva ce nu i-ar fi ieşit în veci din gură pe vremea când era în poliţie şi se afla în misiune oficială:

— Crede că Mr. Tastey e un „pederastic”.

Lui Bowfinger îi dau lacrimile de atâta râs.

— O, Doamne, oftează el. Tipul ăla vinde de vreo cinci sau şase ani îngheţată pe strada noastră, din dubiţa aia care zornăie de clopoţei de-ţi sparge urechile. Cam câte victime crezi tu că a „pederasticit” în tot timpul ăsta?

— Habar n-am, spune Hodges ridicându-se de pe şezlong. Zeci, probabil.

Întinde mâna şi Bowfinger i-o strânge. Un alt lucru pe care l-a descoperit de când a ieşit la pensie este că vecinii lui sunt

oameni cu istorii şi personalităţi proprii. Unele chiar extrem de interesante.

Când îşi pune carneţelul înapoi în buzunar, observă expresia de panică aşternută pe chipul lui Bowfinger.

— Ce e? îl întreabă Hodges direct.

Bowfinger întinde degetul către casa de vizavi.

— Sper că nu te-ai atins de fursecurile ei.

— Ba da. De ce?

— În locul tău m-aş muta la toaletă în următoarele câteva ceasuri.

6

Când ajunge acasă, îi zvâcnesc până şi tălpile, iar gleznele fredonează un cântec de jale în Do minor. Vede că ledul de la robotul telefonic clipeşte. E vocea lui Pete Huntley. Entuziasmată la maximum.

— Sună-mă, zice mesajul înregistrat. Incredibil ce s-a întâmplat. In-cre-di-bil, mama mă-sii!

Şi brusc, în mod complet iraţional, Hodges e convins că Pete şi frumuşica lui parteneră au reuşit să pună mâna pe Domnul Mercedes. Şi simte un junghi de invidie şi – complet aiurea, însă nu mai puţin adevărat – unul de furie. Îl sună imediat pe Pete, cu inima bubuindu-i în gât, dar apelul îi este direcţionat spre căsuţa vocală.

— Ţi-am primit mesajul, spune Hodges. Sună-mă când poţi.

Închide telefonul şi se aşază, tamburinând cu degetele în marginea biroului. Încearcă să se convingă de faptul că nu contează cine îl prinde pe nemernicul ăla de psihopat. Însă contează. În primul rând, asta ar însemna că va ieşi la iveală corespondenţa lui cu trufaşul (straniu cum i s-a înfipt în cap cuvântul ăsta greşit) şi că asta l-ar pune într-o situaţie destul de delicată. Însă nu aspectul acesta este cel mai important. Cel mai important lucru este că, fără Domnul Mercedes, viaţa lui va fi iar cum a fost: emisiuni la TV şi pistolul tatălui său.

Îşi scoate carnetul galben şi începe să transcrie notiţele de la discuţiile cu vecinii. După un minut sau două, îl pune

înapoi în dosar şi-l închide supărat. Dacă Pete şi Izzy Jaynes l-au arestat pe dement, atunci dubele şi SUV-urile sinistre ale lui madam Melbourne nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

Îi trece prin minte să intre pe site-ul cu Umbrela Albastră a lui Debbie şi să-i trimită un mesaj lui **ucigmerc**: *Te-au prins?*

Ridicol, dar al naibii de tentant.

Sună telefonul şi el se repede să răspundă, dar nu este Pete. E sora Oliviei Trelawney.

— O, bună ziua, doamnă Patterson, spune el încercând să-şi mascheze dezamăgirea. Ce mai faceți?

— Fac bine, răspunde ea. Şi parcă îmi ziceai Janey, ții minte? Ca în „Tarzan": eu Janey, tu Bill.

— Janey, sigur că da.

— Nu prea pari încântat să mă auzi, Bill.

Oare i se pare sau chiar flirtează un pic cu el? Ce plăcut ar fi.

— Nu, nu, mă bucur că m-ai sunat, dar nu am aflat nimic încă.

— Nici nu m-am aşteptat să afli ceva atât de repede. Te-am sunat în legătură cu mama. Am rugat o asistentă de la Sunny Acres, care cunoaşte cel mai bine cazul ei şi care e în tura de zi în clădirea McDonald, unde are mama rezerva, să mă anunțe dacă dă semne că s-ar înviora puțin. Mai are încă momente din astea.

— Da, mi-ai spus.

— Mă rog; şi asistenta m-a sunat acum câteva minute ca să-mi spună că mama şi-a recăpătat contactul cu realitatea. Pentru moment, cel puțin. S-ar putea să aibă mintea limpede o zi sau două şi după aia o să se retragă iarăşi într-o lume numai a ei. Mai vrei să vorbeşti cu ea?

— Aşa cred, zice prudent Hodges. Dar mai pe după-amiază. Acum aştept un telefon.

— E vorba despre ăla care i-a furat maşina? strigă entuziasmată Janey.

La fel ar trebui să fiu şi eu, îşi spune Hodges.

— Asta trebuie să aflu. Pot să te sun eu mai încolo?

— Bineînțeles. Ai numărul meu de mobil?

— Mda.

— *Mda,* îl imită ea cu ironie suavă, făcându-l să zâmbească în pofida stării de nervi care l-a cuprins. Sună-mă de îndată ce te eliberezi.

— În regulă.

Hodges închide şi telefonul începe să-i sune iar în mână. De data aceasta este Pete, mai agitat ca oricând.

— Billy! tre' să mă duc înapoi, că l-am băgat la interogatoriu – de fapt, chiar în sala 4; ții minte că ziceai mereu că sala asta îți poartă noroc? – da' era musai să te sun. L-am prins, partenere, l-am prins, în pizda mă-sii!

— Pe cine ați prins? întreabă Hodges, atent să nu-i tremure vocea.

Nici inima nu mai dă semne că ar vrea să-i iasă din piept, deşi încă îi simte bătăile în tâmple: *du-dum* şi *du-dum* şi *du-dum.*

— Pe afurisitul ăla de Davis! zbiară Pete. Tu la cine te gândeai?

Davis. Nu Domnul Mercedes, ci Donnie Davis, asasinul cel fotogenic al propriei neveste. Bill Hodges închide ochii şi savurează senzația de uşurare. Nu-i bine să simtă aşa ceva, dar nu are ce face.

Spune:

— Prin urmare, cadavrul pe care l-a găsit pădurarul lângă cabana lui este al Sheilei Davis? Eşti sigur?

— Absolut.

— Picioarele cui ai de gând să le pupi ca să obții repede rezultatul testului ADN?

Pe vremea când Hodges lucra în poliție, era baftă chioară dacă obțineau rezultatele ADN la o lună calendaristică după trimiterea probelor; şase săptămâni era media.

— N-avem nevoie de niciun ADN! Bine, ne trebuie la proces, dar…

— Cum adică nu aveți nevoie…

— Taci din gură şi ascultă ce-ți spun, bine? Davis tocmai ce a venit singur la secție şi s-a predat. Fără avocat, fără tâmpenii. Şi noi: bla-bla-bla, ai dreptul să nu spui nimic, şi la-la-la şi lu-lu-lu, cum că tot ce vei spune va fi folosit

împotriva ta şi el zice că nu-i trebuie avocat şi că nu vrea decât să-şi descarce sufletul.

— Iisuse. Şi când te gândeşti cât de stăpân pe el părea când l-am interogat noi. Eşti sigur că nu face mişto de voi? Că nu joacă vreun joc sinistru?

Gândindu-se că exact asta ar face Domnul Mercedes dacă l-ar prinde. Şi nu orice fel de joc sinistru, ci unul *lung* şi sinistru. Nu din pricina asta şi-a scris în stiluri complet diferite scrisorile alea pline cu otravă?

— Billy, ascultă-mă! *Nu-i vorba doar despre nevastă-sa!* Mai ții minte toate gagicile alea pe care le avea? Fătucile alea siliconate şi cu părul lung şi cu nume caraghioase, precum Bobbi Sue?

— Sigur. Ce-i cu ele?

— Când se va termina totul şi vom da publicității detaliile cazului, domnişoarele alea o să cadă în genunchi şi o să-i mulțumească lui Dumnezeu că mai sunt în viață.

— Nu pricep.

— Joe Autostradă, Billy! Cinci femei violate şi ucise în diferite popasuri de pe autostradă, de aici şi până în Pennsylvania, începând cu nouăş-patru şi până-n două mii opt! Donnie Davis zice că el a fost! *Davis e unul şi acelaşi cu Joe Autostradă!* Ne-a spus când şi unde şi cum arătau victimele. Se potriveşte totul. E… m-a bulversat total!

— Şi pe mine, spune Hodges, fără să mintă. Felicitări!

— Mersi, dar n-am niciun merit decât că am venit dimineață la lucru.

Şi Pete începe să râdă ca un descreierat.

— Parcă am câştigat la loterie potul cel mare.

Hodges nu are senzația că ar fi câştigat la loterie, nici potul cel mare, nici altul, dar bine măcar că nu a *pierdut.* Nu şi-a pierdut cazul.

— Tre' să mă duc înapoi, Billy, nu cumva să se răzgândească.

— Da, da, sigur, dar, Pete? încă ceva.

— Ce?

— Cere-i un avocat din oficiu.

— Of, Billy…

— Vorbesc foarte serios. Interoghează-l până-i dă borşul pe urechi, dar înainte de asta ai grijă să se consemneze că ai cerut să fie reprezentat de un avocat din oficiu, ca să nu poată invoca Amendamentul al cincilea, dacă se răzgândeşte cumva. Şi după aia poți să afli şi ce lapte a băut de la țâța maică-sii până o să apară avocatul la secție. Dar trebuie să-ți iei precauțiile necesare. Auzi ce-ți zic?

— Da, bine. Ai dreptate. O pun pe Izzy să se ocupe.

— Bravo. Acum du-te. Scoate tot ce e de scos de la el.

Pete realmente zbiară de bucurie. Până acum Hodges nu a auzit decât cocoşii scoțând asemenea sunete.

— Joe Autostradă, Billy! *Joe Autostradă, mama mă-sii de treabă!* Poți să crezi una ca asta?

Şi închide înainte ca fostul lui partener să mai apuce să-i spună ceva. Încă vreo cinci minute Hodges nu se mişcă de pe scaun, aşteptând să-i treacă frisoanele. Apoi o sună pe Janey Patterson.

— Ai aflat ceva?

— Nu, îmi pare rău. Era vorba despre alt caz.

— Aha. Păcat.

— Mda. Vii şi tu cu mine la azil?

— Sigur. Te aştept în față.

Înainte să plece, mai verifică o ultimă dată site-ul Umbrela Albastră. Nimic nou acolo, iar el nu intenționează să trimită în cursul zilei mesajul conceput cu atâta grijă. Îl va expedia diseară. Să se mai chinuiască încă puțin peştele cu cârligul în gât.

Iese din casă fără să-şi închipuie că la noapte va dormi altundeva.

7

Sunny Acres este elegant şi strălucitor. Elizabeth Wharton, nu.

Stă într-un scaun cu rotile, cocârjată într-o poziție ce-i aminteşte lui Hodges de *Gânditorul* lui Rodin. Soarele după-amiezii îi preface părul într-un nor argintiu atât de fin că pare un nimb. Dincolo de fereastră, pe o peluză impecabilă,

câteva bunicuțe joacă în ralanti o partidă de crochet. Zilele de crochet ale doamnei Wharton s-au sfârşit. Aşa cum sfârşite sunt şi zilele de stat în picioare. Ultima oară când a văzut-o Hodges – cu Pete Huntley alături şi Olivia Trelawney lângă ea – bătrâna era doar cocoşată. Acum este frântă în două.

Janey, strălucitoare într-o pereche de pantaloni pană de culoare albă şi un tricou marinăresc, cu dungi albastre şi albe, se aşază în genunchi lângă ea şi începe să-i mângâie mâna deformată.

— Cum te simți astăzi, iubito? îşi întreabă ea mama. Arăți mai bine.

Dacă spune adevărul, atunci cum o fi când arată rău, se întreabă îngrozit Hodges.

Doamna Wharton îşi priveşte fiica. Albastrul decolorat al ochilor ei nu exprimă absolut nimic. Nici măcar confuzie. Hodges simte cum i se frânge inima. I-a făcut plăcere drumul până aici alături de Janey, i-a făcut plăcere să o privească, să o cunoască mai bine. Măcar atât şi poate spune că vizita la azil nu a fost o pierdere de vreme.

Şi atunci se petrece un mic miracol. Ochii mânjiți de cataractă ai bătrânei se limpezesc; buzele nerujate şi crăpate schițează un zâmbet.

— Bună, Janey.

Nu-şi poate ridica decât foarte puțin capul, dar îl săgetează pe Hodges cu o privire ostilă.

— Craig.

Datorită conversației de pe drum, Hodges ştie acum despre cine e vorba.

— Nu e Craig, frumoasa mea. Domnul e un prieten de-al meu. Îl cheamă Bill Hodges. L-ai cunoscut mai demult.

— Nu, nu cred că…

Se încruntă şi apoi spune:

— Eşti… unul dintre detectivi?

— Da, doamnă.

Nici nu-i trece prin minte să îi spună că a ieşit la pensie. Cel mai bine este să nu intre în prea multe amănunte care să-i suprasolicite puținele circuite funcționale care i-au mai

rămas în cap.

Ridurile de pe fruntea bătrânei se adâncesc şi mai mult.

— Ai crezut că Livvy şi-a lăsat cheia în maşină ca să i-o fure omul ăla. Ți-a tot spus că nu a fost aşa, dar n-ai crezut-o niciodată.

Hodges ia exemplul lui Janey şi se aşază într-un genunchi lângă scaunul cu rotile.

— Cred că m-am înşelat atunci, doamnă Wharton.

— Sigur că te-ai înşelat.

Se uită pe sub fruntea osoasă la singura fiică pe care o mai are. E singurul mod în care *poate* privi.

— Unde-i Craig?

— Am divorțat de el anul trecut, mama.

Se gândeşte puțin, apoi spune:

— Bravo. Bine că ai scăpat de el.

— Întru totul de acord cu tine. Îi dai voie lui Bill să-ți pună câteva întrebări?

— Nu văd de ce nu i-aş da. Dar mai întâi vreau nişte suc de portocale. Şi pastilele mele.

— Mă duc până la oficiul asistentelor să văd dacă s-a făcut ora când trebuie să le iei, spune Janey. Bill, te superi dacă…

El încuviințează şi flutură două degete spre ea în semn de *du-te, du-te.* Imediat ce o vede că a ieşit pe uşă, se ridică în picioare, ocoleşte scaunul special adus acolo pentru vizitatori şi se aşază pe patul doamnei Elizabeth Wharton, cu mâinile strânse între genunchi. Are carnețelul la el, dar se teme că i-ar distrage atenția dacă ar lua notițe. Se privesc câteva clipe în tăcere. Hodges este fascinat de nimbul argintiu din jurul capului bătrânei. Se pare că una din infirmiere a pieptănat-o de dimineață, dar de atunci părul încă foarte bogat a avut timp să se revolte. Şi Hodges se bucură. Scolioza i-a urâțit incredibil de mult trupul, dar părul ei este minunat. Sălbatic şi minunat.

— Cred, începe el, că nu ne-am purtat cum se cuvine cu fiica dumneavoastră, doamnă Wharton.

Acesta este adevărul. Chiar dacă Dna T. ar fi fost un complice involuntar, iar Hodges nu a renunțat cu totul la supoziția că îşi lăsase cheia în contact, el şi cu Pete făcuseră

o treabă al dracului de proastă. E uşor, mult prea uşor, fie să refuzi să crezi, fie să nu iei în seamă ce-ți spune o persoană pe care nu o înghiți.

— Ne-am lăsat orbiți de prejudecăți şi vă rog să ne iertați pentru asta.

— Despre Janey vorbeşti? Despre Janey şi Craig? Să ştii că a bătut-o. A încercat să-l împiedice să se mai drogheze şi atunci a bătut-o. Ea zice că s-a întâmplat o singură dată, dar eu nu o cred.

Ridică foarte încet o mână şi îşi atinge nasul.

— Mamele simt.

— Vorbesc despre Olivia, nu despre Janey.

— A convins-o pe Livvy să renunțe la pastilele pe care le lua. Mie mi-a zis că nu vrea să devină dependentă de ele, aşa ca Craig, dar nu era acelaşi lucru. Ea avea *nevoie* de pastilele alea.

— Antidepresive?

— Pastile care o ajutau să iasă din casă.

Se gândeşte puțin şi continuă:

— Mai erau şi altele, care o împiedicau să atingă lucrurile de mai multe ori. Tare ciudate idei mai avea Livvy a mea, dar era un om bun. Un suflet foarte bun.

Doamna Wharton începe să plângă.

Pe noptieră e o cutie cu batiste din hârtie. Hodges scoate câteva şi i le întinde; dar, când îşi dă seama cât de greu îi este să strângă degetele, îi şterge el ochii.

— Îți mulțumesc, domnule. Hodges, da?

— Hodges, doamnă.

— Tu erai ăla politicos. Celălalt s-a purtat foarte urât cu Livvy. Mi-a spus că îşi bătea joc de ea. Tot timpul. Mi-a spus că i se citea batjocura în ochi.

Aşa să fi fost? Dacă da, îi este ruşine cu Pete. Şi îi e ruşine şi pentru el, că nu a observat ce se întâmplă.

— Cine i-a sugerat să nu mai ia pastilele? Vă aduceți aminte?

Janey s-a întors cu sucul de portocale şi un păhărel din hârtie în care probabil că se află analgezicele pentru mama sa. Hodges o vede cu coada ochiului şi flutură iar din degete,

cerându-i să plece. Nu vrea ca doamna Wharton să-şi împartă atenţia între ei şi nici să ia pastile ce i-ar putea încâlci mai mult amintirile şi aşa destul de încâlcite.

Bătrâna tace. Şi, tocmai când Hodges se teme că nu-i va răspunde, murmură:

— Prietenul cu care coresponda.

— L-a cunoscut sub Umbrela Albastră? Sub Umbrela Albastră a lui Debbie?

— Nu l-a cunoscut niciodată în persoană.

— Am vrut să zic…

— Umbrela Albastră era o minciună.

De sub sprâncenele albe, ochii ei îi spun că e un idiot desăvârşit.

— Era ceva din computerul ei. Frankie era prietenul cu care coresponda prin intermediul *computerului*.

Mereu când se întâmplă să afle câte o informaţie nouă, Hodges are senzaţia de şoc electric în stomac. Frankie. Un nume fals, desigur. Dar numele au putere, iar pseudonimele au adesea sens. *Frankie*.

— El i-a zis să nu-şi mai ia medicamentele?

— Da, i-a spus că o făceau dependentă. Unde-i Janey? Vreau pastilele mele.

— Vine imediat.

Doamna Wharton stă cu capul în piept câteva clipe, încercând să-şi amintească mai multe.

— Frankie i-a spus că şi el a luat aceleaşi medicamente şi că din cauza asta a făcut… ce a făcut. Şi i-a mai zis că se simţea mai bine după ce a renunţat la ele. Zicea că a înţeles ce greşeală a făcut de-abia după ce nu le-a mai luat. Şi că suferea cumplit pentru că nu-şi putea repara greşeala. Asta a *zis*. Şi că viaţa nu are niciun sens. I-am spus lui Livvy să nu mai vorbească cu el. I-am spus că-i un om rău. Veninos. Şi ea mi-a zis…

Lacrimile încep din nou să-i curgă pe obraji.

— Ea mi-a zis că vrea să-l salveze.

Când Janey apare iar în cadrul uşii, Hodges îi face semn să intre. Janey pune două pastile albastre în gura încreţită şi avidă a mamei ei. Apoi îi dă să bea cu paiul din paharul cu

suc.

— Mulțumesc, Livvy.

Hodges vede cum Janey tresare, apoi surâde.

— Cu multă plăcere, draga mea.

Se întoarce spre el.

— Cred că ar fi bine să plecăm, Bill. A obosit.

A sesizat şi el asta, dar parcă tot nu se îndură să plece. Există o anumită senzație care îți spune că examinarea unui martor nu s-a încheiat. Că în pom a mai rămas un măr pe care trebuie să-l culegi.

— Doamnă Wharton, v-a mai spus şi altceva Olivia despre acest Frankie? Pentru că vă dau dreptate. *Este* un om rău. Aş dori să-l găsesc înainte să mai rănească pe cineva.

— Livvy nu şi-ar fi uitat niciodată cheia în maşină. *Niciodată.*

Elizabeth Wharton stă cocoşată în raza ei de soare, paranteză umană în halat pufos şi albastru, fără să fie conştientă de vălul de lumină albastră de deasupra capului. Ridică din nou degetul – acum în semn de dojană. Şi zice:

— Câinele pe care l-am avut n-a mai vomitat a doua oară pe covor.

Janey îl apucă pe Hodges de mână şi formează cuvintele: *Să mergem.* Apoi se apleacă să-şi sărute mama pe obraz şi în colțul gurii uscate.

Şi, pentru că năravul din fire n-are lecuire, Hodges se pomeneşte rostind expresia veche şi lipsită de noimă în aceste împrejurări:

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Wharton. Mi-ați fost de un real folos.

Nici nu ajung la uşă, când aud vocea clară a bătrânei:

— Dar *tot* nu s-ar fi sinucis dacă nu erau fantomele.

Hodges se răsuceşte fulgerător. Janey Patterson face ochii mari.

— Despre ce fantome vorbiți, doamnă Wharton?

— Copilaşul, spune ea. Bietul copil care a fost strivit împreună cu toți oamenii ăia. Într-o noapte Livvy l-a auzit cum plânge şi plânge şi nu se mai opreşte. Zicea că era o fetiță de câteva luni şi că o chema Patricia.

— Acasă la ea? Olivia a auzit plânsete de copil acasă la ea?

Elizabeth Wharton dă aproape imperceptibil din cap, doar o înclinare minusculă a bărbiei.

— Şi alteori o auzea pe mamă. Zicea că mama o acuza.

Îşi ridică ochii la ei. Atât cât mai poate.

— Zicea că ţipă la ea: „De ce l-ai lăsat să-mi omoare copilul?” *Din cauza asta* s-a sinucis Livvy.

8

Este vineri după-amiază şi străzile suburbiei viermuiesc de cetele de copii ieşiţi de la şcoală. Nu sunt prea mulţi pe Harper Road, dar tot sunt suficienţi cât să-i ofere lui Brady motiv să treacă încet cu maşina pe lângă numărul şaizeci şi trei şi să se uite pe fereastră. Doar că nu poate să vadă nimic deoarece sunt trase draperiile. Iar în garajul improvizat din stânga casei nu este decât maşina de tuns iarbă. Carevasăzică, în loc să stea acasă şi să belească ochii la televizor, aşa cum îi e obiceiul, Det. Pens. a plecat la plimbare în Toyota aia a lui de toată jena.

La plimbare unde? Probabil că nu are nicio importanţă, dar absenţa lui Hodges îl nelinişteşte pe Brady mai mult decât i-ar conveni.

Două fetiţe ţopăie spre bordură cu banii strânşi în pumnişori. Cu siguranţă că li s-a spus, şi acasă, şi la şcoală, să nu se apropie niciodată de persoane necunoscute, mai ales de *bărbaţi* necunoscuţi. Dar cum ar putea Mr. Tastey să fie un necunoscut pentru ele?

Vinde fiecăreia câte un cornet, unul cu vanilie, celălalt cu ciocolată. Le tachinează, întrebându-le cum de s-au făcut aşa frumuşele. Ele chicotesc. Adevărul este că una e urâtă, iar cealaltă e şi mai şi. Cât timp le întinde îngheţatele şi restul, se gândeşte la maşina lipsă, întrebându-se dacă nu cumva această abatere de la rutina lui Hodges are de-a face cu el. Dacă detectivul i-ar mai scrie ceva pe Umbrela Albastră, poate că şi-ar putea face o idee despre ce gânduri are.

Şi chiar dacă nu şi-ar face nicio idee, Brady tot îşi doreşte să primească un mesaj de la el.

— Să nu îndrăzneşti să mă ignori, spune el în larma clopoţeilor din difuzoarele dubiţei.

Traversează Hanover Street, intră în parcarea complexului comercial, opreşte motorul (slavă Domnului că amuţesc toţi clopoţeii ăia enervanţi) şi îşi scoate laptopul de sub banchetă. Îl ţine într-o husă izolantă pentru că în dubiţă e în permanenţă al dracului de frig. Îl porneşte şi, prin bunăvoinţa conexiunii Wi-Fi de la cafeneaua de alături, intră pe Umbrela Albastră.

Nimic.

— Vită care eşti tu! şopteşte Brady. Nu care cumva să *îndrăzneşti* să mă ignori, vită care eşti!

În vreme ce îşi pune laptopul înapoi în husă, observă doi băieţi în faţa magazinului de benzi desenate. Cei doi se uită la el şi rânjesc. Experienţa de cinci ani în domeniul comercializării îngheţatei îi spune că trebuie să fie copii de clasa a şasea ori a şaptea, cu un IQ însumat de o sută douăzeci şi pe care îi aşteaptă un viitor lung de încasare a ajutorului de şomaj. Sau un viitor mult mai scurt într-una din ţările cu arăbeţi furioşi.

Se apropie de el. În frunte vine cel care pare cel mai nătărău dintre cei doi. Surâzând, Brady se apleacă pe geam.

— Vreţi ceva, băieţi?

— Vrem să ştim dacă-l ai pe Jerry Garcia[49] înăuntru, zice Blegomanul.

— Nu-l am, zâmbeşte şi mai larg Brady, dar dacă l-aş avea, i-aş da drumul.

Mutrele celor doi se umplu de o dezamăgire atât de ridicolă, încât pe Brady mai că îl umflă râsul. Se abţine şi arată spre pantalonii Blegomanului:

— Eşti desfăcut la fermoar, îi atrage el atenţia.

Când Blegomanul se uită în jos, Brady îi vâră un deget sub bărbie. Puţin mai tare decât îşi propusese. De fapt mult mai tare, dar ce naiba.

---

[49] Jerry Garcia (1942–1995) – chitaristul formaţiei rock Grateful Dead (n.tr.).

— Te-am prins! exclamă el cu voioşie.

Blegomanul zâmbeşte ca să-i arate că da, l-a prins, dar i-a apărut o pată roşie chiar deasupra mărului lui Adam şi lacrimi de surpriză i-au umplut ochii.

Blegomanul şi Oareşicum Blegomanul se întorc să plece de acolo. Blegomanul mai aruncă o privire peste umăr. Îşi ține buza inferioară împinsă înainte, fapt care îi dă înfățişare de puşti de a treia, iar nu de preadolescent pre-acneic care din septembrie va freca menta pe holurile Gimnaziului Beal.

— M-a durut, spune el cu un soi de uimire.

Brady e furios pe sine. A făcut o simplă poantă inofensivă, dar a făcut-o cu destulă duritate cât să-i dea lacrimile băiatului. Asta înseamnă că Blegomanul şi Oareşicum Blegomanul îl vor ține minte. Îşi poate cere scuze până i se usucă gura, le poate oferi înghețată gratis ca să-şi dovedească sinceritatea până pe cei doi îi apucă burta, dar tot îşi vor *aminti.* E ceva mărunt, dar lucrurile mărunte au tendința să se amplifice şi nici nu ştii când te pomeneşti cu unul mare.

— Îmi pare rău, îi spune el copilului cu toată sinceritatea. Am glumit, fiule.

Blegomanul îi arată degetul. Oareşicum Blegomanul dă dovadă de solidaritate şi ridică şi el degetul mijlociu. Apoi intră amândoi în prăvălia cu benzi desenate, unde – dacă Brady nu se înşală în privința băieților de vârsta lor şi precis nu se înşală – vor fi în doar câteva minute invitați ori să cumpere ceva, ori să o şteargă dracului de acolo.

Îl vor ține minte. Blegomanul s-ar putea chiar să-l pârască părinților, iar părinții lui ar putea să îl reclame la patron. Puțin probabil, însă deloc imposibil. Şi, vă întreb eu, a cui vină a fost că a lăsat un semn pe gâtul Blegomanului, în loc să-l atingă uşurel, aşa cum intenționase? Fostul polițist l-a dat peste cap pe Brady. Îl face să greşească. Or, asta nu-i este deloc pe plac lui Brady.

Porneşte motorul dubiței cu înghețată. Clopoțeii încep să zăngănească tare din difuzorul de pe capotă. Brady face la stânga pe Hanover Street şi îşi reia traseul zilnic, vânzând vafe şi cornete şi Negrese şi Delicioase pe Băț, pudrând cu

zahăr văzduhul după-amiezii şi respectând viteza legală.

9

Cu toate că pe Lake Avenue se găsesc locuri de parcare din belşug după şapte seara – după cum prea bine ştia Olivia Trelawney – acestea sunt mult mai puține şi foarte risipite la ora 5 după-amiaza, când se întorc Hodges şi Janey Patterson de la Sunny Acres. Hodges reuşeşte totuşi să găsească unul la trei sau patru clădiri distanță şi, deşi pare cam neîncăpător (maşina din spate depăşise linia albă), îşi strecoară Toyota acolo rapid şi cu multă îndemânare.

— Sunt impresionată, spune Janey. Eu n-aş fi în veci capabilă să parchez aşa. Primele două dăți când mi-am dat examenul de conducere am picat la proba de parcare laterală.

— Probabil că instructorul era un dobitoc.

Ea îi zâmbeşte.

— A treia oară m-am dus îmbrăcată cu o fustă scurtă şi aşa am reuşit să-l iau.

Gândindu-se cât de mult i-ar plăcea să o vadă şi el îmbrăcată în fustă scurtă – cu cât mai scurtă cu atât mai bine – Hodges zice:

— Nu-i nicio şmecherie. Dacă dai înapoi spre bordură într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, nu ai cum să nu reuşeşti. Sau ai cum, dacă maşina e prea mare. Toyota e perfectă pentru locurile de parcare din oraş. Nu-i ca…

Şi se întrerupe.

— Nu-i ca Mercedesul, îi termină ea propoziția. Haide sus să bem o cafea, Bill. Pun eu monedele în contor.

— Ba le pun eu. De fapt, am să pun suma maximă. Avem multe de vorbit.

— Ai aflat ceva de la mama? Din cauza asta ai fost atât de tăcut tot drumul.

— Am aflat şi am să-ți povestesc, dar nu cu asta voi începe.

Acum o priveşte drept în ochi şi ce natural i se pare asta. Cât de mult îşi doreşte să fie cu cincisprezece ani mai tânăr,

Iisuse. Măcar cu zece.

— Trebuie să fiu sincer cu tine. Mi se pare că ți-am lăsat impresia că aş fi căutat de lucru. Ori nu este deloc aşa.

— Ba nu, îl contrazice ea. Cred că ai venit la mine din cauză că te simți vinovat pentru ce s-a întâmplat cu sora mea. Iar eu pur şi simplu am profitat de tine. Şi să ştii că nu îmi pare rău. Te-ai purtat frumos cu mama. Ai fost amabil. Ai fost foarte… foarte blând.

Stă aproape de el, iar ochii ei mari sunt o nuanță mai închişi decât cerul după-amiezii. Întredeschide buzele, de parcă ar mai dori să spună ceva, dar el nu o lasă. O sărută apăsat, înainte ca gândul să-i spună că face o tâmpenie, un gest nesăbuit. Şi e peste măsură de surprins când ea îi răspunde la sărut, ba chiar îl apasă cu palma pe ceafă ca să intensifice contactul. Toată povestea nu durează mai mult de cinci secunde, însă i se pare o eternitate lui Hodges, care n-a mai avut parte de un asemenea sărut cam de multişor.

Ea se dă un pas înapoi, îşi trece o mână prin păr şi îi mărturiseşte:

— Toată după-amiaza mi-am dorit să fac asta. Hai să mergem sus. Eu pun de cafea şi tu îmi dai raportul.

Însă raportul va veni mult mai târziu şi niciunul dintre ei nu va bea cafea.

10

În ascensor o sărută din nou. De data aceasta mâinile ei i se împletesc la ceafă, iar mâna lui îi alunecă pe spate, mai jos de mijloc, până pe pantalonii strânşi pe fese. E mult prea conştient de burta lui imensă lipită de abdomenul ei plat şi se gândeşte cât de tare trebuie să o dezguste. Dar se deschid uşile liftului şi vede că e îmbujorată, ochii îi strălucesc şi un surâs fericit îi dezveleşte dinții mici şi albi. Îl apucă de mână şi îl trage spre uşa apartamentului.

— Haide, îl îndeamnă ea. Haide, trebuie s-o facem. Aşa că haide, până nu îngheață sângele în vreunul din noi.

Ba în mine nu îngheață nimic, o contrazice Hodges în gând. Arde tot, până în vârful firelor de păr.

Janey nu reuşeşte să descuie uşa din prima încercare, pentru că-i tremură mâna prea tare. Şi asta o face să izbucnească în râs. El îi acoperă degetele cu ale lui şi împreună introduc cartela în fanta clanței.

Apartamentul în care le-a cunoscut pe sora şi mama acestei femei e cufundat în penumbre, căci soarele a trecut în partea cealaltă a clădirii. Albastrul lacului este acum un cobalt atât de închis încât pare aproape violet. Nu mai sunt bărci, dar uite acolo o şalupă…

— Haide, repetă ea. Haide, Bill, nu mă lăsa tocmai acum.

Sunt într-unul din dormitoare. Nu ştie dacă este cel al lui Janey ori acela în care îşi petrecea Olivia nopțile de joi, dar nici că-i pasă. Viața din ultimele luni – emisiunile de la televizor, cinele încălzite la microunde, revolverul Smith & Wesson al tatălui său – i se pare acum atât de îndepărtată încât la fel de bine i-ar fi putut aparține unui personaj dintr-un film străin, mult prea lung şi mult prea plictisitor.

Ea încearcă să-şi scoată bluza de marinar peste cap, dar şi-o agață în agrafa din păr. Scoate un hohot mic şi frustrat de râs.

— Ajută-mă să-mi scot prostia asta, te rog, haide…

Îşi trece palmele pe pielea ei netedă, făcând-o să tresară uşor, apoi şi le bagă sub bluză. Întinde materialul şi o trage peste capul ei. Ea râde încet, cu respirația tăiată. Poartă un sutien din bumbac alb. O ține de talie şi o sărută între sâni în vreme ce ea îi desface catarama de la curea. Iar el îşi spune: Dacă mi-aş fi putut imagina că mi se va întâmpla una ca asta la vârsta mea, m-aş fi dus la sală.

— De ce… începe el.

— Of, mai taci odată.

Îşi lipeşte palma de abdomenul lui şi împinge în jos fermoarul. Pantalonii lui cad cu zornăit de monede.

— Ai să vorbeşti mai târziu.

Îi ia tăria în mână prin chiloței şi o mişcă aşa cum mişti un schimbător de viteze. El icneşte.

— Începutul e bun. Să nu te ofileşti, Bill, să nu îndrăzneşti să mă laşi cu ochii în soare.

Se prăbuşesc pe pat. Hodges mai are încă boxerii pe el, iar

Janey e în chiloții la fel de simpli ca sutienul. Încearcă să o întoarcă pe spate, dar ea se împotriveşte.

— Nu te urci pe mine, îi spune ea. Ai să mă striveşti dacă ți se întâmplă un atac de cord când o facem.

— Dacă mi se întâmplă un atac de cord când o facem, am să fiu cel mai dezamăgit om care a plecat vreodată de pe astă lume.

— Nu te mişca. Atât te rog: să nu te mişti.

Îşi vâră degetele pe sub elasticul boxerilor lui. El îi cuprinde sânii în palme.

— Acum ridică-ți picioarele. Şi continuă să faci ce făceai. Poți să-ți foloseşti şi degetele mari. Îmi place.

Nu are nicio problemă să se conformeze la ambele comenzi; întotdeauna a fost polivalent.

O clipă mai târziu ea se uită fix la el. O şuviță de păr i-a căzut în ochi şi o suflă, încercând s-o dea la o parte.

— Nu te mişca. Lasă-mă pe mine. Şi nu te bucura prea devreme. Nu vreau să fac pe şefa, dar n-am mai făcut sex de doi ani şi ultima oară a fost tare nasol. Vreau să-mi fie bine. Merit asta.

Îl învăluie în căldura ei umedă, iar el nu se poate stăpâni şi îşi ridică bazinul.

— Ți-am zis să nu te mişti. Data viitoare ai să te mişti cât pofteşti, dar acum e doar treaba mea.

Îi este greu, dar face ce-i cere.

Janey are iarăşi părul căzut în ochi, însă de data aceasta nu mai poate sufla ca să-l dea la o parte pentru că îşi muşcă buza de jos. Hodges îşi spune că mai târziu o vor durea muşcăturile astea. Cu gesturi destul de brutale, ea îşi trece palmele prin părul încărunțit de pe pieptul lui şi le coboară apoi către burduful penibil al abdomenului.

— Trebuie… să slăbesc, gâfâie el.

— Trebuie să taci din gură, spune ea.

Se mişcă foarte puțin şi închide ochii.

— Of, Doamne, ce bine e! Discutăm mai încolo despre dietă, vrei?

Începe iarăşi să se mişte, se opreşte o singură dată ca să potrivească unghiul, apoi îşi stabileşte ritmul şi nu se mai

opreşte.

— Nu ştiu cât de mult mai pot…

— Ai face bine să poți, spune ea fără să deschidă ochii. Ai face bine să te ții, domnule detectiv Hodges. Fă o listă cu toate numerele primele care le ştii. Gândeşte-te la cărțile pe care le-ai citit în copilărie. Încearcă să spui *xilofon* de-a-ndoaselea. Fă ce ştii, dar ține-te. Nu mai durează mult.

Şi reuşeşte să se țină exact cât trebuie.

11

Uneori, când nu se simte în apele lui, Brady Hartsfield reface traseul marelui său triumf. Îl calmează. Iar în această seară de vineri nu se duce direct acasă după ce predă dubița şi face glumițele obligatorii cu Shirley Orton, din biroul de relații cu clienții. Apoi porneşte spre centru cu rabla lui de Subaru. Nu-i place cum trepidează roțile din față şi nici bătaia prea tare a motorului. Foarte curând va fi nevoit să calculeze dacă nu cumva l-ar costa mai puțin să-şi ia o maşină nouă (o maşină nouă la *mâna a doua),* decât să o repare pe asta. Plus că Honda mamei are mai mare nevoie de reparații decât are hârbul lui. Nu că mama şi-ar folosi prea des maşina în ultima vreme, ceea ce nu-i deloc rău, dacă stai să te gândeşti că e mai mereu beată.

În mod obişnuit, călătoria lui pe Tărâmul cu Amintiri ar începe pe Lake Avenue, în apropierea luminilor puternice din centru, unde doamna Trelawney îşi parca mereu Mercedesul în serile de joi. Apoi ar merge mai departe, pe Marlborough Street, către Complexul Municipal. Însă în seara aceasta se opreşte la clădirea cu apartamente luxoase. Frânează atât de brusc, încât maşina din spate aproape intră în el. Mugetul claxonului este prelung şi indignat, dar Brady nici nu-l ia în seamă. Tot atâta atenție ar fi acordat şi sunetelor unei sirene de ceață de pe malul celălalt al lacului.

Şoferul celălalt opreşte lângă el, deschide geamul din dreapta şi urlă *Cretinule!* Cât îl țin bojocii. Brady nu ia în seamă nici înjurătura.

Trebuie să fie mii de Toyote Corolla în oraş şi sute de

Toyote Corolla *albastre,* dar câte Toyote Corolla albastre au un abțibild pe care scrie CONTRIBUIȚI LA ÎNZESTRAREA POLIȚIEI LOCALE? Brady poate să jure că numai una. Şi ce mama dracului caută umflatul ăla de fost polițist în apartamentul babei? Ce treabă are el să discute cu sora doamnei Trelawney, care locuieşte acum aici?

Răspunsul pare evident: Domnul Detectiv Hodges (la pensie) a pornit la vânătoare.

Brady nu mai are niciun chef să retrăiască triumful de anul trecut. Face o întoarcere de o sută optzeci de grade, ilegală în zona asta (şi deloc caracteristică pentru el), pornind spre zona de nord, către casă, în minte cu un singur gând ce se aprinde şi se stinge ca o firmă de neon.

Nemernicule! Nemernicule! Nemernicule!

Lucrurile nu merg aşa cum ar trebui să meargă. Lucrurile îi scapă de sub control. Nu e bine.

Trebuie să facă ceva.

12

Stelele au început să strălucească deasupra lacului, iar Hodges şi Janey Patterson se află în chicineta apartamentului, unde înfulecă mâncare chinezească şi beau ceai Wulong. Janey şi-a pus pe ea un halat de baie alb şi pufos. Hodges e în boxeri şi tricou. După partida de sex s-a dus la baie (ea moțăia ghemuită în mijlocul patului) şi, când s-a urcat pe cântar, nu i-a venit să creadă că avea mai puțin cu două kilograme decât ultima oară când se cântărise. E un început.

— De ce eu? o întreabă el acum. Nu mă înțelege greşit. Mă simt incredibil de norocos, binecuvântat chiar, dar gândeşte-te că sunt supraponderal şi am şaizeci şi doi de ani.

Ea îşi soarbe ceaiul.

— Păi, hai să analizăm situația, da? Într-unul din filmele alea polițiste vechi, la care mă uitam cu Ollie când eram mici, eu aş fi lacoma femeie fatală, poate una din mimozele alea care vindeau țigări în cluburile de noapte. Şi încerc să-l farmec cu nurii mei pe cinicul şi ursuzul detectiv particular.

Doar că nu-mi stă în fire să fiu lacomă – şi nici nu am de ce să fiu, dacă ne gândim că tocmai ce am moştenit şapte milioane de dolari. Cât despre nurii mei, ce să mai vorbim: carnea a început să mi se cam lase în anumite locuri esențiale ale superbului meu trup alb. După cum probabil ai observat şi tu.

N-a observat nimic. În afara faptului că nu i-a răspuns la întrebare. Aşa că o aşteaptă să continue.

— Nu răspunsul ăsta îl aşteptai?

— Nu.

Janey îşi dă ochii peste cap.

— Mi-aş dori să găsesc un mod de a-ți răspunde care să fie mai tandru decât „Bărbații sunt nişte proşti", sau mai elegant decât „Eram excitată şi am vrut să-mi înlătur pânza de păianjen de jos". Dar nu-mi vine nimic în cap, deci haide s-o lăsăm aşa. În plus, m-am simțit atrasă de tine. Au trecut treizeci de ani de când am fost o fecioară neprihănită şi mult prea mult de când am fost cu un bărbat ultima oară. Am patruzeci şi patru de ani, ceea ce-mi dă dreptul să încerc să obțin ce-mi doresc. Nu reuşesc întotdeauna, dar măcar am dreptul să încerc.

Se holbează uluit la ea.

— Patruzeci şi *patru*

Pe Janey o pufneşte râsul.

— Ştii ceva? De foarte multă vreme n-am mai primit un compliment aşa de frumos cum e privirea asta a ta. Frumos şi sincer. Doar privirea. Aşa că am să sar nițel calul. Tu câți ani credeai că am?

— Poate patruzeci. Cel mult. Ceea ce mă face pe mine un corupător de minore.

— Rahat. Dacă nu eu, ci tu ai fi fost ăla cu bani, o femeie mai tânără în patul tău ar fi fost considerată ceva normal. Din punctul de vedere al societății, normal ar fi fost şi dacă te culcai cu una de douăzeci şi cinci de ani.

Se gândeşte puțin şi apoi continuă:

— Deşi, după umila mea părere, de-abia în cazul acela am putea vorbi despre corupere de minore.

— Totuşi…

— Eşti în vârstă, dar nu *prea* în vârstă. Şi tinzi să fii de categoria grea, dar nu *prea* grea. Deşi vei deveni curând dacă o ții tot aşa.

Întinde furculița către el.

— Ăsta-i genul de sinceritate pe care şi-l poate permite o femeie doar după ce s-a culcat cu un bărbat şi încă îl mai place destul de mult ca să ia masa cu el. Am spus că n-am mai avut parte de sex de doi ani. Şi este foarte adevărat. Dar ştii de când nu am mai făcut sex cu un bărbat care să-mi placă pe bune?

El clatină din cap.

— Ce zici de primul an de facultate? Şi nici măcar nu era un bărbat, ci un biet băiat, cu un coş mare şi roşu în vârful nasului, care s-a nimerit să-mi iasă în cale când eram furioasă pe prietenul meu. Dar a fost foarte dulce. Stângaci şi mult prea grăbit, dar foarte dulce. Ba chiar a început să plângă pe umărul meu la sfârşit.

— Vrei să spui că acum nu a fost… nu ştiu cum să zic…

— Sex de mulțumire? Sex de milă? Aşa părere proastă ai despre mine? Uite ce-ți promit…

Şi se apleacă spre el, iar halatul se desface, dezvelind valea umbroasă dintre sâni.

— Dacă slăbeşti zece kilograme, am să mă încumet să te las pe tine deasupra.

Hodges nu-şi poate stăpâni râsul.

— A fost nemaipomenit, Bill. Nu regret nimic. Unde mai pui că am şi o slăbiciune pentru bărbații corpolenți. Băiatul ăla cu coş în vârful nasului era sărit de o sută de kilograme. În schimb, fostul meu soț era slab ca o scândură şi ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să iasă nimic bun din toată povestea. Putem pune punct acum acestei discuții?

— Mda.

— *Mda,* îi zâmbeşte ea şi se ridică de pe scaun. Haide în living să-mi dai raportul.

13

Îi povesteşte tot, omițând să amintească însă despre după-

amiezile în fața televizorului şi despre strânsa legătură cu revolverul tatălui său. Ea îl ascultă cu un aer grav, fără să-l întrerupă şi fără să-şi dezlipească privirea de chipul lui. La sfârşit, se ridică, aduce o sticlă cu vin din frigider şi toarnă fiecăruia câte un pahar. Sunt pahare mari, iar Hodges şi-l priveşte nesigur pe al lui.

— Nu cred că e bine să beau, Janey. Sunt cu maşina.

— Nu eşti cu nimic în seara asta. Dormi la mine. Doar dacă nu ai cumva un câine sau o pisică pe care trebuie s-o hrăneşti.

Hodges clatină din cap.

— Nici măcar un papagal? Dacă ai fi dintr-un film vechi, ai avea măcar un papagal care ar adresa măscări potențialilor clienți.

— Normal. Şi tu ai fi secretara mea. Te-ar chema Lola.

— Sau Velma.

El zâmbeşte cu toată gura. Uite lungimea de undă şi uite-i pe amândoi pe ea.

Ea se apleacă spre el, dezvăluind din nou vederii privelişte aceea ispititoare.

— Schițează-mi profilul individului ăstuia.

— Nu sunt psiholog. La secție aveam nişte băieți specializați în chestii dintr-astea. Unul era angajat la noi, iar alți doi erau detaşați de la secția de psihologie a universității.

— Nu contează. Să ştii că te-am căutat pe Google şi se pare că ai fost cel mai bun din departament. Toată lumea te laudă.

— S-a întâmplat să am noroc de câteva ori.

Sună a falsă modestie, dar este foarte adevărat că norocul joacă un rol important. Norocul şi promptitudinea. Avea dreptate Woody Allen când zicea că optzeci la sută din succes înseamnă doar să-ți faci apariția la locul potrivit.

— Încearcă, da? Şi dacă faci treabă bună, poate mai dăm o tură prin dormitor.

Şi îşi încrețeşte nasul la el.

— Dacă nu cumva eşti prea bătrân pentru încă un număr.

S-ar putea să nu fie prea bătrân nici pentru încă un altul după aia. Are de decontat mult prea multe nopți de

singurătate. Cel puțin așa speră. O parte din el – o parte foarte mare – tot nu poate crede că e real ce i se întâmplă şi că nu e doar un vis incredibil de amănunțit.

Soarbe din vin, îl plimbă prin gură, gândindu-se cum să înceapă. Se poate concentra mai bine pentru că Janey şi-a strâns halatul peste piept.

— În regulă. În primul rând, cred că vorbim despre un tip tânăr. Între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani. Când fac presupunerea asta mă bazez pe cunoştințele lui în domeniul computerelor, dar nu numai. Când un ins mai în vârstă se apucă să omoare oameni, cei pe care îi vizează sunt, de obicei, rudele, colegii sau şi rudele, şi colegii. Şi după aia îşi trage un glonț în cap şi gata povestea. Nu e deloc greu să descoperi motivul. Mobilul. L-a dat nevasta afară din casă şi apoi a obținut un ordin de restricție. L-a concediat şeful şi apoi l-a mai şi umilit trimițând agenții de pază să-l scoată din clădire. A întârziat plata împrumuturilor. A depăşit limita cardurilor de credit. Banca îi ia casa. Îşi pierde maşina pentru că nu şi-a plătit ratele.

— Dar ucigaşii în serie? Parcă-mi amintesc că cel din Kansas era un bărbat între două vârste.

— Dennis Rader, da, ai dreptate. Era între două vârste atunci când l-au arestat, însă avea doar vreo treizeci de ani când a început să ucidă. Şi mai există şi crimele sexuale. Domnul Mercedes nu-i un asemenea criminal şi nu e niciun ucigaş în serie în înțeles tradițional. A început cu un grup de oameni, dar de atunci s-a axat asupra indivizilor izolați: mai întâi sora ta şi acum eu. Plus că nu ne-a atacat pe niciunul cu vreo armă sau maşină furată.

— Încă nu, spune Janey.

— Omul nostru e un hibrid. Seamănă mai mult cu Lee Malvo – unul dintre Lunetiştii de pe Centură[50] – decât cu Rader. Malvo şi partenerul lui intenționaseră să împuşte şase

[50] Beltway Snipers – grup de asasini care au ucis zece oameni în decursul a trei săptămâni în octombrie 2002, în Maryland, Virginia şi Washington D.C. (n.tr.).

albi pe zi. Absolut la întâmplare. Oricine avea ghinionul să intre în vizorul armelor lor era terminat. Indiferent de sex sau vârstă. Aşa au reuşit să omoare zece oameni, scor deloc rău pentru doi obsedați ca ei. Mobilul declarat a fost unul rasial. Şi cred că a fost adevărat sau parțial adevărat în cazul lui John Allen Muhammad. Acesta era partenerul lui Malvo, mult mai în vârstă decât el, un fel de figură paternă. Însă mai cred şi că motivația lui Malvo a fost ceva mai complexă, izvorând din frustrări pe care nici el nu le pricepea. Dacă priveşti cazul cu atenție, probabil ai să descoperi că educația şi incertitudinea legată de propria-i orientare sexuală au jucat un rol important în acțiunile lui. Cred că la fel se întâmplă şi cu tipul nostru. E tânăr. E inteligent. Ştie să se integreze atât de bine încât mulți dintre colegii lui nu-şi dau seama că este esențialmente un singuratic. Când va fi prins, vor spune cu toții: „Vai de mine, nu pot să cred una ca asta, aşa băiat drăguț era."

— Ca Dexter Morgan[51].

Hodges ştie la ce serial se referă şi clatină vehement din cap. Nu doar din cauză că serialul cu pricina e o aiureală fantasmagorică.

— Dexter ştie foarte bine de ce face ce face. Omul nostru habar nu are. Aproape sigur nu-i căsătorit. Nu are iubită. Este foarte posibil să fie impotent. La fel de posibil este să locuiască împreună cu unul din părinți. Dacă vorbim despre tată, atunci relația dintre ei este rece şi distantă. Dacă stă cu mama, se prea poate ca Domnul Mercedes să considere că-i este un fel de soț surogat.

Observă că vrea să-l întrerupă şi ridică mâna.

— Asta nu înseamnă că ar avea o relație sexuală.

— Poate că nu, dar vreau să-ți spun ceva, Bill. Nu este nevoie să te culci cu un bărbat ca să ai o relație sexuală cu el. Uneori e vorba doar de o privire sau de hainele pe care le porți când ştii că este prin preajmă sau de gesturile pe care le

---

[51] Dexter Morgan – personaj principal al serialului de televiziune *Dexter,* legist în cadrul poliției din Miami şi, totodată, criminal în serie (n.tr.).

faci cu mâinile – atunci când îl atingi, îl mângâi, îl îmbrățişezi. Sexul este acolo pe undeva. Ce vreau să spun este că în scrisoarea pe care ți-a trimis-o… chestia aia despre prezervativul folosit atunci când…

Se cutremură.

— Nouăzeci la sută din scrisoarea aia reprezintă doar zgomot de fond, dar, sigur, există acolo şi un element de natură sexuală, întotdeauna există unul. La fel cum există şi furia, agresivitatea, singurătatea, sentimentele de inadaptare… dar nu ne folosesc la nimic toate astea. Ce încerc eu acum este să-l analizez, nu să-i schițez profilul. Or, chestia asta cu analiza m-a depăşit mereu.

— Bine…

— E nebun, spune Hodges simplu. Şi rău. Ca un măr care arată bine pe dinafară, dar când îl tai descoperi că are miezul negru şi plin de viermi.

— Rău, repetă ea, oftând cuvântul. Apoi spune, parcă mai mult pentru sine: Fireşte că e rău. S-a hrănit cu suferința surorii mele cum se hrăneşte cu sânge un vampir.

— Este posibil să aibă o slujbă unde intră în contact cu oamenii, pentru că are destul de mult farmec de suprafață. Dar cred că-i vorba despre ceva cu salariu mic. Nu a fost niciodată promovat, pentru că este incapabil să combine inteligența lui peste medie cu concentrarea pe termen lung. Tot ce ştim despre el sugerează că acționează din impuls şi atunci când i se pare că ocazia îi este favorabilă. Masacrul de la Complexul Municipal e cel mai bun exemplu în acest sens. Presupun că pusese mai demult ochii pe Mercedesul surorii tale, dar nu cred că a ştiut la ce avea să-l folosească decât cu câteva zile înainte de târgul de joburi. Ba poate doar cu câteva ore. Mi-aş dori foarte tare să-mi dau seama cum a reuşit să-l fure.

Se întrerupe, gândindu-se că, mulțumită lui Jerome, deja cam ştie jumătate din ce s-a întâmplat: foarte probabil cheia de rezervă fusese tot timpul în torpedo.

— Cred că plănuirea crimelor îi trece prin cap la fel de repede precum cărțile de joc în mâinile unui crupier bun. Probabil s-a gândit să arunce în aer avioane de linie, să

incendieze clădiri importante, să deschidă focul asupra autobuzelor cu elevi, să otrăvească apa din rețeaua de alimentare a orașului, poate chiar să-l asasineze pe guvernator sau pe președinte.

— Iisuse, Bill!

— Acum a făcut o fixație pe mine. Și e bine. Va fi mai ușor de prins. E bine și dintr-un alt motiv.

— Care?

— Pentru că așa gândește la scară mică. Se gândește la o singură țintă. Și cât se va gândi mai mult la mine, nu va mai avea timp să regizeze o altă oroare precum cea de la Complexul Municipal, poate chiar de proporții mai mari. Știi ce mă scoate din sărite? Gândul că deja și-a făcut o listă cu ținte posibile.

— Dar nu ți-a zis în scrisoare că nu simte nicio nevoie să mai facă așa ceva?

Hodges zâmbește și i se luminează chipul.

— Mda, așa a zis. Știi de unde-ți poți da seama când indivizi de teapa lui spun minciuni? Își mișcă buzele. Domnul Mercedes scrie scrisori.

— Sau comunică cu țintele lui pe site-ul Umbrela Albastră. Așa cum a făcut cu Ollie.

— Da.

— Dar, dacă ar fi să presupunem că i-au izbutit manevrele cu ea pentru că era fragilă din punct de vedere emoțional… iartă-mă că te întreb, Bill, atunci ar avea dreptate să-și imagineze că i-ar reuși și cu tine tot din același motiv?

Hodges se uită la pahar și vede că este gol. Se gândește cum i-ar afecta vinul performanța din dormitor și se mulțumește să-și toarne doar câteva picături pe fund.

— Bill.

— Poate, spune el. M-am simțit cam fără rost de când am ieșit la pensie. Dar nu sunt la fel de rătăcit cum a fost sora ta…

Nu mai este.

— … însă nu aspectul ăsta e important. Nici informațiile din scrisori și nici mesajele de pe Umbrela Albastră.

— Dar ce?

— *Ne-a urmărit.* Asta-i informația esențială. Şi îl face vulnerabil. Din păcate însă, îl face şi periculos pentru cei din preajma mea. Nu cred că a aflat că noi doi am discutat…

— Am făcut nițeluş mai mult decât să discutăm, îl întrerupe ea, mişcând din sprâncene ca Groucho Marx.

— … dar ştie că Olivia a avut o soră şi trebuie să presupunem că a aflat că eşti în oraş. Trebuie să fii extrem de prudentă de acum încolo. Vezi să ții uşa încuiată când eşti aici…

— Întotdeauna o încui.

— … şi să nu crezi ce ți se spune de la interfonul din hol. Oricine poate pretinde că ți-a adus o recomandată şi are nevoie de semnătura ta. Să nu deschizi uşa decât după ce te uiți întotdeauna pe vizor şi să ceri tuturor să-ți arate legitimația. Fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău atunci când ieşi din casă.

Se apleacă spre ea. Nu s-a atins de vin. Nu-i mai trebuie.

— Ține minte, Janey, când eşti pe stradă, uită-te bine la maşini. Nu doar când eşti la volan, ci şi când mergi pe jos. Ai auzit vreodată termenul COP?

— E acronimul folosit de polițişti pentru expresia *cu ochii în patru.*

— Foarte bine. Când eşti pe stradă, trebuie să fii COP la toate vehiculele care apar în imediata ta apropiere.

— Adică la SUV-urile negre ale vecinei tale, zâmbeşte ea. Doamna Cumocheamă.

Doamna Melbourne. Gândul la ea declanşează un comutator asociativ aflat în spatele minții lui Hodges, dar se stinge imediat, înainte să-i poată da de urmă.

Şi Jerome trebuie să stea cu ochii în patru. Dacă Domnul Mercedes patrulează pe lângă locuința lui Hodges, fără îndoială că l-a văzut pe Jerome când tundea iarba, când monta obloanele, când curăța jgheaburile. Probabil că nici Jerome şi nici Janey nu sunt în pericol, dar „probabil” nu e de ajuns. Domnul Mercedes este un dement care omoară la întâmplare, iar Hodges îl provoacă dinadins.

Janey îi citeşte gândurile.

— Te-ai hotărât să-l… cum ai spus? Să-l întârâți.

— Da, chiar aşa. Şi am să te rog să-mi dai voie la computerul tău, ca să-l mai întărât puţin. Am deja mesajul gata conceput, dar mi-a venit ideea să-i mai adaug ceva. Partenerul meu a soluţionat astăzi un caz foarte important şi cred că pot folosi treaba asta.

— Ce caz?

Nu are de ce să nu-i spună; oricum va fi mâine în toate ziarele. Cel mai târziu duminică.

— Joe Autostradă.

— Ăla care omoară femei în popasurile de lângă şosea?

Şi continuă când îl vede dând din cap:

— Se potriveşte cu profilul Domnului Mercedes?

— Deloc. Dar omul nostru nu are de unde să ştie asta.

— Şi ce vrei să faci?

Hodges îi spune.

14

Nu trebuie să aştepte ziarele de dimineaţă. Ştirea că Donald Davis, deja principal suspect în cazul asasinării soţiei sale, a mărturisit că este una şi aceeaşi persoană cu Joe Autostradă este vedeta buletinelor informative de la ora 11 p.m. Hodges şi Janey se uită la televizor din pat. Pentru Hodges, al doilea număr de sex a fost obositor, dar, în acelaşi timp, sublim. Încă nu şi-a recăpătat răsuflarea, e foarte transpirat şi are mare nevoie de un duş; însă de multă, de foarte multă vreme nu s-a mai simţit atât de fericit. Atât de *întreg.*

Când crainicul trece la ştirea despre un căţeluş blocat într-o conductă, Janey închide televizorul din telecomandă.

— Bine. S-ar putea să meargă. Dar, *Dumnezeule,* e tare riscant.

El ridică din umeri.

— E singura cale, de vreme ce nu pot apela la sursele mele din poliţie.

Şi îi convine de minune. Se gândeşte în treacăt la arma improvizată, dar eficientă, pe care o ţine în sertarul de la comodă, şoseta umplută cu rulmenţi. Îşi imaginează o clipă

câtă satisfacție i-ar aduce dacă ar folosi Pliciul cu Noroc împotriva nenorocitului care intrase cu cel mai puternic sedan din lume într-o mulțime de oameni complet lipsiți de apărare. Probabil că nu va avea el norocul ăsta, dar de ce să nu-l aibă? În lumea aceasta, cea mai bună (şi cea mai rea) din toate lumile posibile, se poate întâmpla orice.

— Ce părere ai despre ce ți-a spus mama la sfârşit? Chestia aia cu stafiile pe care le auzea Ollie?

— Trebuie să mă mai gândesc puțin, spune Hodges.

Dar s-a gândit deja şi, dacă nu se înşală, s-ar putea să fi descoperit o altă pistă care să îl ducă la Domnul Mercedes. Dacă ar avea de ales, nu l-ar implica şi mai mult pe Jerome Robinson în toată povestea asta. Dar se teme că nu are încotro, dacă doreşte să urmărească pista pe care i-a oferit-o bătrâna doamnă Wharton la sfârşitul discuției lor. Cunoaşte vreo cinci, şase polițişti care se pricep la computere la fel de bine ca Jerome, însă nu poate apela la niciunul.

Fantome, îşi spune el. Computer posedat de fantome.

Se dă jos din pat.

— Dacă nu te-ai hotărât încă să mă dai afară, atunci trebuie să fac un duş.

— Cam trebuie.

Se apropie de el şi-i adulmecă gâtul. Se sprijină uşor de brațul lui, dându-i fiori dintre cei mai plăcuți.

— Şi nu te dau afară.

După ce se spală şi îşi pune iar boxerii, o roagă să deschidă computerul. Apoi, cu ea aşezată alături, se strecoară sub Umbrela Albastră a lui Debbie, unde lasă un mesaj pentru **ucigmerc**. Cincisprezece minute mai târziu doarme dus, cu Janey Patterson cuibărită lângă el... iar somnul îi este dulce, cum nu i-a mai fost din copilărie.

15

Brady ajunge acasă târziu, după mai multe ore de mers la întâmplare cu maşina. Pe uşa din spate îl întâmpină un bilet: *Pe unde ai umblat, scumpete? Am făcut lasagna şi ți-am lăsat-o în cuptor.* O singură privire aruncă la literele tremurate şi

înclinate şi îşi dă seama că era praf când le-a scris. Dezlipeşte biletul şi intră.

De obicei, primul lucru în asemenea situații este să vadă ce face, dar acum simte miros de fum şi se repede în bucătăria plină de o ceață albăstruie. Slavă Domnului că detectorul de aici nu merge (tot a vrut să-l înlocuiască, dar s-a luat mereu cu alte treburi şi a uitat). Se cuvine să mulțumească şi hotei de mare putere, care a reuşit să absoarbă destul fum, astfel încât ceilalți detectori nu au avut de ce să pornească şi să stârnească o panică nedorită printre vecini. Deşi o vor face curând dacă nu se apucă să aerisească cum se cuvine. Cuptorul e setat la o sută optzeci de grade. Îl închide. Apoi deschide geamurile de deasupra chiuvetei şi uşa din spate. Scoate ventilatorul cu picior din cămara cu detergenți. Îl poziționează cu fața la aragaz şi îl dă la turație maximă.

Termină şi se duce în sfârşit în living să vadă ce face mama. Zace pe canapea, cu rochia de casă descheiată la piept şi sumeasă la fund. Sforăie atât de puternic şi neîntrerupt, că parcă-i o drujbă care merge în gol. El îşi fereşte ochii şi se întoarce în bucătărie, murmurând *căcat, căcat, căcat.*

Se aşază la masă, apăsându-şi tâmplele cu palmele şi apucând smocuri de păr cu degetele.

Oare de ce atunci când ceva merge rău, trebuie să meargă *toate* rău? Îşi aminteşte din senin de mottoul de pe cutiile cu sare fabricate de Morton Salt: „Când plouă, toarnă cu găleata."

După cinci minute, când i se pare că s-a mai aerisit puțin, riscă să deschidă cuptorul. Orice poftă de mâncare ar fi avut înainte să ajungă acasă, îi piere la repezeală doar privind la bulgărele negru şi fumegând dinăuntru. Apa nu va curăța tigaia aia; un ceas de frecat şi o cutie cu bureți Brillo nu vor curăța tigaia aia; probabil că nu o va curăța nici măcar un laser industrial. Tigaia aia e o cauză pierdută. Doar norocul a făcut să nu-i găsească acasă pe toți pompierii din oraş şi pe maică-sa oferindu-le cocteiluri cu vodcă.

Închide cuptorul pentru că nu vrea să mai vadă urmele

acelui accident nuclear şi intră iar în living ca să se mai uite la mama. Chiar dacă privirea îi alunecă de-a lungul picioarelor ei goale, el îşi spune: Mai bine ar *muri.* Ar fi mai bine şi pentru ea, şi pentru mine.

Coboară în pivniță, unde dă comenzile de aprindere a luminilor şi de pornire a computerelor. Se aşază la Numărul Trei, pune cursorul pe pictograma cu Umbrela Albastră… şi ezită. Nu pentru că s-ar teme că nu va găsi niciun mesaj de la umflatul de fost polițist, ci pentru că se teme că va găsi unul. Şi dacă da, nu-i va face deloc plăcere conținutul lui. Nu are cum să-i facă plăcere, când lucrurile merg aşa cum merg. Deja are destui draci pe el, de ce să mai invite şi alții?

Numai că acolo s-ar putea afla motivul pentru care polițistul era în apartamentul de pe Lake Avenue. Oare o interoga pe sora Oliviei Trelawney? Probabil. La şaij' doi de ani, cu siguranță că nu i-o trăgea.

Brady dă click şi, uite, exact cum era de aşteptat:

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!
Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?
D N

Brady pune cursorul pe **N** şi mângâie mouse-ul cu buricul degetului arătător. Îndemnându-se să apese şi să termine o dată pentru totdeauna cu povestea asta. E evident că nu-l va putea împinge la sinucidere pe fostul polițist aşa cum a făcut-o cu doamna Trelawney. Aşa că de ce să nu apese pe **N**? Nu-i cea mai bună idee?

Dar trebuie să afle.

Mai important decât asta, umflatul de Det. Pens. nu trebuie să câştige.

Mută cursorul pe **D**, apasă şi pe ecran apare mesajul, unul mai lung de data aceasta.

Bună ziua, prietene cu mărturia mincinoasă. N-ar trebui să-ţi răspund, indivizii ca tine nu fac nici măcar doi bani, dar, aşa cum chiar tu ai subliniat, sunt la pensie şi orice conversaţie, fie ea şi cu un

diliu, tot e mai bună decât Dr. Phil şi toate reclamele alea lungi de la miez de noapte. Încă una de treizeci de minute la Oxiclean să mai văd şi am să ajung nebun ca tine, HAHAHA. Unde mai pui că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai spus de site-ul ăsta, pe care altminteri nu l-aş fi descoperit. Deja mi-am făcut 3 prieteni (ne-nebuni). Una este o cucoană cu o gură delicios de spurcată!!! Aşa că, OK, „prietene", hai să-ţi explic:

În primul rând, oricine se uită la CSI şi-ar putea da seama că Ucigaşul cu Mercedes a purtat o plasă de păr şi a curăţat cu clor masca de clovn. Adică, cât de bou să fii să nu-ţi dai seama?

În al doilea rând, dacă tu ai fi furat pe bune Mercedesul doamnei Trelawney, ar fi trebuit să pomeneşti de cheia valet[52]. Despre care nu aveai cum să ştii doar din CSI. Prin urmare, cu riscul de a mă repeta, cât de BOU să fii?

☺

În al treilea rând (şi sper că iei notiţe), am primit azi un telefon de la fostul meu partener. A arestat un răufăcător, unul specializat în mărturii ADEVĂRATE. Uită-te la ştiri, prietene, şi după aia pune mâna de gândeşte ce va mai mărturisi tipul ăsta în viitorul foarte apropiat?

O noapte liniştită îţi doresc şi, apropo, de ce nu te apuci să baţi pe altul la cap cu închipuirile tale?

Brady îşi aduce vag aminte de un personaj de desene animate – parcă Foghorn Leghorn, cocoşul cu accent sudist – care, atunci când se enerva, i se transformau gâtul şi capul într-un termometru în care temperatura tot urca şi urca, de la COACERE la FRIGERE şi la BOMBĂ ATOMICĂ. Aproape

---

[52] Cheia suplimentară cu care se vând anumite mărci de automobile şi care nu poate fi folosită decât la descuierea portierei şi pornirea motorului, nu şi la descuierea torpedoului şi a portbagajului (n.tr.).

tot aşa se simte şi Brady când citeşte şi reciteşte postarea asta arogantă, ofensatoare, exasperantă.

Cheia valet?

Cheia *valet?*

— Despre ce vorbeşti? întreabă el cu o voce pe jumătate şoaptă, pe jumătate mârâit. Despre ce *vorbeşti,* băga-te-aş în mă-ta!?

Se ridică şi se învârte în cerc, cu paşi nesiguri, pe picioare pe care şi le simte de lemn. Se trage atât de tare de păr, încât îi dau lacrimile. A uitat de mama. A uitat de lasagna arsă. A uitat de tot şi toate, mai puțin de postarea asta odioasă.

A avut chiar tupeul să pună o față-zâmbitoare!

O *față-zâmbitoare!*

Brady trage un şut scaunului, trimițându-l în cealaltă parte a pivniței, unde se loveşte puternic de perete. Apoi se repede la computerul cu Numărul Trei şi se apleacă peste el ca o pasăre de pradă. Primul impuls e să răspundă fără întârziere, să-i spună afurisitului de polițist că-i un mincinos, un cretin cu început de Alzheimer provocat de atâta grăsime, un copoi curist care i-o suge negroteiului ăluia de-i trebăluieşte prin curte. Şi apoi mintea parcă începe să i se limpezească şi parcă începe să fie capabil de câteva gânduri raționale, dar încă fragile şi şovăielnice. Îşi recuperează scaunul şi intră pe site-ul ziarului local. Nici măcar nu e nevoie să dea click pe ULTIMA ORĂ ca să priceapă despre ce bătea câmpii Hodges; ştirea este chiar pe prima pagină a ediției de mâine.

Brady urmăreşte cu asiduitate ştirile despre infracțiunile deosebit de grave şi e familiarizat cu numele lui Donald Davis şi cu figura lui chipeşă. Ştie că poliția l-a suspectat pe Davis de asasinarea soției, iar Brady nu are niciun dubiu că individul e autorul crimei. Acum dobitocul a mărturisit că este vinovat, însă nu doar de moartea *nevestei.* Articolul din ziar zice că Davis a mărturisit că a violat şi ucis *alte* cinci femei. Pe scurt, pretinde că el este Joe Autostradă.

La început, Brady nu-i în stare să facă legătura între povestea asta şi mesajul agresiv al fostului polițist. Apoi vine o clipă otrăvită când i se face lumină în minte: dacă tot a

început să se spovedească, Donnie Davis mai vrea să adauge şi Masacrul de la Complexul Municipal la lista lui de crime. Poate deja a făcut-o.

Brady începe să se învârtă în loc – o dată, de două ori, de trei ori. Îi plesneşte capul. Îi bubuie inima în piept, în gât, în tâmple. Ba chiar şi în gingii şi în limbă.

Să fi spus Davis ceva despre o cheie valet? Ăsta să fie motivul?

— *Nu* a fost nicio cheie valet, spune Brady.

Dar cum poate fi sigur de asta? Dacă a fost? Şi *dacă* a fost… dacă îl declară vinovat pe Donald Davis şi-i răpesc lui Brady Hartsfield toată gloria… după câte *riscuri* şi-a asumat…

Nu se mai poate abține. Se aşază iarăşi la Numărul Trei şi-i trimite un mesaj lui kermitfrog19. Unul scurt, dar îi tremură atât de tare mâinile, încât durează vreo cinci minute până îl scrie. Îl trimite de cum termină, fără să-l recitească.

MĂNÂNCI CĂCAT CU POLONICUL NESIMȚITULE. OK cheia nu era în contact dar nu era nicio CHEIE VALET. Era una de rezervă în torpedo, dar cum am dezcuiat maşina TREBE SĂ-ȚI DAI SINGUR SEAMA DOBITOCULE. Nu Donald Davis a comis crima asta. Repet, NU DONALD DAVIS A COMIS CRIMA ASTA. Dacă te apuci să zici că el a comiso, am să te omor deşi şi aşa eşti cu un picior în groapă.

Semnat,

ADEVĂRATUL Ucigaş cu Mercedes.

PS: Mă-ta a fost o curvă şi şi-o trăgea în cur & lingea sloboz de pe cocean.

Brady închide computerul şi urcă în casă. Nu o ajută pe mama să ajungă în patul ei, ci o lasă să sforăie mai departe pe canapea, înghite trei aspirine, apoi o ia şi pe a patra, după care se întinde pe pat, unde tremură cu ochii deschişi până cerul începe să se lumineze la răsărit. În cele din urmă reuşeşte să doarmă vreo două ore, iar somnul îi este superficial, bântuit de coşmaruri şi agitat.

16

Sâmbătă dimineață, Hodges e lângă aragaz şi face o omletă, atunci când Janey intră în bucătărie în halatul alb, cu părul ud de la duş. Şi l-a pieptănat pe spate şi pare mai tânără ca oricând. Nevenindu-i să creadă, Hodges îşi repetă în minte: Patruzeci şi *patru?*

— Am căutat bacon, dar n-am găsit. Deşi s-ar putea să fie pe undeva. Fosta mea nevastă obişnuia să spună că majoritatea bărbaților din America suferă de o boală numită Orbul Frigiderului. Nu ştiu dacă s-a deschis vreo linie de asistență telefonică pentru asta.

Ea întinde mâna spre abdomenul lui.

— Ai dreptate, spune el.

Şi apoi, pentru că ei îi place:

— Mda.

— Că tot veni vorba, cum stai cu colesterolul?

El zâmbeşte şi o întreabă:

— Vrei pâine prăjită? E integrală. Probabil că ştii, din moment ce tu ai cumpărat-o.

— O felie. Fără unt, doar puțin gem. Ce ai de gând să faci astăzi?

— Nu sunt încă sigur.

Deşi şi-a pus deja în minte să mai poarte o discuție cu Radney Peeples, cel de la firma de pază Vigilant, din Sugar Heights. Presupunând că Radney este de serviciu şi este Vigilent. Şi mai trebuie să vorbească cu Jerome despre computere. Iar conversația asta îi va deschide noi perspective asupra cazului.

— Te-ai mai uitat pe Umbrela Albastră?

— Mai întâi am vrut să-ți pregătesc ție micul dejun. Şi mie.

Şi este foarte adevărat. S-a trezit simțind o nevoie acută de a-şi hrăni trupul.

— Şi nici nu-ți ştiu parola.

— Janey.

— Vrei un sfat? Schimb-o imediat. De fapt e sfatul pe care mi l-a dat puştiul care mă ajută la treburi.

— Jerome, da?

— El.

A prăjit şase ouă şi le-a pus pe o singură farfurie din care mănâncă amândoi. I-a trecut prin cap să o întrebe dacă regretă ceva din ce s-a petrecut noaptea trecută, dar pofta cu care mănâncă ea este răspunsul pe care îl căuta.

Pun vasele în chiuvetă şi se aşază la calculator. Fără să spună niciunul nimic, citesc şi recitesc mesajul lăsat de **ucigmerc**.

— Vai de capul meu, oftează ea în cele din urmă. Ai vrut tu să-l întărâți, dar mie mi se pare că acum e turbat de-a binelea. Vezi câte greşeli a făcut?

Îi arată cuvintele *dezcuiat* şi *comiso.*

— Sau fac parte din… cum îi zici tu?… din disimularea lui stilistică?

— Nu cred.

Hodges se uită la *comiso* şi zâmbeşte. Nu se poate stăpâni. Peştele simte cârligul şi cârligul i-a intrat adânc în gât. Îl doare, îl *ustură.*

— Cred că faci greşeli din astea doar dacă eşti furios la culme, în niciun caz nu s-a aşteptat să se confrunte cu o problemă de credibilitate. Îl scoate din minți.

— *Şi mai tare.*

— Poftim?

— Îl scoate *şi mai tare* din minți. Mai scrie-i ceva, Bill. Chinuieşte-l. O merită din plin.

— Bine.

Hodges se gândeşte puțin, apoi scrie.

17

După ce s-a îmbrăcat, ea îl conduce până la ascensor şi îl sărută lung şi tandru.

— Să ştii că tot nu-mi vine să cred că noaptea trecută a fost reală, îi spune el.

— O, dar a fost foarte reală. Şi dacă te porți frumos, s-ar putea să se repete.

Îi studiază chipul cu ochii ei albaştri.

— Dar fără promisiuni ori angajamente pe termen lung,

da? Să ne bucurăm de fiecare zi fără să ne gândim la viitor.

— La vârsta mea nici nu pot face altfel.

Intră în ascensor.

— Să mă suni, pistolarul meu.

— Am să te sun.

Uşile ascensorului încep să se închidă. Întinde mâna şi le opreşte.

— Nu uita să fii COP, războinică mică.

Ea dă din cap, dar lui nu-i scapă sclipirea jucăuşă din ochi.

— Janey o să fie cea mai COP.

— Ține-ți telefonul la îndemână şi poate că ar fi bine să-ți setezi numărul de la poliție pe apelarea rapidă.

Lasă mâna jos. Ea îi trimite un sărut din vârfurile degetelor. Uşile se închid înainte să-i poată răspunde la fel.

Maşina e tot unde a lăsat-o, dar probabil că a fost mai scurtă decât s-a aşteptat perioada până a intrat în vigoare parcarea fără plată, pentru că descoperă o amendă sub unul din ştergătoare. Deschide torpedoul, îndeasă amenda înăuntru, apoi îşi scoate mobilul din buzunar. Ce să mai zică, se pricepe să-i dea lui Janey sfaturi pe care el nu le urmează. De ieri, de când a plecat de acasă, nu şi-a verificat nici măcar o singură dată telefonul (un Nokia preistoric, raportat la vârsta mobilelor). În fond, în ultima vreme trec zile întregi şi nu îl sună nimeni. Dar, iată, acum are trei mesaje vocale, toate de la Jerome. În ultimele două – unul la zece fără douăzeci aseară, iar următorul la unsprezece fără un sfert – tânărul îl întreabă unde este şi de ce nu sună. În ambele Jerome vorbeşte pe tonul lui normal. Însă primul mesaj, înregistrat aseară la şase şi jumătate, începe cu vocea exuberantă a lui Tyrone Feelgood Delight.

— Că pă unde-mi umbli, conaşu' Hodges? Trebe musai să-ți zic lu' matale o *poblemă!*

Şi redevine Jerome:

— Cred că mi-am dat seama cum a făcut-o. Cum a furat maşina. Sună-mă.

Hodges se uită la ceas şi îşi spune că Jerome nu s-a sculat încă, e doar sâmbătă. Aşa că se hotărăşte să se ducă la el,

după ce va face un popas scurt acasă ca să-şi ia notițele. Dă drumul la radio, unde Bob Seger cântă „Old Time Rock and Roll” şi începe şi el să răcnească: „Ia discurile alea vechi de pe raft”.

18

Odată ca niciodată, în vremurile mai simple când nu apăruseră nici aplicațiile Android, nici iPad-urile, nici smartphone-urile Samsung Galaxy şi nici lumea cu viteză 4G, weekendurile erau cele mai aglomerate zile ale săptămânii la Discount Electronix. Copiii care veneau aici ca să-şi cumpere CD-uri descarcă acum filme de pe iTunes, în vreme ce părinții lor navighează pe eBay sau se uită pe Hulu la emisiunile pe care le-au pierdut la TV.

În această dimineață de sâmbătă sucursala DE din mallul Birch Hill este un ținut pustiu.

Tones e în față, încercând să-i vândă unei bătrâne un televizor HD care este deja o antichitate. Freddi Linklatter e în spate, unde fumează țigări Marlboro Red una după alta şi probabil că îşi repetă ultimul discurs despre drepturile lesbienelor şi ale homosexualilor. Brady stă la unul din computerele din ultimul rând, un Vizio antic şi de demult, pe care l-a aranjat în aşa fel încât să nu existe nici urme că s-ar fi apăsat pe taste, nici lista site-urilor vizitate. Priveşte încremenit la ultimul mesaj al lui Hodges. A făcut un tic nervos la ochiul stâng, care i se zbate rapid, neregulat.

Nu te lua de mama, bine? ☺ Nu-i ea de vină că te încurci în minciuni stupide. Zici că ai găsit o cheie în torpedo? Minunat, mai ales că Olivia Trelawney le avea pe amândouă. Singura care lipsea era cheia valet. O ţinea într-o cutiuţă cu magnet, sub bara de protecţie din spate. Trebuie că a descoperit-o ADEVĂRATUL Ucigaş cu Mercedes.

M-am cam săturat să stau de vorbă cu tine, măi, pulifrici. Nu mai eşti deloc nostim, plus că am aflat din surse sigure că Donald Davis va mărturisi că el

este autorul crimelor de la Complexul Municipal. Şi tu ce-ai să mai faci? Bănuiala mea e că o să-ţi duci mai departe viaţa ta searbădă şi de toată jena. Mai am încă ceva să-ţi spun înainte să pun definitiv punct acestui încântător schimb de mesaje. M-ai ameninţat că ai să mă omori. Asta se numeşte crimă cu circumstanţe agravante. Dar ştii ceva? Nu-mi pasă. Pentru că tu, amice, nu eşti decât un alt bou care se cacă pe el de frică. Internetul e plin de specimene laşe ca tine. Vrei să vii la mine (că doar ştii unde stau) să mă ameninţi în persoană? Nu? Aşa m-am gândit şi eu. Închei cu trei cuvinte atât de simple că până şi un oligofren ca tine ar trebui să le poată înţelege.

Du-te dracului!

Brady a înghețat complet. Atât de mare e furia care l-a cuprins. Dar simte că şi arde. Îşi spune că va rămâne aici, aplecat peste căcatul de Vizio, de vânzare la reduceri cu prețul ridicol de optzeci şi şapte de dolari şi optzeci şi şapte de cenți, până când ori moare degerat, ori ars de viu, ori de amândouă în acelaşi timp.

Dar când sesizează o umbră pe perete, Brady descoperă că încă mai e în stare să se mişte. Iese de pe pagina cu postarea umflatului ăluia de fost polițist doar cu o secundă înainte ca Freddi să se aplece curioasă peste umărul lui.

— La ce te uiți, Brades? E secret? Că mi s-a părut că nu vrei să văd şi eu.

— La un documentar de pe *National Geographic.* Se cheamă *Atacul lesbienelor.*

— Umorul tău, îi zice ea, s-ar putea să fie întrecut doar de virilitatea ta, deşi mă cam îndoiesc.

Se apropie şi Tones Frobisher.

— Suntem chemați la o intervenție pe Edgemont, îi anunță el. Care dintre voi vrea să se ducă?

Freddi zice:

— Dacă ar fi să aleg între o intervenție în Paradisul Țopârlanilor şi un popândău turbat vârât în cur, să fii

convins că am să aleg popândăul.

— Mă duc eu, spune Brady.

Şi-a dat seama că mai are o treabă de făcut. Una care nu suportă amânare.

19

Când Hodges ajunge la locuința familiei Robinson, o vede pe surioara lui Jerome sărind coarda împreună cu două prietene în fața casei. Cele trei fetițe poartă tricouri identice, cu chipurile băieților dintr-un grup muzical imprimate pe ele. Hodges o ia pe iarbă, ducând dosarul în mână. Barbara vine la el doar cât să bată cuba şi după aia fuge înapoi la coarda ei. Jerome, în şort şi un tricou cu mânecile tăiate, stă pe treptele verandei, cu Odell alături. Îi spune lui Hodges că ai lui sunt plecați la supermarketul Krogering şi că el trebuie să facă pe bona până la întoarcerea lor.

— Nu că sor-mea ar avea nevoie de bonă. E mult mai coaptă decât îşi închipuie ei.

Hodges se aşază lângă el.

— Nu te baza pe asta. Ascultă ce-ți spun, Jerome.

— Adică?

— Mai întâi spune-mi ce ai aflat.

În loc să-i răspundă imediat, Jerome arată spre maşina pe care Hodges a parcat-o lângă bordură ca să nu deranjeze jocul fetițelor.

— Din ce an e?

— Două mii patru. Nu arată de salon auto, dar măcar consumă puțin. Vrei s-o cumperi?

— Mă abțin. Ai încuiat-o?

— Mda.

Deşi cartierul este unul sigur, iar el se află la câțiva paşi depărtare. Puterea obişnuinței.

— Dă-mi cheile.

Hodges vâră mâna în buzunar, le scoate şi i le dă. Jerome le studiază şi dă din cap.

— PKE[53], zice. Au început să se fabrice prin anii nouăzeci, la început ca accesoriu, dar au intrat în uzul larg din două mii. Ştii ce înseamnă?

Evident că ştie, doar a investigat Masacrul de la Complexul Municipal (şi a chestionat-o în repetate rânduri pe Olivia Trelawney).

— Deschidere automată, fără cheie.

— Bun.

Jerome apasă unul din cele două butoane ale dispozitivului. Stopurile de la Toyota lui Hodges clipesc o dată.

— Acum am deschis-o.

Apasă celălalt buton. Stopurile clipesc din nou.

— Acum am închis-o. Iar tu ai cheia la tine.

O pune în palma lui Hodges.

— Totul este în perfectă regulă, corect?

— Parcă nu tocmai, dacă e să mă iau după discuția asta.

— Ştiu nişte tipi de la colegiu care au un club de computere. Să nu mă întrebi cum îi cheamă că n-am să-ți spun.

— Nici nu mă gândesc să te întreb.

— Nu-s băieți răi, dar cunosc toate şmecheriile – hacking, clonare, furt de informații, chestii din astea. Şi mi-au zis că sistemele PKE sunt un fel de autorizații de furt. Când apeşi butonul ca să-ți încui sau să-ți descui maşina, dispozitivul emite un semnal radio de frecvență joasă. Un cod. Dacă l-ai putea auzi, ți s-ar părea că seamănă cu bipurile pe care le recepționezi atunci când formezi un număr de fax. Mă urmăreşti?

— Până acum, da.

Fetițele cântă An-tan-tiri-mogo-dan, în vreme ce Barbara sare cu îndemânare coarda. Îşi mişcă fulgerător picioarele voinice şi cafenii, iar codițele negre îi saltă în ritmul jocului.

— Amicii ăştia ai mei zic că-i uşor să captezi codul ăla

---

[53] PKE – *Passive Keyless Entry* – unul dintre primele tipuri de chei auto cu telecomandă (n.tr.).

dacă ai sculele necesare. Sigur, dacă modifici în scopul ăsta o telecomandă de garaj ori de televizor şi te afli foarte aproape de maşină. Cam la optsprezece, douăzeci de metri. Dar poți să-ți construieşti singur un dispozitiv mai puternic. Pentru că toate componentele de care ai nevoie se găsesc la oricare magazin de electronice, fie el oricât de mic. Prețul total, în jur de o sută de dolari. Raza de acțiune, până într-o sută de metri. Îl pândeşti pe şofer să coboare. Fix în momentul în care îl vezi că apasă pe butonul de închidere a maşinii, apeşi şi tu butonul *tău.* Gadgetul tău va captura semnalul şi-l va stoca. Şoferul pleacă, bine mersi, iar când nu îl mai vezi prin preajmă, apeşi din nou pe buton. Maşina se descuie, te urci şi pe-aci ți-e drumul.

Hodges se uită lung la cheie, apoi la Jerome.

— Şi drăcia asta chiar funcționează?

— Sigur că funcționează. Amicii mei spun că-i mai greu în ultima vreme, pentru că fabricanții au modificat sistemul astfel încât să se schimbe semnalul la fiecare nouă apăsare de buton. Dar nu-i imposibil. Orice sistem creat de mintea omenească poate fi piratat tot de mintea omenească. Înțelegi?

Hodges de-abia dacă-l mai aude. Se gândeşte la Domnul Mercedes de dinainte de a fi *devenit* Domnul Mercedes. Poate că a cumpărat unul din dispozitivele astea despre care vorbeşte Jerome, însă la fel de posibil e să-l fi construit el însuşi. Oare l-a folosit prima oară pe Mercedesul doamnei Trelawney? Puțin probabil.

Trebuie să mă interesez la secție de cazurile de maşini furate, îşi spune el. Începând cu… să zicem 2007 şi până în primăvara lui 2009.

Marlo Everett, de la arhivă, îi este datoare mai demult. Hodges e convins că Marlo va verifica dosarele fără să-i pună prea multe întrebări. Şi va şti care-i adevărul dacă ea îi va spune că a găsit multe cazuri în care anchetatorul a stabilit că „este posibil ca reclamantul să fi uitat să-şi încuie vehiculul”.

În adâncul sufletului ştie deja.

— Domnule Hodges?

Jerome se uită la el puțin cam nelinişstit.

— Ce e, Jerome?

— Când ai lucrat la cazul Masacrului de la Complexul Municipal ai discutat cu polițiștii de la furturi auto despre dispozitivul PKE? Trebuie să fi ştiut de el. Nu-i deloc nou.

— Am discutat cu mecanicul-şef de la reprezentanța Mercedes şi el ne-a spus că s-a folosit o cheie, spune Hodges.

Dar chiar şi în propriile-i urechi răspunsul acesta sună neconvingător şi defensiv. Ba, mai rău: sună a incompetență. Şi mecanicul, şi ei toți nu au făcut decât să *presupună* că se folosise o cheie. Şi anume cheia uitată în contact de o cucoană căscată pe care nu o înghițea nimeni.

Jerome îi aruncă un zâmbet cinic, straniu şi total nelalocul lui pe chipul său tânăr.

— Sunt multe chestii despre care tipii de la reprezentanțele auto nu vor să vorbească, domnule Hodges. Nu se poate spune că mint, nu tocmai, doar şi le alungă din minte şi astfel omit să ți le spună. De pildă, nu-ți spun că airbagul care îți poate salva viața, la fel de bine te poate orbi când te loveşte în față şi-ți sparge ochelarii în ochi. Sau nu te informează cât de mare e refinanțarea creditului pentru anumite SUV-uri. Sau cât de uşor e să furi un semnal PKE. Dar precis că băieții de la furturi auto sunt la curent cu treburile astea, nu? *Trebuie* să fie.

Tristul adevăr este că Hodges habar n-are. Deşi ar trebui. El şi cu Pete erau mai toată vremea pe teren, rămâneau mereu peste program, dacă apucau cinci ore de somn pe noapte. Şi pe birourile lor hârtiile se tot adunau. O eventuală informare de la furturi auto ar trebui să se găsească în dosarul cazului. Însă nu îndrăzneşte să-şi întrebe deocamdată fostul partener, cu toate că-şi dă seama că s-ar putea să fie nevoit foarte curând să-i povestească lui Pete toată tărăşenia. În cazul că nu va reuşi să se descurce singur.

Până atunci, a venit momentul să-i spună adevărul lui Jerome. Pentru că tipul e nebun.

Barbara vine în fuga mare la ei, gâfâind şi transpirată toată.

— Jay, mă laşi să mă uit la desene cu Hilda şi Tonya?

— Sigur, zice Jerome.

Fetița îl ia de gât şi-şi lipeşte obrazul de al lui.

— Şi ne faci şi clătite, frățiorul meu iubit?

— Nu.

Şi cu asta basta cu dragostea de soră.

— Eşti *rău.* Şi puturos.

— De ce nu te duci până la Zoney's să-ți iei nişte vafe?

— Că n-am bani, de aia.

Jerome bagă mâna în buzunar şi scoate o hârtie de cinci dolari. Este răsplătit cu o altă îmbrățişare.

— Tot rău sunt?

— Nu, eşti *buuun!* Cel mai bun frate!

— Dar să-ți iei şi prietenele cu tine, spune Jerome.

— Şi pe Odell, adaugă Hodges.

Barbara pufneşte în râs.

— *Întotdeauna* îl iau.

Hodges priveşte profund neliniştit după fetițele îmbrăcate în tricouri identice, care țopăie pe trotuar (fără să le stea o clipă gura şi ținând cu rândul lesa lui Odell). Nu are încă de ce să-şi facă griji cu privire la siguranța familiei Robinson, însă fetițele astea trei par atât de micuțe, atât de *vulnerabile.*

— Jerome? Dacă se ia cineva de ele, atunci Odell…?

— Mă întrebi dacă le-ar apăra?

Tonul tânărului este unul foarte grav.

— Cu viața lui, domnule H. Cu viața lui. La ce te gândeşti?

— Pot să mă bizui în continuare pe discreția ta?

— *Da, conaşu'!*

— Bine. Am să-ți spun tot. În schimb, îți cer să-mi spui „Bill" de acum înainte.

Jerome se gândeşte puțin, apoi spune:

— O să dureze ceva până am să mă obişnuiesc, dar fie.

Hodges îi povesteşte aproape tot (singurul lucru pe care nu i-l spune este unde şi-a petrecut noaptea), consultându-şi din când în când însemnările din carnețel. Barbara şi prietenele ei se întorc de la GoMart cu o cutie de vafe, hlizindu-se cu gurile până la urechi. Intră toate trei în casă ca să-şi mănânce gustarea în fața televizorului.

Hodges şi Jerome rămân pe verandă şi vorbesc despre

fantome.

20

Edgemont Avenue seamănă cu o zonă de război, dar, pentru că se află la sud de Lowbriar, măcar e o zonă de război *albă,* populată de descendenții muntenilor din Kentucky şi Tennessee, care s-au stabilit aici şi s-au angajat în fabrici după Al Doilea Război Mondial. Acum fabricile acelea sunt închise şi mare parte din populație este formată din dependenți de droguri care au trecut la heroină nerafinată când Oxycontinul a devenit prea scump. De-o parte şi de alta a Edgemont Avenue sunt înşirate numai baruri, case de amanet şi birouri suspecte unde se oferă împrumuturi la dobânzi astronomice. Toate astea sunt închise în această dimineață de sâmbătă. Singurele care au uşile deschise sunt o prăvălie din lanțul Zoney's şi Brutăria lui Batool, locul intervenției lui Brady.

Brady parchează chiar în față, unde poate vedea dacă încearcă cineva să-i spargă Volkswagenul de serviciu, îşi ia trusa de scule şi intră în prăvălia ce miroase bine, a pâine caldă. Imigrantul unsuros din spatele tejghelei se ceartă cu un client care flutură un card Visa şi-i arată un carton pe care scrie PLATA CASH PÂNĂ LA REPARAREA COMPUTERULUI.

Computerul pakistanezului suferă de mult temuta afecțiune cunoscută sub numele de „blocare a ecranului". Aruncându-şi, din treizeci în treizeci de secunde, privirea la Broscuța de afară, Brady execută ritualul de deblocare, care constă în apăsarea simultană a tastelor *alt, ctrl* şi *del.* Imediat pe ecran apare fereastra Task Manager unde programul Explorer este trecut ca fiind inactiv.

— Rău? întreabă speriat pakistanezul. Rog la tine spune nu rău.

În oricare altă zi Brady ar fi tras mai mult de timp, dar nu pentru că indivizii de teapa lui Batool ar da bacşiş – că nu dau –, ci doar de plăcerea de a-i vedea fața acoperită de sudoarea aia uleioasă. Însă nu şi astăzi. A acceptat să vină la

intervenția asta doar ca să scape de la serviciu şi să ajungă la mall. Prin urmare, vrea să isprăvească treaba foarte repede.

— Iaca, te-am rezolvat, domnu' Batool, zice el.

Iese din program şi reporneşte computerul pakistanezului. După câteva clipe reapar cele patru pictograme de carduri pe casa de marcat.

— Eşti un geniu! exclamă Batool.

O clipă Brady îngheață de spaimă la gândul că jegul ăsta parfumat are de gând să-l îmbrățişeze.

21

Brady pleacă din Paradisul Țopârlanilor şi porneşte spre nord, către aeroport. În mallul Birch Hill este un Home Depot în care va găsi tot ce caută, dar se îndreaptă spre Complexul Comercial Skyway. E riscant ce face, e nesăbuit şi inutil. Magazinul se află în imediata apropiere a Discount Electrix. Şi se spune că nu-i bine să te caci unde mănânci.

Brady intră la Lumea Grădinarului din Skyway şi îşi dă imediat seama că a făcut alegerea corectă. Magazinul este imens şi ticsit cu cumpărători în această zi de sâmbătă. Din raionul cu pesticide, Brady ia două cutii cu Gopher-Go pe care le aşază în coşul deja plin cu tot soiul de produse care au menirea de a-i asigura un alibi: îngrăşământ, semințe şi o foarfecă de grădină cu mâner scurt. Ştie că-i o mare prostie să cumpere în persoană otrava, mai ales când deja a comandat-o online şi o va primi în câteva zile la adresa de căsuță poştală fără să fie nevoie să se deconspire. Dar nu mai are răbdare. Pur şi simplu nu mai are răbdare. Probabil că nu va avea ocazia să otrăvească javra familiei de cioroi mai devreme de luni – ba chiar marți, ori miercuri –, dar trebuie să facă *ceva.* Trebuie să simtă… cum a zis Shakespeare? Că ridică arma asupra mării de griji[54].

Stă la coadă, spunându-şi că, în eventualitatea în care

[54] Hamlet (n.tr.).

individa de la casă (altă scursură imigrantă; au cotropit oraşul nenorociții ăştia!) va comenta ceva despre cutiile lui cu Gopher-Go, fie şi ceva complet inofensiv, ca *E tare bună chestia asta,* va renunța la întreaga afacere. E prea mare posibilitatea să fie ținut minte şi identificat mai târziu: O, *da, era tânărul acela agitat cu foarfeca de grădină şi otrava pentru rozătoare.*

Îşi mai spune: Poate ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare. Nu aş fi ieşit deloc în evidență, că aproape jumătate din bărbații de aici îi poartă.

Prea târziu. I-a lăsat în Subaru, iar maşina e în parcarea mallului. Tot ce mai poate face acum este să stea cuminte la coadă şi să se forțeze să nu transpire. Chestie cam la fel cu a se forța să nu respire.

Mi-a atras atenția pentru că transpira la greu, va spune polițiştilor imigranta aia de la casă (foarte posibil una din nenumăratele rubedenii ale lui Batool). Şi pentru că a cumpărat otravă pentru rozătoare. Din aia cu stricnină.

Îi vine să-şi ia tălpăşița de acolo, dar acum sunt oameni şi în spatele lui la coadă şi oare nu vor *observa* dacă pleacă? Nu se vor întreba dacă nu cumva…

Simte un ghiont în spate.

— Ți-a venit rândul, amice.

Rămas fără opțiuni, Brady îşi împinge căruțul cu produse. La fund se află cutiile cu Gopher-Go, colorate într-un galben țipător. Lui Brady i se pare că aceasta este culoarea nebuniei şi pe bună dreptate. E o nebunie că a venit aici.

Apoi îi trece prin minte un gând reconfortant, un gând la fel de mângâietor ca o mână rece pe fruntea înfierbântată a unui bolnav: În fond, o nebunie mai mare a fost atunci când am intrat cu maşina în toți oamenii ăia de la Complexul Municipal… dar am scăpat cu bine, nu?

Da. Şi va scăpa cu bine şi de aici. Scursura imigrantă îi scanează codurile de bare de pe produse fără să-i arunce nicio privire. Nu-şi ridică ochii la el nici măcar atunci când îl întreabă dacă plăteşte cu cardul sau cash.

Brady plăteşte cash.

Nu-i chiar *atât* de nebun.

Aşezat la volanul Volkswagenului (a avut grijă să-l parcheze între două camioane, pentru ca verdele-fosforescent să nu atragă atenția), Brady inspiră adânc de câteva ori, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Se gândeşte la drumul pe care îl mai are de făcut şi se calmează şi mai mult.

Mai întâi şi mai întâi, Odell. Potaia o să-şi dea duhul în chinuri cumplite, iar umflatul de fost polițist îşi va da seama că e vina lui. Fireşte, familia Robinson nu va avea nici cea mai vagă idee. (Dintr-un punct de vedere pur ştiințific, Brady este interesat să vadă dacă Det. Pens. îşi va asuma responsabilitatea. Părerea lui e că nu.) În al doilea rând, fostul polițist. Brady îl va lăsa câteva zile să se marineze în sentimentul propriei vinovății şi – cine ştie? – poate că se va hotărî totuşi să se sinucidă. Deşi mai probabil e că nu. Aşa că îl va omorî Brady, printr-o metodă asupra căreia se va decide ulterior. Şi în al treilea rând…

Ceva măreț. Ceva ce va fi ținut minte o sută de ani. Întrebarea este ce anume?

Brady porneşte motorul şi dă drumul la aparatul mizerabil de radio pe postul BAM-100, unde fiecare weekend este dedicat rockului. Prinde finalul unei melodii a trupei ZZ Top şi vrea să mute pe KISS-92, când încremeneşte cu mâna în aer. Nu schimbă postul, ci dă volumul mai tare. Destinul îi vorbeşte din radioul Volkswagenului.

DJ-ul îl informează pe Brady că cea mai tare trupă de băieți din țară va susține un singur concert în oraş – da, ați auzit bine, 'Round Here va cânta la CCAM joia viitoare. Biletele sunt epuizate, fetițe şi băieți, dar prietenii voştri de la BAM-100 v-au păstrat douăsprezece şi vi le vom oferi, două câte două, începând de luni, aşa că fiți atenți la…

Brady închide radioul. Se uită în gol, cu ochi înceţoşați, meditativi. CCAM înseamnă Centrul de Cultură şi Artă din Midwest. Ocupă un cvartal întreg şi are o sală imensă de spectacole.

Îşi spune: Ce mod splendid să ies din scenă. O, Doamne, ce minune ar fi!

Se întreabă care o fi capacitatea sălii, numite după populația amerindiană Mingo. Trei mii de locuri? Poate

patru? Neapărat o să intre diseară pe Internet şi o să se documenteze.

22

Hodges mănâncă ceva repede la un restaurant micuț din apropiere (doar o salată, în loc de burgerul cu de toate după care îi tânjeşte inima) şi se duce acasă. L-a ajuns oboseala de la plăcutele îndeletniciri de noaptea trecută şi, cu toate că trebuie să o sune pe Janey (ca să stabilească la ce oră se vor întâlni la fosta locuință a doamnei Trelawney din Sugar Heights), se decide să tragă un pui de somn mai întâi. Verifică robotul telefonului din living, dar nu are niciun mesaj. Aruncă o privire pe Umbrela Albastră a lui Debbie şi vede că Domnul Mercedes nu a mai postat nimic nou. Se culcă şi îşi setează deşteptătorul interior să-l trezească după o oră. Ultimul lui gând, înainte de a închide ochii, e că iarăşi şi-a uitat mobilul în torpedoul Toyotei.

Ar trebui să mă duc să-l iau, îşi zice. I-am dat ambele numere, dar ea e de modă nouă, în vreme ce eu sunt de modă veche şi pe mobil m-ar suna mai întâi şi mai întâi dacă ar avea nevoie de mine.

Şi adoarme.

Îl trezeşte telefonul de modă veche şi, când se întoarce pe o parte ca să ridice receptorul, vede că deşteptătorul lui interior, care nu l-a dezamăgit niciodată în toți anii de serviciu, a hotărât că a venit momentul să iasă şi el la pensie. A dormit aproape trei ore.

— Alo?

E Janey:

— Nu-ți verifici niciodată mesajele, Bill?

Îi trece prin minte să-i spună că i s-a descărcat bateria, dar minciuna nu este o bază bună pentru clădirea unei relații, fie ea şi una de tipul „vedem ce o mai fi şi mâine”. Dar aspectul ăsta e lipsit de importanță acum. Vocea ei este înfundată şi răguşită, de parcă ar fi strigat foarte mult. Sau ar fi plâns.

Se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama a făcut un accident cerebral de dimineață. Sunt la spitalul Warsaw County Memorial. E cel mai aproape de Sunny Acres.

El se așază pe marginea patului.

— Iisuse, Janey. Cât de grav e?

— Grav. I-am sunat pe mătușa Charlotte din Cincinnati și pe unchiul Henry din Tampa. Amândoi au zis că vin. Cu siguranță că mătușa Charlotte o va târî după ea și pe verișoara mea, Holly.

Râde, dar râsul ei este plin de tristețe.

— Normal că vin. Ei cred că e rost de ceva bani.

— Vrei să vin și *eu*

— Sigur că vreau, dar nu știu cum le-aș putea explica prezența ta. Nu le pot spune: Uite, faceți cunoștință cu tipul cu care m-am băgat în pat aproape imediat după ce l-am cunoscut. Și dacă le-aș spune că te-am angajat să anchetezi moartea lui Ollie, informația asta o să apară înainte de miezul nopții pe unul din conturile de Facebook ale copiilor unchiului Henry. Niciunul dintre ei nu e un model de discreție, dar când e vorba de bârfă, unchiul Henry e mai rău decât mătușa Charlotte. Măcar Holly e ciudată și atât.

Scoate un oftat prelung, înecat în lacrimi și continuă:

— *Doamne*, ce n-aș da acum să văd un chip prietenos. Sunt mulți ani de când nu m-am mai întâlnit nici cu Charlotte și nici cu Henry. N-a venit niciunul la înmormântarea lui Ollie și nici n-au arătat vreodată vreun interes cu privire la viața *mea.*

Hodges se gândește puțin, apoi spune:

— Le zici că sunt un prieten și atât. Am lucrat pentru Vigilant, firma de securitate din Sugar Heights. Ne-am cunoscut atunci când ai venit să faci inventarul bunurilor surorii tale și să deschizi testamentul cu avocatul ăla, Chum.

— Schron îl cheamă.

Scoate un alt oftat prelung și înecat în lacrimi.

— S-ar putea să meargă.

O să meargă. Când vine vorba de înșirat brașoave, nimeni nu e mai credibil decât un polițist.

— Acum pornesc spre tine.

— Dar… n-ai treburi în oraş? Nu trebuie să faci cercetări?

— Suportă amânare. Am să ajung într-o oră. Poate mai repede, pentru că-i sâmbătă.

— Îți mulțumesc, Bill. Din tot sufletul. Dacă nu mă găseşti în hol…

— Te găsesc eu, doar sunt detectiv cu experiență.

Deja a început să se încalțe.

— Ar fi bine să-ți aduci şi nişte haine de schimb. Am rezervat trei camere la Holiday Inn. Îți iau şi ție una. Ăsta-i unul din avantajele pe care le ai când deții un card Amex Platinum.

— Nu-i nevoie, Janey. E aproape.

— Sigur că este, însă s-ar putea ca mama să moară. Şi dacă asta se întâmplă azi sau la noapte, atunci *chiar* că o să am nevoie de un prieten. Ca să… ştii tu… pentru…

O îneacă plânsul şi nu reuşeşte să termine. Dar Hodges nici nu are nevoie, pentru că ştie foarte bine ce vrea să spună. Pentru pregătirea evenimentelor ce vor urma.

Zece minute mai târziu e deja pe drum, îndreptându-se către est, spre Sunny Acres şi Warsaw County Memorial. Se aşteaptă s-o găsească pe Janey la Terapie Intensivă, dar o vede afară, sprijinită de bara de protecție a unei ambulanțe. Se urcă lângă el şi o singură privire la chipul ei obosit şi la ochii adânciți în orbite îi spune tot ce trebuie să ştie.

Ea reuşeşte să se stăpânească până când Hodges îşi parchează Toyota în zona destinată vizitatorilor, apoi izbucneşte în lacrimi. O ia în brațe şi Janey îl anunță că Elizabeth Wharton a părăsit această lume la ora trei şi un sfert, post meridian.

Cam atunci când eu îmi puneam pantofii, îşi spune Hodges şi o strânge şi mai tare în brațe.

23

Liga Piticilor la baseball este în toi şi drept urmare Brady îşi petrece după-amiaza însorită de sâmbătă în parcul McGinnis, unde meciurile etapei se desfăşoară simultan pe

cele trei terenuri. Vremea e caldă şi afacerea merge ca unsă. Puzderie de fătuci hlizite au venit să-şi vadă frăţiorii jucând şi nu vorbesc despre nimic altceva (cât reuşeşte Brady să le audă când le vinde înghețata) decât despre apropiatul concert al trupei 'Round Here la CCAM. Se pare că toate se vor duce. Brady a hotărât că se va duce şi el. Trebuie doar să se gândească la o modalitate de a intra îmbrăcat cu vesta lui specială, cea umplută cu rulmenţi şi calupuri de explozibil.

Ultima mea ieşire la rampă, îşi spune el. Ştire ce nu va putea fi detronată nici în o mie de ani.

Iar gândul acesta îl binedispune. Aşa cum îl binedispune şi faptul că a reuşit să vândă toată înghețata până la ora patru. Se întoarce la fabrică, îi predă cheile de la dubiță lui Shirley Orton (care e mereu acolo – oare fata asta are casă?) şi o întreabă dacă poate să facă schimb de tură cu Rudy Stanhope, care ar trebui să lucreze duminică după-amiază. Dacă vremea e de partea lor, duminicile sunt zile foarte pline, iar cele trei camioane mari ale lui Loeb duc înghețată nu numai în McGinnis, ci şi în celelalte patru parcuri mari ale oraşului. Brady îşi însoţeşte rugămintea cu surâsul cuceritor de băiat bun şi sfios care o dă mereu gata pe Shirley.

— Cu alte cuvinte, spune ea, vrei două după-amiezi libere la rând.

— Te-ai prins.

Îi spune că mama lui vrea să-şi viziteze fratele, chestie care înseamnă că vor trebui să rămână la el o noapte, poate chiar două. Normal că nu există niciun frate, iar singura călătorie pe care o mai face mama lui în ultima vreme este turul livingului, cu opriri la următoarele monumente: canapea, bufetul cu băutură şi iar canapea.

— Sunt sigură că Rudy o să fie de acord. Nu vrei să-i spui tu?

— E mai sigur dacă vorbeşti tu cu el.

Proasta începe să chicotească, acțiune ce-i face pogoanele de cărnuri să se zguduie dezgustător. Dă telefonul câtă vreme Brady se schimbă în hainele de stradă. Rudy e mai mult decât bucuros să renunțe la tura lui de duminică şi să o facă pe cea a lui Brady de marți. Prin urmare, Brady are la

dispoziție două după-amiezi în care să pândească magazinul Zoney's; şi ar trebui să fie suficiente. Dar dacă fata nu apare cu câinele în niciuna din ele, atunci va da telefon miercuri şi le va zice că e bolnav. Numai în ultimă instanță, dar nu crede că va fi nevoie.

După ce pleacă de la Loeb, Brady se duce la supermarketul Kroger. Ia ouă, lapte, unt, pufuleți cu cacao. Apoi se opreşte la raionul de carne al magazinului şi alege o jumătate de kilogram de carne pentru hamburgeri. Nouăzeci la sută fără grăsime. Tot ce e mai bun pentru ultima masă a lui Odell.

Ajuns acasă, intră în garaj unde îşi desface cumpărăturile de la Lumea Grădinarului, având grijă să pună cutiile cu Gopher-Go pe raftul de sus, unde mama lui nu poate ajunge. Nu că ea ar mai veni prea des aici, dar mai bine să nu rişte. Sub masa de lucru e un mini-frigider. Brady l-a cumpărat de la talcioc cu doar şapte dolari, curat chilipir. Aici îşi ține el sucurile. Ascunde pachetul cu carne tocată în spatele cutiilor cu Cola şi Mountain Dew, apoi duce restul cumpărăturilor în casă. Priveliştea din bucătărie îi umple sufletul de bucurie: mama presară boia peste o salată cu ton care chiar arată apetisant.

Îi surprinde privirea şi râde.

— Ca să mă ierți pentru lasagna arsă. Îmi pare tare rău de ce s-a întâmplat, dar eram atât de *obosită.*

Erai atât de beată, asta erai, îşi zice el, mulțumit totuşi că o vede că încă nu a depus armele definitiv.

Ea îşi strânge buzele proaspăt rujate.

— Pup-o pe mami, scumpetea mea.

Scumpetea o ia în brațe şi o sărută lung. Rujul are gust bun, dulce. Apoi ea îi dă o palmă peste fund şi-i spune să se ducă şi să se joace cu computerele lui până va fi gata masa.

Brady îi lasă polițistului un mesaj constând dintr-o singură propoziție: **Am să ți-o trag, tataie**. Apoi joacă *Resident Evil* până îl cheamă mama la masă. Salata de ton este foarte bună şi el mănâncă două porții. Mama *ştie* să gătească atunci când vrea şi el nu comentează când o vede turnându-şi primul pahar al serii, unul foarte mare care să

compenseze cele două sau trei mai mici de la care s-a abținut în timpul după-amiezii. La nouă deja sforăie pe canapea.

Brady se foloseşte de această ocazie ca să intre pe Internet şi să afle tot ce e de aflat despre concertul băieților de la 'Round Here. Se uită la un filmuleț pe Youtube, în care câteva fătuci hlizite şi guralive îşi dau cu părerea despre care dintre cei cinci este cel mai sexy. Toate sunt de acord că nu poate fi altul decât Cam, solistul care cântă „Priveşte-mă în ochi", voma aia pe care Brady îşi aminteşte vag că ar fi auzit-o anul trecut la radio. Îşi închipuie cum ar arăta chipurile alea rânjite sfârtecate de bilele de rulment din vesta lui şi cum din jeanşii lor identici nu ar rămâne decât nişte zdrențe fumegânde.

Mai târziu, după ce a dus-o pe mama la culcare şi s-a convins că e complet scoasă din circulație, ia carnea de hamburger, o pune într-un castron şi o amestecă cu două căni de Gopher-Go. Dacă Odell n-o să moară din asta, o să-l calce cu dubița cu înghețată.

Ideea îl face să ricaneze.

Pune hamburgerul otrăvit într-o pungă şi îl aşază iarăşi în fundul mini-frigiderului, având grijă să-l ascundă bine în spatele cutiilor cu sucuri. Are de asemenea grijă să-şi spele bine cu apă fierbinte şi mult detergent şi mâinile, şi castronul în care a fost carnea.

În noaptea aceea Brady doarme dus. Fără migrene şi fără vise despre fratele lui mort.

24

Lui Janey şi Hodges li se oferă o încăpere cu telefon, situată în capătul holului principal al spitalului, unde încep să facă împreună aranjamentele necesare.

Hodges ia legătura cu firma de pompe funebre (Soames, aceeaşi care s-a ocupat de ceremonia de înmormântare a Oliviei Trelawney) şi se asigură că spitalul va elibera trupul bătrânei la sosirea dricului. Janey, folosindu-şi iPad-ul cu o nonşalanță pe care Hodges i-o invidiază, descarcă din ziarul local un formular de necrolog. Îl completează repede,

murmurând din când în când ca pentru sine – la un moment dat Hodges o aude şoptind *în loc de flori*. După ce expediază necrologul pe e-mail la ziar, scoate din geantă agenda mamei sale şi începe să-i sune pe puţinii prieteni rămaşi în viaţă ai acesteia. Tonul ei este cald şi calm, dar şi expeditiv. O singură dată îi tremură glasul – atunci când discută cu Althea Greene, infirmiera şi cea mai apropiată persoană de mama ei vreme de aproape zece ani.

Pe la ora şase, cam tot atunci când Brady Hartsfield ajunge acasă şi îşi găseşte mama preparând salata de ton, toate detaliile sunt puse la punct. La şapte fără zece apare Cadillacul alb de la pompele funebre şi trage în spatele spitalului. Tipii dinăuntru ştiu cum se procedează; au mai fost aici de multe ori.

Janey, palidă şi cu gura tremurând, se uită speriată la Hodges.

— Nu sunt sigură că pot să…

— Mă ocup eu.

Tranzacţia este exact ca oricare alta; el le înmânează certificatul de deces, antreprenorul de pompe funebre îi înmânează o chitanţă. Parcă mi-aş cumpăra o maşină, îşi spune el. Când se întoarce, o găseşte pe Janey afară, sprijinită iarăşi de bara de protecţie a unei ambulanţe. Se aşază lângă ea şi o prinde de mână. Ea îl strânge tare. Urmăresc amândoi dricul alb până nu îl mai văd. Apoi el o conduce la maşina lui şi pornesc spre Holiday Inn.

Henry Sirois, un bărbat corpolent, cu strângerea de mână moale şi umedă, apare la opt. Charlotte Gibney soseşte o oră mai târziu, mânând din spate un hamal cocoşat de bagaje şi văitându-se de proastele servicii din avion. Şi toţi copiii ăia care orăcăiau – nu vreţi să ştiţi. Nu vor, fireşte, dar ea tot le spune. Pe cât de gras este fratele ei, pe atât e ea de uscată. Îl cercetează pe Hodges din cap până-n picioare cu ochi apoşi şi suspicioşi. Lipită de mătuşa Charlotte este fiica ei, Holly, o fată bătrână cam de aceeaşi vârstă cu Janey, dar fără frumuseţea acesteia. Holly Gibney nu articulează normal cuvintele şi nu este în stare să privească omul în ochi.

— Vreau să o văd pe Betty, anunţă mătuşa Charlotte după

ce îşi îmbrăţişează scurt şi rece nepoata.

Probabil că-şi închipuie că doamna Wharton e întinsă pe catafalc în holul hotelului, cu crini la cap şi garoafe la picioare.

Janey îi spune că trupul a fost deja transportat la Casa Funerară Soames, unde rămăşiţele pământeşti ale lui Elizabeth Wharton vor fi incinerate miercuri după-amiază. Îşi vor putea lua rămas-bun de la ea marţi, iar miercuri dimineaţă se va ţine o scurtă slujbă ecumenică.

— Incinerarea este un procedeu *primitiv*, spune unchiul Henry.

Orice ar zice ăştia doi sună ca o axiomă.

— Aşa şi-a dorit ea.

Tonul lui Janey este calm şi politicos, dar Hodges observă cum îi năvăleşte sângele în obraji.

Presupune că s-ar putea să urmeze ceva discuţii, poate cei doi vor pretinde să li se arate un document olograf în care să se specifice că răposata a preferat incinerarea în locul înmormântării, dar amândoi îşi ţin gura. Poate şi-au amintit de milioanele moştenite de Janey de la sora ei, bani din care le poate oferi o parte. Sau nu. Poate că unchiul Henry şi mătuşa Charlotte se gândesc că nu şi-au vizitat deloc sora bătrână şi bolnavă în ultimii ei ani de viaţă, timp în care singura persoană care a avut grijă de ea a fost Olivia, căreia mătuşa Charlotte nu-i spune pe nume, ci îi zice „cea cu probleme”. Şi, firește, Janey, suferind încă în urma mariajului nefericit şi a divorţului urât, a fost acolo până la sfârşit.

Toţi cinci iau o cină târzie în restaurantul aproape pustiu de la Holiday Inn. Din difuzoare se aude trompeta lui Herb Alpert. Mătuşa Charlotte şi-a comandat o salată şi acum se vaită din cauza vinegretei.

— Ar fi putut s-o pună într-un bol separat, nu să-ţi trântească pe masă sticla asta de la magazin, declară ea cu emfază.

Fiica ei cea bâlbâită comandă ceva ce sună cam ca *şizbămă inut.* Se dovedeşte a fi un cheeseburger bine făcut. Unchiul Henry optează pentru *fettucini alfredo,* pe care le

leorpăie cu eficacitatea unui aspirator industrial; pe frunte îi apar stropi mici de sudoare pe măsură ce se apropie de finiş. Şterge sosul rămas în farfurie cu o bucată de pâine unsă cu unt.

Hodges este cel care întreține conversația cu poveşti din perioada când a lucrat la firma de pază Vigilant. Slujba este una fictivă, dar majoritatea întâmplărilor sunt reale, adaptate din anii lui de polițist. Le povesteşte despre hoțul care s-a înțepenit atunci când încerca să intre într-o casă prin geamul de la pivniță şi a rămas fără pantaloni când s-a zbătut să se elibereze (istoria aceasta reuşeşte să o facă pe Holly să schițeze un zâmbet mic); le mai spune despre băiatul de doisprezece ani care s-a ascuns în spatele uşii de la camera sa şi a lăsat lat un intrus lovindu-l în moalele capului cu bâta de baseball; despre menajera căreia, în timp ce servea masa, i-au căzut din chiloți bijuteriile stăpânei pe care le furase mai devreme. Sigur că ştie şi poveşti mai macabre, de fapt majoritatea sunt aşa, dar pe acestea le păstrează pentru el.

În timpul desertului (la care Hodges renunță, căci lăcomia băloasă a unchiului Henry îi întoarce stomacul pe dos), Janey îşi invită rudele să o viziteze în vila din Sugar Heights cu începere de a doua zi. Apoi se retrag toți în camerele lor achitate în avans. Charlotte şi Henry par bucuroşi la gândul că vor avea prilejul să vadă cu ochii lor cum trăieşte partea înstărită a familiei. Cât despre Holly… cine poate şti ce gândeşte?

Camerele nou-veniților se află la parterul hotelului. Janey şi Hodges stau la etajul al treilea. Când ajung în fața uşilor alăturate, Janey îl întreabă dacă vrea să doarmă cu ea.

— Dar fără sex, îi spune. În viața mea nu m-am simțit atât de fără chef. Pur şi simplu nu vreau să fiu singură.

Pe Hodges nu-l deranjează. Nici nu prea crede că ar fi în stare să mai presteze atât de curând. Încă îl mai dor muşchii de la eforturile de cu o noapte în urmă… şi, să nu uităm, ea a făcut mai toată treaba. De îndată ce se bagă sub plapumă, Janey se cuibăreşte lângă el. Aproape că nu-i vine să creadă că trupul acesta cald şi ferm este lipit de al lui. Trupul acesta

real. Este adevărat că deocamdată nu simte nicio dorință fizică, dar este recunoscător că bătrâna doamnă a avut generozitatea să facă accidentul vascular după partida lor de sex, iar nu înainte. Nu-i un gând prea drăguț, dar nu are ce face. Corinne, fosta lui nevastă, obişnuia să spună că bărbații îşi pierd orice urmă de decență când e vorba de sex.

Janey îşi aşază capul pe umărul lui.

— Mă bucur foarte mult că ai venit.

— Şi eu.

Iar acesta este adevărul adevărat.

— Crezi că ei ştiu că suntem acum împreună?

Hodges se gândeşte puțin, apoi răspunde:

— Mătuşa Charlotte ştie, dar tot asta şi-ar închipui chiar dacă am fi fiecare în camera lui.

— Iar tu ştii asta pentru că eşti un detectiv cu…

— Exact. Încearcă să dormi, Janey.

Ea adoarme, dar când el se trezeşte, cu treabă la toaletă, în primele ceasuri ale dimineții, o vede în fotoliul de lângă fereastră, uitându-se afară la parcare şi plângând. Pune o mână pe umărul ei.

Ea ridică ochii.

— Te-am trezit. Îmi pare rău.

— Nu m-ai trezit deloc. Mereu mă duc la toaletă la trei dimineața. Te simți bine?

— Da. *Mda.*

Îi surâde, apoi se şterge la ochi cu pumnii, la fel ca un copil.

— Sunt supărată pe mine însămi că am trimis-o pe mama la Sunny Acres.

— Parcă mi-ai spus că ea a vrut.

— Da. A vrut. Dar asta nu schimbă felul în care mă simt acum.

Janey se uită iar la el, cu ochi trişti şi plini cu lacrimi.

— Şi mă detest şi pentru că am lăsat-o pe Olivia să se ocupe de tot, în vreme ce eu eram în California.

— În calitatea mea de detectiv cu experiență îți spun că încercai să-ți salvezi căsnicia.

Îi adresează un zâmbet şters.

— Eşti un om bun, Bill. Haide, du-te la baie.

Când se întoarce în cameră, o găseşte cuibărită în pat. O cuprinde în braţe şi dorm amândoi aşa tot restul nopţii.

25

Duminică, dis-de-dimineaţă, înainte să intre la duş, Janey îi arată cum să folosească iPad-ul. Hodges intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie şi găseşte un mesaj nou de la Domnul Mercedes. Scurt şi la obiect: **Am să ţi-o trag, tataie**.

— Mda, dar mai bine spune-mi cum te simţi *în realitate,* mormăie el şi, spre marea lui mirare, simte că-i vine să râdă.

Janey iese din baie înfăşurată într-un prosop şi înconjurată de abur. Îl întreabă ce e de râs. Hodges îi arată mesajul. Ei nu i se pare câtuşi de puţin amuzant.

— Sper că ştii ce faci.

Şi Hodges speră. De un lucru e sigur: când se va întoarce acasă, va scoate din seif Glock-ul de serviciu şi va începe să-l poarte din nou. Se pare că Pliciul cu Noroc nu îi va mai fi suficient.

Zbârnâie telefonul de pe noptieră. Janey răspunde, spune câteva cuvinte, închide.

— Era mătuşa Charlotte. Propune ca Trupa Veselă să se strângă la micul dejun în douăzeci de minute. Cred că arde de nerăbdare să ajungă mai repede în Sugar Heights şi să înceapă să numere argintăria.

— În regulă.

— Mi-a mai împărtăşit şi nemulţumirea că patul a fost *mult* prea tare şi că a trebuit să ia o pastilă contra alergiilor din cauza pernelor cu spumă poliuretanică.

— Aha. Spune-mi, Janey, computerul Oliviei a rămas în casa din Sugar Heights?

— Sigur. În camera pe care o folosea pe post de birou.

— Poţi s-o încui?

Janey, care tocmai se închidea la sutien, se opreşte o clipă în poziţia aceea: cu coatele trase înapoi, spatele cambrat, prototip al feminităţii.

— La dracu'. Am să le spun pur şi simplu că nu au voie să

intre acolo. *Nu* am de gând să mă las intimidată de femeia aia. Ce părere ți-a făcut Holly? Pricepi ceva din ce spune?

— Am înțeles că la cină a comandat un şizbămă, mărturiseşte Hodges.

Janey se prăbuşeşte în acelaşi fotoliu în care a plâns în timpul nopții, numai că acum râde în hohote.

— Scumpule, eşti un detectiv tare prost. Ceea ce, în situația dată, înseamnă tare bun.

— Când se termină totul şi ei pleacă…

— Cel târziu joi, îl întrerupe ea. O zi în plus dacă mai rămân, am să mă văd nevoită să-i omor.

— Şi nu există tribunal pe lumea asta care să te condamne. După ce pleacă, vreau să-l aduc pe prietenul meu, Jerome, să se uite la computer. L-aş aduce mai devreme, dar…

— Nu l-ar slăbi o clipă din ochi. Nici pe mine.

Hodges îşi aduce aminte de privirea iscoditoare a mătuşii Charlotte şi este de acord.

— Dar până atunci nu vor dispărea toate mesajele alea de pe Umbrela Albastră? Credeam că dispar de fiecare dată când ieşi de pe site.

— Nu mă interesează Umbrela Albastră a lui Debbie. Ci fantomele pe care le auzea sora ta în toiul nopții.

26

În vreme ce aşteaptă liftul, îi pune lui Janey întrebarea care îl frământă încă de la telefonul ei de cu o zi în urmă:

— Crezi că întrebările mele despre Olivia au provocat atacul cerebral al mamei tale?

Ea ridică din umeri cu o expresie mâhnită pe chip.

— Nu avem de unde să ştim. Era foarte bătrână, cred că era mai mare cu şapte ani decât mătuşa Charlotte. Plus că durerea permanentă o slăbise foarte mult.

Adaugă, cam fără tragere de inimă:

— Se poate să fi jucat un rol.

Hodges îşi trece mâna prin părul pieptănat în grabă, răvăşindu-l la loc.

— Of, Doamne.

Se aude sunetul ascensorului. Intră în el. Ea se întoarce şi îi ia ambele mâini în ale ei. Tonul îi este grăbit şi imperativ.

— Am să-ți spun ceva. Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş proceda exact la fel. Mama a avut parte de o viață lungă. Însă Ollie merita să mai trăiască puțin. Nu era prea fericită, dar o ducea bine până când a apărut nenorocitul ăla în viața ei. *Dementul* ăla. Nu i-a fost de ajuns că i-a furat maşina, a omorât cu ea opt oameni şi a rănit nu mai ştiu câți, nu? Nu, sigur că nu. A trebuit să-i fure şi *minții.*

— Deci mergem înainte.

— Ba bine că nu.

Îi strânge mai tare mâinile.

— Trebuie să-l *prindem,* Bill. Pricepi ce-ți zic? *Trebuie să-l prindem.*

Oricum el nu s-ar fi oprit. Deja simte spaima peştelui. Dar îi face bine să audă vehemența din vocea ei.

Uşile liftului se deschid. În hol îi aşteaptă Holly, mătuşa Charlotte şi unchiul Henry. Mătuşa Charlotte îi iscodeşte cu ochii ei de cioară indiscretă, căutând probabil urme de ceea ce fostul partener ar fi numit „futai proaspăt". Îi întreabă apoi de ce au întârziat şi, fără să aştepte vreun răspuns, îi informează că bufetul de la micul dejun pare sărăcăcios. Dacă sperau să mănânce omletă, uite că au ghinion.

Hodges îşi spune că pe Janey Patterson o aşteaptă nişte zile foarte, foarte lungi.

27

Duminica aceasta e senină şi văratică, aşa cum a fost şi ziua de sâmbătă. Şi, la fel ca sâmbătă, Brady rămâne fără înghețată pe la ora patru, cu două ore înainte de cină şi de momentul când vor începe să se golească parcările. Îi trece prin minte să dea un telefon acasă şi s-o întrebe pe mama ce ar avea chef să mănânce la cină, dar se hotărăşte să-i facă o surpriză şi să ia ceva la pachet de la Long John Silver's. Mamei îi plac foarte mult buletele de homar cu unt.

După cum se va vedea, Brady va fi cel care va avea o

surpriză.

Intră în casă pe uşa dinspre garaj şi salutul – *Bună, Mami, am venit!* – îi moare pe buze. De data aceasta a ținut minte să stingă aragazul, dar duhoarea de carne carbonizată de la prânz atârnă greu în aer. Dinspre living se aud nişte bătăi înăbuşite şi nişte strigăte foarte ciudate, gâlgâite.

Pe unul din arzătoare se află o tigaie. Se uită în ea şi vede resturi de hamburger ars, ridicându-se ca nişte insulițe vulcanice dintr-o peliculă de grăsime rece. Pe blatul bufetului e o sticlă de Stoli pe jumătate goală şi un borcan cu maioneză, singurul lucru pe care obişnuieşte ea să şi-l adauge la hamburgeri.

Îi cad din mâini pungile pătate cu grăsime de la Long John Silver's. Nici nu observă.

Nu, îşi zice. Nu se poate.

Ba se poate. Smuceşte uşa frigiderului din bucătărie şi, da, uite, pe raftul de sus este punga cu carne otrăvită. Din care lipseşte jumătate.

Se holbează prosteşte la ea, repetându-şi în minte: Nu umblă niciodată în frigiderul meu din garaj. *Niciodată.* Ăla e doar al *meu.*

Şi apoi: Dar de unde ştii că nu-ți cotrobăie prin el atunci când nu eşti acasă? E foarte posibil să-ți caute prin sertare şi să ți se uite sub pat.

Țipătul acela gâlgâit se aude din nou. Brady se repede în living, lăsând deschisă uşa frigiderului şi trimițând cu piciorul până sub masă una din pungile cu bulete de homar. Mama stă țeapănă pe marginea canapelei. Poartă pijamaua de casă de culoare albastră. Bluza e pătată de vomă cu sânge. S-a umflat rău de tot în burtă; parcă ar fi gravidă în şapte luni. Deasupra obrajilor de culoarea pergamentului, părul îi stă sculat în toate direcțiile. Are nările pline de sânge închegat. Ochii ieşiți din orbite. Lui i se pare că nu îl vede, dar ea întinde mâinile la el.

— Mama! *Mami!*

Primul impuls este să o bată pe spate, însă aruncă o privire la cât de puțin mai rămăsese din hamburger, alături de restul din cocktailul enorm cu vodcă şi o picătură de suc

de portocale şi înţelege că nu ar ajuta la nimic. Nu mai are otrava în gât. Măcar de-ar fi avut-o.

Mama începe să dea din picioare în sus şi în jos, parcă ar merge pe loc. De aici veneau bătăile alea înăbuşite. Îşi arcuieşte spatele.

Ridică mâinile. Acum mărşăluieşte pe loc şi se bucură în acelaşi timp de golul înscris. Un picior îi pleacă mai departe şi loveşte măsuţa de cafea. Paharul înalt în care a fost cocktailul se rostogoleşte şi cade pe jos.

— Mama!

Se aruncă pe spate pe pernele canapelei, apoi se întoarce pe burtă. Îl fixează cu privirea ei torturată. Gâgâie un cuvânt nedesluşit, care poate e numele lui – sau poate nu.

Cum îi tratezi pe oamenii otrăviţi? Cu ouă crude? Sau Coca Cola? Ba nu, Coca e pentru deranjamentul de stomac, or, ea a depăşit de mult faza asta.

Trebuie să-i bag degetele pe gât, îşi spune. S-o fac să dea tot afară.

Dar chiar în momentul acela dinţii mamei încep propriul lor marş, iar el îşi retrage repede mâna, apăsându-şi palma peste gură. Observă că şi-a făcut zdrenţe buza de jos; de acolo e sângele de pe pijama. O parte din el, în orice caz.

— *Bbadii!*

Inspiră cu sughiţuri. Cuvintele care urmează sunt guturale, dar destul de uşor de înţeles.

— Sun… a… u… jenţe!

Sună la urgenţe.

Se repede la telefon şi ridică receptorul. Dar îşi dă seama că nu poate face asta. Îi vin în minte toate întrebările la care nu va putea să răspundă. Pune receptorul la loc în furcă şi se întoarce cu faţa la ea.

— De ce a trebuit să-ţi vâri tu nasul în frigiderul meu, Mami? *De ce?*

— *Bbadii!* U-jen-*ţee!*

— Când l-ai mâncat? Câtă vreme a trecut de atunci?

În loc să-i răspundă, mama porneşte iarăşi în marş pe loc. Îşi dă capul cu putere pe spate şi se holbează două secunde la tavan. Apoi îl apleacă iar cu o smucitură. Nu i se mişcă

deloc spatele; parcă ar avea capul pus pe rulmenți. Se aude iar gâlgâitul acela sinistru, ca de apă care încearcă să treacă printr-un canal înfundat. Cască gura şi din ea țâşneşte un jet de vomă. Îi aterizează în poală şi, o, sfinte Dumnezeule, e şi mai mult sânge.

Îşi aminteşte de toate dățile când ar fi vrut s-o vadă moartă. Dar niciodată în felul ăsta, îşi spune el. Niciodată aşa.

O idee i se aprinde în minte, precum raza unui far peste un ocean în furtună. Va afla de pe Internet cum să o facă bine. Acum *totul* este pe Internet.

— Am eu grijă de tine, îi spune, dar pentru asta trebuie să mă duc câteva minute până jos. Tu… rezistă, mama! Încearcă…

Aproape că-i spune: *Încearcă să te linişteşti.*

Se repede în bucătărie, la uşa ce duce în centrul lui de comandă. Acolo va descoperi cum s-o salveze. Şi chiar dacă nu va descoperi nimic, măcar nu va mai fi nevoit să se uite la ea cum moare.

28

Cuvântul care aprinde luminile este *putere,* însă, cu toate că îl rosteşte de trei ori, pivnița rămâne în beznă. Brady înțelege că programul de recunoaştere a vocii nu funcționează din cauză că vocea îi este schimbată. Şi nu-i de mirare. Nu-i deloc de mirare, mama mă-sii de treabă!

Apasă comutatorul şi coboară scara, având grijă să închidă uşa în spatele lui şi astfel să amuțească toate sunetele alea îngrozitoare care se aud din living.

Nici măcar nu mai încearcă să-şi pornească computerele cu ajutorul vocii. Se aşază la Numărul Trei şi îl aprinde din butonul de la spatele monitorului. Pe ecran apare numărătoarea inversă până la Ştergerea Totală şi el o opreşte tastând parola. Dar nu începe să caute antidoturi pentru stricnină; e mult prea târziu pentru aşa ceva. Şi acum, aflat în singurul loc din lume unde se simte în siguranță, îşi poate permite să recunoască asta.

Ştie şi cum s-a întâmplat. Ea a fost în stare bună ieri; s-a păstrat trează până a pregătit o cină gustoasă pentru amândoi şi atunci a simțit nevoia să se recompenseze astăzi. S-a făcut mangă şi apoi i-a venit ideea să mănânce ceva ca să-i mai ia din băutură până când vine acasă scumpetea ei de băiat. N-a găsit nimic să-i placă nici în cămară şi nici în frigiderul din bucătărie. Dar ia stai puțin, în frigiderul din garaj n-am căutat. Sucurile nu o interesau câtuşi de puțin, dar poate erau şi nişte gustările pe acolo. Ce a găsit i-a depăşit însă cu mult speranțele: o pungă sigilată, plină cu carne proaspătă pentru hamburger.

Brady se gândeşte la o vorbă veche: dacă ceva *poate* merge prost, atunci cu siguranță *va* merge prost. Ăsta-i Principiul lui Peter? Îl caută online şi află că nu este Principiul lui Peter, ci Legea lui Murphy. Botezată după numele unuia pe care îl chema Edward Murphy. Şi care făcea piese pentru avioane. Ce zici de chestia asta?

Navighează şi pe alte câteva site-uri, apoi joacă câteva partide de solitaire. Când aude de sus o bufnitură puternică, se hotărăşte să asculte nişte muzică la iPod. Ceva vesel. Poate Staple Singers[55].

Şi, în vreme ce ascultă la căşti „Respect Yourself”, intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie să vadă dacă nu cumva are vreun mesaj de la umflatul de fost polițist.

29

Când îşi dă seama că nu mai are cum să amâne momentul, Brady se târăşte până sus. S-a făcut deja seară. Mirosul de hamburger ars a dispărut aproape de tot, dar duhoarea de vomă este încă foarte puternică. Intră în living. Mama zace pe jos, lângă măsuța răsturnată. Se holbează la tavan cu ochi sticloşi. Buzele i-au dezvelit dinții într-un rânjet larg. Mâinile îi sunt încleştate ca nişte gheare. E moartă.

---

[55] The Staples Singers – grup vocal de muzică gospel, soul şi R&B (n.tr.).

Brady o întreabă iarăşi în gând: De ce a trebuit să te duci în garaj când ți s-a făcut foame? Of, Mami, Mami, ce-a fost în capul tău?

Dacă ceva *poate* merge prost, atunci *cu siguranță va* merge prost, îşi zice el. Şi apoi, privind la mizeria de acolo, se întreabă dacă mai au detergent de covoare.

Asta-i numai vina lui Hodges. Toate se întâmplă numai şi numai din vina lui.

Se va ocupa el de bătrânul Det. Pens. Da, foarte curând se va ocupa de el. Însă deocamdată are o problemă mai urgentă. Ca să se gândească mai bine, se aşază pe scaunul pe care stă de obicei când se uită cu mama la televizor. De-abia acum îşi dă seama că ea nu se va mai uita la niciun reality show. E trist… dar şi nostim, dintr-un anumit punct de vedere. Şi-l imaginează pe Jeff Probst[56] trimițându-le un buchet de flori cu o carte de vizită pe care scrie: *Din partea tuturor prietenilor tăi din* Survivor. Nu se mai poate stăpâni şi începe să chicotească.

Ce să facă cu ea? Vecinii nu-i vor simți lipsa, pentru că nu erau în relații de niciun fel; ba chiar ea zicea despre ei că sunt aroganți şi cu nasul pe sus. Nu are prieteni, nici măcar prieteni de beție, pentru că obişnuia să bea numai acasă. Odată, într-unul din momentele ei extrem de rare de autocritică, i-a spus că nu se duce în baruri pentru că acolo nu sunt decât bețivi ca ea.

— De asta nu te-ai oprit după ce ai gustat din porcăria aia, nu-i aşa? se adresează el cadavrului. Erai mult prea beată.

Îşi doreşte să fi avut o ladă frigorifică. Dacă ar fi avut, i-ar fi îngrămădit trupul înăuntru. A văzut chestia asta într-un film. Nu are curaj să o pună în garaj; parcă-i puțin prea în văzul lumii. Probabil că ar putea s-o înfăşoare într-un covor şi să o ducă în pivniță. Ar încăpea numai bine sub scară, dar cum ar mai putea să lucreze el ceva când ar şti că ea e alături? Când ar şti că se uită fix la el, cu tot covorul care îi acoperă ochii?

---

[56] Jeff Probst – producător al reality-show-ului *Survivor* (n.tr.).

În plus, pivnița este teritoriul *lui.* Centrul lui de control. Într-un sfârşit îşi dă seama că nu poate face decât un singur lucru. O apucă de sub braţe şi o târăşte spre scară. Pantalonii de pijama îi alunecă şi îi dezvelesc ceea ce ea numeşte *(numea,* îşi aduce el aminte cum trebuie să se exprime) „piersicuța". Odată, când erau împreună în pat, iar ea îl ajuta să scape de o durere cumplită de cap, el a încercat să-i atingă piersicuța şi ea l-a plesnit peste mână. Tare. Să nu îndrăzneşti, i-a spus ea atunci. De acolo ai *ieşit* tu.

Brady o trage în sus pe scară, treaptă cu treaptă. Pantalonii de pijama îi alunecă până la glezne şi rămân îngrămădiți acolo. El îşi aduce aminte de marşul ei de pe canapea de la sfârşitul agoniei. Oribil. Dar, la fel ca ideea cu florile trimise de Jeff Probst, şi amintirea asta are o latură amuzantă. Numai că nu-i de genul celor pe care le poți povesti celorlalți. E mai degrabă Zen.

O trage pe hol. Apoi în dormitorul ei. Se îndreaptă de mijloc, strâmbându-se când îl săgetează durerea în şale. Doamne, da' *grea* mai e! Ca şi cum moartea ar fi umplut-o cu nişte greutăți misterioase.

Nu contează. Fă ce ai de făcut şi termină odată!

Îi trage pantalonii la loc, dându-i din nou o înfățişare decentă – cât de decentă poate fi înfățişarea unui cadavru îmbrăcat într-o pijama îmbibată în vomă – şi o saltă pe pat. Când se îndreaptă din nou, aude cum îi trosneşte coloana vertebrală. Se gândeşte să o dezbrace de pijama şi să-i pună ceva curat pe ea, poate unul din tricourile alea XL pe care le poartă uneori când doarme. Însă treaba asta ar însemna iarăşi să ridice şi să împingă şi să manevreze multe kilograme de carne mută care acum atârnă pe oase ca hainele pe umeraşe. Dacă îşi paradeşte spatele de tot?

Măcar bluza să i-o scoată, pentru că acolo e mare parte din mizerie. Însă asta ar însemna să-i vadă țâțele. Pe țâțe îi dădea voie să o atingă, dar foarte rar. Băiețelul meu frumos, obişnuia ea să îi spună în ocaziile acelea. Trecându-şi degetele prin părul lui, sau masându-i tâmplele şi ceafa unde i se ghemuise migrena cea hidoasă. Scumpetea mea frumoasă de băiat.

În cele din urmă nu mai face nimic altceva decât să tragă cuvertura, acoperind-o în întregime. Acoperind, mai ales, ochii aceia sticloşi şi bulbucați.

— Scuze, mama, îi spune el privind la forma albă. N-a fost vina ta.

Nu. A fost vina umflatului de fost polițist. Este foarte adevărat că Brady a cumpărat cutiile cu Gopher-Go ca să otrăvească potaia, dar numai ca să poată ajunge la Hodges şi să-i facă mințile vraişte. Acum mințile lui Brady sunt vraişte. Ca să nu mai vorbim de living. Are mult de muncă acolo, dar mai întâi trebuie să facă altceva.

30

Şi-a recăpătat controlul, iar acum comenzile vocale dau rezultat. Nu pierde nicio clipă, ci se duce glonț la Numărul Trei, se aşază şi se conectează la Umbrela Albastră a lui Debbie. Mesajul lui către Hodges este scurt şi la obiect:

Am să te omor.
Nici n-ai să mă vezi când ţi-o trag.

CHEMAREA MORŢILOR

1

Luni, la două zile după moartea doamnei Wharton, Hodges se află din nou în DeMasio's Italian Ristorante. Ultima oară a luat aici prânzul cu fostul lui partener. Acum a venit ca să ia cina împreună cu Jerome Robinson şi Janey Patterson.

Janey îl complimentează pentru alegerea costumului care îi vine mai bine chiar dacă nu a slăbit decât unul sau două kilograme (iar Glock-ul de la curea nu se observă deloc). Lui Jerome îi place la nebunie pălăria lui cea nouă, din fetru cafeniu, pe care i-a cumpărat-o Janey. Pentru că acum e detectiv particular, i-a explicat ea, şi toţi detectivii particulari trebuie să poarte o pălărie de fetru trasă pe o sprânceană.

Jerome o încearcă şi o înclină într-o parte exact cat trebuie.

— Ce ziceţi? Semăn cu Bogart?

— Îmi pare nespus de rău să te deziluzionez, se amuză Hodges, dar Bogart a fost alb.

— Ca varul de alb, adaugă şi Janey.

— Lăsaţi-o baltă, zice Jerome şi-i aruncă pălăria înapoi lui Hodges, care o pune bine sub scaun, spunându-şi să ţină minte să nu o uite acolo. Sau să nu calce pe ea.

E încântat că cei doi s-au simpatizat din prima. Jerome – minte bătrână în cap tânăr, cum îşi spune adesea Hodges – face exact ceea ce trebuie imediat ce se termină aiureala aia cu pălăria. Ia în ambele mâini una din mâinile lui Janey şi îşi exprimă părerea de rău pentru pierderea pe care a suferit-o ea.

— Pentru ambele pierderi, de fapt, adaugă el. Ştiu că ţi-ai pierdut şi sora. Dacă mi s-ar întâmpla mie una ca asta sunt convins că aş fi cel mai nefericit om de pe faţa pământului. Barb e o pacoste mică, dar o iubesc de mor.

Janey îi mulţumeşte cu un zâmbet. Deoarece Jerome nu are încă vârsta la care să poată bea vin, comandă toţi ceai cu

gheață. Janey îl întreabă la ce facultate are de gând să se ducă şi, când Jerome zice că înclină mai mult spre Harvard, ea îşi dă ochii peste cap şi-şi schimonoseşte vocea:

— *Haaa*-vad! O, *Doooamne.*

— Conaşu' Hodges tre' să-şi găsască p-altu' să-i tundă iarba! exclamă Jerome.

Pe Janey o pufneşte râsul atât de tare că mai-mai să se înece cu o bucată de crevete pe care o scuipă în şervet. Se înroşeşte de ruşine, dar Hodges se bucură nespus s-o audă râzând. Fardul aplicat cu multă pricepere nu-i poate acoperi complet nici paloarea obrajilor şi nici cearcănele negre de sub ochi.

Când o întreabă cum le place vila din Sugar Heights mătuşii Charlotte, unchiului Henry şi Gângavei Holly, Janey îşi ia capul în mâini, ca lovită de cea mai cumplită migrenă.

— Mătuşa Charlotte m-a sunat azi de şase ori. Jur că nu exagerez cu nimic. De *şase* ori. Prima dată mi-a spus că Holly s-a trezit în timpul nopții, nu şi-a dat seama unde se află şi a făcut un atac de panică. Tocmai voia să cheme o ambulanță când a reuşit unchiul Henry s-o liniştească, povestindu-i despre NASCAR. E înnebunită după cursele de maşini. Cică nu pierde niciuna la televizor. E topită după Jeff Gordon.

Janey ridică din umeri.

— Dacă vă puteți imagina aşa ceva.

— Câți ani are? se interesează Jerome.

— E cam de aceeaşi vârstă cu mine, dar suferă de un oarecare… retard emoțional, cred că se zice.

Jerome mormăie:

— În cazul ăsta ar trebui să-i placă mai mult Kyle Busch[57].

— Cine?

— Nu contează.

Janey le mai spune că mătuşa Charlotte a sunat iar ca să-şi manifeste uluirea cu privire la factura de curent, care trebuie să fie enormă; apoi ca să se vaite de vecini, care sunt

[57] Kyle Bush, Jeff Gordon – piloți profesionişti de curse (n.tr.).

prea cu nasul pe sus; apoi ca să reclame faptul că în vilă sunt *îngrozitor* de multe tablouri şi că arta asta modernă nu este absolut deloc pe gustul ei; apoi ca să-şi exprime părerea (deşi tonul a fost la fel de peremptoriu) că Olivia ar fi rămas lefteră dacă toate lămpile alea din casă ar fi fost galleuri autentice. Ultimul telefon, la care Janey a răspuns chiar înainte să plece spre restaurant, a fost cel mai supărător dintre toate. Mătuşa zicea că unchiul Henry voia să-i transmită lui Janey că s-a documentat şi nu este încă prea târziu să se răzgândească cu privire la incinerare. Mai zicea că fratele ei s-a necăjit foarte tare când a aflat despre această intenție a nepoatei – „funeralii de viking", îi spunea el – şi că Holly nici nu vrea să vorbească de asta pentru că i se face pielea de găină.

— Slavă Domnului că plecarea lor de joi e bătută în cuie, spune Janey. Deja număr minutele.

Îl strânge pe Hodges de mână şi adaugă:

— Însă în toată nebunia asta am şi o veste bună. Tuşa Charlotte zice că Holly e *topită* după tine.

Hodges zâmbeşte:

— Poate unde semăn atât de bine cu Jeff Gordon.

Janey şi Jerome comandă desert. Hodges dă dovadă de tărie de caracter şi se abține. Apoi, când li se aduc cafelele, trece la fondul discuției. A adus cu el două mape, câte una pentru fiecare.

— Aici aveți toate însemnările mele. Le-am sistematizat cât de bine m-am priceput. Vreau să le aveți în caz că eu pățesc ceva.

Janey pare speriată.

— Ți-a mai scris ceva pe site-ul ăla?

— Nu mi-a mai scris nimic, îi răspunde Hodges.

Minte cu naturalețe şi convingător.

— E doar o măsură de prevedere.

— Eşti sigur? vrea să ştie şi Jerome.

— Absolut. Nu-i nicio concluzie în notițele mele, însă asta nu înseamnă că nu am făcut progrese. M-am gândit la o cale care ar putea – repet: *ar putea* – să ne ducă direct la individul pe care-l căutăm. Până atunci, e foarte important să fiți în

permanență atenți la tot ce se întâmplă în jurul vostru.

— Să fim COP, spune Janey.

— Exact.

Se întoarce către Jerome.

— Tu la ce anume ai să fii atent în mod deosebit?

Răspunsul este rapid şi sigur:

— La vehicule care trec mai des, mai ales la cele conduse de bărbați tineri, să zicem între douăzeci şi patruzeci de ani. Deşi mie un tip la patruzeci mi se pare cam bătrân. Adică tu eşti matusalemic, Bill.

— Nimeni nu se dă în vânt după neobrăzați, îi spune Hodges. Ai să înveți asta pe pielea ta, tinere.

Elaine, amfitrioana restaurantului, se opreşte lângă masa lor ca să-i întrebe dacă s-au simțit bine. Îi răspund că s-au simțit excelent, iar Hodges mai comandă un rând de cafele.

— Imediat, zice femeia. Azi arătați mult mai bine decât data trecută când ne-ați vizitat, domnule Hodges. Dacă nu vă deranjează că vă spun.

Pe Hodges nu-l deranjează. Pentru că se şi *simte* mai bine decât data trecută. Şi mai suplu decât ar putea justifica cele două sau trei kilograme pe care le-a slăbit.

După ce Elaine se îndepărtează de ei, iar ceştile le sunt din nou pline cu cafea, Janey se apleacă peste masă, privindu-l drept în ochi:

— Despre ce cale vorbeşti? Spune-ne.

Hodges se gândeşte la Donald Davis, care a mărturisit nu doar că şi-a ucis nevasta, ci şi alte cinci femei în diferite popasuri de pe marginea şoselelor din Midwest. În scurt timp chipeşul domn Davis va ajunge în închisoare, unde mai mult ca sigur îşi va petrece tot restul vieții.

Hodges a mai văzut cazuri dintr-astea.

Nu-i într-atât de naiv să-şi închipuie că toate crimele pot fi rezolvate, dar se întâmplă destul de des să iasă la lumină o probă (de pildă cadavrul unei anumite soții într-o anumită balastieră abandonată). Ca şi cum toate lucrurile ar fi rânduite de o forță incredibilă a universului, cu bune intenții, dar cu degete neîndemânatice, care încearcă în permanență să îndrepte răul. Detectivii însărcinați cu anchetarea unei

crime citesc rapoartele, interoghează martorii, vorbesc la telefon, studiază probele… şi aşteaptă ca forța asta să-şi facă treaba. Şi când şi-o face *(dacă* şi-o face) apare o cale nouă de anchetă. Iar calea asta cel mai adesea duce la criminal, la tipul de personaj pe care Domnul Mercedes îl numeşte *trufaş* în scrisoarea lui.

Hodges îi întreabă pe cei doi:

— Dar dacă Olivia Trelawney chiar a *auzit* fantome?

2

Când ies din restaurant şi ajung lângă jeepul vechi, însă în perfectă stare de funcționare, primit de Jerome de la părinți când a împlinit şaptesprezece ani, el îi spune lui Janey că se bucură nespus că a cunoscut-o şi o sărută pe obraz. Janey pare surprinsă, dar plăcut impresionată.

Jerome se întoarce la Hodges.

— Eşti pregătit, Bill? Mai ai nevoie de ceva pentru mâine?

— N-am nevoie decât să afli tu cât mai multe despre chestia aia despre care am vorbit, ca să ştii ce să cauți atunci când vom verifica computerul Oliviei.

— Totul e sub control.

— Bine. Nu uita să-ți saluți părinții din partea mea.

Jerome rânjeşte.

— Uite cum facem: îi transmit salutările tale lui tata. Cât despre mama…

Şi Tyrone Feelgood Delight îşi face o scurtă, dar savuroasă, apariție:

— O să-i dau ocol-ocol-ocol la conița aia fo' săptămână, două.

Hodges ridică din sprâncene.

— Te-ai certat cu maică-ta? Nu-ți prea stă în fire.

— Nu m-am certat deloc, doar că-i cam morocănoasă. Şi o înțeleg foarte bine.

Tânărul râde înfundat.

— Despre ce vorbeşti?

— Of, omule! Joi seară e un concert la CCAM. O trupă de tembeli de-şi zic 'Round Here. Numai că a dat benga şi în

Barb, şi în Hilda, prietena ei, şi încă în vreo două fetiţe care urlă că vor să se ducă să-i vadă, deşi o porcărie de muzică mai dulceagă eu n-am mai auzit.

— Câţi ani are sora ta? îl întreabă Janey.

— Nouă. Merge pe zece.

— La vârsta asta e normal să-i placă muzica dulceagă. Crede-mă, pentru că şi eu la unsprezece ani eram realmente înnebunită după Bay City Rollers.

Jerome pare complet nedumerit, iar ea izbucneşte în râs.

— Ţi-ai pierde de tot respectul pentru mine dacă ai şti despre cine vorbesc.

— Mă rog. Şi niciuna din puştoaice n-a mai fost la vreun spectacol live, pricepeţi? Adică altul decât *Barney şi prietenii* sau *Sesame Street pe gheaţă* sau tot o chestie din asta cu marionete. Aşa că au început să se roage şi să bâzâie şi să tot piseze la cap pe toată lumea – chiar şi pe *mine* – şi, în cele din urmă, mamele au ţinut o şedinţă de urgenţă şi au hotărât să le permită fetelor să meargă chiar dacă a doua zi trebuie să se ducă la şcoală, pentru că spectacolul începe devreme; singura condiţie pusă a fost ca una dintre *ele* să le însoţească. Au tras la sorţi şi mama a pierdut.

Clatină din cap. Pe chip i s-a aşternut o expresie gravă, dar în ochi i s-a aprins un licăr şugubăţ.

— Ia închipuiţi-vă scena: mama mea, cea mai serioasă femeie pe care o cunosc, la un concert live, înconjurată de trei sau patru mii de fete cu vârste între opt şi paişpe ani şi care chiăie de nu-ţi mai auzi nici gândurile, darămite muzica aia leşinată. Mai trebuie să vă explic de ce fac tot posibilul să mă feresc din calea ei?

— Sper să se distreze totuşi, spune Janey. Probabil că nu de mult şi ea a chiărăit la concertele lui Marvin Gaye sau Al Green.

Jerome sare în jeep, le mai face o dată cu mâna şi iese din parcare spre Lowbriar, lăsându-i pe Hodges şi Janey lângă Toyota fostului detectiv, în noaptea cu miros de vară. Luna în primul ei pătrar se înălţase deasupra pasajului care desparte Lowtown de partea mai prosperă a oraşului.

— E băiat bun, comentează Janey. Ai noroc că-ţi este

prieten.

— Mda, zice Hodges. Chiar am.

Îi ia pălăria de pe cap şi o probează, înclinând-o provocator pe o parte.

— Ce urmează, domnule detectiv? Mergem la tine?

— Vrei să spui ce sper eu că vrei să spui?

— Nu vreau să dorm singură.

Se ridică pe vârfuri şi-i pune pălăria la loc.

— Iar dacă asta presupune să mă abandonez poftelor tale trupeşti, o voi face.

Hodges apasă butonul care descuie maşina şi zice:

— Să nu care cumva să se spună că nu am profitat de o domniță la ananghie.

— Nu eşti un gentilom, domnul meu. Slavă Domnului. Hai să mergem.

3

De data asta e şi mai bine pentru că au început să se cunoască. Iar neliniştea a fost înlocuită de dorință. După ce termină, Janey îşi pune o cămaşă de-a lui (atât de mare îi este încât îi atârnă până la genunchi şi sânii i se pierd în ea) şi începe să-i exploreze casa. Uşor îngrijorat, Hodges se ține după ea.

Când se întorc în dormitor ea dă verdictul:

— Deloc rău pentru un bârlog de burlac. Nu tu vase murdare în chiuvetă, nu tu păr în scurgerea de la cadă, nu tu filme porno aruncate vraişte pe televizor. Ba chiar am observat nişte legume proaspete în sertarul de la frigider, ceea ce-ți aduce puncte bonus.

— Nu m-am gândit că o să vină vreo femeie la mine, spune Hodges. Altă femeie în afară de fiica mea, vreau să zic. Deşi Allie nu m-a mai vizitat de vreo doi ani şi ținem legătura doar prin telefon şi e-mail.

— La divorț a luat partea fostei tale soții?

— Cred că da…

Hodges nu şi-a pus niciodată problema în termenii aceştia.

— … şi probabil că a avut dreptate să i-o ia.

— Poate eşti prea dur cu tine însuți.

Hodges soarbe din bere. Are un gust bunicel. Mai soarbe încă o dată şi îi vine o idee.

— Mătuşa Charlotte are numărul meu de telefon?

— Nici vorbă. Dar nu ăsta e motivul pentru care am vrut să vin aici şi să nu mă duc acasă, deşi aş minți dacă aş spune că nu mi-a trecut prin minte.

Îl priveşte cu gravitate.

— Vrei să vii la slujba de miercuri? Spune că da. Te rog. Am nevoie de un prieten lângă mine.

— Bineînțeles. Vin şi la priveghiul de marți.

Pare surprinsă, dar într-un mod plăcut.

— Asta-i mai presus de aşteptările mele.

Pentru Hodges nu e mai presus de nicio aşteptare. A reintrat complet în starea pe care o avea când era în poliție, iar participarea la funeraliile unei persoane implicate într-un caz de crimă – chiar dacă cu rol secundar – face parte din procedura standard de investigație. Nu prea crede că Domnul Mercedes îşi va face apariția la priveghi sau la slujba de miercuri, dar nici imposibil nu este. Hodges nu a văzut ziarul de azi, dar precis un reporter cu ceva minte la el a făcut legătura dintre doamna Wharton şi Olivia Trelawney, fiica ei care s-a sinucis după ce maşina i-a fost folosită la comiterea unei crime în masă. Asemenea corelație nu este cine ştie ce ştire, dar la fel se poate spune şi despre experiențele lui Lindsay Lohan cu drogurile şi alcoolul. Hodges crede totuşi că informația aceasta trebuie să fie strecurată pe undeva în articol.

— Vreau să vin, întăreşte el. Cum a rămas cu cenuşa?

— Individul de la pompele funebre îi zice *relicve.*

Şi iarăşi îşi încrețeşte nasul ca atunci când îşi bate joc de felul cum spune el *Mda.*

— Ce părere ai de chestia asta? Zici că mâine-poimâine ajunge biata mama exponat într-un muzeu. Şi, ca să-ți răspund, am sentimentul că nici mătuşa şi nici unchiul nu se vor arăta doritori să intre în posesia urnei cu cenuşa mamei.

— Nu, la fel cred şi eu. O să fie şi o masă?

Janey oftează.

— Da, la insistențele mătuşii. Deci, la zece e slujba, urmată de un prânz în vila din Sugar Heights. În vreme ce noi vom mânca gustările aduse de firma de catering şi vom povesti întâmplări cu Elizabeth Wharton, cei de la pompe funebre se vor ocupa de incinerare. Am să mă gândesc ce o să fac cu cenuşa de-abia după plecarea lor. Aşa că nici nu vor fi nevoiți să vadă urna.

— Bună idee.

— Mersi frumos. De prânz îmi e mie groază. Nu de doamna Greene şi de cele câteva prietene ale mamei, ci de *ei.* Îți dai seama că, dacă mătuşa Charlotte va dori să arate lumii cât de mult suferă ea, s-ar putea ca Holly să facă o cădere nervoasă. Ai să vii şi la prânz, da?

— Dacă mă laşi să văd ce-i sub cămaşa aia pe care o porți, am să fac tot ce vrei.

— În cazul acesta, să te ajut să mă deschei.

4

La câțiva kilometri depărtare de casa de pe Harper Road, unde Kermit William Hodges şi Janelle Patterson dorm îmbrățişați, Brady Hartsfield se află în centrul lui de comandă. Dar stă la masa de lucru, nu în fața computerelor. Şi nu face nimic.

Printre uneltele mici, bucățile de sârmă şi componentele de computere împrăştiate de-a valma este şi ziarul de luni, nedesfăcut din punga lui de plastic. L-a adus în casă atunci când s-a întors de la Discount Electronix, însă doar în virtutea obişnuinței. Nu-l interesează ştirile. Are alte lucruri la care să se gândească. Cum să i-o tragă polițistului. Cum să intre la concertul 'Round Here de la CCAM cu vesta lui sinucigaşă. Fireşte, dacă chiar are de gând să meargă până la capăt cu planul ăsta. Deocamdată i se pare că are foarte multe de făcut. O brazdă foarte lungă de săpat. Un munte foarte înalt de urcat. Un… o…

Dar nu-i mai vin în minte alte comparații. Sau metafore sunt astea?

Poate, îşi zice el cu amărăciune, aş face mai bine să mă omor chiar acum şi să termin o dată pentru totdeauna cu tot. Să scap de gândurile astea oribile. De instantaneele astea din iad.

De genul celei cu mama lui zvârcolindu-se pe canapea după ce mâncase carnea otrăvită pregătită pentru câinele familiei Robinson. Mama, cu ochii scoşi din orbite şi cu bluza de la pijama acoperită cu vomă – ei, cum ar sta poza asta în albumul de familie?

Trebuie să se gândească, însă în capul lui s-a dezlănțuit un uragan, unul de Categoria V, cum a fost Katrina, şi gândurile-i zboară în toate direcțiile.

Sacul lui vechi de dormit, de pe vremea când era la Cercetaşi, e aşternut pe podeaua pivniței, peste o saltea pneumatică pe care a găsit-o în garaj. Salteaua are o gaură prin care pierde aer. Brady presupune că va trebui s-o repare dacă intenționează să doarmă aici pe perioada asta scurtă de timp care i-a mai rămas de trăit. Unde *altundeva* să doarmă? Nu se poate hotărî să doarmă în camera lui de la etaj, nu atâta vreme cât mama zace moartă în camera de alături, probabil putrezind deja în aşternuturi. A dat drumul la aerul condiționat şi la setat pe funcția RECE MAX., dar nu-şi face iluzii că va fi de ajuns. Sau că va dura. Şi nici dormitul pe canapeaua din living nu e o opțiune. A curățat-o cât de bine a fost el în stare şi i-a întors pernele, dar tot miroase a vomă.

Nu, aici trebuie să doarmă, aici, în locul lui special. În centrul lui de comandă. Desigur că şi pivnița are propria-i poveste urâtă; aici a murit fratele lui mai mic. Numai că e un eufemism să zici că *a murit.* Şi s-a făcut cam târziu pentru eufemisme.

Brady îşi aduce aminte cum s-a folosit de numele lui Frankie când i-a trimis mesaje Oliviei Trelawney pe Umbrela Albastră a lui Debbie. Ca şi cum Frankie ar fi fost iarăşi viu. Însă când a murit vaca aia bogată, Frankie a murit şi el cu ea.

Din nou.

— Oricum nu am ținut niciodată la tine, zice el privind la piciorul scării.

Vocea îi sună ciudat de copilăroasă, subțire şi pițigăiată, dar Brady nu sesizează.

— Şi am fost nevoit s-o fac.

Ezită, apoi continuă:

— *Amândoi* am fost.

Îşi aduce aminte de mama şi de cât de frumoasă era pe vremea acea.

Pe vremea aceea de demult.

5

Deborah Ann Hartsfield a fost una din puținele foste majorete care, chiar după sarcină, au reuşit să-şi păstreze silueta din tinerețea când dansau şi țopăiau pe lângă liniile de tuşă la meciurile de vineri seara: înaltă, cu forme apetisante şi părul ca mierea. În primii ani ai căsniciei nu obişnuia să bea mai mult de un pahar cu vin la cină. De ce să-ți bei mințile dacă viața e mult mai frumoasă atunci când eşti treaz? Avea un soț, avea o casă în zona de nord a oraşului – nu tocmai un palat, dar cine poate spune că are aşa ceva la început de drum? – şi avea doi băieți.

Când mamei lor i-a murit soțul, Brady avea opt ani şi Frankie trei. Frankie era un copil urâțel şi puțin cam încet la minte. Brady, însă, era chipeş şi inteligent. Şi ce ştrengar era! Mama era topită după el, iar el o iubea la fel de mult. Îşi petreceau după-amiezile lungi de sâmbătă cuibăriți sub pătură pe canapea, uitându-se la filme vechi şi bând ciocolată caldă, în vreme ce Norm bricola în garaj, iar Frankie umbla de-a buşilea pe covor, jucându-se cu cuburile sau cu maşinuța de pompieri de care nu se dezlipea şi pe care o botezase Sammy.

Norm Hartsfield era instalator de linii electrice la compania statală de furnizare a energiei electrice. Câştiga bani frumoşi din urcatul pe stâlpii de înaltă tensiune, însă aspira la mai mult. Poate la planurile lui de viitor se gândea în ziua aceea nefericită, pe Route 51, în loc să fie atent la ce face, sau poate doar şi-a pierdut echilibrul şi, ca să nu cadă, s-a agățat de ce nu trebuie. Indiferent de cauză, rezultatul a fost unul

fatal. Colegul lui vorbea prin radio cu centrala, raportând că descoperiseră defecțiunea şi că aproape restabiliseră alimentarea cu energie, când a auzit o pârâitură puternică. Aceasta fusese provocată de cei douăzeci de mii de volți care treceau prin trupul lui Norm Hartsfield. Colegul a mai apucat doar să-l vadă pe Norm cum alunecă de pe platforma de lucru, ridicată la doisprezece metri deasupra solului, şi cade în gol, cu mâna stângă carbonizată şi cu mâneca de la uniformă în flăcări.

La fel ca majoritatea americanilor din clasa mijlocie şi soții Hartsfield erau dependenți de cardurile de credit, noua modă a sfârşitului de secol; şi nu aveau decât două mii de dolari în contul din bancă. Adică foarte puțin, dar polița de asigurare era bună, iar compania de electricitate a oferit suma de şaptezeci de mii în schimbul semnăturii lui Deborah Ann pe un document care o absolvea de orice vină în chestiunea morții lui Norm Hartsfield. Lui Deborah Ann i s-a părut că i-a venit din ceruri o căldare uriaşă, plină cu bani. A achitat integral ipoteca pentru casă şi şi-a cumpărat o maşină nouă. Nici nu i-a trecut prin cap că sunt anumite căldări care se umplu doar o singură dată în viață.

Era coafeză atunci când îl cunoscuse pe Norm, iar după moartea lui s-a întors la lucru. Cam după vreo şase luni de văduvie, a început să iasă cu un bărbat pe care îl cunoscuse la bancă – un simplu funcționar, i-a spus ea lui Brady, dar un tânăr cu *perspective.* L-a adus acasă. Individul i-a ciufulit părul lui Brady şi i-a zis *campionule.* I-a ciufulit părul lui Frankie şi i-a zis *micuțule campion.* Lui Brady nu i-a plăcut de el (avea dinții lungi ca vampirii din filmele de groază), dar nu şi-a arătat antipatia. Învățase deja să poarte un chip-zâmbitor şi să-şi țină sentimentele pentru el.

Într-o seară, înainte să plece la restaurant cu Deborah Ann, iubitul i-a spus lui Brady: „Mama ta e o persoană încântătoare, la fel ca tine." Brady a zâmbit şi a spus mulțumesc şi s-a rugat ca iubitul să aibă un accident de maşină şi să moară. Fireşte, să aibă accidentul doar atunci când nu va fi împreună cu mama. Iubitul cu colții de vampir nu avea niciun drept să-i ia locul tatălui său.

Locul acela îi aparținea lui Brady.

Frankie s-a înecat cu o felie de măr când la televizor se dădea filmul *Blues Brothers*. Filmul ar fi trebuit să fie o comedie. Brady nu pricepea ce e comic în el, dar mama şi Frankie se stricau de râs. Mama era veselă şi gătită elegant pentru că avea întâlnire cu iubitul. Curând urma să apară şi bona. Bona era o nehalită lacomă şi proastă care, imediat ce ieşea Deborah Ann pe uşă, se şi repezea la frigider să vadă ce-i bun acolo. Se apleca să scotocească pe toate rafturile şi stătea cu fundul ei umflat în sus.

Pe măsuța de cafea erau două castroane; unul cu popcorn, celălalt cu felii de măr cu scorțişoară pe deasupra. Într-o scenă din film, erau nişte oameni care cântau într-o biserică, iar unul din Frații Blues făcea tumbe pe tot intervalul dintre intrare şi altar. Frankie stătea pe jos şi râdea de tumbele făcute de Fratele Blues cel gras. Când a tras aer în piept ca să poată râde în continuare, i-a intrat în gât o bucățică de măr cu scorțişoară. Şi n-a mai râs. Ci a început să se zvârcolească, ținându-se cu mâinile de gât.

Mama lui Brady a țipat şi l-a luat în brațe. L-a strâns cu putere, încercând să-l facă să scuipe bucata de măr. Nu a reuşit. Frankie s-a făcut roşu la față. Mama i-a băgat mâna pe gât ca să scoată bucata de măr. N-a scos-o. Culoarea roşie a început să dispară de pe chipul lui Frankie.

— O-Doamne-Dumnezeule-Iisuse-Hristoase!!! a zbierat Deborah Ann şi s-a repezit la telefon.

A urlat la Brady în timp ce forma numărul.

— Nu sta acolo ca un dobitoc! Bate-l pe spate!

Lui Brady nu-i plăcea când cineva țipa la el, iar mama nu-i mai spusese niciodată „dobitoc”, dar s-a dus şi l-a bătut pe Frankie pe spate. L-a bătut *tare.* Bucata de măr tot nu a ieşit. Acum fața lui Frankie se făcea vânătă. Lui Brady i-a venit o idee. L-a apucat pe Frankie de glezne şi l-a ridicat cu capul în jos. Bucata de măr tot nu a ieşit.

— Termină cu prostiile, Frankie, i-a spus Brady.

Frankie a continuat să respire (dacă se poate spune aşa, pentru că scotea nişte şuierături superficiale şi hârâite) aproape până la sosirea ambulanței. Atunci s-a oprit.

Ambulanțierii au intrat în casă. Erau îmbrăcați cu uniforme negre, cu dungi galbene pe jachete. L-au trimis pe Brady la bucătărie ca să nu vadă ce-i fac fratelui său; de acolo a auzit-o pe mama țipând şi mai târziu a văzut pete de sânge pe covor.

Dar nicio bucată de măr.

După aceea, toată lumea, cu excepția lui Brady, a plecat cu ambulanța. Brady a stat pe canapea, a mâncat popcorn şi s-a uitat la televizor. Nu la *Blues Brothers,* care era o porcărie de film, doar cu cântece proaste şi urmăriri şi mai proaste. Pe alt canal a găsit un film despre un tip nebun care răpise nişte elevi din autobuzul care îi ducea la şcoală. Da, filmul ăsta era destul de palpitant.

Când a apărut vaca de bonă, Brady i-a spus:

— Frankie s-a înecat cu o felie de măr. E înghețată în frigider. Vanilie cu caramel. Mănâncă câtă vrei.

Şi poate, s-a gândit el, dacă o să mănânce prea multă înghețată, o să facă o criză de inimă şi atunci o să sune el la salvare.

Sau o s-o lase să zacă acolo, vacă proastă. Probabil că aşa ar fi mai bine. Şi s-ar uita la ea cum moare.

Deborah Ann s-a întors acasă de-abia pe la unsprezece noaptea. Bona cea cât o vacă îl trimisese pe Brady la culcare, dar el nu dormea şi a coborât la parter îmbrăcat în pijămăluță şi mama l-a strâns în brațe. Vaca de bonă a întrebat-o cum se simte Frankie. Vaca de bonă se prefăcea îngrijorată. Motivul pentru care Brady ştia că se prefăcea era acela că *el* nu era deloc îngrijorat. Şi dacă lui nu-i păsa, atunci de ce să-i pese vacii de bonă?

— O să se facă bine, a spus zâmbind Deborah Ann.

Apoi, după ce vaca de bonă a plecat, a început să plângă în hohote. Şi-a scos vinul din frigider, dar în loc să-şi toarne într-un pahar, a băut direct din sticlă.

— S-ar putea să nu se facă bine, i-a spus ea lui Brady, în timp ce-şi ştergea vinul scurs pe bărbie. E în comă. Ştii ce-i aia?

— Sigur. Am văzut în serialele cu doctori.

— Da, ai dreptate.

S-a aşezat într-un genunchi, ca să stea faţă în faţă cu el. Atât de aproape de el era – şi mirosea a parfumul cu care se dăduse pentru întâlnirea care nu a mai avut loc – că a simţit ceva în pântece. O senzaţie ciudată, însă plăcută. Se uita fix la praful albastru de pe pleoapele ei. Ciudat, dar plăcut.

— Nu a mai respirat destul de multă vreme înainte ca asistentul de pe ambulanţă să-i destupe gâtul. Doctorul de la spital a zis că şi dacă se va trezi din comă, s-ar putea să aibă leziuni pe creier.

Brady s-a gândit că Frankie avea şi aşa destule leziuni pe creier – la cât de cretin era şi cum târa pretutindeni după el maşina aia de pompieri –, dar nu a spus nimic. Mama purta o bluză prin care i se vedeau sfârcurile. Şi asta i-a dat o senzaţie ciudată în pântece.

— Dacă-ţi spun ceva, promiţi să nu mai zici nimănui? Nimănui şi niciodată?

Brady i-a promis. Se pricepea să păstreze secrete.

— S-ar putea să fie mai bine dacă ar *muri*. Pentru că nu ştiu ce o să ne facem dacă se trezeşte şi are ceva la cap.

Şi l-a strâns în braţe, iar părul ei i-a gâdilat obrazul şi parfumul ei i-a umplut nările.

A mai zis:

— Slavă Domnului că nu ai păţit tu asta, scumpetea mea. Slavă Domnului că tu eşti bine.

Brady a strâns-o şi el în braţe, apăsându-şi pieptul de sânii ei. Avea o erecţie.

Frankie s-a *trezit* şi, evident, avea leziuni cerebrale. Niciodată nu fusese el prea isteţ („Seamănă cu taică-su”, a comentat odată Deborah Ann), dar, în comparaţie cu felul cum era acum, se putea spune că fusese un geniu în zilele acelea de dinainte de felia de măr. Învăţase târziu să folosească toaleta, cam pe la trei ani şi jumătate, iar acum a început să poarte iarăşi scutece. Vocabularul i se redusese la vreo zece cuvinte. În loc să meargă normal, se fâţâia prin casă trăgându-şi un picior. Uneori se întâmpla să cadă brusc într-un somn foarte profund, dar numai în timpul zilei. Noaptea avea obiceiul să rătăcească dintr-o cameră în alta; însă îşi dădea jos pamperşii înainte de aceste expediţii

nocturne. Uneori se cățăra în pat cu mama lui. Mai adesea se culca lângă Brady, care se trezea şi-şi găsea aşternuturile îmbibate cu pipi şi pe Frankie privindu-l cu adorație cretină şi sinistră.

Frankie trebuia să meargă regulat la doctor. Respirația nu i-a mai fost normală. În cele mai fericite situații suna ca un hârâit jilav, iar în cele mai rele şi mai frecvente, atunci când era răcit, suna ca o horcăială răguşită. Nu mai era în stare să înghită nimic solid, aşa că mâncarea lui era pasată în blender. Mânca urcat într-un scaun înalt, de bebeluşi. Băutul din pahar era exclus, aşa că a revenit la biberon.

Iubitul de la bancă dispăruse de mult şi n-a rezistat nici vaca de bonă. A zis că-i pare rău, dar pur şi simplu nu se descurcă cu Frankie în halul în care este. O perioadă, Deborah Ann a avut angajată o infirmieră cu normă întreagă, dar la un moment dat norma întreagă a infirmierei a devenit mai mare decât leafa ei, aşa că a concediat infirmiera şi şi-a dat demisia de la salonul de coafură. Acum trăiau exclusiv din economii. A început să bea mai mult. A trecut de la vin la vodcă, pe care o numea *vopsea rapidă pentru viața roz.* Brady obişnuia să bea pepsi atunci când stătea cu ea pe canapea. Şi amândoi îl urmăreau pe Frankie cum se târa de-a buşilea pe covor, într-o mână cu maşinuța de pompieri şi în cealaltă cu biberonul albastru, umplut tot cu pepsi.

— Se micşorează la fel cum se topesc calotele polare, obişnuia să spună Deborah Ann, iar Brady nu mai avea nevoie să o întrebe *ce* se micşorează. Şi când o să se termine, o să ajungem pe drumuri.

S-a dus la un avocat. (Avocatul avea biroul în acelaşi complex comercial în parcarea căruia, peste ani, Brady îi va da un bobârnac cam puternic în gât unui blegoman enervant.) Consultația a costat o sută de dolari. L-a luat pe Brady cu ea. Pe avocat îl chema Greensmith. Purta un costum ieftin şi arunca priviri furişate spre sânii lui Deborah Ann.

— Vă explic eu ce s-a întâmplat, i-a zis avocatul. Am mai văzut din astea. Când s-a înecat cu bucățica aia de măr, i-a mai rămas puțin loc pe trahee pe unde să treacă aerul. Pur şi

simplu nu trebuia să-i vârâți mâna pe gât.

— Dar eu încercam să scot mărul! s-a indignat Deborah Ann.

— Sunt convins. Orice mamă ar fi procedat exact la fel. Însă în loc s-o scoateți, ați împins bucățica şi mai adânc şi i-ați blocat traheea cu totul. Dacă treaba asta ar fi făcut-o asistentul de pe ambulanță, da, atunci ați fi avut un caz. În valoare de câteva sute de mii. Minimum. Poate chiar un milion jumate. Am mai văzut din astea. Dar dumneavoastră ați fost de vină. Şi le-ați şi spus ce ați făcut. Le-ați spus, nu-i aşa?

Deborah Ann a recunoscut că aşa a fost.

— L-au intubat?

Deborah Ann a spus că l-au intubat.

— Foarte bine. *Acesta* este cazul dumneavoastră. Când l-au intubat, au împins mai adânc bucata aia de măr.

S-a sprijinit de spătarul scaunului, şi-a răsfirat degetele pe piepții cam îngălbeniți ai cămăşii foste albe şi a mai aruncat pe sub sprâncene o privire către sânii lui Deborah Ann, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-i ieşiseră din sutien şi plecaseră spre alte zări.

— În consecință, leziunile cerebrale.

— Deci îmi acceptați cazul?

— Cu multă plăcere, dacă aveți de unde să mă plătiți vreme de cinci ani cât vom fi târâți prin tribunale. Pentru că spitalul şi asigurătorii lui se vor lupta din răsputeri. Am mai văzut din astea.

— Cât?

Greensmith a spus o sumă. Deborah Ann l-a luat pe Brady de mână şi a ieşit din birou. S-au urcat în Honda ei (nouă, la momentul respectiv) şi ea a plâns. Când a isprăvit, i-a zis să asculte la radio pentru că ea mai are o treabă de făcut. Brady ştia care era treaba aceea: achiziționarea unei sticle cu vopsea rapidă pentru viața roz.

De-a lungul anilor care au urmat, ea a retrăit iar şi iar întâlnirea cu Greensmith, încheind mereu cu aceeaşi concluzie amară: „Am plătit o sută de dolari, deşi nu-mi dădea mâna, unui avocat cu costumul luat de la second-

hand, doar ca să aflu că nu-mi dădea mâna să mă lupt prin tribunale cu marile firme de asigurări şi să primesc ce mi se cuvine de drept."

Anul care a urmat a fost lung cât cinci. În casă era un monstru care seca viaţa din ei, iar numele monstrului era Frankie. Uneori, când răsturna câte ceva sau o trezea din somn, Deborah Ann îl bătea la fund. Odată s-a enervat foarte tare şi i-a dat un pumn în cap, trimiţându-l la podea, unde a început să aibă convulsii, iar ochii i s-au dat peste cap. L-a ridicat imediat şi l-a ţinut în braţe şi a plâns şi a zis că-i pare rău, dar cât să mai poată îndura o femeie.

Se ducea să lucreze la salonul Hair Today ori de câte ori era chemată să ţină locul vreunei coafeze. În ocazii din acestea, dădea telefon la şcoala lui Brady ca să anunţe că băiatul e bolnav şi nu poate veni la cursuri, pentru ca el să poată avea grijă de fratele lui. Uneori Brady îl prindea pe Frankie cu mâna pe lucruri pe care nu avea voie să le atingă (sau lucruri care-i aparţineau lui Brady, cum ar fi, de pildă, consola lui de jocuri Atari Arcade) şi atunci îl lovea pe Frankie peste mâini până când Frankie începea să plângă. Când urletele începeau, Brady îşi aducea aminte că nu era vina lui Frankie, că Frankie avea leziuni cerebrale din cauza afurisitei, nu *blestematei* felii de măr; şi îl copleşea un amestec de vină, furie şi tristeţe. Îl lua atunci pe Frankie pe genunchi şi îi spunea cât de rău îi pare, dar cât să mai poată îndura un bărbat. Pentru că el *era* bărbat. Mama i-a zis aşa: el era bărbatul din casă. A început să se priceapă la schimbatul pamperşilor lui Frankie, dar atunci când în ei găsea treaba mare (nu, *căcat* găsea, nu treaba mare, *căcat)* îl ciupea uneori pe Frankie de picioare şi ţipa la el să stea cuminte, al dracului să fii tu, stai cuminte. Chiar dacă Frankie *stătea* cuminte. Stătea cuminte, întins pe spate, cu Sammy, Maşina de Pompieri strânsă la piept şi privind fix tavanul cu ochii lui mari şi cretini.

Anul acela a fost plin de „uneori".

Uneori îl iubea pe Frankie şi îl săruta.

Uneori îl scutura şi-i spunea: „E numai vina ta, o să ajungem pe drumuri şi e numai şi numai vina ta."

Uneori, când îl culca pe Frankie după o zi petrecută la salonul de coafură, Deborah Ann observa vânătăile de pe mâinile şi picioarele băiatului. Odată a văzut şi nişte semne pe gâtul lui, în afară de cicatricea de la traheotomia făcută de asistentul de pe ambulanță. Nu a vorbit niciodată despre ele.

Uneori Brady îl iubea pe Frankie. Uneori îl detesta. De obicei îl iubea şi îl detesta în acelaşi timp, iar asta îi dădea dureri cumplite de cap.

Uneori (îndeosebi când era beată), Deborah Ann îşi blestema viața năpăstuită. „Nu am dreptul să primesc ajutor de la municipalitate şi nici de la stat şi nici de la afurisitul ăla de guvern federal. De ce? Pentru că încă mai avem bani din asigurare şi compensație, de-aia. Dar îi pasă cuiva că toți banii ăştia se duc şi nu intră nimic în locul lor? Nu. Şi când n-o să mai avem niciun ban şi o să locuim într-un adăpost pentru săraci pe Lowbriar Avenue, abia *atunci o* să ne calificăm pentru ajutor social. Ei, cât de *tare* e chestia asta?"

Uneori Brady se uita la Frankie şi gândea: „Îmi stai în *drum.* Îmi stai în *drum,* Frankie, nenorocitule, împuțitule, cretinule, îmi stai în *druuum!!!"*

Uneori – deseori – Brady era supărat pe toată lumea asta de căcat. Dacă există un Dumnezeu, aşa cum ziceau tipii ăia duminica la televizor, de ce nu-l lua El pe Frankie în cer, pentru ca mama să poată lucra cu normă întreagă şi să nu fie aruncați în stradă? Sau să ajungă în adăpostul de pe Lowbriar Avenue, unde mama zicea că nu-s decât ciori împuțite şi drogate şi înarmate? Dacă există un Dumnezeu, de ce l-a lăsat El pe Frankie să se înece cu afurisita aia de felie de măr? Şi după aia, de ce l-a mai lăsat să se trezească defect la creier? Că asta a fost şi mai rău, în pizda mă-sii. Nu există niciun Dumnezeu. Nu era nevoie decât să-l vezi pe Frankie cum umblă de-a buşilea, cu tâmpenia aia de Sammy într-o mână; şi cum se ridică şi şchiopătează ținându-se de mobilă; şi cum nu poate să stea prea mult în două picioare şi începe iar să meargă în patru labe; şi atunci înțelegeai că doar ideea existenței unui Dumnezeu grijuliu era de-a dreptul ridicolă.

În cele din urmă Frankie a murit. S-a întâmplat foarte

repede. Într-un fel a semănat cu chestia aia de la Complexul Municipal, când a intrat cu maşina în mulțime. Nu a fost nicio premeditare. Nu a fost decât gândul că trebuia făcut ceva. Ce s-a întâmplat poate fi considerat accident. Sau destin. Brady nu crede în Dumnezeu, dar crede în destin. Şi uneori bărbatul casei trebuie să fie el mâna dreaptă a destinului.

Mama făcea clătite pentru cină. Frankie se juca cu Sammy. Uşa de la pivniță era deschisă pentru că Deborah Ann cumpărase de la una din prăvăliile pentru faliți două pachete cu hârtie igienică ieftină şi de proastă calitate şi acolo o depozitau. Trebuiau duse suluri noi în cele două băi. Aşa că i-a cerut lui Brady să aducă hârtia de jos. Pentru că a avut mâinile ocupate, a lăsat deschisă uşa de la pivniță. S-a gândit că o va închide mama, dar a găsit-o la fel cum a lăsat-o atunci când a coborât din băile de la etaj. Frankie îl împingea pe Sammy pe linoleum şi făcea *rr-rr, rr-rrr.* Avea pantaloni roşii, umflați la fund din cauza pampersului triplu. Jucându-se aşa, se apropia de uşa deschisă a pivniței şi de scara abruptă de dincolo de ea, însă Deborah Ann tot nu dădea vreun semn că ar vrea să o închidă. Şi nici nu i-a cerut lui Brady, care acum punea masa, să o închidă el.

— *Rr-rr,* făcea Frankie. *Rr-rrr.*

A împins maşinuța de pompieri. Sammy a ajuns până la uşa de la pivniță, s-a lovit de prag şi s-a oprit acolo.

Deborah Ann a plecat de lângă aragaz. S-a dus la uşa dinspre pivniță. Brady şi-a imaginat că se va apleca şi-i va da înapoi maşinuța lui Frankie. Dar nu a făcut asta. Ci a lovit-o cu piciorul. Maşinuța de pompieri s-a rostogolit zornăind pe trepte până jos.

— Vai! a zis ea. Sammy buf rău de tot.

Vocea ei nu avea nicio intonație.

Brady s-a apropiat şi el. Era interesant ce se petrecea acolo.

— De ce ai făcut asta, Mami?

Deborah Ann şi-a pus mâinile în şold; încă mai avea spatula în una dintre ele. Şi i-a spus:

— Pentru că m-am săturat să-l aud.

Frankie a căscat gura şi a început să orăcăie.

— Termină, Frankie, i-a zis Brady, dar Frankie nu voia să termine.

Ce voia Frankie să facă era să se târască mai aproape de pragul uşii şi să se uite în pivnița întunecată.

Cu aceeaşi voce moartă, Deborah Ann i-a spus:

— Aprinde lumina, Brady. Ca să şi-l vadă pe Sammy.

Brady a aprins lumina şi s-a uitat şi el în jos, peste fratele lui care nu se oprise din orăcăială.

— Mda, a zis el. Uite-l acolo. Chiar la piciorul scării. Îl vezi, Frankie?

Tot orăcăind, Frankie s-a apropiat mai mult de prag. S-a uitat în jos. Brady s-a uitat la mama lui. Deborah Ann Hartsfield a dat aproape imperceptibil din cap, aproape insesizabil a fost gestul ei. Brady nu a stat pe gânduri. Pur şi simplu a întins piciorul şi a lovit dosul umflat de pamperşi al lui Frankie şi, hopa, ia te uite cum cade Frankie, cu tumbe peste tumbe peste tumbe care mai de care mai caraghioase, care i-au amintit lui Brady de scălâmbăielile făcute în biserică de Fratele Blues cel gras. La prima tumbă Frankie încă mai orăcăia, dar la a doua capul i s-a izbit de muchia treptei şi orăcăiala a încetat pe dată, ca şi cum Frankie ar fi fost un radio şi cineva l-ar fi închis brusc. Oribil, dar şi comic. Şi a continuat să cadă, din treaptă în treaptă, cu picioarele răşchirându-i-se care încotro. Când scara s-a terminat, a căzut direct în cap pe duşumeaua pivniței.

— Vai de mine, a căzut Frankie! a țipat Deborah Ann.

A aruncat spatula din mână şi s-a repezit pe scară. Brady a coborât după ea.

Până şi Brady şi-a putut da seama că Frankie îşi rupsese gâtul, pentru că era dat mult pe spate, într-o poziție nefirească cu restul trupului. Cu toate acestea Frankie încă trăia. Încă mai respira hârâit şi superficial. Din nas îi curgea sânge. Mai mult sânge îi curgea dintr-o tâmplă. Doar ochii i se mişcau înnebuniți în toate direcțiile. Atât. Bietul Frankie. Brady a început să plângă. Şi mama plângea.

— Ce ne facem? a întrebat-o Brady. Ce ne facem, Mami?

— Du-te sus şi adu-mi o pernă de pe canapea.

Aşa a făcut. Când a coborât iar în pivniță, a văzut că Sammy, Maşina de Pompieri, era acum pe pieptul lui Frankie.

— Am încercat să i-o pun în mână, dar nu poate s-o țină, a spus Deborah Ann.

— Mda, a zis Brady. Probabil că-i paralizat. Bietul Frankie.

Frankie s-a uitat mai întâi la mamă, apoi la frate.

— Brady, a spus el.

— O să-ți treacă, Frankie, i-a zis Brady şi a întins perna spre mama.

Deborah Ann a luat-o şi a pus-o peste fața lui Frankie. N-a durat mult. După aceea l-a trimis pe Brady să ducă perna înapoi şi să-i aducă o cârpă udă.

— Închide şi aragazul, i-a mai cerut ea. S-au ars clătitele. Se simte de aici.

L-a curățat pe Frankie de sângele de pe obraji. Lui Brady gesturile ei i s-au părut foarte duioase şi materne. De-abia ani mai târziu a înțeles că ea curățase de fapt de pe chipul lui şi toate fibrele de la stofa pernei.

Când Frankie a fost curat (cu toate că mai avea sânge în păr), Brady şi mama s-au aşezat pe treptele pivniței şi l-au privit. Deborah Ann îl ținea pe Brady de umeri.

— Ar trebui să sun la urgențe, a spus ea.

— Bine.

— Frankie l-a împins prea tare pe Sammy şi Sammy a căzut în pivniță. După aia a vrut să se ducă după el, dar s-a dezechilibrat. Eu eram la bucătărie şi făceam clătite, iar tu puneai hârtia igienică în băile de la etaj. Tu nu ai văzut nimic. Când ai coborât în pivniță, era deja mort.

— Bine.

— Repetă şi tu.

Brady a repetat. La şcoală avea numai zece şi se pricepea să memoreze lecțiile.

— Indiferent ce vei fi întrebat, să nu spui altceva decât ce te-am învățat eu acum. Să nu adaugi nimic, să nu schimbi nimic.

— Bine. Dar pot să spun că tu ai plâns?

Ea i-a zâmbit. L-a sărutat pe frunte şi pe obraz. Apoi l-a

sărutat pe gură.

— Da, scumpetea mea, asta poți să spui.

— Şi de-acum încolo o să ne fie mai bine?

— Da, i-a răspuns ea fără pic de îndoială în voce. De acum încolo o să ne fie bine.

Şi a avut dreptate. Li s-au pus doar câteva întrebări referitoare la accident, deloc dificile. A urmat înmormântarea. Înmormântarea a fost destul de drăguță. Frankie era îmbrăcat într-un costum şi culcat într-un sicriu de dimensiunea lui. Nu părea câtuşi de puțin cu creierul deteriorat, părea doar cufundat într-un somn adânc. Înainte să fie închis sicriul, Brady a sărutat obrazul fratelui său şi i l-a pus pe Sammy, Maşina de Pompieri, alături de el. Era suficient loc.

În noaptea aceea, Brady a avut prima din migrenele lui cu adevărat cumplite. A început să-şi imagineze că Frankie se ascundea sub patul lui, iar asta i-a agravat durerea de cap. S-a dus în dormitor la mama şi s-a culcat lângă ea. Nu i-a spus că s-a speriat la gândul că Frankie ar fi ascuns sub patul lui, ci doar că îi e teamă că-i va exploda capul, atât de rău îl doare. Ea l-a strâns în brațe şi l-a sărutat şi el s-a lipit strâns-strâns de ea. I-a plăcut să se lipească de ea. Aşa îl durea mai puțin capul. Au dormit împreună, iar a doua zi au fost doar ei doi singuri şi viața a fost mai bună. Deborah Ann şi-a primit înapoi vechea slujbă de la salonul de coafură, dar nu şi-a mai făcut niciun iubit. Spunea că Brady este singurul iubit de care are nevoie. Nu au vorbit niciodată despre accidentul lui Frankie, deşi Brady îl visa uneori. Nu ştia dacă mama are sau nu şi ea vise din acelea, dar ştia că bea multă vodcă, atât de multă că a ajuns în cele din urmă să-şi piardă iarăşi locul de muncă. Dar nu a fost o catastrofă, pentru că el se făcuse destul de mare ca să poată lucra. Nu-i părea rău că nu se va duce la colegiu.

Colegiul este pentru cei care nu ştiu că sunt deştepți.

6

Brady se trezeşte din reveria aceasta, profundă ca o

hipnoză, şi vede că s-a umplut pe pantaloni de bucățele de plastic. În primul moment nu-şi dă seama de unde provin. Apoi se uită la ziarul de pe masa lui de lucru şi pricepe că, în vreme ce se gândea la Frankie, a fărâmițat cu degetele punga din plastic în care se aflase acesta.

Le adună şi le aruncă la coşul de gunoi, apoi ia ziarul şi se uită neatent peste titluri. Încă mai curge petrol în Golful Mexic, iar şefii de la British Petroleum urlă cât îi ține gura că ei fac tot ce le stă în putere ca să pună capăt crizei, dar opinia publică îi tratează cu ostilitate. Nidal Hasan, psihiatrul ăla bolnav la cap care a deschis focul în baza militară Fort Hood din Texas, va fi acuzat într-o zi sau două. (Ar fi trebuit să ai un Mercedes, Nidal-drăgălaşule, îi zice Brady.) Paul McCartney, fostul Beatles, căruia mama lui Brady îi zicea „Ochi de prepelicar bătrân", va primi o medalie în cadrul unei ceremonii la Casa Albă. Oare cum se face, se întreabă Brady uneori, că oamenii cu foarte puțin talent primesc întotdeauna foarte mult de la viață? Altă dovadă că lumea e întoarsă cu curul în sus.

Brady se hotărăşte să-şi ia ziarul cu el la bucătărie şi să citească acolo pagina politică. Articolele alea, plus o capsulă de melatonină, îi vor face cu siguranță somn. La jumătatea scării, desface ziarul ca să vadă ce-i pe pagina a doua şi încremeneşte. Acolo sunt două fotografii alăturate. Una este a Oliviei Trelawney. Femeia din cealaltă poză e mult mai bătrână, dar asemănarea dintre ele este evidentă. Mai ales buzele alea subțiri de scorpie sunt identice.

A DECEDAT MAMA OLIVIEI TRELAWNEY, sună titlul. Şi dedesubt: *A acuzat „Tratamentul incorect" la care a fost supusă fiica sa. A pretins că articolele din presă „I-au distrus viața".*

Urmează un spanac de două paragrafe, în realitate doar un pretext pentru reluarea tragediei de anul trecut (Dacă ni se pare normal să folosim cuvântul „tragedie", îşi spune Brady cu ipocrizie) pe primele pagini ale unui ziar care şi aşa moare încet şi trist, sufocat de presa online. Cititorii sunt trimişi la necrologul de la pagina douăzeci şi şase, iar Brady, ajuns acum la masa din bucătărie, nu ştie cum să dea paginile mai

repede până acolo. Într-o singură clipă s-a risipit tot norul greu de tristețe uluită care l-a învăluit de la moartea mamei. Mintea îi zbârnâie, ideile vin şi pleacă şi vin iar, îmbinându-se cu rapiditate, aidoma pieselor dintr-un puzzle. E obişnuit cu starea asta şi ştie că va continua aşa până când toate ideile îşi vor găsi locul şi o imagine clară îi va apărea în minte.

ELIZABETH SIROIS WHARTON, în vârstă de 87 de ani, s-a stins din viață la data de 29 mai 2010, la Spitalul Warsaw County Memorial. Fiică a lui Marcel şi Catherine Sirois, ea s-a născut pe 19 ianuarie 1923. A lăsat în urma ei un frate, Henry Sirois, o soră, Charlotte Gibney, o nepoată, Holly Gibney, şi pe fiica ei, Janelle Patterson. Îşi pierduse soțul, Alvin Wharton, şi fiica mult iubită, Olivia. Priveghiul cu rudele şi prietenii apropiați se va ține marți, 1 iunie, între orele 10 a.m. şi 1 p.m., la Casa Funerară Soames, şi va fi urmat de o slujbă comemorativă, miercuri, 2 iunie, la ora 10 a.m., tot în incinta Casei Funerare Soames. După slujbă, membrii familiei şi prietenii apropiați vor participa la un prânz restrâns în vila de pe Lilac Drive, numărul 729, Sugar Heights. Familia sugerează ca, în loc de flori, să se facă donații în contul Crucii Roşii Americane sau al Armatei Salvării, instituțiile caritabile pe care le îndrăgea doamna Wharton.

Brady citeşte cu multă atenție întregul articol, formulându-şi în minte câteva întrebări. Oare la priveghi va lua parte şi umflatul de fost polițist? Sau la slujba comemorativă de miercuri? La prânzul de după aceea? Brady e în stare să jure că va fi prezent la toate trei. Căutându-l pe trufaş. Căutându-l *pe el*. Pentru că asta fac polițiştii.

Îşi aduce aminte de ultimul mesaj pe care i l-a trimis lui Hodges, bunului şi dragului de Det. Pens. Acum zâmbeşte şi spune cu voce tare:

— Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag.

— Ai grijă să nu te vadă, spune Deborah Ann Hartsfield.

Ştie că mama nu e aici, dar aproape că o vede cum stă vizavi de el la masă, îmbrăcată cu o fustă strâmtă din stofă neagră şi bluza albastră care îi place lui cel mai mult, cea atât de subțire că-i poți întrezări sutienul prin ea.

— Pentru că o să se uite după tine.

— Ştiu, zice Brady. Nu-ți face griji.

— Dar bineînțeles că îmi fac, spune mama. E normal să-mi fac. Tu eşti scumpetea mea de băiat.

Brady se întoarce în pivniță şi se bagă în sacul de dormit. Salteaua găurită strănută prelung. Ultimul lucru pe care îl mai face înainte de a stinge luminile tot prin comandă vocală este să-şi seteze alarma de la iPhone să-l scoale la şase şi jumătate. Mâine va fi o zi plină.

În afară de luminițele roşii ale ledurilor de la computerele stinse, centrul de comandă din pivniță este cufundat în beznă. Mama îi vorbeşte de sub scară.

— Te aştept, scumpetea mea, dar vezi să nu mă faci să aştept prea mult.

— Am să vin curând, Mami.

Brady închide ochii. Zâmbeşte. După două minute începe să sforăie.

7

În dimineața următoare, Janey iese din dormitor abia pe la opt şi ceva. Şi-a îmbrăcat taiorul pe care îl purtase cu o zi în urmă. Hodges, tot în boxeri, vorbeşte la telefon. Îi face un semn din degete, gest care înseamnă şi *bună dimineața* şi *aşteaptă puțin.*

— Nu-i mare lucru, spune el în receptor, doar una din curiozitățile alea care nu-ți dau pace. Ți-aş fi recunoscător dacă ai verifica.

Ascultă ce i se spune. Apoi:

— Nu, nu vreau să-l deranjez pe Pete cu asta şi să nu-l deranjezi nici tu. E până peste cap cu cazul Donald Davis.

Ascultă iar. Janey se aşază pe brațul canapelei, arată spre ceasul de la mână şi spune din vârful buzelor: *Priveghiul!* Hodges dă din cap.

— Da, aşa, spune el în receptor. Să zicem între vara lui 2007 şi primăvara lui 2009. În centru, în zona cu Lake Avenue, unde-s toate casele alea de fiţe.

Îi face cu ochiul lui Janey.

— Mulţam, Marlo, eşti o scumpă. Şi ai cuvântul meu că n-o să mă transform într-un „unchiaş", bine?

Ascultă, încuviinţând din cap.

— OK. Îhî. Trebuie să închid acum, dar transmite-le salutările mele lui Phil şi copiilor. Să luăm prânzul împreună într-una din zilele astea. *Bineînţeles* că fac eu cinste. Bine. Pa.

Închide.

— Trebuie să te îmbraci cât de repede poţi, îi spune Janey, şi să mă duci la apartament ca să-mi dau cu niţică sănătate pe faţă înainte să mergem la firma de pompe funebre. Poate că aş face bine să-mi schimb şi lenjeria. Cât de repede poţi să-ţi tragi pantalonii pe tine?

— Foarte repede. Şi n-ai nevoie de fard.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Spune-i chestia asta mătuşii Charlotte. E şefa mişcării de rezistenţă împotriva ridurilor. Haide, dă-i bătaie. Şi ia-ţi şi aparatul de ras. Ai să te bărbiereşti la mine.

Se uită din nou la ceas.

— De cinci ani nu m-am mai trezit atât de târziu.

Hodges porneşte spre dormitor ca să se îmbrace. Janey îl opreşte la uşă, îi întoarce capul spre ea, îi prinde obrajii în palme şi îl sărută pe gură.

— Sexul făcut cum trebuie e cel mai bun somnifer. Probabil că uitasem asta.

O ridică în braţe. Nu are nici cea mai vagă idee cât va dura povestea lor, dar, atâta vreme cât durează, are intenţia să se bucure din plin de ea.

— Şi vezi să-ţi pui pălăria, îl sfătuieşte ea, uitându-se în jos la el şi surâzându-i. Deşteaptă am fost când ţi-am luat-o. Pălăria aia te *reprezintă.*

8

Sunt mult prea fericiți să fie împreună şi mult prea grăbiți să ajungă la salonul de priveghi înaintea rudelor venite din iad, ca să mai fie COP. Dar chiar şi în stare de alertă maximă probabil că nu ar fi observat nimic care să le stârnească suspiciuni. În parcarea de la intersecția dintre Harper Road şi Hanover Street sunt deja peste douăzeci şi cinci de maşini, iar Subarul de culoarea noroiului care îi aparține lui Brady Hartsfield iese cel mai puțin în evidență. Şi-a ales în aşa fel locul încât să aibă în oglinda retrovizoare capătul străzii unde locuieşte umflatul de fost polițist. Dacă se duce la priveghiul babei, atunci va coborî strada şi va face la stânga pe Hanover.

Şi uite-l, la opt jumate trecute fix – chiar mai devreme decât se aştepta Brady, din moment ce priveghiul începe la zece şi casa funerară e cam la douăzeci de minute cu maşina de aici. Când Toyota detectivului face la stânga, Brady observă cu surprindere că umflatul nu e singur. Cu el în maşină se află o femeie şi, cu toate că Brady o zăreşte în fugă, ce vede îi este suficient ca s-o identifice pe sora Oliviei Trelawney. A lăsat în jos apărătoarea de soare şi se piaptănă în oglindă. Concluzia evidentă este că a petrecut noaptea în cotețul de burlac al umflatului de fost polițist.

Brady e şocat la culme. Ce, Doamne, iartă-mă, a căutat ea acolo? Hodges e *bătrân*, e *gras*, e *urât.* Doar n-o fi făcut sex cu el? Ideea asta e mai presus de orice imaginație. Apoi îşi aduce aminte cum îi vindeca mama cele mai rele dureri de cap şi înțelege, fără nicio tragere de inimă, că atunci când e vorba de sex, niciun fel de împerechere nu este mai presus de orice imaginație. Dar numai gândul că Hodges şi-o trage cu sora Oliviei Trelawney îl înfurie la culme (chiar dacă se poate argumenta că, în fond, tocmai datorită lui Brady însuşi au făcut cunoştință cei doi). Nu, nu, nu. Hodges trebuie să stea cuminte în fața televizorului şi să se gândească la sinucidere. Nu are nici măcar dreptul să se bucure de un borcan cu vaselină şi de plăcerea pe care i-o poate oferi mâna lui dreaptă, darămite de o blondă sexoasă.

Brady îşi spune: Probabil că ea s-a culcat în pat şi el pe canapea.

Măcar ideea asta e cât de cât logică şi îl face să se simtă mai bine. Probabil că Hodges ar putea să facă sex cu o blondă mişto, dacă ar dori asta... însă ar trebui să o plătească. Iar prostituata cu pricina precis că i-ar percepe şi un tarif pentru gabarit depăşit, îşi mai zice el, izbucnind în hohote de râs şi pornind motorul.

Înainte să iasă din parcare, deschide torpedoul, scoate de acolo Invenția Doi şi o pune pe scaunul de lângă el. Nu a mai folosit-o de anul trecut, dar are de gând să o folosească astăzi. Probabil nu în fața Casei Funerare, pentru că se îndoieşte că într-acolo se îndreaptă cei doi acum. E prea devreme. Brady crede că vor opri mai întâi la apartamentul de pe Lake Avenue. Şi nu-i nevoie să ajungă acolo înaintea lor. Totul este să fie acolo când vor ieşi din bloc. Ştie exact cum o să fie.

O să fie ca pe vremuri.

În centru, când se opreşte la un semafor, îl sună pe Tones Frobisher la Discount Electronix şi îl anunță că va lipsi astăzi de la serviciu. Probabil va lipsi toată săptămâna. Îşi strânge nările cu două degete, ca să pară că vorbeşte pe nas şi îl informează pe Tones că a făcut o gripă nasoală. Se gândeşte la concertul de joi seara al băieților de la 'Round Here la CCAM şi la vesta lui sinucigaşă şi îşi închipuie că ar adăuga: *Nici săptămâna viitoare n-am să vin. Dar n-o să mai fiu gripat, o să fiu doar mort.* Întrerupe legătura, aruncă telefonul pe scaun lângă Invenția Doi şi începe să râdă. Vede pe banda de alături o femeie, toată dichisită pentru la serviciu. Femeia se holbează la el uluită. Brady, care acum râde de îl doare burta şi i se preling lacrimile pe obraji şi mucii din nas, îi arată degetul.

9

— Cu prietena de la Arhivă vorbeai? îl întreabă Janey.

— Cu Marlo Everett, da. Ajunge foarte devreme la birou. Fostul meu partener, Pete Huntley, zicea că nici nu se duce

acasă şi de-aia e mereu acolo.

— Şi, mă rog, ce poveste i-ai spus?

— Că unul din vecinii mei a văzut un individ care încerca portierele maşinilor să vadă dacă sunt descuiate. Şi i-am zis că mi-am adus aminte că, acum vreo doi ani, în centru, a fost o adevărată epidemie de spargeri de maşini, iar făptaşul nu a fost niciodată prins.

— Aha. Şi care e chestia aia cu unchiaşul?

— Unchiaşii sunt poliţiştii care nu se pot împăca cu ideea că au ieşit la pensie. Şi o sună toată ziua pe Marlo, cerându-i să verifice numerele de înmatriculare de la maşinile care lor li se par dubioase din cine ştie ce motiv. Sau văd câte unul şi nu le place moaca lui şi fac pe poliţiştii cu el şi-i cer actele de identitate. Apoi o sună pe Marlo şi o roagă să-i verifice cazierul.

— Şi biata femeie nu se supără?

— O, se văicăreşte la greu, dar o face doar de formă. Nu cred că o deranjează atât de tare. Uite, acum câţiva ani, un moşulică, Kenny Shays îl chema, a anunţat un şase-cinci – ăsta-i un cod apărut după atentatele din 2001 şi înseamnă comportament suspect. Şi foarte bine a făcut, pentru că tipul pe care îl reţinuse, deşi nu era vreun terorist, era un fugar din Kansas care-şi omorâse întreaga familie în 1987.

— Uau. Şi a primit vreo medalie?

— Doar câteva felicitări şi bătăi pe umăr. Dar nici nu-şi dorea mai mult. A murit după vreo şase luni.

Cu ţeava de la pistol vârâtă în gură şi apăsând el pe trăgaci ca să nu i-o ia înainte cancerul de plămâni.

Se aude mobilul lui Hodges. Sunetul e înăbuşit, pentru că vine din torpedo. Janey îl scoate şi i-l dă cu un zâmbet uşor ironic.

— Ei, Marlo, ce repede te-ai mişcat. Ce-ai aflat?

Ascultă atent, dând din cap şi zicând îhî-îhî şi fiind totodată foarte atent la traficul aglomerat al dimineţii. Îi mulţumeşte şi închide. Vrea să o roage pe Janey să pună mobilul înapoi, dar ea scutură din cap.

— Pune-l în buzunar. Poate te mai sună cineva. Ştiu că ăsta-i un concept nou pentru tine, dar încearcă să te

obişnuieşti. Ce ai aflat?

— Cu începere din septembrie 2007, în centru au avut loc vreo zece spargeri de maşini. Marlo zice că se poate să fi fost mai multe, pentru că de obicei oamenii nu raportează asemenea spargeri decât dacă li s-a furat din maşină ceva de valoare. Ultima spargere a fost înregistrată în martie 2009, adică cu mai puțin de trei săptămâni înainte de Masacrul de la Complexul Municipal. Omul nostru a fost, Janey. I-am dat de urmă, iar asta înseamnă că suntem mai aproape de el.

— Foarte bine.

— Cred că o să-l găsim. Şi dacă va fi aşa, atunci avocatul tău va trebui să se ducă la secție şi să-l pună la curent pe Pete Huntley. O să facă el restul. Încă mai suntem de acord cu asta, da?

— Da. Dar până atunci este *al nostru.* Şi cu *asta* suntem de acord, da?

— Absolut.

Au ajuns pe Lake Avenue şi observă un loc liber de parcare chiar în fața blocului unde a stat regretata doamnă Wharton. Când e să ai noroc, atunci ai noroc până la capăt. Hodges dă cu spatele, întrebându-se de câte ori o fi parcat Olivia Trelawney exact în acelaşi loc.

Janey se uită îngrijorată la ceas, în vreme ce Hodges introduce monedele în aparatul de taxat.

— Liniştește-te, îi spune el. Avem suficient timp.

Ea se îndreaptă spre intrarea clădirii, iar Hodges apasă butonul ÎNCHIS de pe dispozitivul de telecomandă. Nici nu se gândeşte la ce face, căci Domnul Mercedes îi ocupă toate gândurile, dar obişnuința e obişnuință. Îşi pune cheile în buzunar şi se grăbeşte s-o prindă din urmă pe Janey ca să-i deschidă uşa.

M-am tâmpit la bătrânețe, îşi zice el.

Apoi: Ei, şi ce?

10

La cinci minute după aceea, un Subaru de culoarea noroiului intră pe Lake Avenue. Încetineşte când dă de

Toyota lui Hodges, apoi Brady semnalizează stânga şi intră în parcarea etajată de vizavi.

Sunt o mulțime de locuri libere pe primul şi al doilea nivel, dar nu-i sunt de niciun folos pentru că toate sunt pe interior. Găseşte ce caută abia la nivelul al treilea, care este aproape pustiu. Locul de parcare se află pe latura estică, cu vedere la Lake Avenue. Parchează, se dă jos, se apropie de parapetul din beton şi se uită vizavi, la Toyota lui Hodges. Estimează că distanța până acolo nu e mai mare de şaizeci de metri. Operațiunea va fi floare la ureche pentru Invenția Doi, pentru că nu e nimic care să blocheze semnalul.

Având destulă vreme la dispoziție, Brady se urcă iar în maşină, deschide iPad-ul şi caută informații despre Centrul de Cultură şi Artă din Midwest. Sala Mingo este cea mai spațioasă din toată clădirea. Mi se pare corect, îşi zice Brady, de vreme ce e singura sală din CCAM care scoate ceva profit. În timpul iernii aici cântă orchestra simfonică a oraşului. Şi se mai organizează şi spectacole de balet şi conferințe şi tot felul de băşini din astea artistice. Însă, din iunie şi până în august, sala Mingo este aproape exclusiv dedicată muzicii pop. Pe website se spune că, după trupa 'Round Here, aici se va desfăşura Cavalcada Estivală a Starurilor, în cadrul căreia vor concerta grupul Eagles, Sting, John Mellencamp, Alan Jackson, Paul Simon şi Bruce Springsteen. Ce bine, deşi cei care şi-au cumpărat deja abonamente la seria de concerte aveau să fie puțin cam dezamăgiți. Pentru că în vara asta nu se va ține decât un singur concert în sala Mingo, unul foarte scurt, care se va sfârşi cu hitul „Muriți, cretinilor!"

Website-ul zice că sala are o capacitate de patru mii cinci sute de locuri.

Mai zice şi că s-au epuizat toate biletele pentru concertul trupei 'Round Here.

Brady o sună pe Shirley Orton, de la fabrica de înghețată. Ținându-se iarăşi de nări, îi spune că ar fi bine să-l anunțe pe Rudy Stanhope că s-ar putea să fie nevoie de el spre sfârşitul săptămânii. Îi mai zice că el speră să poată veni joi sau vineri, dar mai bine să se asigure că are cine să-l înlocuiască. A făcut o gripă nasoală.

Cum era de aşteptat, cuvântul *gripă* o alarmează pe Shirley.

— Să nu îndrăzneşti să calci pe aici fără o adeverinţă de la doctorul tău care să ateste că nu eşti contagios. Nu se poate să vinzi înghețată copiilor dacă ai gripă.

— Nştiu, spune fonfăit Brady. Mpare nrău, Shirley, gred c-am luad-o de la mama. I-am zis ză ztea în bat.

Replica i se pare extrem de comică şi începe să mustăcească.

— Ai grijă de ti…

— Tre' ză înghid, spune Brady şi întrerupe legătura la timp, pentru ca Shirley să nu-i audă hohotele isterice de râs.

Da, i-a zis mamei să stea în pat. Şi da, mama avea gripă. Nu Gripă Porcină şi nici Gripă Aviară, ci o tulpină nouă ce poartă numele de Gripă Gopher. Brady urlă de râs şi loveşte cu pumnii în bordul de la Subaru. Loveşte cu atâta putere încât încep să-l doară mâinile, iar asta îl face să râdă şi mai tare.

Criza de isterie durează până îl apucă durerea de burtă şi are senzaţia că-i vine să vomite. Tocmai ce s-a mai liniştit puţin când vede cum se deschide uşa clădirii de vizavi.

Brady ia repede Invenţia Doi şi apasă comutatorul de pornire. Se aprinde un led galben. Ridică antena scurtă. Fără să mai râdă acum, coboară din maşină şi se furişează lângă parapetul din beton, având grijă să stea în umbra stâlpului de susţinere din apropiere. Îşi pune degetul mare pe comutator şi îndreaptă Invenţia Doi în jos – dar nu spre Toyota detectivului. O îndreaptă spre Hodges, care tocmai ce se caută prin buzunare. Blonda sexoasă e lângă el, îmbrăcată cu acelaşi costum de mai devreme, dar cu alţi pantofi şi altă poşetă.

Hodges scoate cheile.

Brady apasă comutatorul şi ledul galben se face verde. Farurile de la maşina lui Hodges clipesc. În aceeaşi fracţiune de secundă clipeşte şi ochiul verde de pe Invenţia Doi. A captat şi memorat codul PKE al Toyotei, exact la fel cum captase şi memorase codul de la Mercedesul doamnei Trelawney.

Aproape doi ani a folosit Brady Invenția Doi, cu ajutorul căreia a furat coduri PKE şi a descuiat maşini ca să caute în ele bani şi obiecte de valoare. Veniturile astfel obținute nu erau regulate, dar fiorii pe care îi simțea nu şi-au pierdut niciodată din intensitate. Când a descoperit cheia de rezervă în torpedoul de la Mercedesul doamnei Trelawney (într-o pungă din plastic, alături de cartea maşinii şi de talon), primul lui gând a fost să fure maşina şi să facă o plimbare prin oraş. Să o şi buşească nițel, uite aşa, doar de-al dracului. Poate chiar să-i taie tapiseria. Dar un anume instinct îi spusese să nu se atingă de nimic. Îi spusese că Mercedesul ar putea să aibă un rol mai important în viața lui. Aşa cum s-a şi demonstrat mai târziu.

Brady se urcă în Subaru şi pune Invenția Doi în torpedoul lui. Este extrem de mulțumit de câte a reuşit să realizeze în dimineața aceasta. Însă dimineața încă nu s-a încheiat. Hodges şi sora Oliviei se duc în vizită la Casa Funerară. Şi el are o vizită de făcut. CCAM probabil că s-a deschis deja şi el vrea să arunce un ochi pe acolo. Să vadă care sunt măsurile de securitate. Să descopere unde sunt montate camerele de supraveghere.

Brady îşi spune: Am să găsesc eu o modalitate să intru. Sunt pe val.

De asemenea, trebuie să între pe Internet şi să facă rost de un bilet la concertul de joi. Câtă treabă mai are! Multă, multă treabă!

Începe să fluiere.

11

La zece şi un sfert, Hodges şi Janey Patterson intră în salonul „Odihna Eternă” al Casei Funerare Soames. Sunt primii veniți, pentru că ea insistase să se grăbească. Jumătatea superioară a capacului de la sicriu este deschisă. Partea dinspre picioare este îmbrăcată în mătase albastră. Elizabeth Wharton are o rochie albă, cu ornamente albastre, în aceeaşi nuanță cu mătasea de pe sicriu. Ochii îi sunt închişi. Obrajii trandafirii.

Janey trece repede printre cele două rânduri de scaune pliante, îşi priveşte iute mama, apoi se întoarce la fel de grăbită. Îi tremură buzele.

— Să fie sănătos unchiul Henry dacă incinerarea i se pare un procedeu păgân, dar tâmpenia asta cu sicriul deschis este cu adevărat păgână. Ce e acolo nu seamănă deloc cu mama mea. E ca un exponat împăiat.

— Atunci, pentru ce…

— Asta a fost înțelegerea pe care am făcut-o ca să nu mă mai bată la cap cu incinerarea. Dumnezeu să ne ajute dacă-i vine ideea să se uite sub faldurile alea de mătase. O să vadă că sicriul e din carton presat, vopsit în gri ca să semene cu metalul. Ca să… atunci când îl vor… înțelegi…

— Înțeleg, spune Hodges şi o strânge de umeri.

Încep să sosească prietenii răposatei, în frunte cu Althea Greene, infirmiera doamnei Wharton, şi doamna Harris, menajera. Cu o întârziere de douăzeci de minute (aşa cum le şade bine unora care au senzația că ar face parte din înalta societate, dacă este să-l întrebăm pe Hodges), apare şi mătuşa Charlotte la brațul fratelui ei. Unchiul Henry o conduce printre scaune, aruncă o privire la sicriu şi se trage înapoi. Mătuşa Charlotte se uită fix la chipul surorii ei, apoi se apleacă şi o sărută pe buzele moarte. Şopteşte abia auzit:

— Surioara mea, surioara mea.

Şi, pentru prima dată de când a cunoscut-o, Hodges simte şi altceva față de ea pe lângă agasare.

Se aud foşnete, şoapte, câteva râsete înăbuşite. Janey trece pe la fiecare oaspete (nu sunt mai mult de douăsprezece persoane, toate rude cu Tata Noe, cum ar fi spus fiica lui Hodges), îndeplinindu-şi obligațiile. Unchiul Henry i se alătură şi o cuprinde pe după umeri atunci când Janey pare pe punctul de a-şi pierde stăpânirea de sine (când încerca să o consoleze pe doamna Greene). Hodges se bucură să vadă reacția bărbatului. Sângele apă nu se face, îşi spune el. Este evident mai cu seamă în momente de cumpănă ca acesta.

El este singurul străin de aici, aşa că se hotărăşte să iasă la aer. Stă câteva momente pe treapta de la intrare, uitându-se cu atenție la maşinile din parcare, căutând un bărbat în

una din ele. Nu vede pe nimeni şi îşi dă seama că nici pe Holly Gângava nu a văzut-o.

Merge agale spre parcarea vizitatorilor şi uite-o acolo, aşezată pe treptele din spatele Casei Funerare. Poartă o rochie maro, incredibil de urâtă, care-i ajunge până la jumătatea gambei. Părul şi l-a strâns în părți în două gogoloaie incredibil de urâte. Lui Hodges i se pare că aşa ar trebui să arate Prințesa Leia după un an de post negru.

Ea îi observă umbra pe asfalt, tresare puternic şi ascunde ceva în palmă. El se apropie şi vede că obiectul palmat este o țigară pe jumătate fumată. Ea îi aruncă o privire îngrijorată. Hodges este de părere că aceeaşi privire ar avea şi un câine, prea adesea bătut cu ziarul pentru că îşi face nevoile sub masa din bucătărie.

— Să nu mă spui mamei. Crede că m-am lăsat.

— N-am să scot niciun cuvânt, spune Hodges, gândindu-se că Holly este categoric mult prea mare ca să-şi mai facă probleme din cauza dezaprobării mămicii față de unicul ei viciu. Îmi dai voie să mă aşez lângă tine?

— N-ar trebui să fii înăuntru, cu Janey?

Dar se dă la o parte ca să-i facă loc.

— Am ieşit să iau puțin aer. Plus că, în afară de Janey, nu cunosc pe nimeni.

Îl cercetează din cap şi până în picioare cu curiozitatea nedisimulată a unui copil.

— Eşti iubitul verişoarei mele?

Se simte stânjenit, însă nu atât de întrebarea lui Holly, cât de realizarea faptului complet aiurea că-i vine să râdă. Îşi zice că mai bine o lăsa în pace, să-şi fumeze țigara aia interzisă.

— Cum să-ți spun… suntem prieteni buni. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Holly ridică din umeri şi suflă fumul pe nări.

— Pe mine nu mă deranjează. Cred că femeia trebuie să aibă iubiți, dacă asta îşi doreşte. Eu una nu-mi doresc. Nu mă interesează bărbații. Nu că aş fi pe invers. Să nu crezi asta. Eu scriu poezii.

— Da? Pe bune?

— Pe bune.

Şi fără pauză, de parcă ar fi fost continuarea firească:

— Mama n-o place pe Janey.

— Nu?

— Crede că Janey n-ar fi trebuit să moştenească toţi banii ăia de la Olivia. Zice că nu-i corect. Probabil că nu este, dar mie, una, nu-mi pasă.

Îşi muşcă buzele, dându-i lui Hodges o tulburătoare senzaţie de déjà-vu. Şi nu are nevoie decât de o secundă ca să înţeleagă de ce. Olivia Trelawney făcea la fel în timp ce o chestionau. Sângele apă nu se face. Este evident mai cu seamă în momente de cumpănă ca acesta.

— N-ai fost înăuntru, spune el.

— Nu şi nici nu am intenţia şi *ea* nu poate să mă oblige. N-am văzut niciodată un mort şi nu am de gând s-o fac acum. Aş avea coşmaruri.

Îşi stinge ţigara pe marginea treptei, dar nu înşurubând-o, ci *lovind-o* de mai multe ori, în arteziană de scântei, până se rupe filtrul. Are obrajii albi ca varul şi a început să tremure atât de tare încât literalmente i se ciocnesc genunchii unul de celălalt. Şi îşi va sfârteca buza dacă nu va înceta să o muşte.

— Asta-i cel mai rău, spune ea.

Acum nu se mai bâlbâie, ba chiar vorbeşte foarte desluşit. Însă tonul îi urcă treptat spre urlet.

— Asta-i cel mai rău, asta-i cel mai rău, *asta-i cel mai rău!*

O cuprinde de umerii care se zguduie. Preţ de o secundă i se cutremură tot trupul. Se aşteaptă să o ia la fugă (oprindu-se, poate, doar cât să-l facă depravat şi să-i dea una peste ochi). Apoi tremurul încetează şi, oricât de straniu ar părea, Holly îşi culcă obrazul pe umărul lui. Respiră foarte repede şi sacadat.

— Ai dreptate, îi zice el. Asta-i cel mai rău. Mâine va fi mai bine.

— O să închidă sicriul?

— Mda.

Îi va spune lui Janey să ceară să fie închis, dacă vrea ca verişoara ei să nu mai stea iarăşi printre maşinile din parcare.

Holly îl priveşte în ochi. Biata femeie nu are absolut nicio calitate, îşi spune Hodges. Nici măcar o fărâmă de inteligență, nici măcar un strop de şiretenie. După cum se va dovedi, va ajunge să regrete această impresie greşită. Dar deocamdată se pomeneşte din nou cu gândul la Olivia Trelawney şi la felul cum a fost ea tratată de presă. Şi de polițişti. Şi de el.

— Îmi promiți că o să-l închidă?

— Da.

— Te *juri*

— Cu mâna pe inimă, dacă vrei.

Apoi spune, tot cu gândul la Olivia şi la computerul otrăvit de Domnul Mercedes:

— Ți-ai luat medicamentele, Holly?

Femeia face ochii mari.

— De unde ştii că iau Lexapro[58]? Ți-a spus *ea?*

— Nu mi-a spus nimeni. Nu era nevoie. Am fost detectiv.

O strânge de umeri cu un gest prietenos.

— Răspunde-mi la ce te-am întrebat.

— Îl am în geantă. N-am luat astăzi, pentru că…

Scoate un chicotit tremurat.

— Pentru că îmi vine să fac *pipi* când îl iau.

— Dacă îți aduc un pahar cu apă, vrei să-l iei?

— Da. Pentru că mă rogi tu.

Îi aruncă din nou privirea aceea lipsită de apărare. Privire de copil care măsoară un adult.

— Îmi place de tine. Eşti un om bun. Janey are noroc. Eu n-am avut noroc în viața mea. Nici măcar un prieten n-am avut.

— Mă duc să-ți aduc apă, zice Hodges şi se ridică.

Când ajunge la colțul clădirii, se uită înapoi. Holly încearcă să-şi aprindă altă țigară, dar a început iar să tremure şi nu poate, îşi ține bricheta cu ambele mâini, ca un polițist în poligon.

Janey îl întreabă unde a fost. Îi spune şi o întreabă dacă

---

[58] Antidepresiv (n.tr.).

vrea să închidă sicriul la slujba de a doua zi.

— Cred că numai aşa ai putea s-o convingi să intre, îi explică el.

Janey se uită la mătuşa Charlotte, care sporovăieşte cu un grup de femei în vârstă.

— Scorpia nici n-a observat că Holly nu-i aici, spune ea. Ştii ceva, tocmai am hotărât că sicriul *nu o să fie* la slujbă. O să-l rog pe administratorul firmei să-l pună undeva în spate şi la naiba cu ce o să comenteze mătuşa pe chestia asta. Spune-i lui Holly ce-am zis, bine?

Prezență discretă până atunci, directorul Casei Funerare îl conduce pe Hodges în sala alăturată, unde au fost aduse gustări şi răcoritoare. Ia o sticlă cu apă plată şi i-o duce lui Holly, în parcare. Îi transmite mesajul lui Janey şi stă alături de ea până când o vede înghițind una din pastiluțele ei albe, aducătoare de fericire. După ce bea câteva guri de apă, Holly îi zâmbeşte.

— Pe bune că te plac.

Folosindu-se de minunatul talent de a minți cât mai convingător, talent deprins şi exersat în anii de poliție, Hodges îi spune cu căldură:

— Şi eu te plac, Holly.

12

Complexul de Cultură şi Artă, pe scurt CCAM, este supranumit „Luvrul Midwestului” de către presă şi Camera de Comerț şi ocupă o suprafață de şase pogoane, chiar în centrul oraşului. Cea mai impozantă dintre clădirile lui este una circulară, care lui Brady i se pare că seamănă leit cu OZN-ul uriaş de la sfârşitul filmului *Întâlnire de gradul trei.* Clădirea aceasta este Sala de Spectacole Mingo.

Brady se plimbă pe lângă zona de descărcare din spate, aglomerată ca un muşuroi de furnici într-o zi fierbinte de vară. Camioane se fâțâie încoace şi încolo, iar muncitorii descarcă tot felul de chestii din ele, inclusiv – ciudat, însă perfect adevărat – ceva ce seamănă cu nişte bucăți dintr-o roată din acelea uriaşe, întâlnite în parcurile de distracții.

Mai sunt acolo şi cadre imense de mucava înfăţişând un cer înstelat şi o plajă albă pe care se plimbă perechi de tineri ţinându-se de mână. Brady observă că toţi muncitorii poartă ecusoane la gât sau prinse de tricouri. Nasol.

Cabina de pază se află la intrarea în zona de descărcare, şi asta-i la fel de nasol, însă Brady se îndreaptă într-o doară în direcţia ei, spunându-şi că cine nu riscă nu câştigă. Sunt doi paznici. Unul e înăuntru, unde supraveghează vreo şase ecrane, în vreme ce se îndoapă cu un covrig. Celălalt iese ca să-l oprească pe Brady. Poartă ochelari de soare. Brady îşi vede zâmbetul uau-ce-interesant-este reflectat în lentilele întunecate.

— Căutaţi ceva, domnule?

— Sunt doar curios să văd ce se petrece aici, spune Brady. Uite, aia seamănă cu o roată mare!

— Joi seara o să fie un concert aici, îi explică paznicul. Trupa îşi lansează ultimul album. Mi se pare că-i zice *Sărutări lângă roata mare.*

— Măi, frate, da' ştiu că au multe decoruri, se minunează Brady.

Paznicul pufneşte disprețuitor:

— Cu cât cântă mai prost, cu atât sunt mai mari decorurile. Ştiţi ceva? Anul trecut, în septembrie, când a cântat Tony Bennett la noi, nu a fost decât el singur pe scenă. Nici măcar trupă n-a avut. L-a acompaniat orchestra simfonică a oraşului. *Ăla* a fost concert adevărat. Fără puşti care să chirăie. Muzică adevărată. Ce concept învechit, nu?

— Nu cred că m-aţi putea lăsa să arunc o privire, nu? Poate să fac şi o poză cu telefonul?

— Nu se poate.

Paznicul se uită cu prea multă atenţie la el. Lui Brady nu-i convine.

— De fapt nici nu aveţi voie să fiţi aici. Deci…

— Am priceput, am priceput, spune Brady, lăbărţându-şi şi mai mult zâmbetul.

E vremea să plece de acolo. Oricum, nu-l ajută nimic din câte a văzut. Dacă acum sunt doi paznici, probabil că vor fi zece sau mai mulţi joi seară.

— Vă mulțumesc pentru lămuriri.

— Pentru puțin.

Brady îi face semn că totul este în regulă şi că viața nu poate fi mai frumoasă. Paznicul îi răspunde cu acelaşi semn, dar rămâne în pragul cabinei, urmărindu-l cum se îndepărtează.

Brady merge agale pe latura unei parcări imense şi aproape pustii, care va fi ocupată în întregime în seara concertului 'Round Here. I-a dispărut zâmbetul. Se gândeşte la cretinii ăia de arăbeți care au intrat cu avioanele în Turnurile Gemene în urmă cu nouă ani. Şi îşi spune (fără strop de ironie): „Au ridicat ştacheta pentru noi, ceilalți."

După vreo cinci minute ajunge la şirul de uşi pe care vor intra spectatorii. Ca să intre, trebuie să plătească o taxă de cinci dolari, „care va fi donată în scopuri caritabile". Foaierul boltit răsună de paşii numeroşilor iubitori de artă şi ai grupurilor de elevi. În față e un magazin cu suvenire. La stânga este coridorul ce duce spre Sala Mingo. Este lat cât o şosea cu două benzi. În mijlocul lui se află un trepied din crom cu un semn pe care scrie ACCESUL INTERZIS CU SACOŞE, CUTII, RUCSACURI.

Nu sunt detectoare de metale. Poate nu au fost montate încă, dar Brady este destul de sigur că nici nu vor fi. Peste patru mii de spectatori se vor îmbulzi să intre, iar detectoarele ar produce ambuteiaje de coşmar. Însă vor fi *mucho* agenți de pază, la fel de bănuitori şi de indiscreți ca porcul ăla cu ochelari de soare şi covrigul în rât. Iar un bărbat îmbrăcat cu o vestă matlasată într-o seară caldă de iunie le-ar atrage imediat atenția. De fapt, le-ar putea atrage atenția orice bărbat neînsoțit de o fiică hlizită şi cu codițe.

Fiți bun, domnule, şi urmați-ne pe aici.

Normal că în momentul acela şi-ar arunca în aer vesta şi ar omorî cam la o sută de persoane, dacă nu cumva mai multe. Dar nu asta vrea. Ce vrea el acum este să se ducă acasă, să intre pe net şi să afle titlul celui mai îndrăgit cântec al trupei 'Round Here. Iar atunci când va veni clipa, să apese pe buton chiar la jumătatea lui, atunci când țonțoricile vor zbiera din toți rărunchii şi-şi vor ieşi din mințile lor

tâmpițele.

Însă piedicile sunt formidabile.

Şi stând aici, în foaier, printre pensionari cu ghidurile în mâini şi pămpălăi de liceu, Brady îşi spune: „Mi-aş dori să mai trăiască Frankie. Dacă ar trăi, l-aş lua cu mine la spectacol. La cât de cretin era, precis că i-ar fi plăcut. Ba chiar i-aş fi dat voie să-l ia cu el pe Sammy, Maşina de Pompieri.” Gândul acesta îl umple de o tristeţe profundă şi întru totul autentică. Tristeţe pe care o simte adesea când se gândeşte la Frankie.

Poate că ar fi mai bine doar să-l omor pe umflatul de fost poliţist şi după aia să mă omor şi pe mine şi să zic că mi-am îndeplinit misiunea.

Masându-şi tâmplele, unde a început să se instaleze migrena (iar Mami nu mai e să i-o aline), Brady traversează foaierul şi intră în Galeria de Artă Harlow Floyd, unde un banner uriaş anunţă că LUNA IUNIE ESTE LUNA MANET!

Nu ştie exact cine a fost Manet[59], probabil alt pictor francuz ca van Gogh[60], dar câteva dintre tablouri i se par nemaipomenite. Îl cam doare undeva de naturile moarte (pentru ce, în numele lui Dumnezeu, ţi-ai pierde timpul ca să pictezi un pepene?), dar printre celelalte sunt câteva de o violenţă aproape sălbatică. Într-unul este un matador mort. Cu mâinile strânse la spate, Brady se uită la el aproape cinci minute, ignorând oamenii care se îmbulzesc pe lângă el şi pe cei care se uită la tablou peste umărul lui. Matadorul nu este câtuşi de puţin sfârtecat, însă sângele care i se prelinge din partea stângă a corpului pare mai real decât tot sângele din filmele cu violenţe de tot soiul pe care le-a văzut Brady la viaţa lui şi a văzut destule. Tabloul acesta îl calmează şi-i limpezeşte minţile şi pleacă de acolo spunându-şi: „Trebuie să existe o modalitate de a reuşi.”

Sub un impuls de moment intră în magazinul cu suvenire

---

[59]Edouard Manet (1832–1883) – pictor francez, precursor al impresionismului (n.tr.).

[60] Vincent van Gogh – pictor olandez (n.tr.).

şi cumpără o grămadă de tâmpenii cu numele trupei 'Round Here inscripționat pe ele. Zece minute mai târziu, când iese din magazin cu o sacoşă pe care scrie SUNT CEL MAI TARE DIN PARCARE, se uită din nou spre coridorul ce duce la sala Mingo. Peste doar două zile, pe coridorul acela se vor înghionti (ca vitele mânate în grajd) fetițele cuprinse de o frenezie fără margini, majoritatea însoțite de părinți cu priviri îndurerate. De unde stă el, vede că, mai departe, partea dreaptă a coridorului a fost separată de restul prin cordoane din pluş. În capătul acestui mini-coridor izolat este un alt semn pe un alt trepied din crom.

Brady îl citeşte şi îşi spune: „Dumnezeule mare!"

Dumnezeule *mare!*

13

Odată ajunşi în apartamentul care a aparținut lui Elizabeth Wharton, Janey îşi aruncă din picioare pantofii cu tocuri înalte şi se trânteşte pe canapea.

— Slavă Domnului că s-a terminat. O mie de ani a durat sau două mii?

— Două, spune Hodges. Îmi face impresia că ai nevoie de un somn bun.

— Am dormit până la opt, se împotriveşte ea.

Dar protestele ei i se par cam fără vlagă lui Hodges.

— Tot cred că ar fi o idee bună.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule ofițer, dacă stau să mă gândesc la cina de diseară de la Sugar Heights. Apropo, pe tine te scutesc de corvoada asta. Cred că rudele mele au de gând să vorbească numai şi numai despre musicalul preferat al tuturor timpurilor, *Milioanele lui Janey.*

— Nu m-ar mira să fie aşa.

— Am de gând să împart cu ei averea lui Ollie. Jumi-juma.

Hodges începe să râdă. Dar se opreşte când îşi dă seama că nu-i o glumă.

Janey ridică din sprâncene.

— E vreo problemă? Poate te gândeşti că un mizilic de trei milioane şi jumătate n-o să-mi ajungă?

— Probabil că-ți va ajunge, dar… sunt banii *tăi.* Olivia ție ți i-a lăsat prin testament.

— Adevărat, iar testamentul este inatacabil, aşa mi-a spus domnul avocat Schron. Însă asta nu înseamnă că Ollie mai era cu toate mințile la ea atunci când l-a întocmit. Ştii asta. Ai văzut-o, ai stat de vorbă cu ea.

Janey îşi masează acum picioarele prin ciorapi.

— În plus, dacă le dau jumătate din bani, voi avea ocazia să-i văd cum se bat pe ei. Gândeşte-te că asta este o distracție neprețuită.

— Eşti sigură că nu vrei să vin şi eu diseară?

— Diseară nu, dar mâine neapărat. Mâine nu am să rezist singură.

— Vin să te iau la nouă şi un sfert. Dacă nu cumva vrei să dormi la mine.

— Tentantă ofertă, dar mă văd nevoită să o refuz. Seara de azi este dedicată în întregime comediei de familie. Încă ceva înainte să pleci. Foarte important.

Scotoceşte în poşetă şi scoate din ea un carnețel şi un pix. Notează ceva, rupe foaia şi i-o întinde. Hodges vede două grupuri de numere.

Janey îi explică:

— Primul e codul de la poarta vilei din Sugar Heights. Al doilea e cel de la alarma antiefracție. Joi dimineață, când ai să te duci cu prietenul tău să vedeți ce e în computerul lui Ollie, eu voi fi pe drumul spre aeroport cu mătuşa Charlotte, Holly şi unchiul Henry. Dacă individul i-a aranjat computerul aşa cum crezi tu… şi dacă programul este încă acolo… nu cred că aş suporta să văd.

Îl priveşte rugătoare.

— Înțelegi? Spune că mă înțelegi.

— Te înțeleg, spune Hodges.

Îngenunchează lângă ea la fel ca petitorii din romanele siropoase pe care le adora fosta lui nevastă. O parte din el sesizează ridicolul scenei. O altă parte, o parte mai mare, nu sesizează nimic.

— Janey, îi zice el.

Ea se uită la el, forțându-se să zâmbească, dar fără

succes.

— Îmi pare rău. Pentru tot. Îmi pare foarte, foarte rău.

Însă nu doar la ea se gândeşte, ori la sora ei cea moartă, sora ei care avea atât de multe probleme şi care făcea atât de multe probleme. Se gândeşte şi la cei omorâți la Complexul Municipal, mai ales la femeia aceea tânără şi la fetița ei.

Când l-au făcut detectiv, mentorul lui era Frank Sledge. Lui Hodges i se părea bătrân, însă în vremea aceea Sledge era cu cincisprezece ani mai tânăr decât este el acum. *Să nu te aud că le zici victime,* l-a avertizat Sledge atunci. *Numai cretinii le spun aşa. Ține-le minte numele. Spune-le pe nume.*

Cray, îşi aminteşte el. Familia Cray. Janice şi Patricia.

Janey îl îmbrățişează. Când îi vorbeşte, respirația ei caldă îi gâdilă urechea, făcându-i pielea de găină şi producându-i o jumătate de erecție.

— Când se va termina totul, am să mă întorc în California. Nu pot să rămân aici. Mor de dragul tău, Bill, şi dacă aş rămâne probabil că m-aş îndrăgosti de tine, însă nu am de gând s-o fac. Trebuie să o iau de la capăt cu viața mea.

— Ştiu.

Hodges se retrage puțin şi o ține de umeri pentru a o putea privi în ochi. Ochi frumoşi pe un chip frumos. Dar astăzi îşi arată vârsta.

— Nu-i nimic.

Janey caută iarăşi ceva în geantă; de data aceasta o batistă din hârtie. Îşi şterge ochii şi spune:

— Ai făcut o cucerire astăzi.

— O…

Şi îi pică fisa:

— Holly.

— I se pare că eşti minunat. Aşa mi-a zis.

— Îmi aminteşte de Olivia. Când stau de vorbă cu ea am impresia că mi s-a dat o a doua şansă.

— Să faci ceea ce trebuie?

— Mda.

Janey îşi încrețeşte nasul la el şi îl imită:

— *Mda.*

14

După-amiază, Brady se duce la cumpărături. Ia Honda răposatei Deborah Ann Hartsfield, pentru că are portbagajul mai mare. Cu toate acestea, unul din articolele achiziționate abia încape în spate. Se gândeşte ca, pe drumul spre casă, să oprească la oficiul poştal şi să vadă dacă a primit cutiile de Gopher-Go comandate sub numele fals de Ralph Jones. Însă toată povestea asta pare să se fi întâmplat acum o mie de ani şi, pe bune, ce rost ar avea? Partea aceea a vieții lui s-a încheiat. Se va încheia curând şi restul şi ce mare uşurare va fi.

Sprijină de peretele garajului produsul cel mai voluminos. Apoi intră în casă şi, după o pauză scurtă făcută în bucătărie ca să adulmece aerul (nu se simte niciun iz de putreziciune; cel puțin nu încă), coboară în centrul lui de comandă. Din obişnuință, rosteşte cuvântul magic care deschide computerele. Nu simte nicio dorință să intre pe Umbrela Albastră a lui Debbie, din simplul motiv că nu mai are nimic să-i spună umflatului de fost polițist. S-a încheiat şi partea aceea din viața lui. Se uită la ceas, vede că este trei şi jumătate după-amiaza şi calculează că umflatul mai are de trăit aproximativ douăzeci de ore.

Dacă chiar i-o tragi, domnule detectiv Hodges, i se adresează Brady în minte, ar fi bine să ejaculezi cât mai *poți.*

Descuie lacătul de la cămară şi îl învăluie mireasma uscată, uşor uleioasă, a explozibilului plastic. Se uită la cutiile de pantofi şi o alege pe aceea în care fuseseră pantofii de la Mephisto, pe care îi are acum în picioare – primiți în dar de Crăciun de la mama, chiar anul trecut. De pe raftul de deasupra ia şi cutia cu telefoane, din care alege unul. Se întoarce la masa din mijlocul pivniței şi se apucă de treabă: pune telefonul în cutie şi îl conectează la un detonator simplu, alimentat de baterii AA. Deschide telefonul ca să vadă dacă funcționează, apoi îl închide la loc. Este foarte mic riscul ca cineva să formeze din greşeală numărul mobilului cu cartelă, dar de ce să şi-l asume? La fel de mic a fost şi riscul ca mama să găsească punga aia cu carne otrăvită şi s-

o mănânce, dar uite că s-a *întâmplat*.

Nu, puişorul ăsta o să stea închis până la zece douăzeci mâine-dimineaţă. Fix la ora aceea Brady va intra în parcarea din spatele Casei Funerare Soames. Dacă e cineva acolo şi-l întreabă de sănătate, Brady o să spună că s-a gândit că prin parcare va ajunge mai repede pe strada următoare, unde e staţia de autobuz (lucru perfect adevărat; s-a documentat pe Google Maps). Dar nu se aşteaptă să se întâlnească cu cineva. Vor fi toţi înăuntru la slujbă, bocind cu nasul în batistă.

Va folosi Invenţia Doi ca să descuie maşina umflatului de fost poliţist şi va aşeza cutia de pantofi în spatele scaunului pentru şofer. Apoi va încuia la loc Toyota şi se va întoarce la maşina lui. Ca să aştepte. Ca să-l vadă cum trece pe lângă el. Ca să-l lase să ajungă până la următoarea intersecţie, astfel încât el, Brady, să fie relativ ferit de efectele exploziei. Şi atunci…

— Bum, spune Brady. Va fi nevoie tot de o cutie de pantofi în care să îngroape ce mai rămâne din el.

Nostimă idee, îşi zice şi râde în vreme ce intră în cămară după vesta de atentator sinucigaş. Restul după-amiezii şi-l va petrece dezasamblând-o. Brady nu mai are nevoie de vestă.

Brady are o idee mai bună.

15

Miercuri, 2 iunie 2010, este o zi senină şi caldă. O zice calendarul că mai e până la solstiţiul de vară, iar şcolile mai au până la vacanţă, dar toate astea nu schimbă faptul că în inima Americii a început o zi superbă de vară.

Bill Hodges, cu costumul pe el, dar încă fără cravată, stă în biroul de acasă şi se uită pe lista de spargeri de maşini primită prin fax de la Marlo Everett. A scos la imprimantă o hartă a oraşului şi acum face câte un semn cu markerul roşu în dreptul fiecărei zone unde a fost spartă vreo maşină. Presimte că îşi va toci pantofii în zilele ce vor urma, căutându-i pe proprietarii maşinilor, mai cu seamă dacă nu vor descoperi nimic în computerul Oliviei, dar există

posibilitatea ca unele din victimele acelor spargeri să fi observat acelaşi vehicul în apropierea lor. Pentru că Domnul Mercedes *trebuia* să-i urmărească pe stăpânii maşinilor vizate. Trebuia să se convingă că au plecat înainte de a le descuia maşinile cu dispozitivul lui.

I-a urmărit exact la fel cum m-a urmărit şi pe mine, îşi spune Hodges.

Iar gândul acesta aduce după el scânteia efemeră a unei conexiuni, care dispare însă înainte ca el să-şi dea seama despre ce este vorba. Nu-i nimic; dacă asocierea există cu adevărat, o va găsi la un moment dat. Până atunci, va continua să verifice adresele şi să facă semne cu tuş roşu pe hartă. Mai are douăzeci de minute până când va trebui să-şi pună cravata şi să se ducă după Janey.

Brady Hartsfield se află în centrul lui de comandă. Astăzi nu-l doare capul, iar gândurile lui, adesea confuze, sunt acum la fel de bine conturate ca scenele din *Hoarda sălbatică* de pe ecranele de protecție ale computerelor sale. A scos batoanele de exploziv din vestă şi le-a deconectat cu grijă de sârmele detonatorului. A băgat câteva într-o pernă de scaun, de un roşu orbitor, pe care e imprimată o etichetă haioasă: PARCARE PENTRU CUR. Alte două calupuri, conectate la un detonator, le-a introdus pe gâtul unei pungi albastre pentru urină, marca Urinesta. Apoi lipeşte cu mare grijă pe ea un autocolant cumpărat ieri din magazinul de suvenire, împreună cu un tricou. Pe autocolant scrie FANUL NR.1 AL 'ROUND HERE. Se uită la ceas. Aproape nouă. Umflatul de fost polițist mai are doar o oră şi jumătate de trăit. Poate chiar mai puțin.

Vechiul partener al lui Hodges, Pete Huntley, se află într-una din sălile de interogatorii, dar nu pentru că ar interoga vreun suspect, ci pentru că acolo nu pătrunde zarva de dimineață a secției. Trebuie să-şi recitească notițele. La ora zece ține o conferință de presă în care va vorbi despre ultimele dezvăluiri sinistre făcute de Donald Davis şi nu vrea s-o dea în bară. Nici nu se gândeşte la Domnul Mercedes, asasinul de la Complexul Municipal.

În Lowtown, în spatele unei anumite case de amanet, arme

sunt vândute şi cumpărate de nişte indivizi care cred că nu-i urmăreşte nimeni.

Jerome Robinson stă la computer şi ascultă fişiere audio pe care le-a găsit pe un site intitulat „Îmi place cum sună”. Ascultă râsetul isteric al unei femei. Ascultă cum un bărbat fluieră melodia „Danny Boy”. Ascultă cum icnesc un bărbat şi o femeie, fără doar şi poate cuprinşi de spasmele unui orgasm simultan. În cele din urmă dă şi peste clipul pe care îl căuta. Titlul lui este simplu: PLÂNSET DE COPIL.

La parter, Barbara, sora lui Jerome, năvăleşte în bucătărie, urmată îndeaproape de Odell. Barbara poartă o fustiță cu paiete, saboți albaştri din nou la modă şi un tricou pe care este imprimat chipul roşcovan al unui adolescent. Sub faţa zâmbitoare şi părul bine coafat al acestuia scrie ♥ CAM 4EVER! O întreabă pe mama dacă ținuta aceasta este prea de fetiță mică, pentru că aşa ar dori să se îmbrace la concert. Mama (probabil amintindu-şi cum s-a îmbrăcat ea la primul concert) îi zâmbeşte şi spune că e o ținută perfectă. Barbara o întreabă dacă îi împrumută cerceii lungi, cu semnul păcii. Da, bineînțeles. Are voie să se dea cu ruj? Mă rog... fie. Cu fard de pleoape? Nu, îmi pare rău. Barbara râde pe tonuri de încercarea-moarte-n-are şi îşi îmbrățişează entuziasmată mama. „De-abia aştept să se facă mâine-seară”, îi zice ea.

Holly Gibney este în baia spațioasă a vilei din Sugar Heights, dorindu-şi din suflet să nu participe la slujba de comemorare, dar ştiind că mama ei nu-i va permite să lipsească. Dacă va spune că nu se simte bine, mama va răspunde cu o lovitură din voleu ce va ajunge până în copilăria lui Holly: *Ce va zice lumea?* Iar dacă Holly va replica, spunând că *nu contează* ce zice lumea, că nu se vor mai întâlni niciodată cu oamenii ăştia (cu excepția lui Janey)? Atunci mama se va uita la ea de parcă ar vorbi într-o limbă străină. Îşi ia pastila de Lexapro, dar când se spală pe dinți simte cum i se strâng măruntaiele şi o vomită în toaletă. Charlotte o strigă din cameră, întrebând-o dacă este gata. Holly îi răspunde zicând că mai are puțin. Trage apa şi îşi spune: „Bine măcar că iubitul lui Janey va fi acolo. Bill. Se

poartă drăguț cu mine.”

Janey Patterson se îmbracă cu multă grijă în apartamentul luxos al regretatei sale mame: ciorapi negri, fustă neagră, jachetă neagră peste o bluză de culoarea nopții. Se gândeşte la cum i-a spus ea lui Bill că s-ar putea îndrăgosti de el dacă ar rămâne aici. Această mărturisire a fost, de fapt, o minciună remarcabilă, deoarece deja s-a îndrăgostit de el. Este convinsă că dacă ar auzi-o un psiholog, acesta i-ar zâmbi şi i-ar explica în termeni elevați că ea vede în Bill o figură paternă. Iar Janey i-ar zâmbi şi ea şi i-ar spune că ăsta-i un căcat freudian. Tatăl ei a fost un contabil chel, absent din viața ei chiar şi atunci când era prezent. Iar Bill Hodges este mereu *prezent.* Asta îi place cel mai mult la el. Îi mai place şi cum îi vine pălăria aia pe care i-a cumpărat-o. Pălăria în stil Philip Marlowe. Se uită la ceas şi vede că s-a făcut deja nouă şi un sfert. Ar face bine să apară.

Dacă întârzie, o să-l omoare.

16

Nu întârzie şi poartă pălăria. Janey îi zice că arată bine. El îi zice că arată şi mai bine. Ea surâde şi îl sărută.

— Hai să terminăm odată cu povestea asta, îi spune el.

Janey îşi încreţeşte nasul şi zice:

— *Mda.*

Ajung din nou primii la Casa Funerară. Hodges o conduce în salonul Odihna Eternă. Janey se uită în jur şi dă mulțumită din cap. Pliantele cu programul ceremoniei au fost aşezate pe scaune. Sicriul a dispărut, fiind înlocuit de o masă, cu aspect de altar, pe care au fost aranjate ramuri cu flori de primăvară. Din sistemul de sonorizare al salonului funerar se aud în surdină acorduri de Brahms.

— În regulă? o întreabă Hodges.

— Merge.

Inspiră adânc şi repetă ce i-a spus el cu douăzeci de minute mai devreme:

— Hai să terminăm odată cu povestea asta.

Participanții sunt cam aceiaşi de cu o zi înainte. Janey îi

întâmpină la uşă. Le strânge mâinile, îi îmbrăţişează, zice toate lucrurile cuvenite, în vreme ce Hodges stă în apropiere, cu ochii la maşinile de pe stradă. Nimic nu-i atrage atenţia, cu atât mai puţin un anume Subaru de culoarea noroiului, care trece pe lângă Casa Funerară fără să încetinească.

Un Chevrolet închiriat, cu un autocolant Hertz într-un colţ al parbrizului se îndreaptă spre parcarea din spate. Curând apare de după colţ unchiul Henry, precedat de abdomenul lui proeminent de om care o duce bine. Mătuşa Charlotte şi Holly vin în urma lui. Charlotte îşi ţine fiica de cot cu mâna îmbrăcată în mănuşă albă. Lui Hodges i se pare că mătuşa seamănă cu o supraveghetoare care însoţeşte o deţinută – probabil o toxicomană – pe drumul spre puşcărie. Holly este încă şi mai palidă decât ieri, dacă aşa ceva mai era posibil. Poartă aceeaşi rochie slută şi deja şi-a mâncat mai tot rujul de pe buze.

Îi surâde timid lui Hodges. El îi întinde mâna, iar ea i-o strânge panicată, până când Charlotte o trage înăuntru, în Sala Morţilor.

Maestrul de ceremonii este un preot tânăr de la biserica unde obişnuia să se ducă doamna Wharton până când durerile prea mari au împiedicat-o să mai iasă din casă. Aşa cum era de aşteptat, citeşte un pasaj din Pildele lui Solomon, acela despre femeia virtuoasă. Hodges e în stare să jure că răposata a valorat mai mult decât mărgeanul, însă are mari îndoieli că ar fi tors lână. Cu toate acestea, fragmentul din Biblie este poetic, iar lacrimile curg şiroaie. Preotul este tânăr, dar are suficientă minte cât să nu încerce să elogieze o persoană pe care nu a cunoscut-o. Aşa că îi invită pe cei care au „amintiri de preţ” despre regretata Elizabeth Wharton să le împărtăşească celorlalţi. Câteva persoane se ridică să vorbească, începând cu Althea Greene, infirmiera, şi sfârşind cu fiica rămasă în viaţă. Janey vorbeşte calm, scurt şi simplu.

— Păcat că nu a trăit mai mult, încheie ea.

17

La zece şi cinci, Brady parchează după colț şi îndoapă aparatul de taxare până când apare semnul verde cu MAX. În fond, nu a fost nevoie decât de o amendă de parcare ca să-l prindă pe Fiul lui Sam[61]. De pe bancheta din spate scoate o sacoşă din pânză. Pe o latură a ei sunt imprimate sigla lanțului de magazine Kroger şi îndemnul RECICLEAZĂ-MĂ! SALVEAZĂ UN COPAC! Înăuntru se află Invenția Doi şi cutia de pantofi Mephisto.

Dă colțul şi trece cu pas vioi pe lângă Casa Funerară Soames, ca oricare alt cetățean al urbei grăbit la treburile sale zilnice. Chipul îi este calm, dar inima îi bubuie ca un pickhammer. Nu vede pe nimeni în fața clădirii, iar uşile acesteia sunt închise, dar există totuşi posibilitatea ca umflatul de fost polițist să nu se afle alături de ceilalți participanți la slujbă. Ar putea să fie într-o cameră din spate, uitându-se după vreun personaj suspect. Uitându-se după *el.* Brady e convins de asta.

Cine nu riscă nu câştigă, scumpete, murmură mama. Corect. În plus, consideră că riscul este unul minor. Dacă Hodges i-o trage târfei blonde (sau speră să i-o tragă cândva), probabil că n-o să se îndepărteze de ea.

Ajuns la colț, Brady face stânga împrejur, merge agale înapoi şi intră fără să şovăie pe aleea Casei Funerare. Aude acorduri muzicale, un spanac clasic sau ceva de genul ăsta. Observă Toyota lui Hodges, parcată lângă gardul din spate, cu botul înainte, ca să poată pleca repede în momentul când se vor fi încheiat festivitățile. Ultima călătorie a bătrânului Det. Pens., îşi zice Brady. Dar va fi o călătorie scurtă, amice.

Trece prin spatele celor două dricuri mari şi, după ce se asigură că nu-l poate vedea nimeni prin ferestrele salonului funerar, scoate din sacoşă Invenția Doi şi îi întinde antena. Inima îi bubuie mai tare ca niciodată. Au fost momente –

---

[61] Son of Sam – pe numele lui real David Richard Berkowitz, asasin în serie în perioada 1976–1977 (n.tr.).

doar câteva – când gadgetul acesta nu a funcționat. Se aprindea becul verde, dar siguranțele maşinii nu săreau. Probabil din cauza vreunui defect al programului sau al microcipului.

Dacă nu funcționează, poți să bagi cutia sub maşină, îl sfătuieşte mama.

Fireşte. Şi asta ar fi bine. Sau *aproape* la fel de bine. Dar nu ar fi la fel de elegant.

Apasă comutatorul. Ledul verde se aprinde. Se aprind şi farurile Toyotei. Victorie!

Se apropie de maşina umflatului de fost polițist de parcă are tot dreptul din lume să se afle acolo. Deschide portiera din spate, scoate cutia de pantofi din sacoşă şi o pune pe jos, în spatele scaunului pentru şofer. Închide portiera şi porneşte spre stradă, făcând eforturi să păşească încet şi calm.

Tocmai când trece de colțul clădirii, Deborah Ann Hartsfield îi vorbeşte din nou. N-ai uitat ceva, scumpete?

Se opreşte. Se gândeşte. Se întoarce la colț şi îndreaptă antena de la Invenția Doi spre maşina lui Hodges.

Farurile sclipesc şi portierele se încuie la loc.

18

După cele câteva alocuțiuni şi momentul de reculegere, preotul Îl roagă pe Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei prezenți şi să-i apere şi să le ofere pacea Lui. Veşmintele foşnesc; programele sunt puse în poşete şi în buzunarele hainelor. Holly pare în regulă până când ajunge la jumătatea intervalului dintre scaune. Atunci o lasă genunchii. Hodges se repede la ea cu o viteză surprinzătoare pentru un individ de dimensiunile lui şi o prinde de subsuori înainte să se prăbuşească. Ochii lui Holly se dau peste cap şi, preț de o clipă, femeia e pe punctul de a-şi pierde cunoştința. Apoi privirea îi redevine clară. Îl vede pe Hodges şi îi surâde stins.

— Încetează cu prostiile, Holly! o repede cu asprime mama ei, de parcă biata femeie ar fi rostit cine ştie ce necuviință şi nu ar fi fost în pragul leşinului.

Hodges se gândeşte cât de multă plăcere i-ar face s-o plesnească pe mătuşa Charlotte peste fălcile ei lăsate, acoperite cu un strat gros de pudră. Poate aşa aş trezi-o la realitate, îşi mai spune el.

— N-am nimic, mamă, îi spune Holly.

Şi către Hodges:

— Mulţumesc.

— Ai mâncat ceva de dimineaţă, Holly? o întreabă el.

— A mâncat fulgi de ovăz, anunţă ritos mătuşa Charlotte. Cu unt şi zahăr brun. Eu i-am preparat micul dejun. Îţi place să fii în centrul atenţiei, Holly, nu-i aşa?

Se întoarce spre Janey.

— Te rog, grăbeşte-te, drăguţă. Henry nu se descurcă în împrejurări dintr-astea, iar eu nu mă pot ocupa singură de toţi oamenii ăştia.

Janey îl ia pe Hodges de braţ.

— Nici nu-ţi cer să te ocupi.

Mătuşa Charlotte îi aruncă un zâmbet acru. Iar Janey îi răspunde cu unul strălucitor. Iar Hodges înţelege că decizia ei de a-şi împărţi moştenirea este la fel de strălucită. Odată ce le va da banii, nu va mai fi obligată s-o vadă vreodată pe femeia asta infernală. Nici măcar nu va mai trebui să-i răspundă la telefon.

Participanţii la slujba funerară ies la lumina soarelui. Mai zăbovesc câteva minute pe alee, schimbând replicile obişnuite în asemenea situaţii (vai-ce-slujbă-frumoasă-a-fost, vai-ce-frumos-a-fost-aranjat-salonul) şi apoi se îndreaptă spre maşinile din parcare. La fel fac şi unchiul Henry şi mătuşa Charlotte, cu Holly între ei. Hodges şi Janey vin în urma lor. Când ajung în spatele casei funerare, Holly rămâne în urma paznicilor ei şi se întoarce spre Janey şi Hodges.

— Lăsaţi-mă să vin cu voi. Vreau să vin cu voi.

Mătuşa Charlotte, rămasă fără buze, atât de tare şi le strânge, apare ameninţătoare în spatele fiicei ei.

— Mi-au ajuns ifosele şi fandoselile tale pe ziua de azi, domnişoară.

Holly nici nu o bagă în seamă. Îl apucă pe Hodges de mână într-o strânsoare ca de gheaţă.

— Te rog. *Te rog.*

— Pe mine nu mă deranjează, spune el. Dacă nici Janey nu are nimic împo…

Mătuşa Charlotte începe să suspine. Sunetele pe care le scoate sunt de-a dreptul grețoase, aidoma croncănelilor unei ciori triste într-un lan de porumb. Hodges îşi aminteşte cum s-a aplecat ea peste doamna Wharton şi a sărutat-o pe buzele moarte. Iar în clipa aceasta îi trece prin minte un gând odios. S-a înşelat în privința Oliviei; poate că se înşală şi în privința doamnei Charlotte Gibney. În fond, nu trebuie să-i judeci pe oameni după aparențe.

— Holly, nici măcar nu-l *cunoşti* pe bărbatul acesta!

Janey pune palma ei caldă pe încheietura mâinii lui Hodges.

— Auzi, Bill, ce-ar fi să mergi tu cu Charlotte şi Henry? Au loc suficient în maşină. Şi aşa ai să fii lângă Holly.

Acum se uită la verişoara ei.

— Îți convine?

— Da! exclamă Holly, fără să dea drumul mâinii lui Hodges. Ar fi minunat!

Janey se întoarce spre Henry.

— De acord?

— Sigur.

Şi unchiul o bate pe Holly pe umăr.

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât distracția-i mai mare.

— Aşa, sigur, puneți-vă toți la mintea ei, spune mătuşa Charlotte. Asta şi vrea. Nu-i aşa, Holly?

Şi, fără să aştepte vreun răspuns, se întoarce şi porneşte cu paşi apăsați către parcare. Tocurile ei bat în codul Morse un mesaj de indignare maximă.

Hodges se uită la Janey.

— Şi cu maşina mea cum rămâne?

— Merg eu cu ea. Dă-mi cheile.

I le dă, însă ea nu a terminat încă.

— Mai am nevoie de ceva.

— Mda?

Îi ia pălăria de fetru de pe cap şi şi-o pune ea, înclinând-o aşa cum trebuie pe sprânceana stângă. Apoi îşi încrețeşte

nasul la el:

— *Mda.*

19

Brady a parcat mai sus de casa funerară. Inima îi bate mai tare ca niciodată. În mână are un telefon mobil. Pe încheietura de la mână şi-a scris cu cerneală numărul telefonului cu cartelă ataşat la bomba din Toyota.

Se uită cum ies oamenii de la slujbă şi se opresc pe alee să mai schimbe câteva cuvinte. Umflatul de fost poliţist sare în ochi de la o poştă; cu costumul ăla negru pare cât o casă de mare. Cât o casă sau cât un dric. Pe cap poartă o pălărie caraghioasă şi demodată, aşa cum purtau detectivii în filmele alb-negru din anii cincizeci.

Lumea porneşte către maşinile din parcare şi, după câteva minute, pleacă şi Hodges însoţit de târfa cea blondă. Brady bănuieşte că târfa cea blondă va fi cu el atunci când va sări în aer maşina. Chestie care lui Brady îi va aduce victoria completă – mama şi cele două fiice. Are eleganța unei ecuații în care au fost găsite toate variabilele.

Maşinile încep să iasă din parcare, îndreptându-se toate înspre el, pentru că în direcția aceea se ajunge la Sugar Heights. Soarele străluceşte orbitor în parbrize, fapt care nu-i prea este de ajutor, dar nu are cum să nu recunoască Toyota umflatului când aceasta apare în fața Casei Funerare, se opreşte o secundă, apoi porneşte şi ea în direcția lui.

Brady nu aruncă nici măcar o privire la Chevroletul închiriat al unchiului Henry. Toată atenția şi-a concentrat-o asupra maşinii fostului poliţist. Când aceasta trece pe lângă el, simte un val de dezamăgire. Probabil că târfa cea blondă s-a dus cu rubedeniile ei, pentru că în Toyotă este doar şoferul. Brady abia îl vede, dar cu toată lumina puternică a soarelui, pălăria aia ridicolă este inconfundabilă.

Brady tastează un număr de telefon.

— Ți-am zis că nici n-ai să mă vezi când ți-o trag. Nu aşa ți-am zis, dobitocule?

Apasă tasta TRIMITE.

20

Un telefon începe să sune atunci când Janey se apleacă să deschidă aparatul de radio. Ultimul sunet pe care îl scoate ea în această viață – ar fi minunat dacă am avea cu toții norocul acesta – este un hohot de râs. Idiotule, gândeşte ea cu dragoste, iar ți-ai uitat mobilul în torpedo. Întinde mâna să-l scoată de acolo. Se aude un al doilea tril.

Dar nu vine din torpedo. Vine din spa…

Şi nu se mai aude nimic, sau, cel puțin, ea nu mai aude nimic. Are doar senzația subită că o mână incredibil de puternică împinge scaunul pe care stă. Apoi întreaga lume devine de un alb imaculat.

21

Poate Holly Gibney, cunoscută şi ca Holly Gângava, are ceva probleme mintale, însă nici medicamentele psihotrope pe care le ia, nici țigările pe care le fumează pe ascuns nu i-au afectat viteza de reacție. Unchiul Henry apasă cu putere frâna, iar ea țâşneşte din Chevrolet înainte ca ecourile exploziei să se stingă.

Hodges aleargă în spatele ei. Simte un junghi în piept şi se gândeşte că face un atac de cord. O parte din el chiar speră să i se întâmple asta, dar durerea dispare imediat. Comportamentul pietonilor este unul normal în condițiile în care un act de violență tocmai a zdruncinat lumea pe care ei o considerau sigură. Unii se trântesc pe burtă şi-şi acoperă capetele cu mâinile. Alții încremenesc în loc, aidoma unor statui. Câteva maşini opresc; cele mai multe accelerează şi părăsesc imediat zona incidentului. Una din acestea este un Subaru de culoarea noroiului.

Hodges aleargă în urma labilei verişoare a lui Janey, iar în mintea lui bubuie ca o tobă de ceremonie ultimul mesaj primit de la Domnul Mercedes: *Am să te omor. Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag. Am să te omor. Nici n-ai să mă vezi când ți-o trag.*

Când ajunge la colț, derapează pe tălpile netede ale

pantofilor lui eleganți, purtați doar în una sau două ocazii până acum, şi aproape se izbeşte de Holly, care înlemnise în loc, cu umerii căzuți şi poşeta atârnându-i în mână. Femeia se holbează la ce a mai rămas din Toyota lui Hodges. Caroseria a fost smulsă de pe osii şi arde cu furie într-o grămadă de cioburi. Bancheta din spate e la vreo şapte metri depărtare, cu tapiseria în flăcări. Pe celălalt trotuar, un bărbat se împleticeşte ca beat, cu mâinile la capul plin de sânge. O femeie stă pe bordură în fața unui magazin de felicitări cu vitrina făcută țăndări şi, pentru o clipă de speranță absurdă, Hodges crede că e Janey; însă femeia asta poartă o rochie verde şi are părul cărunt şi fireşte că nu e Janey, nu are cum să fie Janey.

Atunci îşi spune: E numai şi numai vina mea. Ar fi în viață dacă aş fi folosit arma tatei acum două săptămâni.

Polițistul din el dă la o parte gândul acesta (însă cu mare greutate). Şi mintea i se limpezeşte. *Nu* este vina lui. Este vina nemernicului care a pus bomba. Acelaşi nemernic care a intrat cu o maşină furată în mulțimea de şomeri de la Complexul Municipal.

Într-o baltă de sânge Hodges vede un pantof negru cu toc înalt, vede un braț sfârtecat într-o mânecă fumegândă în rigolă şi gândurile i se ordonează. Curând vor ajunge aici unchiul Henry şi mătuşa Charlotte, iar asta înseamnă că nu are prea mult timp la dispoziție.

O apucă de umeri pe Holly şi o întoarce cu fața la el. Colacii în stil Prințesa Leia s-au desfăcut şi părul îi atârnă pe lângă obraji. Ochii bulbucați se uită prin el. Mintea lui Hodges, mai lucidă ca niciodată, înțelege că femeia nu-i poate fi de vreun folos în starea în care se află. Îi dă o palmă pe un obraz, apoi pe celălalt. Nu o loveşte tare, dar suficient cât să o facă să bată din pleoape.

Oamenii urlă. Claxoanele zbiară. Vreo două alarme de maşini behăie. Se simte miros de benzină, cauciuc ars, plastic topit.

— Holly! Holly! Ascultă-mă!

Se uită la el, dar îl şi aude? Nu-şi dă seama şi nu mai are timp.

— Am iubit-o, dar nu trebuie să spui nimănui. *Nu trebuie să spui nimănui că am iubit-o.* Poate mai încolo, dar nu acum. Înțelegi?

Ea dă din cap.

— Am nevoie de numărul tău de mobil. Şi s-ar putea să am nevoie şi de *tine.*

Mintea lui lucidă speră să nu fie cazul, speră ca vila din Sugar Heights să fie goală în după-amiaza asta, dar nu crede că sunt şanse. Mama şi unchiul lui Holly vor fi nevoiți să plece, dar Charlotte nu va dori ca fiica ei să-i însoțească. Pentru că Holly este labilă psihic. Hodges se întreabă câte crize o fi avut şi dacă au existat şi tentative de suicid. Gândurile astea îi şuieră prin minte ca nişte stele căzătoare: acum le vezi, acum nu mai sunt. Nu are vreme de pierdut cu tulburările psihice ale lui Holly.

— Când mama şi unchiul tău vor pleca la secția de poliție, să le spui că nu ai nevoie să stea cineva cu tine. Să le spui că te descurci singură. Eşti în stare să faci asta?

Ea dă iar din cap, deşi probabil că habar nu are la ce se referă el.

— O să te sune cineva. Poate am să te sun chiar eu, sau poate o să fie un tânăr pe care îl cheamă Jerome. *Jerome.* Eşti în stare să ții minte numele ăsta?

Ea dă din cap, apoi deschide poşeta şi scoate un etui de ochelari.

Nu merge, îşi zice Hodges. Luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă. Însă trebuie să insiste. O strânge de umeri.

— Holly, vreau să-l prind pe ticălosul care a făcut asta. Vreau să-l fac să plătească. Vrei să mă ajuți?

Dă din cap. Pe chip nu i se citeşte nimic.

— Atunci, spune-mi. Spune-mi că ai să mă ajuți.

Nu-i spune. Scoate din etui o pereche de ochelari de soare şi şi-i pune la ochi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-ar arde o maşină în mijlocul străzii şi brațul lui Janey n-ar fi în şanț. De parcă n-ar urla oameni în jurul lor şi nu s-ar auzi sirena maşinii de intervenție care se apropie. De parcă pentru ea ar fi o zi de plajă.

O scutură uşor.

— *Am nevoie de numărul tău de mobil.*

Ea dă din cap binevoitoare, dar nu spune nimic. Îşi închide poşeta şi se întoarce să se uite la maşina în flăcări. Pe Hodges îl cuprinde o disperare cum nu a mai simțit vreodată. Îl doare stomacul, iar gândurile, perfect clare vreme de treizeci sau patruzeci de secunde, se risipesc care încotro.

Mătuşa Charlotte apare de după colț. Părul negru, dar cu rădăcinile albe, îi flutură pe spate. Unchiul Henry vine în spatele ei. Cu excepția petelor roşii, ca de clovn, din obraji, chipul lui bonom este pământiu.

— Stai, Sharlie! răcneşte unchiul Henry. Cred că fac un infarct!

Sora lui nici nu-l aude. O apucă pe Holly de cot, o smuceşte la ea şi o îmbrățişează cu sălbăticie, strivindu-i nasul, deloc micuț, între sâni.

— *NU TE UITA!* urlă Charlotte, cu ochii la scena dezastrului. *NU TE UITA, IUBITO, NU TE UITA!*

— Nu mai pot să respir, anunță unchiul Henry, aşezându-se pe bordură şi lăsându-şi capul în piept. Sper să nu mă iei chiar acum, Doamne.

Se aud şi alte sirene. Oamenii au început să se apropie ca să vadă mai bine maşina în flăcări din mijlocul străzii. Vreo doi fac poze cu telefoanele.

Exploziv suficient cât să arunce în aer o maşină, îşi spune Hodges. Oare cât mai are?

Mătuşa Charlotte o ține strâns pe Holly în brațe şi îi zbiară în ureche să nu se uite. Holly nu încearcă să se desprindă de ea, dar şi-a dus o mână la spate. Şi în mâna aceea ține ceva. Deşi e conştient că s-ar putea să fie doar o speranță deşartă, Hodges se gândeşte că obiectul acela ar putea să fie pentru el. Îl ia din mâna lui Holly şi vede că e etuiul în care fuseseră ochelarii ei de soare. Pe el sunt scrise cu litere aurii numele şi adresa ei.

Şi un număr de telefon.

22

Hodges îşi scoate telefonul Nokia din buzunarul hainei,

dându-şi seama că, fără insistențele blânde ale lui Janey, acum ar fi fost doar o bucată de plastic topit în torpedoul fostei sale Toyote.

Apasă tasta de apelare rapidă ca să îl sune pe Jerome, rugându-se ca puştiul să-i răspundă. Ruga îi este ascultată.

— Domnule Hodges? Bill? Mi se pare că am auzit o explo…

— Taci din gură, Jerome. Ascultă-mă fără să mă întrerupi.

Se plimbă încolo şi încoace pe trotuarul plin cu cioburi. Sirenele se aud de foarte aproape acum. Curând echipele de intervenție vor fi aici, iar el nu are nicio pistă. Nu are decât o supoziție. Dacă nu cumva subconştientul lui nu a început deja să facă conexiunile necesare. I s-a mai întâmplat şi înainte; doar nu şi-a luat toate medaliile alea de la mica publicitate.

— Ascult, zice Jerome.

— Nu ştii absolut nimic despre masacrul de la Complexul Municipal. Nu ştii nimic despre Olivia Trelawney şi nici despre Janey Patterson.

Au luat toți trei cina la restaurantul lui DeMasio, dar nu crede că polițiştii vor afla foarte curând informația asta, dacă o vor afla vreodată.

— Nimic nu ştiu, spune Jerome, fără strop de neîncredere ori şovăială în voce. Cine mă va întreba? Poliția?

— Poate mai încolo. Mai întâi te vor întreba părinții tăi. Pentru că explozia aia pe care ai auzit-o a fost maşina mea. Janey era la volan. Am făcut schimb în ultimul moment. A… a murit.

— Iisuse, Bill, trebuie să anunți poliția! Trebuie să vorbeşti cu fostul tău partener!

Hodges îşi aduce aminte cum i-a spus ea: *Al nostru* este. Încă mai suntem de acord cu *asta,* da?

Da, îşi zice el. Încă mai suntem de acord cu asta, Janey.

— Încă nu. Deocamdată vreau să fac ceva şi am nevoie de ajutorul tău. Labagiul ăla a omorât-o, eu îi vreau capul şi intenționez să pun mâna pe el. Mă ajuți?

— Da.

Fără *ce probleme aş putea să am dacă o fac?* Fără *Îmi pot periclita admiterea la Harvard dacă o fac?* Fără *Nu mă*

amesteca pe mine în treaba asta. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Jerome Robinson.

— Vreau să intri pe Umbrela Albastră a lui Debbie şi să trimiți nenorocitului un mesaj în numele meu. Mai ții minte ce nume de utilizator am?

— Da. Kermitfrog19. Stai să-mi iau o foaie de…

— N-avem timp. Important e să ții minte esența. Dar trimite-l cam peste o oră, nu mai devreme. Trebuie să vadă că nu i l-am trimis *înainte* de explozie. Trebuie să ştie că sunt în viață.

Jerome spune:

— Zi-mi care-i mesajul.

Hodges i-l zice şi închide telefonul fără să-şi ia la revedere.

Îl pune apoi în buzunarul de la pantaloni, alături de etuiul lui Holly.

O maşină de pompieri apare gonind de după colț, urmată de două maşini de poliție. Trec în viteză pe lângă Casa Funerară Soames, în fața căreia stau înmărmuriți administratorul şi preotul, cu mâinile pavăză la ochi, ca să şi-i ferească de strălucirea orbitoare a soarelui şi a flăcărilor.

Hodges are multe de spus, dar mai întâi trebuie să facă un lucru mult mai important. Îşi scoate sacoul de la costum, se aşază în genunchi şi acoperă cu el brațul din rigolă. Simte cum lacrimile îi înțeapă ochii, dar şi le stăpâneşte. O să plângă mai târziu. Pentru că acum lacrimile nu se potrivesc cu povestea pe care o are de spus.

Polițiştii, doi tineri fără parteneri, coboară din maşini. Hodges nu-i cunoaşte.

— Domnilor ofițeri, îi întâmpină el.

— Trebuie să vă rugăm să eliberați zona, domnule, îi zice unul dintre ei, dar dacă ați fost martor la…

Şi arată spre resturile Toyotei.

— … am să vă rog să stați pe aproape ca să răspundeți la câteva întrebări.

— Nu doar că am fost martor. Eu ar fi trebuit să fiu înăuntru. Hodges îşi scoate portofelul şi le arată legitimația de polițist cu ştampila PENSIONAT de-a curmezişul ei.

— Până în vara trecută partenerul meu a fost Pete

Huntley. Trebuie să-l chemați aici de urgență.

Al doilea polițist îl întreabă:

— Maşina dumneavoastră e aia, domnule?

— Mda.

Primul polițist nu pricepe:

— Şi atunci, cine era la volan?

23

Brady ajunge acasă cu mult înainte de prânz, după ce şi-a rezolvat toate problemele. Bătrânul domn Beeson, de vizavi, îl aşteaptă în curte.

— Auzit-ai?

— Ce să aud?

— Explozia aia mare din centru. S-a văzut mult fum, da' s-a risipit.

— Am dat radioul cam tare, explică Brady.

— Io zic c-a sărit în aer fabrica aia veche de vopseluri, asta zic io. Am bătut la uşă să vorbesc cu mumă-ta, da' probabil că doarme şi nu m-a auzit.

Îi sclipesc şiret ochii, adăugând ce rămăsese nespus: *Doarme, ca să-i treacă beția.*

— Probabil că da, zice Brady.

Nu-i place deloc că moş Tăgârță ăsta şi-a vârât nasul pe unde nu-i fierbe oala. Pentru Brady Hartsfield, cei mai buni vecini sunt aceia care nu există.

— Trebuie să intru în casă, domnule Beeson.

— Zi-i lu' mumă-ta că o salut.

Descuie uşa, intră şi o încuie în urma lui. Adulmecă aerul. Nimic. Sau... mai degrabă *aproape* nimic. Doar un iz foarte vag de ceva neplăcut, ca mirosul de oase de pui uitate prea multe zile în găleata pentru gunoi de sub chiuvetă.

Brady urcă în camera ei. Întoarce cuvertura, descoperindu-i chipul galben şi ochii holbați. Acum nu-l mai deranjează chiar atât de tare. Şi ce dacă domnul Beeson e un moş pârțâit şi băgăreț? Tot ce are de făcut e să mai reziste câteva zile; aşa că *dă-l dracului* pe moş Beeson. Şi *dă-i dracului* şi ochii ăştia bulbucați, care parcă se uită cu reproş

la el. Se uită degeaba. Nu el a omorât-o. S-a omorât singură. Aşa cum trebuia să se omoare şi umflatul ăla de fost poliţist. Şi ce dacă n-a făcut-o? Uite că tot mort e acum. Aşa că *dă-l dracului* şi pe el. Detectivul a ieşit la pensie din viaţă. Pensie în pace, domnule detectiv Hodges!

— Am reuşit, Mami, spune el. Am învins. Şi tu m-ai ajutat. Ai fost în capul meu, dar…

Dar nu-i prea sigur că aşa au stat într-adevăr lucrurile. Poate chiar Mami i-a amintit să încuie la loc portierele de la maşina umflatului de fost poliţist. Pentru că lui nici nu-i trecea prin minte.

— Oricum, mersi mult, zice el pe un ton mai umil. Şi îmi pare rău că ai murit.

Ochii bulbucaţi îl privesc cu reproş.

Întinde într-o doară mâna spre ea şi încearcă să-i închidă ochii cu vârfurile degetelor, aşa cum a văzut el în filme. Ochii cadavrului stau închişi câteva secunde, apoi pleoapele se ridică brusc, ca nişte jaluzele vechi şi stricate. Privirea încărcată cu reproş îl ţintuieşte din nou. Privirea aceea care pare a-i spune tu-m-ai-ucis-scumpete.

Privirea asta îi taie cheful de orice, aşa că Brady trage la loc cuvertura. Coboară la parter şi dă drumul la televizor, sperând că măcar staţiile locale vor transmite imagini de la locul exploziei, dar nimeni nu transmite nimic. Se simte frustrat. Ce-i cu oamenii ăştia? Nu pricep că a fost un atentat nici măcar atunci când le explodează bomba în nas? Se pare că nu. Se pare că mai importantă e blestemata aia de ruladă din carne a lui Rachel Ray[62].

Închide porcăria aia de aparat şi se grăbeşte să coboare în centrul lui de comandă. Spune *haos* ca să aprindă computerele; şi *beznă* ca să oprească programul de ştergere. Începe să se bâţâie, scuturând din pumni deasupra capului şi fredonând ce îşi mai aduce aminte din cântecul „Ding-dong, vrăjitoarea e moartă”[63], dar înlocuieşte cuvântul

---

[62] Rachel Ray – bucătar-şef, vedeta unor emisiuni culinare (n.tr.).
[63] Cântec din filmul Vrăjitorul din Oz (n.tr.).

vrăjitoarea cu polițistul. Îşi închipuie că ar trebui să-l facă să se simtă mai bine. Dar nu se simte. Din cauza nasului pe care domnul Beeson şi l-a băgat într-o oală care nu-i aparţine şi din cauza privirii încărcate cu reproş a mamei, sentimentul lui de izbândă, sentiment pentru care *s-a zbătut atâta,* sentiment pe care ştie că îl *merită cu prisosinţă,* se stinge cu repeziciune.

Nu contează. O să fie un concert, iar el trebuie să se pregătească. Se aşază la masa de lucru. Rulmenţii din vestă sunt acum în trei borcane de maioneză. Lângă acestea se află un sul cu pungi alimentare, de patru litri. Începe să le umple cu bile de rulment, dar având grijă să nu le supraîncarce. Munca îl calmează şi îi revine optimismul. Dar, tocmai când termină cu bilele, aude o sirenă de vapor.

Brady ridică ochii şi se încruntă. El şi-a programat computerul Numărul Trei să scoată semnalul acesta sonor de fiecare dată când primeşte vreun mesaj pe site-ul Umbrela Albastră. Cum să sune acum? E imposibil. Singura persoană cu care a comunicat pe Umbrelă este Kermit William Hodges, zis şi umflatul de fost poliţist, zis şi detectivul ieşit la pensie din viaţă.

Îşi împinge scaunul cu rotile până la Numărul Trei şi se uită la ecran, fără să-i vină să creadă ce vede. Lângă pictograma cu Umbrela Albastră este un **1** într-un cerc roşu. Dă click pe el. Se uită fix, cu ochii mari şi gura căscată, la mesajul de pe ecran.

kermitfrog19 vrea să ia legătura cu tine!
Tu vrei să iei legătura cu kermitfrog19?
D N

Brady îşi doreşte din tot sufletul să creadă că mesajul ăsta a fost postat azi-noapte, sau de dimineaţă, înainte ca Hodges şi ştoarfa blondă să plece de acasă, dar nu e în stare. Tocmai ce l-a auzit când a sosit.

Luându-şi inima în dinţi – pentru că acum se întâmplă ceva cu mult mai înfricoşător decât ochii holbaţi ai mamei – apasă pe **D** şi citeşte.

Ba nu mi-ai tras-o.

☺

Uite ce trebuie să-ţi intre bine în cap, boule: eu sunt ca oglinda ta laterală. Pricepi? LUCRURILE SUNT MAI APROAPE DECÂT PAR.

Ştiu cum ai intrat în Mercedes şi ştiu că nu ai folosit cheia valet. Dar m-ai crezut când ţi-am spus, nu? Normal că m-ai crezut. Pentru că eşti un bou.

Am lista cu toate celelalte maşini pe care le-ai spart între 2007 şi 2009.

Mai am şi alte informaţii pe care nu doresc să ţi le împărtăşesc acum, dar uite ce destăinuire îţi fac: se zice UCIGAŞ, nu TRUFAŞ.

De ce îţi spun toate astea? Pentru că nu mai vreau să te predau poliţiştilor atunci când te prind. De ce aş face-o? Doar eu nu mai sunt poliţist.

Am să te ucid cu mâinile mele.

Pe curând, băieţelul mamei!

Cu tot şocul şi neîncrederea care l-au cuprins, Brady citeşte iar şi iar ultimul rând.

Se duce la cămară pe picioare ca de lemn. După ce intră şi închide bine uşa, începe să urle şi să dea cu pumnii în rafturi. În loc să omoare câinele familiei de cioroi şi-a omorât mama. Nasol. Acum a omorât pe altcineva în locul umflatului de fost poliţist, iar asta e şi mai nasol. Probabil că e vorba de târfa blondă. Târfa blondă care îşi pusese pălăria detectivului dintr-un motiv bizar pe care numai o altă blondă l-ar putea pricepe.

De un singur lucru mai *este* încredinţat: casa asta nu mai prezintă siguranţă. Poate că Hodges glumeşte când spune că e aproape, dar poate că nu glumeşte. A aflat despre Invenţia Doi. A aflat despre spargerile de maşini. Zice că a mai aflat şi altele. Şi…

Pe curând, băieţelul mamei!

Trebuie să plece de aici. Cât mai repede. Însă înainte mai are ceva de făcut.

Brady urcă înapoi la etaj, intră în dormitorul mamei, trece direct în baie, fără să se uite la forma de sub cuvertură. Scotoceşte prin sertarele de la măsuța de toaletă până găseşte ce căuta: aparatul ei de ras. Şi trece la treabă.

24

Hodges se află în sala de interogatoriu numărul 4, sala lui norocoasă. Însă de data aceasta stă de cealaltă parte a mesei, față în față cu Pete Huntley şi cu noua lui parteneră, o tipă trăsnet, cu părul lung şi roşu şi ochi superbi, cenuşii. Interogatoriul decurge în termeni amicali, dar asta nu schimbă datele problemei: maşina lui a fost aruncată în aer şi o femeie a fost ucisă. În plus, un interogatoriu tot un interogatoriu se cheamă că este, indiferent de atmosferă.

— Povestea asta are legătură cu Ucigaşul cu Mercedes? îl întreabă Pete. Tu ce crezi, Billy? Adică, asta-i concluzia cea mai evidentă, nu crezi? Mai ales că victima e sora Oliviei Trelawney.

Şi uite iar cuvântul ăla: victimă. Femeia cu care a făcut dragoste într-un moment al vieții sale când nu-şi mai imagina că va mai face vreodată dragoste. Femeia care l-a făcut să râdă şi care a ştiut cum să-i aline temerile. Femeia care i-a fost parteneră în ultima lui anchetă, la fel cum i-a fost Pete Huntley de-a lungul anilor. Femeia care-şi încrețea nasul la el, râzând de felul cum spune *Mda.*

Să nu te aud că le zici victime, îi spusese Frank Sledge pe vremuri… dar iată că acum nu poate să îl asculte.

— Nu cred, spune el cu blândețe. Ştiu cum pare, dar uneori se mai întâmplă ca un fum să fie doar o țigară, iar o coincidență să nu fie nimic altceva decât o coincidență.

— Cum ai… începe Isabelle Jaynes, dar se opreşte, clătinând din cap. Nu, nu aşa trebuie să te întreb. *De ce* ai vrut s-o cunoşti? Nu cumva anchetai pe cont propriu chestia de la Complexul Municipal?

Adică vrea să-l întrebe dacă nu care cumva făcea pe „unchiaşul" la scară mare. Dar nu-l întreabă, probabil din respect pentru Pete. Una peste alta, bărbatul acesta gras, cu

pantaloni şifonați, cămaşă albă pătată de sânge şi cravata lărgită mult la guler, este vechiul camarad al lui Pete.

— Îmi dați, vă rog, un pahar cu apă înainte să începem? Tot nu mi-am revenit încă. A fost o doamnă drăguță.

Janey a fost infinit mai mult decât atât, dar partea aceea lucidă şi rațională a minții lui, care deocamdată reuşeşte să țină în cuşcă partea emoțională, îi spune că aşa trebuie să vorbească, aceasta este calea prin care să-şi înceapă povestea, exact la fel cum o autostradă cu patru benzi începe cu o rampă îngustă. Pete se ridică şi iese din sală. Câtă vreme lipseşte el, Isabelle nu spune nimic, ci doar îl fixează pe Hodges cu ochii ei mari şi cenuşii.

Hodges bea dintr-o singură înghițitură jumătate din paharul de hârtie. Apoi spune:

— În regulă. Totul a început în ziua aia când am luat prânzul la restaurantul lui DeMasio. Ții minte, Pete?

— Sigur.

— Te-am întrebat ce se mai întâmplă cu cazurile la care lucram atunci când m-am pensionat. Dar cel care mă interesa cu adevărat era Masacrul de la Complexul Municipal. Cred că ți-ai dat seama.

Pete zâmbeşte uşor, fără să răspundă.

— Îți aduci aminte că te-am întrebat dacă ai avut îndoieli în privința doamnei Trelawney? Mai precis, dacă s-ar fi putut să spună adevărul despre cheia de rezervă?

— Îhî.

— În realitate mă întrebam dacă am tratat-o corect. Dacă nu cumva nu am vrut să vedem adevărul din cauză că ea era aşa cum era.

— Cum adică „era aşa cum era”? vrea să ştie Isabelle.

— O pacoste. Plină de ticuri nervoase şi de ifose şi foarte susceptibilă. Ca să înțelegi mai bine ce vreau să spun, gândeşte-te la toți oamenii care au crezut în nevinovăția lui Donald Davis. De ce? Pentru că el *nu* avea nici ticuri, nici ifose, nici susceptibilități. Individul purta cu naturalețe masca aia de soț copleşit de durere şi hăituit de poliție; unde mai pui că era şi arătos. L-am văzut odată pe Channel Six şi jur că reporterița aia blondă strângea din coapse.

— Dezgustător, spune Isabelle, zâmbind totuşi.

— Mda, dar şi foarte adevărat. Era un seducător. Olivia Trelawney, pe de altă parte, era o *anti*-seducătoare. Aşa că am început să mă întreb dacă i-am dat vreo şansă.

— I-am dat.

Tonul lui Pete este sec.

— *Poate* că i-am dat. Mă rog. Şi, uite-mă, sunt la pensie şi am timp din belşug. Ba chiar prea mult. Şi într-o bună zi, chiar înainte să te invit la masă, îmi zic: Dar dacă a spus *adevărul?* Şi dacă l-a spus, unde e cealaltă cheie? Şi după aia – chiar după întâlnirea noastră – am început să mă documentez de pe Internet. Ştiți peste ce am dat? Peste o şmecherie care poate capta codul transmis de telecomanda maşinii.

— Adică? întreabă Isabelle.

— Haide, măi, omule, exclamă exasperat Pete. Tu chiar crezi că un geniu al informaticii i-a furat codul de la maşină? Şi după aia, din pură întâmplare, a găsit cheia de rezervă în torpedo sau sub unul dintre scaune? Cheia de rezervă pe care *a uitat* că o are? E cam trasă de păr povestea ta, Bill. Mai ales când te gândeşti că poza individei ar putea fi pusă în dicționarele de psihologie în dreptul articolelor despre Personalitatea de Tip A[64].

Cu incredibil de mult calm, de parcă nu ar fi acoperit cu haina lui mâna femeii iubite cu doar trei ceasuri înainte, Hodges face rezumatul informațiilor găsite de Jerome, înfățişându-le drept propria lui realizare. Le spune că s-a dus pe Lake Avenue ca să discute cu mama Oliviei Trelawney („Presupunând că mai era în viață") şi că acolo a cunoscut-o pe Janelle, sora Oliviei. Omite să povestească despre drumul la vila din Sugar Heights şi despre discuția cu Radney Peeples, agentul de pază de la firma Vigilant, pentru că ar fi atras întrebări la care nu vrea să răspundă. Vor afla la un moment dat ce a făcut, dar acum e prea aproape de Domnul

---

[64] Personalitate de Tip A – personalitate caracterizată printr-o permanentă stare de stres şi ostilitate față de ceilalți (n.tr.).

Mercedes, e sigur de asta. Nu are nevoie decât de puțin timp.

Aşa speră.

— Doamna Patterson mi-a spus că mama ei este internată într-un cămin pentru bătrâni, cam la cincizeci de kilometri de oraş – Sunny Acres. S-a oferit să mă ducă acolo şi să mă prezinte doamnei Wharton. Ca să-i pot pune câteva întrebări.

— De ce a făcut asta? vrea să ştie Isabelle.

— Pentru că a crezut că noi i-am hărțuit sora şi asta a împins-o la sinucidere.

— Prostii, zice Pete.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine, dar poți să-i înțelegi raționamentul, da? Şi faptul că îşi dorea ca sora ei să nu mai fie acuzată de neglijență.

Pete îi face semn să continue. Ceea ce Hodges şi face, după ce-şi termină apa din pahar. Vrea să scape cât mai repede de aici. Probabil că Domnul Mercedes a citit deja mesajul trimis de Jerome. Şi s-ar putea să fugă. Chestie care-i convine de minune lui Hodges. Un fugar este mai uşor de depistat decât un om care se ascunde.

— Am stat de vorbă cu bătrâna, dar nu am aflat nimic. N-am reuşit decât s-o necăjesc. A făcut un accident vascular şi a murit la scurtă vreme după întâlnirea noastră.

Oftează şi continuă:

— Doamna Patterson, Janelle, a fost distrusă.

— S-a supărat pe tine? îl întreabă Isabelle.

— Nu. Pentru că şi ea voia să afle adevărul. Şi, după ce a murit mama ei, a rămas singură într-un oraş străin. Nu cunoştea pe nimeni, în afară de infirmiera doamnei Wharton, care nici ea nu-i prea tinerică. Îi dădusem numărul meu de telefon şi m-a sunat. Mi-a zis că are nevoie de ajutor, mai ales că la ceremonii vor veni nişte rude pe care le cunoaşte foarte puțin, iar eu am fost de acord să o ajut. Janelle a scris necrologul. Eu m-am ocupat de celelalte aranjamente.

— De ce era în maşina ta când a explodat?

Hodges le povesteşte despre criza lui Holly. Dar nu le spune cum Janey îi luase pălăria în ultima clipă. Nu pentru că i-ar decredibiliza povestea, ci pentru că l-ar durea prea tare.

— Bine, zice Isabelle. Ai făcut cunoştinţă cu sora Oliviei Trelawney şi ai cu ea relaţii destul de apropiate de vreme ce-i spui pe numele mic. Ea îţi înlesneşte o întâlnire cu mama. Mama face un atac cerebral şi moare, poate pentru că s-a emoţionat prea tare când a trebuit să retrăiască perioada aceea. Sora sare în aer după funeralii. Sare în aer cu maşina ta. Şi tot nu vezi legătura cu Ucigaşul cu Mercedes?

Hodges întinde mâinile.

— Cum ar putea individul să afle că am pus câteva întrebări? Că doar n-am publicat vreun anunţ în ziar.

Se întoarce spre Pete.

— Nu am vorbit cu absolut nimeni. Nici măcar cu tine.

Pete, în mod evident deranjat de ideea că sentimentele lor personale faţă de Olivia Trelawney le-ar fi putut influenţa ancheta, are o mutră acră. Lui Hodges nu-i prea pasă, pentru că, în fond, acesta este adevărul.

— Nu. Pe mine doar m-ai tatonat.

Hodges îi zâmbeşte cu toată gura. Şi simte cum i se pliază stomacul la fel ca o figurină origami.

— Hei, de ce te plângi? Doar am făcut eu cinste cu prânzul ăla.

— Cine mai vrea să te expedieze în împărăţia cerurilor? îl întreabă Isabelle. Eşti cumva pe lista cu copiii neascultători a lui Moş Crăciun?

— Dacă mă întrebaţi pe mine, eu aş paria pe Familia Abbascia. Pe câţi dintre jegurile alea le-am vârât la puşcărie în 2004? În cazul cu traficul de arme?

— Mai mult de zece, dar…

— Mda, şi în cazul ăla de crimă organizată de un an mai târziu am arestat de două ori mai mulţi. Le-am făcut praf organizaţia şi Fabby Năsosul a zis că o să ne aranjeze pe amândoi.

— Billy, Familia Abbascia nu mai poate să aranjeze pe nimeni. Fabrizio a murit, fratele lui e într-un balamuc, unde se laudă că-i Napoleon sau vreun alt împărat celebru, iar ceilalţi sunt în închisoare.

Hodges îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Fie, zice Pete, n-ai reuşit să prinzi toţi carcalacii, dar tot

e o aiureală ce spui. Cu tot respectul, prietene, dar acum eşti la pensie.

— Exact. Ceea ce înseamnă că mă pot ataca fără prea multe consecinţe. Pe când tu încă mai ai insigna în portofel.

— Ridicol, spune Isabelle, încrucişându-şi braţele sub sâni, ca şi cum ar fi vrut să anunţe: Am încheiat discuţia.

Hodges ridică din umeri.

— *Cineva* a încercat să mă arunce în aer şi nu cred că Ucigaşul cu Mercedes a visat într-o noapte că mă ocup de Cazul Cheii Lipsă. Şi chiar dacă are vise din astea, premonitorii, de ce să vrea să mă omoare? Ce ar avea de câştigat?

— Păi, e nebun, spune Pete. La asta te-ai gândit?

— Sigur, dar te întreb din nou: *de unde să fi ştiut ce fac eu?*

— Habar n-am. Ascultă, Billy, ne ascunzi ceva? E ceva ce nu ne-ai spus?

— Nu.

— Ba eu cred că da, intervine Isabelle, privindu-l pe sub sprâncene. Ia ascultă, nu cumva te-ai culcat cu ea?

Hodges o priveşte în ochi.

— Tu ce crezi, Izzy? Ia uită-te bine la mine.

Îi susţine privirea câteva clipe, apoi lasă ochii în jos. Lui Hodges nu-i vine să creadă cât de mult s-a apropiat de adevăr. Intuiţie feminină, îşi zice el. Şi imediat: Bine că n-am slăbit mai mult, sau că nu mi-am dat părul cu rahat dintr-ăla de gel.

— Uite ce e, Pete, vreau să plec de aici. Să mă duc acasă, să beau o bere şi să încerc să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Juri că nu-mi ascunzi nimic? Te întreb neoficial acum.

Fără să clipească, Hodges renunţă şi la ultima şansă de a mărturisi adevărul.

— Absolut nimic.

Pete îi zice să ţină telefonul deschis. Poate îl vor chema mâine sau vineri pentru declaraţia oficială.

— Nicio problemă. Şi, Pete? În locul tău mi-aş verifica bine maşina înainte să mă urc la volan.

La uşă, Pete îl apucă pe Hodges de umeri şi-l strânge în

brațe.

— Îmi pare rău de toată povestea asta, îi zice el. Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat şi de toate întrebările pe care am fost obligat să ți le pun.

— Nu-i nimic. Îți faci datoria.

Pete îl strânge şi mai tare şi-i şopteşte la ureche:

— *Ascunzi* ceva. Crezi că iau pastile de tâmpeală?

Preț de o clipă, Hodges îşi reconsideră opțiunile. Apoi îşi aminteşte ce i-a spus Janey: *Al nostru* este.

Îl apucă pe Pete de brațe, îl priveşte în ochi şi îi spune:

— Sunt la fel de intrigat ca tine. Crede-mă.

25

Hodges traversează sala unde se află Divizia Detectivilor sub o avalanşă de priviri curioase şi întrebări indiscrete. Chipul împietrit i se destinde o singură dată, atunci când o întâlneşte pe Cassie Sheen, cu care obişnuia să lucreze pe perioada concediilor lui Pete. Fosta colegă glumeşte:

— Ia uită-te la tine. Încă mai trăieşti şi te-ai făcut şi mai urât decât te țineam eu minte.

Îi zâmbeşte:

— Iat-o pe Cassie Sheen, Regina Botoxului.

Şi ridică brațul în glumă, ca pentru a se apăra de prespapierul cu care îl amenință ea. Totul i se pare deopotrivă fals şi real. Ca una din luptele alea între femei de la televizor la care obişnuia el să se uite.

În hol sunt nişte scaune lângă automatele de gustări şi sucuri. Pe două dintre ele stau mătuşa Charlotte şi unchiul Henry. Holly nu e cu ei şi Hodges atinge instinctiv etuiul de ochelari din buzunarul pantalonilor. Îl întreabă pe unchiul Henry dacă se simte mai bine. Unchiul Henry îi răspunde că da şi îi mulțumeşte pentru amabilitate. Se întoarce la mătuşa Charlotte şi o întreabă cum face față situației.

— Eu sunt bine. Holly mă îngrijorează. Cred că se învinovățeşte pentru ce s-a întâmplat, pentru că din cauza ei… ştii…

Hodges ştie. Din cauza ei se afla Janey la volanul maşinii

lui. Fireşte că Janey ar fi fost oricum în maşină, dar nu crede că asta ar schimba sentimentele lui Holly.

— Te-aş ruga să stai dumneata de vorbă cu ea. Nu înțeleg cum, dar s-a format o *legătură* între voi.

Ochii femeii capătă un licăr răutăcios.

— La fel ca legătura pe care ai avut-o cu Janelle. Ai dumneata ceva ce le-a impresionat.

— Am să vorbesc, spune Hodges.

Şi chiar va vorbi, însă Jerome va discuta cu Holly înaintea lui. Presupunând, fireşte, că numărul de pe etui este cel al telefonului ei mobil. La fel de bine s-ar putea să sune la un telefon fix din… de unde erau ele? Cincinnati? Cleveland?

— Sper că nu ne vor cere să o identificăm, zice unchiul Henry.

Ține în mână un pahar din polistiren cu cafea. De-abia dacă a atins-o, fapt care nu-l surprinde absolut deloc pe Hodges. Se ştie cât de proastă este cafeaua din secția de poliție.

— Cum am putea s-o identificăm? S-a făcut bucăți-bucățele.

— Nu fi tâmpit, îl repede mătuşa Charlotte. Nu ne vor cere s-o identificăm. *N-au dreptul.*

Hodges intervine:

— Dacă i s-au luat vreodată amprentele, o vor identifica pe baza lor. S-ar putea totuşi să vă arate fotografii ale hainelor cu care a fost îmbrăcată sau ale bijuteriilor pe care le-au mai găsit.

— De unde să ştim noi ce bijuterii purta? țipă mătuşa Charlotte, întorcând capete de polițişti în direcția ei. Nici măcar n-am observat cu ce era îmbrăcată!

Pe dracu' n-ai observat, o apostrofează Hodges în gând, sunt convins că i-ai evaluat fiecare cusătură. Dar nu spune nimic.

— S-ar putea să vă pună şi câteva întrebări.

Unele despre el.

— Dar nu cred că va dura prea mult.

Secția are ascensor, dar Hodges preferă să coboare pe scări. Se opreşte pe palierul dintre etajul doi şi unu, se

sprijină de perete, închide ochii şi respiră adânc de câteva ori. Acum încep să curgă lacrimile. Şi le şterge cu mâneca. Mătuşa Charlotte şi-a exprimat îngrijorarea faţă de Holly, îngrijorare pe care Hodges o împărtăşeşte întru totul, dar nu a rostit nicio vorbă de părere de rău pentru nepoata ei sfârtecată de explozie. Presupune că singura preocupare nutrită de mătuşa Charlotte în privinţa lui Janey se referă la soarta verzişorilor moşteniţi de la sora ei.

Sper din suflet să-i fi lăsat unui adăpost de câini, îşi zice el.

Icnind, Hodges se aşază pe o treaptă. Pune alături etuiul de ochelari şi o foaie mototolită de hârtie pe care sunt notate două serii de numere.

26

— Alo?

Vocea este slabă, nesigură.

— Alo? Cine e la telefon?

— Numele meu este Jerome Robinson, doamnă. Cred că v-a spus Bill Hodges că am să vă sun.

Tăcere.

— Doamnă?

Jerome stă în faţa computerului şi-şi strânge în mână Androidul aproape să-i spargă carcasa.

— Doamnă Gibney?

— Da.

Ca un oftat.

— A zis că vrea să-l prindă pe cel care mi-a omorât verişoara. A fost o explozie îngrozitoare.

— Ştiu, spune Jerome.

Din camera lui Barb izbucnesc, pentru a mia oară, lălăielile de pe ultimul album al trupei 'Round Here. *Sărutări lângă roata mare* îi zice. Încă nu l-a înnebunit de cap, dar nici mult nu mai are.

Între timp, femeia de la celălalt capăt al firului a început să plângă.

— Doamnă? Doamna Gibney? Condoleanţe pentru

pierderea suferită.

— Nici măcar n-o cunoşteam bine, dar era verişoara mea şi se purta frumos cu mine. La fel se poartă şi domnul Hodges. Ştiți ce m-a întrebat?

— Nu, nu ştiu.

— Dacă am mâncat ceva de dimineață. Nu vi se pare amabil?

— Sigur că mi se pare, zice Jerome.

Încă nu-i vine să creadă că doamna aceea, doamna aceea plină de viață, cu care a luat cina, nu mai este. Îşi aminteşte cum îi străluceau ochii când râdea şi cum ironiza felul în care Bill spune *mda.* Acum vorbeşte la telefon cu o femeie pe care nu o cunoaşte, o femeie foarte ciudată după cum sună. Are impresia că e ca şi cum ar încerca să dezamorseze o bombă.

— Doamnă, Bill m-a rugat să trec pe la dumneavoastră.

— Vine şi el?

— Deocamdată nu. Are alte treburi de rezolvat.

Din nou tăcere. Şi apoi, cu o voce atât de slabă şi de sfioasă încât abia o poate auzi, Holly îl întreabă:

— O să fiu în siguranță cu dumneavoastră? Pentru că, să ştiți, mi-e teamă de oameni. Foarte teamă.

— Da, doamnă, o să fiți în siguranță.

— Vreau să-l ajut pe domnul Hodges. Vreau să-l ajut să-l prindă pe criminal. Probabil că-i un nebun, nu credeți?

— Ba da.

În camera lui Barb începe un alt cântec şi cele două fetițe – Barbara şi prietena ei, Hilda – scot zbierete fericite pe tonalități atât de înalte că ar putea sparge geamurile. Jerome îşi imaginează cum ar fi să te afli printre trei sau patru mii de Barbare şi Hilde care urlă în halul ăsta la unison. Slavă Domnului că asta e acum treaba mamei.

— Puteți să veniți, dar nu ştiu cum să vă dau drumul înăuntru, spune Holly. Unchiul Henry a pus alarma anti-efracție atunci când a plecat şi eu nu ştiu codul. Cred că a încuiat şi poarta.

— Treaba asta-i rezolvată, spune Jerome.

— Când veniți?

— Ajung la dumneavoastră într-o jumătate de oră.

— Dacă vorbiți cu domnul Hodges, vreți să-i transmiteți ceva din partea mea?

— Bineînțeles.

— Spuneți-i că şi eu sunt tristă.

Ezită puțin şi adaugă:

— Şi că îmi iau medicamentele.

27

Pe la sfârşitul după-amiezii de miercuri, Brady se cazează la Motelul 6, din apropierea aeroportului, folosindu-se de unul din cardurile lui pe numele Ralph Jones. Are cu el o valiză şi un rucsac. În rucsac şi-a luat un singur schimb de haine, pentru că doar de atât are nevoie în cele douăzeci şi ceva de ore care îi mai rămân de trăit. În valiză a pus perna cu PARCARE PENTRU CUR, punga pentru urină Urinesta, o fotografie înrămată, câteva detonatoare pe care le-a făcut singur (nu are nevoie decât de unul singur, dar niciodată nu-i rău să ai şi o rezervă), Invenția Doi, câteva pungi alimentare pline cu bile de rulment şi suficient explozibil cât să arunce în aer şi motelul, şi parcarea învecinată. Se întoarce la Subarul lui, scoate dinăuntru un obiect mai mare (cu destulă greutate, pentru că era pus de-a curmezişul pe bancheta din spate), îl duce în cameră şi îl sprijină de perete.

Se întinde pe pat. Are o senzație stranie când îşi pune capul pe pernă. Şi-l simte despuiat. Şi sexy, într-o oarecare măsură.

Îşi spune: Am avut o serie de ghinioane, dar le-am depăşit şi nu mă dau bătut.

Închide ochii. După câteva secunde începe să sforăie.

28

Jerome îşi opreşte Wranglerul cu botul aproape lipit de poarta vilei cu numărul 729, de pe Lilac Drive, se dă jos şi apasă butonul de la interfon. Dacă îl întreabă de sănătate vreunul din agenții de pază care patrulează prin Sugar

Heights, le va putea explica motivul prezenței lui în cartierul de albi bogați, dar chestia asta ar ține doar dacă femeia din casă i-ar confirma spusele. Or, nu-i prea sigur dacă se poate bizui pe ea. Convorbirea pe care a avut-o mai devreme cu doamna în chestiune i-a dat de înțeles că este cam dusă cu pluta. Dar nu îl întreabă nimeni nimic şi, după ce stă acolo câteva secunde, făcând eforturi să pară de-al locului (aceasta este una din ocaziile când se simte foarte negru), aude vocea lui Holly:

— Da? Cine este?

— Jerome, doamnă Gibney. Prietenul lui Bill Hodges.

Urmează o pauză atât de lungă, că-i vine să apese iar butonul.

Dar o aude:

— Aveți codul de la poartă?

— Da.

— În ordine. Şi, dacă sunteți prieten cu domnul Hodges, puteți să mă tutuiți şi să-mi spuneți Holly.

Tastează codul şi poarta se deschide. Intră cu maşina pe alee şi o vede cum se închide în spatele lui. Deocamdată totul este în regulă.

Holly îl aşteptă în spatele uşii de la intrare, uitându-se la el prin geamurile laterale, asemenea unui deținut prin uşa de la vorbitor. Poartă un halat peste pijama şi e nepieptănată. Un scenariu de coşmar îi trece prin minte lui Jerome: dacă apasă butonul de alarmă (care cu siguranță se află chiar lângă ea) şi, când apar agenții de pază, îl acuză că a vrut să intre cu forța în casă. Să fure. Sau să o violeze, pentru că are un fetiş pentru cucoanele în pijamale din flanel.

Uşa este încuiată. Îi face semn spre ea. Holly nu face nicio mişcare, ci doar stă momâie acolo, ca un robot fără baterie. Apoi trage zăvorul. Când Jerome deschide uşa, încep nişte țiuituri asurzitoare, iar Holly face câțiva paşi înapoi, acoperindu-şi gura cu mâinile.

— Nu-mi face necazuri! Nu vreau să am necazuri!

Jerome se simte mai liniştit când o vede că-i de două ori mai speriată decât el. Tastează codul pe alarma antiefracție. Țiuitul încetează.

Holly se prăbuşeşte pe un scaun sculptat care pare să fi costat cât taxa pe un an la o universitate bună (poate nu chiar la Harvard), cu laţele încurcate atârnându-i pe obraji.

— Offf, asta e cea mai rea zi din viaţa mea, oftează ea. Biata Janey. Biata Janey, sărăcuţa de ea.

— Îmi pare rău.

— Bine măcar că nu-i vina *mea.*

Se uită în sus la el cu bravadă jalnică, vrednică de milă. La fel îi este şi tonul.

— Să nu zică nimeni că a fost. *Eu* n-am făcut nimic.

— De bună seamă că n-ai făcut, o asigură Jerome.

Sună cam pompos, dar ea zâmbeşte uşor, aşa că poate totul e în regulă.

— Ce face domnul Hodges? Este un om foarte, foarte, *foarte* drăguţ. Cu toate că mama nu poate să-l sufere.

Ridică din umeri şi completează:

— În fond, pe cine *suferă* ea?

— Face bine, spune Jerome, deşi are îndoieli că acesta ar fi adevărul.

— Eşti *negru*, îl anunţă ea, făcând ochii mari.

Jerome îşi priveşte mâinile:

— Ia te uită, chiar sunt.

Holly izbucneşte în hohote ascuţite de râs.

— Îmi cer scuze. Am fost mojică. E *foarte bine* că eşti negru.

— E beton să fii negru, glumeşte Jerome.

— Normal că da. Cel mai beton.

Se ridică de pe scaun, îşi muşcă buza de jos, apoi îi întinde încet mâna, de parcă gestul ar fi necesitat un imens efort de voinţă. Dar spune:

— Dă noroc, Jerome.

Şi Jerome îi strânge mâna. E umedă şi rece. Parcă ar da noroc cu lăbuţa unui animal micuţ şi sperios.

— Trebuie să ne grăbim. O s-o păţesc rău de tot dacă te găsesc aici mama şi unchiul Henry când se vor întoarce.

Tu ai s-o păţeşti? Se minunează Jerome în gând. Şi cu puştiul cel negru ce o să se întâmple?

— Femeia care a locuit aici a fost verişoara ta, corect?

— Da. Olivia Trelawney. Nu am mai văzut-o de când eram la facultate. Ea şi cu mama nu s-au avut bine.

Îl priveşte cu gravitate.

— Am fost nevoită să mă las de facultate. Am avut nişte probleme.

Jerome e convins că a avut nişte probleme. Şi încă le mai are. Totuşi, îi place ceva la ea. Dumnezeu ştie ce. Cu siguranță nu râsul ăla care-ți scrijeleşte timpanul de zici că zgârie cineva o tablă cu unghiile.

— Ştii unde e calculatorul ei?

— Da. Hai cu mine să-ți arăt. Poți să te grăbeşti?

Trebuie să mă grăbesc, îşi spune Jerome.

29

Computerul răposatei Olivia Trelawney este protejat de o parolă, chestie absolut absurdă pentru că, atunci când întoarce tastatura, vede cuvântul OTRELAW scris pe spate cu pixul.

Rămasă în pragul uşii şi jucându-se nervoasă cu gulerul capotului, Holly mormăie ceva ce el nu pricepe.

— Ce-ai zis?

— Te-am întrebat ce cauți.

— Ai să vezi şi singură dacă am să reuşesc să-l găsesc.

Intră pe caseta de CĂUTARE din meniul START şi tastează PLÂNSET DE COPIL. Nimic. Încearcă PLÂNSET DE BEBELUŞ. Tot nimic. Tastează ȚIPETE DE FEMEIE. Nimic.

— S-ar putea să fie ascuns.

Acum o aude foarte clar pentru că-i vorbeşte chiar în dreptul urechii. Tresare uşor, dar Holly nu observă. S-a aplecat, cu mâinile pe genunchi, şi se uită fix la monitorul Oliviei.

— Încearcă FIŞIER AUDIO.

Bună idee, aşa că încearcă şi asta. Dar tot degeaba.

— Bine, zice ea. Intră pe FAVORITE şi uită-te la SUNET.

— Holly, chestia aia controlează doar semnalele care intră şi ies.

— Păi, *dăăh.* Încearcă oricum.

Nu-şi mai muşcă buzele.

Jerome încearcă. Pe meniu sunt trecute doar VOLUM, CĂŞTI, LOGARE şi MICROFON INTERN. Nimic neobişnuit.

— Mai ai vreo idee? o întreabă el.

— Deschide EFECTE SONORE. Uite, în stânga.

Se întoarce la ea.

— I-auzi, te pricepi la asta, aşa e?

— Am făcut un curs de calculatoare. De acasă. Pe Skype. A fost destul de interesant. Haide, uită-te la EFECTE SONORE.

Se uită şi, pe lângă BROASCĂ, STICLĂ, BÂZÂIT, POCNET şi TORS DE PISICĂ – adică suspecții obişnuiți – mai este un articol botezat BAU-BAU.

— Pe-ăsta nu l-am mai văzut.

— Nici eu.

Tot îi evită privirea, însă starea de spirit i s-a schimbat radical. Trage un scaun şi se aşază lângă el, înghesuindu-şi părul ofilit în spatele urechilor.

— Şi eu ştiu pe dinafară programele de la MacIntosh.

— Bravo, fata mea, n-aş fi crezut! zice Jerome, ridicând o mână.

Fără să-şi ia ochii de la ecran, Holly bate cuba.

— Cântă, Sam.

Tânărul zâmbeşte larg.

— Asta-i din *Casablanca.*

— Da. Am văzut filmul ăsta de şaptezeci şi trei de ori. Am o Agendă de Filme. Îmi notez tot ce văd. Mama zice că-i semn de tulburare obsesiv-compulsivă.

— Viața suferă de tulburări obsesiv-compulsive, spune Jerome.

Pe ton serios Holly îi spune:

— Bravo, băiete. Hai să vedem ce-i acolo.

Jerome dă click pe BAU-BAU. Un copil începe să plângă din difuzoarele computerului. Pe Holly n-o deranjează. Îl apucă pe Jerome de umăr doar atunci când se aud țipetele unei femei: *De ce l-ai lăsat să-mi omoare copilaşul?*

— Futu-i! se sperie Jerome şi o apucă pe Holly de mână.

Ea nu şi-o trage şi se uită amândoi îngroziți la calculator, de parcă i-ar fi crescut colți ascuțiți şi i-ar fi muşcat cu ei.

Urmează câteva secunde de tăcere, apoi copilul începe să plângă din nou. Şi femeia ţipă din nou. Programul se repetă a treia oară. Şi se opreşte.

În cele din urmă Holly se uită la el cu ochi atât de bulbucaţi încât par pe punctul de a i se desprinde de cap.

— Ştiai că aşa o să se întâmple?

— Iisuse, *nu.* Mă aşteptam la ceva, altminteri nu m-ar fi trimis Bill aici, dar o chestie ca *asta*? Poţi să afli ceva despre program, Holly? Când a fost instalat, de exemplu. Dacă nu poţi, nu face ni…

— Dă-te mai încolo.

Jerome se pricepe bine la computere, dar degetele lui Holly zboară pe taste precum cele ale unui pianist celebru pe clapele unui pian de concert. După câteva minute de căutări, îi zice:

— Se pare că a fost instalat anul trecut, pe întâi iulie. Mai multe chestii au fost instalate în ziua aia.

— Şi probabil că a fost programat să se deruleze la anumite intervale, da? Să se repete de trei ori şi după aia să se oprească?

Îi aruncă o privire iritată:

— Normal.

— Atunci cum de nu se mai activează şi *acum* Adică, voi locuiţi aici. L-aţi fi auzit.

Holly apasă de mai multe ori pe mouse şi îi mai arată ceva.

— Am observat mai devreme chestia asta. E un program auxiliar, ascuns în contactele ei de e-mail. Pot să jur că Olivia habar n-a avut de existenţa lui. Se cheamă Oglinda. Nu-l poţi folosi ca să deschizi computerul, adică nu cred, dar dacă *este* deschis, poţi să activezi orice este în el de pe computerul tău de acasă. Adică să deschizi fişiere, să citeşti e-mailuri, să verifici istoricul de căutări pe net… sau chiar să dezactivezi alte programe.

— Adică după ce a murit, spune Jerome.

— Uuuuf, se strâmbă Holly.

— Dar de ce l-a mai lăsat aici? De ce nu l-a şters complet?

— Nu ştiu. Poate a uitat. Eu uit mereu tot felul de lucruri importante. Mama zice că mi-aş uita şi capul pe undeva,

dacă nu mi-ar fi legat de gât.

— Da, şi a mea zice la fel. Dar *cine* este? Despre cine vorbim noi aici?

Ea se gândeşte. Se gândesc amândoi. Şi după vreo cinci secunde, vorbesc în acelaşi timp:

— IT-istul ei, zice Jerome.

— Computeristul ei, zice şi Holly.

Jerome începe să scotocească prin sertarele de la biroul Oliviei, căutând o factură de depanare, o chitanță, o carte de vizită, ceva. Dar nu găseşte nimic. Se pune în genunchi şi intră sub birou. Tot nimic.

— Uită-te pe frigider, îi spune el. Oamenii pun tot felul de rahaturi acolo, sub magneții ăia caraghioşi.

— Sunt o grămadă de magneți pe uşa de la frigider, zice Holly, dar a pus doar cartea de vizită a unui agent imobiliar şi una de la firma de securitate Vigilant. Cred că Janey a aruncat ce mai era. Dacă mai era ceva.

— Există vreun seif în casă?

— Probabil, dar de ce să pună în seif cartea de vizită a IT-istului? Că doar nu-i bătută în diamante.

— Corect, spune Jerome.

— Dacă a avut aşa ceva ar fi trebuit s-o țină pe undeva în apropierea computerului. N-ar fi *ascuns-o.* Adică, uite, şi-a notat parola chiar sub *tastatură.*

— Mare tâmpenie, comentează Jerome.

— Chiar că.

De-abia acum îşi dă Holly seama cât de aproape stau unul de altul. Se ridică repede şi se duce în pragul uşii. Începe iar să se joace agitată cu gulerul halatului.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Cred că cel mai bine ar fi să-l sun pe Bill.

Îşi scoate mobilul, dar, înainte să apese vreo tastă, o aude cum îl cheamă pe nume. Jerome se uită la ea – o femeie între două vârste, părând pierdută în hainele lăbărțate de casă.

— Tre' să fie cam la un catralion de IT-işti în oraşul ăsta, spune ea. Nu chiar atâția, dar oricum foarte mulți. Jerome ştie asta şi o ştie şi Hodges, pentru că i-a spus-o Jerome.

30

Hodges ascultă cu atenție tot ce-i explică Jerome. Îl bucură impresia bună pe care i-a făcut-o Holly (şi speră că şi Holly se bucură, dacă îl aude pe Jerome), dar este şi teribil de dezamăgit că nu au găsit nicio urmă care să-i ducă la individul care meşterise la computerul Oliviei. Jerome e de părere că Janey a aruncat cartea de vizită a respectivului. Hodges, a cărui minte s-a antrenat să fie suspicioasă, e de părere că Domnul Mercedes a făcut tot ce i-a stat în putere ca Olivia să *nu* aibă o asemenea carte de vizită. Dar ipoteza asta nu ține. Dacă omul a făcut treabă bună, nu-i normal să-i *ceri* una? Şi s-o ții la îndemână? Doar dacă nu cumva…

Îl roagă pe Jerome să i-o dea la telefon pe Holly.

— Alo?

Atât de sfârşită îi este vocea, încât face eforturi să o audă.

— Spune-mi, Holly, în computerul Oliviei există vreo agendă?

— O secundă.

Aude câteva clickuri. Apoi vocea uluită a lui Holly:

— Nu.

— Şi nu ți se pare ciudat?

— Ba cam da.

— Şi nu ar fi posibil ca tipul care a plantat sunetele alea de groază să-i fi şters agenda?

— O, ba da. Foarte uşor. Să ştiți că-mi iau medicamentele, domnule Hodges.

— Bravo, Holly. Poți să-mi spui cam cât de mult îşi folosea Olivia calculatorul?

— Sigur.

— Bine. Cât te uiți tu, dă-mi-l pe Jerome.

Jerome îi spune că îi pare rău că nu au reuşit să afle mai multe.

— Nu, n-are de ce să-ți pară rău. V-ați descurcat de minune. Când i-ai umblat prin birou nu ai găsit cumva o agendă *normală?*

— *Nț.* Dar majoritatea oamenilor nu mai folosesc aşa ceva, că le e mai uşor să-şi țină datele de contact în computer sau

pe telefon. Ştii şi tu asta, nu-i aşa?

Hodges presupune că *ar trebui* să ştie, dar lumea a început deja să se dezvolte prea repede pentru gustul lui. Nu ştie nici măcar cum să-şi programeze aparatul video digital.

— Stai aşa, mai vrea Holly să-ți zică ceva.

— Te înțelegi bine cu Holly, da?

— Super. Hai că ți-o dau la telefon.

— Olivia avea tot felul de programe şi site-uri favorite, spune Holly. Cel mai mult se uita la filmele de pe Hulu şi la ştirile de pe Huffpo. Cât despre istoricul căutărilor… am senzația că naviga pe net mai mult decât mine, or, eu stau online o gr*ămadă.*

— Spune-mi, Holly, care crezi tu că ar fi motivul pentru care o persoană atât de dependentă de computer nu ar avea la îndemână cartea de vizită a depanatorului?

— Pentru că tipul s-a furişat în casă şi a luat-o înapoi după ce ea a murit, răspunde Holly fără să stea pe gânduri.

— Poate ai dreptate, dar gândeşte-te la riscuri, mai ales cu agenții ăia de pază care mişună prin cartier. Ar fi trebuit să cunoască codul de la poartă, cel de la alarmă… şi chiar şi aşa, tot ar fi avut nevoie de cheia de la uşă…

Şi se întrerupe.

— Domnule Hodges? Mai sunteți la telefon?

— Da. Şi te rog să-mi spui Bill.

Dar nu vrea să-i spună Bill. Poate nu e în stare.

— Domnule Hodges, vorbim despre un criminal dintr-ăia foarte deştepți? Ca în James Bond?

— Nu cred că-i chiar atât de deştept. Doar foarte nebun. Şi tocmai *pentru că* este nebun, s-ar putea să nu-i pese de riscuri. Adu-ți aminte cât a riscat la Complexul Municipal, când a intrat cu maşina în mulțimea aia de oameni.

Însă parcă tot nu e bine.

— Dă-mi-l iar pe Jerome, te rog.

Jerome ia telefonul şi Hodges îi spune că e timpul să plece de acolo, ca să nu se întoarcă mătuşa Charlotte şi unchiul Henry şi să-l prindă bot în bot cu Holly în fața computerului.

— Tu ce ai de gând să faci, Bill?

Priveşte strada, dezmierdată de culorile crepusculului. S-a

făcut aproape şapte.

— Am să mă culc şi poate mâine-dimineață am să gândesc mai limpede, îi răspunde el.

31

Înainte de culcare, Hodges stă patru ceasuri în fața televizorului, uitându-se la seriale fără să le înțeleagă. Încearcă să nu se gândească la nimic, pentru că numai aşa deschizi uşa ca să intre ideea cea bună. Ideea cea bună apare întotdeauna ca rezultat al conexiunilor juste şi simte că acum e pe cale să se *facă* o asemenea conexiune. Poate chiar mai multe. Nu se va gândi acum la Janey. Mai târziu da, sigur, mai târziu se va gândi, dar deocamdată îşi va pune frână.

Computerul Oliviei Trelawney este miezul problemei. Cineva a introdus în el toate sunetele alea înspăimântătoare, iar suspectul cel mai probabil este IT-istul ei. Prin urmare, de ce nu avea cartea lui de vizită? Poate că i-a şters de la distanță agenda, iar Hodges e în stare să pună prinsoare că aşa a făcut; dar oare i-a şi intrat în casă, după ce ea a murit, ca să fure păcătoasa aia de *carte de vizită?*

Îl sună un reporter de la ziarul local. Apoi unul de la Channel Six. După al treilea telefon, tot de la cineva din presă, Hodges îşi închide mobilul. Habar nu are cine a dat ziariştilor numărul lui, dar speră ca persoana în cauză să fi primit bani frumoşi pentru informația asta.

Şi mai e ceva ce i se tot învârte prin minte, ceva ce nu are nicio legătură cu nimic.

Crede că extratereştrii sunt printre noi.

Îşi aruncă privirea peste însemnări şi vede cine i-a spus asta: domnul Bowfinger, autorul de texte pentru felicitări. Hodges îşi aminteşte că stăteau amândoi pe şezlonguri şi că el era recunoscător pentru umbra răcoroasă. Asta s-a întâmplat atunci când făcea sondajul prin vecini, căutând să afle dacă văzuse cineva vreun vehicul dubios pe stradă.

Crede că extratereştrii sunt printre noi.

Bowfinger vorbea despre doamna Melbourne, de vizavi.

Doamna Melbourne, care este membră a unei organizații de ozenişti duşi cu capul, pe nume Comitetul Național de Investigare a Fenomenelor Atmosferice. Pe scurt, CNIFA.

Hodges îşi spune că nu este decât un ecou, aidoma unui fragment scurt de muzică pop, care uneori ți se învârte şi se tot învârte prin mintea mult prea obosită şi încordată. Se dezbracă şi se bagă în pat şi atunci vine Janey. Janey, care-şi încrețeşte nasul la el, imitându-l: *mda.*

Şi adoarme plângând, pentru prima oară din copilărie.

Se trezeşte în primele ore ale dimineții de joi, se duce la baie, vrea să se întoarcă în pat, dar se opreşte, făcând ochii mari. Chiar în fața lui a apărut conexiunea pe care o aştepta.

Nu păstrezi o carte de vizită dacă nu ai *nevoie* de ea.

Să zicem că individul nu era un independent, cu propria-i afacere micuță, ci cineva care lucra la o *firmă.* În cazul acesta, poți să suni liniştit la firmă ori de câte ori ai nevoie de el. Iar numărul firmei ar trebui să fie unul uşor de ținut minte, ceva ca 555-9999.

Iar dacă lucra la o firmă, atunci mergea la intervenții cu maşina firmei.

Hodges se culcă la loc, convins că nu va mai reuşi să adoarmă. Dar se înşală.

Îşi spune: *Dacă a avut suficient explozibil să-mi arunce în aer maşina, s-ar putea să aibă mai mult.*

Şi adoarme.

Şi o visează pe Janey.

SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE

1

Hodges se trezeşte joi dimineaţă la ora şase şi îşi pregăteşte un mic dejun consistent: două ouă, patru felii de bacon, patru felii de pâine prăjită. Nu-i este foame, dar se forţează să mănânce tot, spunându-şi că organismul lui are nevoie de combustibil. S-ar putea să aibă ocazia să mai pună ceva în gură astăzi; dar, la fel de bine, s-ar putea să nu mai apuce să mănânce nimic. Şi la duş, şi la masă, în vreme ce înghite hotărât porţia uriaşă (nu mai are cine să-i supravegheze greutatea), un gând îi tot vine în minte. Acelaşi cu care s-a dus la culcare azi-noapte. Îl obsedează.

Cât de mult explozibil?

Iar întrebarea aceasta duce la altele, la fel de îngrozitoare. Cum intenţionează individul – *trufaşul* – să-l folosească? Şi când?

Ia o hotărâre: astăzi va fi ultima zi. Îşi doreşte să dea el de Domnul Mercedes. Să se afle faţă în faţă cu acesta. Ca să-l omoare? Nu, asta nu *(probabil* că nu), dar măcar o bătaie soră cu moartea să-i dea. Da, asta ar fi *excelent.* Pentru Olivia. Pentru Janey. Pentru Janice şi Patricia Cray. Pentru toţi ceilalţi oameni pe care Domnul Mercedes i-a omorât sau i-a schilodit la Complexul Municipal cu un an în urmă. Oamenii aceia fără serviciu, care erau într-atât de disperaţi că s-au trezit în creierii nopţii ca să se înghesuie la coadă în ceaţa deasă şi rece, aşteptând să se deschidă porţile târgului de joburi. Da, şi-ar dori să-l pedepsească pentru toate vieţile acelea pierdute. Pentru speranţele acelea pierdute. Pentru *sufletele* acelea pierdute.

Da, vrea să pună el mâna pe nemernic. Dar, dacă nu va reuşi s-o facă astăzi, va preda cazul lui Pete Huntley şi Izzy Jones şi va suporta consecinţele… care, este convins, vor presupune şi o perioadă de detenţie. Nu contează. Are destule pe conştiinţă, dar ştie că e în stare să ducă mai

multe. Însă nu şi un alt asasinat în masă. Asta ar distruge şi ce a mai rămas din sufletul lui.

Va vedea ce va reuşi să facă până diseară la ora opt: acesta este termenul-limită pe care şi-l impune. În treisprezece ore poate să realizeze la fel de multe ca Pete şi Izzy. Ba chiar mai multe, pentru că nu este îngrădit de reguli şi proceduri. Astăzi va lua cu el revolverul M&P al tatălui său. Şi Pliciul cu Noroc. Da, şi pe acela îl va lua.

Bagă Pliciul în buzunarul din dreapta al sacoului sport, iar revolverul atârnă în ham sub brațul stâng. Scoate din sertarul biroului dosarul Domnului Mercedes, care s-a făcut destul de gros, şi îl duce în bucătărie. Se apucă să-l recitească, după ce a dat drumul la televizorul de pe bufet. Pe Canalul Şase a început emisiunea de ştiri *Dimineața la şapte.* Se simte uşurat când vede că o macara s-a prăbuşit pe malul lacului, scufundând pe jumătate o barjă plină cu substanțe chimice. Nu-şi doreşte ca lacul să fie şi mai poluat decât este deja (presupunând că aşa ceva ar fi posibil), dar deversarea aceasta de substanțe toxice a detronat povestea cu maşina explodată. Asta-i vestea bună. Vestea proastă este că s-a aflat că proprietarul maşinii este acelaşi detectiv, aflat acum la pensie, care fusese anchetatorul principal în cazul Masacrului de la Complexul Municipal; iar femeia ucisă în atentatul cu bombă a fost identificată ca fiind sora Oliviei Trelawney. Este prezentată şi o fotografie (făcută de Dumnezeu ştie cine) în care sunt el şi Janey pe treptele Casei Funerare Soames.

— Poliția nu confirmă că ar fi vreo legătură între acest atentat şi asasinatul în masă de anul trecut, de la Complexul Municipal, spune crainicul cu gravitate, însă trebuie să observăm că autorul acelor crime nu a fost prins încă. În alte ştiri, se aşteaptă ca Donald Davis să fie acuzat…

Pe Hodges îl doare exact undeva de Donald Davis. Închide televizorul şi revine la însemnările din blocnotesul lui. La un moment dat sună telefonul. Cel fix, de pe peretele bucătăriei, nu mobilul (deşi astăzi îl are în buzunar). Îl caută Pete Huntley.

— Te-ai trezit odată cu găinile, remarcă Pete.

— Ce detectiv bun eşti. Cu ce-ți pot fi de ajutor?

— Ieri am purtat o discuție interesantă cu Henry Sirois şi Charlotte Gibney. Ştii cine sunt, da? Unchiul şi mătuşa lui Janelle Patterson.

Hodges nu răspunde şi-l aşteaptă să continue.

— Mătuşa mi s-a părut deosebit de fascinantă. Ea crede că Izzy are dreptate şi că tu şi doamna Patterson ați fost mai mult decât nişte simple cunoştințe. Crede că ați fost prieteni foarte buni.

— Spune unde vrei să ajungi cu asta, Pete.

— Adică ați intrat cu trenul în tunel. Ați tencuit scorbura. Ați trezit leneşul. Ați băgat paloşul în teacă. Ați lăsat ratonul la veveriță. Ați…

— Cred că am priceput. Haide să-ți spun ceva despre mătuşa Charlotte, vrei? Dacă i-ai arăta o poză în care Justin Bieber stă de vorbă cu Regina Elisabeta, ți-ar spune că cei doi şi-o trag. „Uită-te la ochii lor”, ar fi explicația ei.

— Deci nu ai făcut sex cu victima.

— Nu.

— Deocamdată îți accept acest răspuns. De dragul vremurilor trecute. Însă tot vreau să ştiu ce-mi ascunzi. Pentru că pute de la o poştă, fratele meu.

— Cască bine urechile: nu-ți… ascund… *nimic.*

De la celălalt capăt al firului nu se mai aude nimic. Pete aşteaptă ca Hodges să-şi piardă siguranța de sine şi să rupă tăcerea, uitând cine l-a învățat şmecheria asta.

În cele din urmă, el este cel care cedează:

— Mi se cam pare că-ți sapi singur groapa, Billy. Sfatul meu este să arunci lopata înainte să o faci prea adâncă şi să nu mai poți ieşi.

— Mulțam, partenere. Întotdeauna mă bucur când primesc lecții de viață la şapte şi un sfert dimineața.

— Vreau să mai discut cu tine după-masă. Iar de data aceasta s-ar putea să trebuiască să-ți citesc drepturile.

— Cu foarte multă plăcere. Sună-mă pe mobil.

— Pe bune? De când ai ieşit la pensie nu prea l-ai folosit.

— Îl folosesc astăzi.

Foarte adevărat. Pentru că în următoarele douăsprezece,

paisprezece ore nu va mai fi deloc la pensie.

Pune capăt convorbirii şi se întoarce la carnetul cu însemnări. Îşi umezeşte cu salivă vârful arătătorului ca să întoarcă paginile. Încercuieşte un nume: Radney Peeples. Tipul de la firma de securitate Vigilant cu care a stat de vorbă în Sugar Heights. Dacă Peeples îşi face treaba fie şi măcar pe jumătate, atunci s-ar putea să-l pună pe urma Domnului Mercedes. Însă precis şi-l va aminti pe Hodges, pentru că fostul detectiv i-a cerut să se legitimeze şi apoi i-a pus o sumedenie de întrebări. Plus că astăzi mutra lui Hodges este prezentată în toate buletinele de ştiri. Mai are vreme să se gândească cum să rezolve problema; nu vrea să ia legătura cu Vigilant decât după începerea programului de lucru. Pentru că telefonul trebuie să dea impresia unui control de rutină.

Următorul apel pe care îl primeşte – pe mobil, de această dată – este de la mătuşa Charlotte. Pe Hodges nu îl surprinde că îl sună, dar asta nu înseamnă că-i şi face plăcere.

— Nu ştiu ce să fac! îi ţipă ea în ureche. Trebuie să mă ajuți, domnule Hodges!

— În ce privință nu ştiți ce să faceți?

— Cu *trupul! Trupul* lui Janelle! Nici măcar nu ştiu unde *e!*

Hodges aude un bip şi înțelege că îl mai sună cineva.

— Doamnă Gibney, mai am un apel. Închideți şi aşteptați că vă sun eu imediat.

— Nu înțeleg de ce nu poți să…

Închide telefonul, retezându-i vociferările de protest şi îi răspunde lui Jerome.

— Cred că azi ai nevoie de şofer, spune tânărul. Având în vedere situația actuală.

Preț de câteva clipe Hodges nu pricepe la ce se referă puştiul. Apoi îşi aminteşte că din Toyota lui nu au mai rămas decât câteva fragmente calcinate. Care acum se află în grija departamentului de criminalistică al poliției, unde vor fi analizate de oameni în halate albe care vor încerca să afle ce fel de explozibil s-a folosit. Aseară a venit acasă cu taxiul. Da, *are* nevoie de o maşină. Şi, uite, acum îşi dă seama, Jerome ar putea să-i fie de folos şi altcumva.

— Bună idee, mulțumesc, îi spune el. Dar ce faci cu şcoala?

Jerome îi explică:

— Activitățile mele extracurriculare îmi permit să lipsesc o zi de la ore. Şi deja am cerut voie părinților. M-au rugat doar să te întreb dacă mai e şi altcineva care să vrea să te arunce în aer.

— Nu ar fi exclus.

— Stai nițel.

Îl aude pe Jerome strigând părinților:

— Zice că nimeni.

În ciuda tuturor problemelor, Hodges nu-şi poate reține un zâmbet.

— Imediat ajung la tine, spune Jerome.

— Nu-i cazul să depăşeşti viteza legală. E bine dacă ajungi la nouă. Între timp, exersează-ți talentul actoricesc.

— Pe bune? Ce rol îmi dai?

— Asistent într-un cabinet de avocatură, răspunde Hodges. Mulțumesc mult, Jerome.

Întrerupe convorbirea, se duce în birou, deschide computerul şi caută un avocat pe nume Schron. Numele este unul puțin obişnuit, aşa că îl găseşte imediat. Îşi notează denumirea cabinetului şi numele mic al lui Schron, care se întâmplă să fie George. Apoi se întoarce în bucătărie şi o sună pe mătuşa Charlotte.

— Hodges sunt, îi zice el. V-am sunat aşa cum am promis.

— Nu îmi place când mi se închide telefonul în nas, domnule Hodges.

— Nici mie nu-mi place că i-ați spus vechiului meu partener că am făcut sex cu nepoata dumneavoastră.

Aude un icnet şocat, urmat de tăcere. Speră ca femeia să-i închidă ea telefonul acum. Dându-şi seama că nu o va face, îi dă informațiile cerute.

— Resturile pământeşti ale lui Janey vor fi duse la Morga Huron County. Nu le veți putea lua astăzi. Probabil nici mâine. Trebuie să fie efectuată o autopsie, operație absurdă având în vedere cauza morții, dar aşa sunt regulile.

— Nu înțelegi! Mi-am rezervat biletele de *avion!*

Hodges se uită pe geamul de la bucătărie şi numără foarte rar până la cinci.

— Domnule Hodges? Mai eşti la telefon?

— Aşa cum văd eu lucrurile, mi se pare că aveți doar două opțiuni, doamnă Gibney. Una este să rămâneți aici şi să faceți ce se cuvine. Cealaltă este să vă urcați în avion, să vă duceți acasă şi să lăsați municipalitatea să se ocupe de tot.

Mătuşa Charlotte începe să se smiorcăie.

— Am văzut cum te uitai la ea şi cum se uita ea la dumneata. Nu am făcut niciun rău, doar am răspuns la ce m-a întrebat polițista.

— Făcând dovadă de exces de zel, nu am nicio îndoială.

— Exces de ce?

— Haideți s-o lăsăm baltă. V-aş sugera să mergeți personal la morgă împreună cu fratele dumneavoastră. Nu dați telefon înainte. Vorbiți cu domnul doctor Galworthy. Dacă nu e acolo, cereți să vorbiți cu domnul doctor Patel. Dacă îi veți ruga personal să urgenteze procedurile – şi dacă veți fi în stare să fiți amabilă cu ei – atunci sunt convins că vă vor ajuta. Spuneți numele meu. Am colaborat cu ei încă din anii nouăzeci.

— Iar va trebui s-o lăsăm pe Holly singură, se vaită mătuşa Charlotte. S-a încuiat în cameră. Ţăcăne la calculator şi nu vrea să iasă.

Hodges îşi dă seama că a început să-şi smulgă părul din cap la propriu şi se forțează să înceteze.

— Câți ani are fiica dumneavoastră?

O pauză infernal de lungă.

— Patruzeci şi cinci.

— Atunci poate nu va mai fi nevoie să-i angajați o bonă.

Încearcă să se stăpânească şi să nu mai continue. Nu e în stare.

— Gândiți-vă câți bani veți economisi.

— Nu am cum să mă aştept de la dumneata să înțelegi situația lui Holly, domnule Hodges. Pe lângă faptul că este labilă psihic, fiica mea este şi extrem de sensibilă.

Hodges comentează acum doar în gând, nu şi cu voce tare: Înseamnă că îi este teribil de greu să te suporte.

— Domnule Hodges?
— Aici sunt.
— Nu ştii cumva dacă Janelle a lăsat vreun testament?
De data aceasta Hodges închide.

2

Brady stă o grămadă de vreme în duşul camerei de motel, cu lumina stinsă. Îi place căldura şi bezna ca de pântec matern şi zgomotul regulat al picăturilor de apă. Îi place şi întunericul. Şi e bine că-i place pentru că, nu peste multă vreme, va avea parte numai de el. Şi-ar dori să poată crede că va urma o regăsire duioasă între mamă şi fiu, poate chiar una de tip mamă-iubit. Însă, în adâncul sufletului, ştie că nu va fi cazul. Se poate preface că ar crede, dar… nu.

Doar întunericul.

Nu îşi face probleme din cauza lui Dumnezeu sau că şi-ar petrece eternitatea perpelit la foc mic pentru crimele comise. Nu există rai, aşa cum nu există nici iad. Oricine are măcar o circumvoluțiune ştie lucrurile astea. Cât de nemiloasă ar trebui să fie o ființă supremă ca să creeze o lume atât de întoarsă pe dos ca asta? Chiar dacă ar *exista* Dumnezeul răzbunător al teleevangheliştilor şi al călugărilor violatori de copii, de ce l-ar judeca el pe Brady pentru faptele sale? Oare Brady Hartsfield a fost cel care a pus mâna tatălui său pe cablul de înaltă tensiune? Nu. Oare Brady Hartsfield a fost cel care a îndesat felia de măr în gâtul lui Frankie? Nu. A fost el cel care nu mai contenea să vorbească despre faptul că se vor termina banii şi vor ajunge într-un adăpost pentru săraci? Nu. El a fost cel care a prăjit un hamburger otrăvit şi a spus: *Mănâncă-l, Mami, e delicios?*

Poate fi el judecat pentru că a ripostat şi a dat o lovitură lumii care l-a făcut aşa cum este?

Nu, Brady nu crede.

Se gândeşte la teroriştii care au doborât Turnurile Gemene (se gândeşte adesea la ei). Clovnii ăia probabil că şi-au imaginat că vor ajunge în rai, unde vor trăi într-un fel de hotel de lux al eternității, slujiți de fecioare superbe.

Caraghios. Şi vreţi să ştiţi care-i partea cea mai bună? Ei au ajuns de râsul curcilor… deşi nu au ştiut. Nu s-au ales decât cu o fracţiune de secundă când au văzut toate ferestrele acelea mari şi un ultim fulger de lumină. Apoi s-a ales praful şi de ei, şi de miile de victime. Bum. Vă pup, pa-pa. Ura, şi la gară, voi, ucigaşi şi ucişi deopotrivă. Hopa, aţi pornit spre vidul universal din jurul acestei planete albastre şi stinghere, copleşite de viermuiala stupidă a locatarilor ei. Toate religiile nu sunt decât minciuni. Toate preceptele morale nu sunt decât amăgiri. Până şi stelele nu sunt decât un miraj. Adevărul este întuneric şi singurul lucru care contează este să îţi expui punctul de vedere înainte de a pătrunde în el. Să crestezi pielea lumii şi să laşi o cicatrice pe ea. În fond, asta este istoria: un ţesut cicatrizat.

3

Brady se îmbracă şi se duce cu maşina la o drogherie deschisă non-stop, din apropierea aeroportului. A observat în oglinda de la baie că aparatul de ras al mamei nu a făcut o treabă prea bună; trebuie să se ocupe mai bine de ţeasta lui. Cumpără cremă şi aparate de ras de unică folosinţă. Şi câteva baterii, pentru că niciodată nu ai destule. Mai alege şi o pereche de ochelari fără dioptrii dintr-un rastel rotativ. Cu ramă din baga, pentru că îi dau un aer de student. Sau cel puţin aşa i se pare.

Pe drumul către casa de marcat se opreşte la o machetă din carton, care-i înfăţişează pe cei patru băieţi din 'Round Here în mărime naturală. Deasupra lor scrie VENIŢI LA MARELE CONCERT DE PE 3 IUNIE! Cineva a tăiat 3 IUNIE şi a scris DISEARĂ dedesubt.

În mod obişnuit Brady poartă haine de mărime M – toată viaţa a fost subţirel – acum alege un tricoul XL şi îl adaugă la celelalte cumpărături. Nu e coadă la casă; la ora asta el este singurul client.

— Mergeţi diseară la concert? îl întreabă casieriţa.

Brady îi surâde cu toată gura.

— Bineînţeles că merg.

Pe drumul înapoi spre motel, Brady începe să se gândească la maşina lui. Îşi face *probleme* din cauza maşinii lui. Identitatea falsă de Ralph Jones este perfectă, însă Subarul este înregistrat pe numele lui Brady Hartsfield. Iar dacă Det. Pens. îi află numele şi îl transmite poliției, atunci, da, s-ar putea să apară probleme. La motel a fost destul de simplu: când te cazează nu-ți mai cer numărul de înmatriculare, ci doar permisul de conducere.

Calm, calm, îşi spune Brady. Umflatul nu are cum să fie pe urmele tale. A încercat să te sperie, atâta tot.

Şi dacă nu-i aşa? Detectivul ăsta a rezolvat o sumedenie de cazuri înainte să ajungă Det. Pens. şi pare a nu-şi fi pierdut complet îndemânarea.

În loc să meargă direct la Motelul 6, Brady se duce la aeroport şi îşi lasă Subarul în parcarea de acolo. Va avea nevoie de maşină mai pe seară, dar acum stă bine acolo.

Se uită la ceas. Nouă fără zece. Unsprezece ore până la concert. Douăsprezece până la coborârea întunericului. Sau poate mai puține. Poate mai multe. Dar nu *prea* multe.

Îşi pune ochelarii cei noi şi porneşte pe jos către hotel. Fluieră binedispus.

4

Când Hodges îi deschide uşa, primul lucru pe care îl observă Jerome este pistolul în hamul de umăr.

— Doar n-ai de gând să împuşti pe cineva cu ăsta?

— Nu cred. Închipuie-ți că-i talismanul meu norocos. A fost al tatălui meu. Şi am permis de port camuflat de armă, dacă te întrebi cumva.

— Eu mă întreb, îi zice Jerome, dacă este încărcat.

— Normal că e. Cum crezi că l-aş folosi la nevoie? Aş arunca cu el în capul individului?

Jerome oftează şi se scarpină în claia neagră de păr.

— Se nasoleşte situația.

— Vrei să te retragi? Dacă da, nu mă supăr. Fă stânga împrejur şi pleacă. Acum. Am să închiriez o maşină.

— Nu, e în regulă. Tu mă îngrijorezi. Ce ai tu sub ochi nu

sunt pungi, sunt ditamai valizele.

— N-am nimic. Oricum, astăzi e ultima zi. Dacă până diseară nu reuşesc să dau de urma cretinului, am să mă duc la vechiul meu partener şi am să-i mărturisesc totul.

— Câte probleme o să ai din cauza asta?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

— Câte probleme o să am *eu?*

— Niciuna. Dacă n-aş fi sigur de asta, acum ai fi la ora de algebră.

Jerome îi aruncă o privire compătimitoare.

— Am studiat algebra acum patru ani. Spune-mi cum să te ajut.

Hodges îi spune. Jerome nu refuză, dar pare neîncrezător.

— Îți zic ceva, dar te rog să nu le spui alor mei. Luna trecută, m-am întâlnit cu nişte prieteni şi am încercat să intrăm în clubul ăla nou din centru. „Punch şi Judy" se cheamă, ai auzit de el? Aşa, şi tipul de la intrare nici măcar nu s-a uitat la cartea mea de identitate… şi ce frumos o falsificasem… doar mi-a făcut semn să ies din rând şi să mă duc să beau lăptic.

Hodges zice:

— Nu mă surprinde. Arăți de şaptesprezece ani, exact atâția cât ai. Însă, din fericire pentru mine, vocea ta are cel puțin douăzeci şi cinci.

Îi întinde o hârtie cu un număr de telefon pe ea.

— Sună.

Îi răspunde dispecera de la firma de pază Vigilant. Jerome îi spune că se numeşte Martin Lounsbury şi că este asistent la cabinetul de avocatură Canton, Silver, Makepeace şi Jackson. Şi că acum lucrează pentru George Schron, unul din asociații mai tineri, care trebuie să pună în ordine ultimele detalii cu privire la averea regretatei Olivia Trelawney. Iar unul din aceste detalii are legătură cu computerul doamnei Trelawney. Iar astăzi el trebuie să dea de urma IT-istului care a avut grijă de el. S-a gândit că l-ar putea ajuta vreunul din angajații de la Vigilant care patrulează în cartierul Sugar Heights.

Hodges îi face semn că se descurcă de minune şi îi vâră

sub nas un bilet.

Jerome îl citeşte şi continuă să vorbească cu dispecera:

— Una dintre vecinele doamnei Trelawney, doamna Helen Wilcox, a menționat numele Rodney Peeples?

Ascultă şi dă din cap.

— Aha, *Radney.* Interesant nume. Dacă nu vă cer prea mult, poate îl rugați să mă sune. Şeful meu este cam despotic şi chestiunea este destul de presantă.

Ascultă. Apoi:

— Da? Minunat. Mulțumesc foarte frumos.

Îi dă dispecerei numărul lui de telefon şi pe cel al fixului lui Hodges, apoi închide şi se preface că-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Bine că s-a terminat! Uh!

— Te-ai descurcat foarte bine, îl linişteşte Hodges.

— Dar dacă dispecera sună la Canton, Silver şi Cumîimaicheamă ca să mă verifice? Şi află că n-au auzit de numele Martin Lounsbury?

— Treaba ei e să transmită mesaje, nu să le investigheze.

— Şi dacă mă verifică tipul ăla, Peeples?

Hodges nu crede că Peeples ar face asta. Crede că pomenirea numelui de Helen Wilcox îl va împiedica. În ziua aia, când a stat de vorbă cu agentul de la Vigilant, în fața vilei din Sugar Heights, a avut impresia că relația dintre Peeples şi Helen Wilcox este mai mult decât platonică. Poate doar cu puțin. Dar poate cu mult mai mult. Crede că Peeples îi va spune lui Martin Lounsbury tot ce vrea să ştie, doar ca să scape de el.

— Şi acum ce facem? vrea să ştie Jerome.

Vor face un lucru care i-a mâncat jumătate din carieră lui Hodges.

— Vom aştepta.

— Cât?

— Până când ne sună Peeples, ori alt malac de la Vigilant.

Pentru că în momentul acesta, firma de pază Vigilant pare a fi cea mai bună pistă pe care o au. Dacă nu iese nimic, atunci vor fi nevoiți să meargă până în Sugar Heights şi să stea de vorbă cu vecinii doamnei Trelawney. Iar perspectiva

asta nu-l încântă câtuşi de puţin, având în vedere celebritatea căpătată peste noapte.

Se pomeneşte iar cu gândul la domnul Bowfinger şi la doamna Melbourne, cucoana niţeluş cam ţăcănită, care locuieşte vizavi de el. Datorită interesului pentru farfuriile zburătoare şi relatărilor despre SUV-uri misterioase, doamna Melbourne ar putea fi unul din personajele excentrice din filmele lui Alfred Hitchcock.

Crede că extratereştrii sunt printre noi, îi spusese Bowfinger, cu o mişcare caraghioasă din sprâncene. Pentru ce, în numele bunului Dumnezeu, îl obsedează pe Hodges vorbele astea?

La zece şi zece începe să sune mobilul lui Jerome. Acordurile din *Hells Bells* ale grupului AC/DC îi fac pe amândoi să tresară. Jerome se uită la ecranul telefonului.

— Scrie NUMĂR PRIVAT. Ce să fac, Bill?

— Răspunde. El e. Şi nu uita ce rol joci.

Jerome apasă o tastă şi zice:

— Alo, la telefon Martin Lounsbury.

Ascultă ce i se spune.

— Bună ziua, domnule Peeples. Vă mulţumesc că m-aţi sunat.

Hodges scrie repede câteva cuvinte şi împinge foaia de hârtie peste masă. Jerome o scanează rapid.

— Aha... da... sigur că da... Doamna Wilcox are numai cuvinte frumoase despre dumneavoastră. Foarte frumoase, sigur că da. Însă eu mă ocup de regretata doamnă Trelawney. Nu putem să terminăm formalităţile referitoare la averea ei până nu-i inventariem şi documentele din computer şi... da, ştiu că au trecut mai bine de şase luni. Îngrozitor de încet se mişcă lucrurile, nu credeţi? Anul trecut am avut un client care a trebuit să facă cerere pentru bonuri de masă, cu toate că urma să moştenească şaptezeci de mii de dolari.

Nu sări calul, Jerome, îl dojeneşte Hodges în gând. Inima îi bubuie parcă prea tare în piept.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Nu am nevoie decât de numele persoanei care s-a ocupat de computerul doamnei. Restul e treaba şefului meu.

Jerome ascultă. Se încruntă.

— Nu-l cunoaşteţi? Ce păca…

Dar Peeples nu a terminat de vorbit. Sudoarea de pe fruntea lui Jerome nu mai este imaginară. Se întinde peste masă, apucă pixul lui Hodges şi începe să scrie ceva, neuitând să intercaleze în conversaţia telefonică suita adecvată de *îhî*-uri şi *aha*-uri şi *mda*-uri. Şi într-un final:

— Splendid. Absolut splendid. Sunt convins că domnul Schron se va putea descurca cu informaţiile astea. Ne-aţi fost de un real folos, domnule Peeples. Aşa că…

Agentul de pază îl întrerupe din nou.

— O, da, cumplită treabă. Cred că domnul Schron a început deja să se ocupe de… aspectele legale ale acestei tragedii, dar eu nu cunosc… da? L-aţi cunoscut? Uau! Domnule Peeples, m-aţi ajutat foarte mult. Da, am să menţionez asta. Sigur că da, puteţi să contaţi pe mine. Mulţumesc, domnule Peeples.

Închide telefonul şi-şi apasă tâmplele cu podul palmelor, ca şi cum ar vrea să-şi ţină în frâu durerea de cap.

— Mamă, cum a fost! A vrut neapărat să vorbească despre cele petrecute ieri. Şi să mă roage să le spun neamurilor lui Janey că firma Vigilant este la dispoziţia lor.

— Superb. Sunt convins că o să primească câteva puncte în plus la dosar, dar…

— Mi-a mai zis că a stat de vorbă cu tipul a cărui maşină a fost aruncată în aer. Ţi-a văzut poza azi la televizor.

Hodges nu este deloc surprins şi în clipa asta nu-i mai pasă.

— Ai aflat vreun nume? Spune-mi că da.

— Nu numele IT-istului, dar numele firmei la care lucrează. Se cheamă Patrula Cibernetică. Peeples zice că au Volkswagenuri verzi. Şi mai zice că se învârt cam tot timpul prin Sugar Heights şi că n-ai cum să nu le observi. Zice că a văzut şi o femeie şi un bărbat în maşinile astea, amândoi în jur de douăzeci şi ceva de ani. Zice că femeia aduce mai degrabă cu un travestit.

Lui Hodges nu i-a trecut deloc prin minte că Domnul Mercedes ar putea fi Doamna Mercedes. Presupune că în

teorie ar fi posibil şi chiar ar constitui un deznodământ excelent al unui roman de Agatha Cristie, însă aici este vorba de viața reală.

— Ți-a spus cum arăta bărbatul?

Jerome clatină din cap.

— Vino cu mine în birou. Te aşezi tu la volanul computerului şi eu îți voi fi copilot.

În mai puțin de un minut se uită amândoi la trei Volkswagenuri verzi, tip „Broscuță", pe portierele cărora scrie PATRULA CIBERNETICĂ. Nu este o companie independentă, ci este parte a unui lanț de magazine numite DISCOUNT ELECTRONIX. Unul dintre acestea se află în oraş. În mallul Birch Hill.

— Măi, omule, am cumpărat de la ei, exclamă Jerome. Am cumpărat de la ei de o *grămadă* de ori. Jocuri video şi componente de computer şi nici eu nu mai ştiu câte DVD-uri cu arte marțiale la reducere.

Sub fotografia maşinuțelor verzi este scris un rând care îi invită: FACEȚI CUNOŞTINȚĂ CU EXPERȚII. Hodges se întinde peste umărul lui Jerome şi face click pe invitație. Apar trei poze. Într-una este o fată cu chipul îngust şi păr de un blond incert. Numărul doi este un tip fălcos, cu ochelari tip John Lennon şi mină serioasă. Numărul trei este un individ destul de chipeş, cu părul castaniu pieptănat îngrijit şi zâmbet artificial de pozã. Numele de sub poze sunt: FREDDI LINKLATTER, ANTHONY FROBISHER şi BRADY HARTSFIELD.

— Şi acum? întreabă Jerome.

— Acum mergem la plimbare. Stai puțin să iau ceva dinăuntru.

Hodges intră în dormitor şi tastează cifrul seifului din dulap. Înăuntru, pe lângă două polițe de asigurare şi alte câteva documente financiare, se află un teanc de legitimații laminate, la fel ca aceea pe care o poartă în portofel. Polițiştilor li se emit legitimații noi la fiecare doi ani şi, de fiecare dată când primea una nouă, o punea pe cea veche în seif. Diferența fundamentală este că niciuna nu are ştampila roşie cu PENSIONAT. O alege pe cea care a expirat în

decembrie 2008 şi o pune în locul celei din portofel. Evident, folosirea acestei legitimații este o altă infracțiune – prevăzută în Codul Penal, art. 190.25, unde scrie clar că cel care se dă drept un ofițer de poliție comite un delict de tip E şi este pasibil de pedeapsă cu amendă de 25.000 de dolari sau cinci ani în închisoare sau şi amendă, şi închisoare. Dar de mult nu-şi mai face asemenea griji.

Îşi bagă portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, dă să închidă seiful, dar se răzgândeşte. Mai este ceva înăuntru ce i-ar putea fi de folos: o casetă din piele, la fel ca acelea în care se poartă documentele de călătorie. I-a aparținut tot tatălui său.

Hodges o ia şi pe aceasta şi o pune în buzunar, lângă Pliciul cu Noroc.

5

După ce şi-a ras toți perii mici de pe cap şi şi-a pus ochelarii fără dioptrii, Brady se duce la recepția motelului şi achită încă o noapte de cazare. După aceea se întoarce în cameră şi desface scaunul cu rotile cumpărat miercuri. A costat cam multişor, dar ce mama naibii. Banii nu mai contează acum.

Pune pe el perna PARCARE PENTRU CUR, plină cu explozibil, apoi face nişte tăieturi în căptuşeala buzunarului de la spate, în care introduce câteva din calupurile de explozibil artizanal. Fiecare calup a fost prevăzut cu câte o siguranță de detonare din azidă de plumb. Uneşte toate firele cu o clamă metalică. Le-a decojit la capete, lăsând doar sârma din cupru. După-amiază le va împleti, alcătuind un singur fir.

Detonatorul va fi Invenția Doi.

Una câte una, lipeşte sub fundul scaunului pungile alimentare umplute cu rulmenți, folosind bucăți de bandă adezivă dintr-o parte în cealaltă. După ce termină, se aşază pe marginea patului şi îşi priveşte solemn opera. Habar nu are dacă va reuşi să intre în Sala Mingo cu bomba asta pe rotile… dar, în fond, n-a avut habar nici dacă va reuşi să

scape neprins după fapta de la Complexul Municipal. Atunci i-a mers; poate îi va merge şi acum. În fond, de această dată nu mai trebuie să scape, ceea ce înseamnă că nu va avea decât jumătate din bătălie de dus. Şi chiar dacă gaborii se vor prinde de intenţiile lui şi vor încerca să pună mâna pe el, holul va fi înţesat de spectatori, iar victoria lui va număra mai mult de opt victime, cât au fost la târgul de joburi.

Mă voi stinge în glorie, îşi zice Brady. Mă voi stinge în glorie şi-o să ţi-o trag pe chestia asta, domnule detectiv Hodges. O să ţi-o trag foarte apăsat.

Se întinde pe pat şi se gândeşte să se masturbeze. Poate ar fi bine să o facă atâta timp cât mai are *ce* să-şi masturbeze. Dar adoarme înainte să se descheie la blugi.

Pe noptieră e o fotografie înrămată. Din ea zâmbeşte Frankie, cu Sammy Maşina de Pompieri pe genunchi.

6

Este aproape unsprezece când Hodges şi Jerome ajung la mallul Birch Hill. Sunt suficiente locuri de parcare, iar Jerome îşi conduce Wranglerul chiar în faţa magazinului Discount Electronix, ale cărui vitrine sunt acoperite cu afişe mari care anunţă LICHIDARE STOC. O adolescentă stă pe bordură în faţa magazinului, aplecată sârguincioasă asupra unui iPad. În degetele de la mâna dreaptă îi fumegă o ţigară. Doar când se apropie mai mult de ea Hodges îi observă firele albe din păr. Şi îi stă inima în loc.

— Holly? se minunează Jerome în acelaşi moment în care Hodges exclamă:

— Ce mama dracului cauţi aici?

— Eram aproape convinsă că o să vă daţi şi voi seama, le zice ea strivindu-şi chiştocul şi ridicându-se în picioare. Dar cam începusem să-mi fac griji. Aveam de gând să vă sun dacă nu apăreaţi până la unşpe jumate. Să ştiţi că îmi iau medicamentele, domnule Hodges.

— Mi-ai mai spus şi mă bucur. Acum spune-mi ce cauţi aici.

Lui Holly îi tremură buzele şi, cu toate că până acum a

reuşit să-l privească în ochi, se hotărăşte brusc că ar cam fi cazul să-şi admire pantofii. Hodges nu se miră că a confundat-o cu o adolescentă, pentru că, în multe privințe, chiar este; maturizarea ei a fost împiedicată de nesiguranță şi de efortul de a-şi menține echilibrul pe sârma emoțională pe care a mers întreaga viață.

— Sunteți supărați pe mine? *Vă rog,* nu fiți supărați pe mine.

— Nu suntem supărați, încearcă Jerome să o liniştească. Doar surprinşi.

Mai degrabă şocați, îl contrazice Hodges în gând.

— Am stat toată dimineața în camera mea şi am navigat pe site-urile comunităților de IT din oraş. Dar e exact aşa cum am bănuit: sunt cu sutele. Mama şi unchiul Henry au ieşit să stea de vorbă cu nişte oameni. Despre Janey, aşa cred. Probabil că o să fie alte funeralii, dar nici nu vreau să mă gândesc ce o să fie în sicriu. Că, dacă mă gândesc, îmi vine să plâng şi nu mă mai pot opri.

Şi, da, chiar acum încep să i se rostogolească lacrimi mari pe obraji. Jerome o ia de umeri. Ea îi aruncă o privire recunoscătoare şi sfioasă.

— Uneori mi-e greu să gândesc când e mama prin preajmă. Am senzația că îmi bruiază ideile. Probabil că vă par nebună.

— Mie nu, spune Jerome. Exact la fel cred şi eu despre sora mea. Mai ales atunci când îşi ascultă CD-urile cu trupa aia de băieți după care sunt topite toate fetițele.

— După ce au plecat şi s-a făcut linişte în casă, mi-a venit o idee. Am deschis computerul Oliviei şi i-am intrat pe e-mail.

Jerome îşi trage o palmă peste cap.

— Al dracului să fiu! Nu mi-a dat prin minte să-i verific corespondența.

— Nu-ți face probleme, că nu prea ai fi avut ce să verifici. Olivia a avut trei conturi. Pe MacMail, Gmail şi AO-Hell, dar toate cele trei erau goale. Poate şi le-a şters singură, dar eu una nu cred, pentru că…

— Pentru că şi desktopul şi hardul erau pline, spune

Jerome.

— Corect. În iTunes are o mulțime de filme. Ba chiar şi *Podul de pe râul Kwai.* Nu l-am văzut. Poate o să mă uit când o să am vreme.

Hodges aruncă o privire spre Discount Electronix. Soarele bate în vitrine şi e imposibil să-şi dea seama dacă se uită cineva la ei. Se simte expus aici, ca un gândăcel pe o piatră.

— Haideți să facem câțiva paşi, le propune el şi îi conduce către magazinul de încălțăminte de lux Savoy, librăria Barnes & Noble şi cofetăria „La iaurtul fericit".

Jerome spune:

— Haide, Holly, că mi-ai scos peri albi.

Tachinarea lui o face să surâdă, iar când surâde pare mai bătrână. Mai aproape de vârsta ei reală. Hodges se simte mai bine imediat ce se îndepărtează de vitrinele mari de la Discount Electronix. Îi este clar că Jerome e încântat de Holly, la fel cum este şi el (mai mult sau mai puțin împotriva propriei voințe); totuşi este umilitor să vadă că i-a luat-o înainte o nevrotică dependentă de Lexapro.

— A uitat să scoată programul cu sunetele alea îngrozitoare, aşa că mi-am zis că poate a uitat să-i şteargă şi folderul cu corespondența nedorită. Şi am avut dreptate. Avea cam cincizeci de e-mailuri de la Discount Electronix. Unele erau doar anunțuri de reduceri, aşa cum au acum. Deşi sunt în stare să bag mâna în foc că DVD-urile pe care le mai au sunt coreene. Alte e-mailuri erau vouchere de reduceri cu douăzeci la sută. Avea şi de treizeci la sută reducere, dar pe astea trebuia să le folosească la următoarea intervenție a Patrulei Cibernetice.

Ridică din umeri şi încheie:

— Aşa că iată-mă.

Jerome se holbează la ea, nevenindu-i să creadă ce tocmai a auzit.

— Atâta tot? Te-ai uitat în e-mailurile ei şi gata?

— Nu te mai mira atâta, îi spune Hodges. Nu a fost nevoie decât de o amendă de parcare ca să-l prindă pe Fiul lui Sam.

— Cât v-am aşteptat, m-am dus să mă uit în spate. Pe site-ul lor scrie că sunt doar trei IT-işti în Patrula Cibernetică

şi toate cele trei Volkswagenuri sunt aici. De unde trag concluzia că tipul e la serviciu. O să-l arestați, domnule detectiv Hodges?

Începe iar să-şi muşte buzele.

— Dacă se împotriveşte? Nu vreau să pățiți ceva.

Hodges se gândeşte bine. Trei computerişti în Patrula Cibernetică: Frobisher, Hartsfield şi Linklatter, femeia blondă şi uscățivă. Este aproape convins că suspectul lor este ori Frobisher, ori Hartsfield. Dar, indiferent care dintre cei doi este dementul, precis că nu se aşteaptă să-l vadă pe kermitfrog19 intrând pe uşa magazinului. Chiar dacă Domnul Mercedes nu o va lua la goană, puțin probabil că va reuşi să-şi mascheze surpriza colosală.

— Eu am să intru. Voi doi rămâneți aici.

— Intri fără cineva care să-ți asigure spatele? îl întreabă Jerome. Nu cred că-i bi…

— N-o să mi se întâmple nimic. Am de partea mea elementul-surpriză. Dar sună la poliție dacă nu mă întorc în zece minute. Ai înțeles?

— Da.

Hodges face un semn către Holly.

— Tu vezi să stai lângă Jerome. Gata cu ancheta pe cont propriu.

Ia te uită cine vorbeşte, îşi zice el.

Femeia dă supusă din cap, iar Hodges se îndepărtează înainte să le vină vreo altă idee şi să-l oprească. În drum spre uşile de la Discount Electronix, are grijă să se descheie la haină. Îl linişteşte greutatea pistolului lângă piept.

7

În timp ce îl urmăresc pe Hodges cum se îndreaptă spre magazin, lui Jerome îi vine în minte o întrebare:

— Auzi, Holly? Cum ai ajuns aici? Cu taxiul?

Ea clatină din cap şi arată spre parcare. Acolo, la trei rânduri în spatele maşinii lui Jerome, se află un Mercedes cenuşiu.

— L-am găsit în garaj.

Jerome nu-şi mai poate închide gura de uimire şi adoptă imediat o atitudine defensivă:

— Să ştii că *ştiu* să conduc. Am şi permis. N-am făcut niciodată vreun accident şi am şi asigurare. De la Allstate. Ştii că domnul care e în reclamele Allstate de la televizor l-a jucat pe preşedinte în serialul *24?*

— Aia-i maşina…

Holly se încruntă neînțelegând care este problema.

— Ce mare chestie, Jerome? Era în garaj şi cheile erau într-un coş din hol. Aşa că spune-mi, ce catastrofă am făcut?

Au dispărut urmele de lovituri, observă el. Au fost schimbate farurile şi parbrizul. Pare nouă. Nici n-ai zice că a fost folosită la uciderea atâtor oameni.

— Jerome? Te gândeşti că s-ar supăra Olivia pe mine?

— Nu, îngaimă el. Nu cred că s-ar supăra.

Îşi închipuie cum era masca acoperită cu sânge şi bucăți sfâşiate din hainele victimelor.

— La început n-a vrut să pornească. Îi murise bateria. Dar am găsit un redresor portabil în garaj şi am ştiut cum să-l folosesc, pentru că şi tata a avut unul. Auzi, Jerome? Dacă domnul Hodges tot nu arestează pe nimeni, vrei să mergem să mâncăm o înghețată?

De-abia dacă o aude. Nu-şi poate lua ochii de la Mercedes. Până la urmă i l-au dat înapoi, îşi spune el. Normal că i l-au dat. În definitiv, era proprietatea ei. Ba chiar l-a şi reparat. Însă-i în stare să pună prinsoare că nu s-a mai urcat niciodată în el. Dacă existau fantome – reale, nu înregistrate – acolo erau. Zbierând, fără doar şi poate.

— Jerome? Pământul către Jerome.

— Ce?

— Haide să ne luăm câte o înghețată. Am stat în soare cât v-am aşteptat şi mi s-a făcut îngrozitor de cald. Haide, fac eu cinste. Mi-e poftă de înghețată, dar…

Nu o aude ce-i mai spune. Se gândeşte la înghețată.

Fisa îi cade cu atâta zgomot că realmente tresare şi îşi dă de-abia acum seama de ce i se părea cunoscută figura unuia din membrii Patrulei Cibernetice. I se înmoaie genunchii şi se ține de un stâlp ca să nu cadă.

— Doamne Dumnezeule, şopteşte el.
— Ce e?
Îl scutură de braţ, muşcându-şi înnebunită buzele.
— Ce s-a *întâmplat?* Ţi-e rău?
Dar Jerome nu e în stare decât să repete:
— Doamne Dumnezeule.

8

Lui Hodges i se pare că magazinul Discount Electronix din mallul Birch Hill este ca un bolnav în fază terminală. Multe rafturi sunt goale, iar mărfurile rămase au un aspect trist, neîngrijit. Aproape toţi clienţii se află în raionul cu produse pentru Divertisment la Domiciliu, unde reclamele roz din becuri fluorescente vestesc LICHIDARE STOC DVD-URI! 50% REDUCERE LA TOATE DISCURILE! INCLUSIV BLU-RAY! Din cele zece case de marcat sunt deschise doar trei, iar la ele se plictisesc trei angajate îmbrăcate în uniforme albastre, cu logoul galben al magazinului pe ele. Două dintre ele se uită afară; a treia citeşte o carte din seria *Amurg.* Alţi doi angajaţi se plimbă printre rafturi, ocupaţi cu te miri ce şi mai nimic.

Hodges nu are treabă cu niciunul dintre aceştia. Dar îi vede pe doi dintre cei trei cu care *are* treabă. Anthony Frobisher, cel cu ochelari tip John Lennon, stă de vorbă cu un client care ţine într-o mână un coş vârfuit cu DVD-uri la reducere şi un teanc de cupoane în cealaltă. Cravata de la gâtul lui Frobisher sugerează că acesta nu face doar parte din grupul de asistenţă tehnică, pompos numit Patrula Cibernetică, ci este şi managerul magazinului. Tânăra cu faţa îngustă şi părul de un blond murdar stă la un computer, în spatele prăvăliei. După ureche şi-a proptit o ţigară.

Hodges merge agale prin mijlocul raionului cu LICHIDARE STOC DVD-URI. Frobisher îl observă şi ridică un deget spre el *Mă ocup imediat de dumneavoastră.* Hodges îi zâmbeşte şi îi răspunde tot cu un semn din mână *În regulă.* Frobisher se întoarce la clientul cu cupoanele. Deci nu l-a recunoscut. Hodges se îndreaptă spre spatele magazinului.

Blonda ridică ochii la el, apoi se uită iar la ecranul

computerului. Deci nici ea nu-l recunoaşte. Nu poartă bluza de la uniforma Discount Electronix, ci un tricou pe care scrie DACĂ TE INTERESEAZĂ, AM SĂ-ȚI SPUN CE CRED. Observă că pe computerul ei este o versiune mult actualizată a jocului *Pitfall!* care o fascinase pe fiica lui, Alison, la apariția pe piață, cu un sfert de secol în urmă. Viața este o roată, îşi spune Hodges. Fără îndoială, un principiu Zen.

— Dacă n-ai cumva vreun computer bulit, atunci trebuie să vorbeşti cu Tones, spune femeia. Eu mă ocup doar de asistența tehnică.

— Tones, adică Anthony Frobisher?

— Îhî. Adică nenea ăla ferchezuit şi cu cravată.

— Iar dumneata eşti Freddi Linklatter. Din Patrula Cibernetică.

— Îhî.

Îl opreşte pe Pitfall Harry în mijlocul unui salt, ca să se uite mai bine la Hodges. Iar ce vede este legitimația de poliție, cu degetul mare al detectivului pus peste data expirării.

— Uhu! exclamă ea, întinzând spre el mâinile subțiri ca nişte bețe.

— Sunt o fată rea, foarte rea. Şi merit să-mi pui cătuşe. Bate-mă, biciuieşte-mă, obligă-mă să scriu cecuri fără acoperire.

Hodges zâmbeşte uşor şi îşi pune legitimația în buzunar.

— Al treilea membru din gaşca voastră veselă e Brady Hartsfield, nu-i aşa? Nu-l văd pe aici.

— N-a venit azi că *cică* are gripă. Vrei să ştii ce cred eu?

— Ia s-auzim.

— Eu cred că a dat Dumnezeu şi a băgat-o pe draga de maică-sa la dezalcoolizare. Mi-a zis că bea cam mult şi că el trebuie să aibă grijă de ea. Probabil din cauza asta el e încă neînceput. Înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da.

Îl examinează cu o privire inteligentă şi sarcastică.

— A intrat în belele? Nu m-ar mira. Mereu mi s-a părut cam ciudățel.

— Trebuie să discut ceva cu el.

Se apropie de ei şi Anthony Frobisher, zis şi Tones.

— Cu ce vă putem fi de folos, domnule?

— E gabor, îl informează Freddi, zâmbindu-i larg cu dinți care nu au mai văzut de mult o periuță. A aflat de laboratorul de metamfetamină din spate.

— Gura, Freddi.

Fata se face că-şi trage fermoarul la buze, dar nu se întoarce la jocul ei.

Mobilul lui Hodges începe să sune din buzunarul hainei. Îl închide fără să-l scoată de acolo.

— Sunt detectivul Bill Hodges, domnule Frobisher. Trebuie să-i pun câteva întrebări lui Brady Hartsfield.

— Are gripă şi stă la pat. Ce s-a întâmplat?

— Tones e poet şi habar n-are, remarcă Freddi Linklatter. Deşi…

— Tacă-ți gura, Freddi. Îți spun pentru ultima oară.

— Îmi dați, vă rog, adresa lui?

— Bineînțeles. V-o aduc imediat.

— Pot să mă dez-tac un minut? întreabă Freddi.

Hodges dă din cap. Ea apasă o tastă de la computer. Pitfall Harry dispare şi în locul lui apare un tabel cu titlul PERSONALUL MAGAZINULUI.

— Hocus-pocus, spune ea. Elm Street, patruzeci şi nouă. Asta e în…

— În zona de nord, da, zice Hodges. Vă mulțumesc amândurora. Mi-ați fost de un real folos.

Se îndreaptă spre uşă şi Freddi Linklatter strigă după el.

— Pun pariu pe ce vrei că e din cauza lu' mă-sa. E topit după ea.

9

Nici nu iese bine Hodges afară din magazin, că Jerome aproape intră în el în fugă. Holly vine în spatele lui. Nu-şi mai muşcă buzele. A trecut la unghii, care par torturate de Inchiziție.

— Te-am sunat, zice Jerome. De ce n-ai răspuns?

— Pentru că vorbeam cu oamenii ăia. Ce-ați pățit de sunteți aşa speriați?

— Hartsfield e înăuntru?

Hodges este mult prea surprins ca să răspundă.

— Da, el este, spune Jerome. El trebuie să fie. Nu te-ai înşelat când ai zis că te-a urmărit şi acum ştiu cum a făcut-o. Ca în povestea aia a lui Hawthorne cu scrisoarea furată. Adică s-a ascuns în văzul tuturor.

Holly se opreşte din rosul unghiilor cât să-l corecteze.

— Poe a scris povestea aia. Dar chiar nu vă mai învaţă nimic la şcoală?

Hodges spune:

— Mai încet, Jerome.

Tânărul trage aer în piept, încercând să se liniştească.

— Are două joburi, Bill. *Două.* Probabil că aici lucrează până la prânz, sau cam aşa ceva. Şi după aia lucrează pentru Loeb.

— Loeb? Nu-i ăla cu…

— Ba da, ăla cu fabrica de îngheţată. Omul nostru e tipul cu Mr. Tastey. Dubiţa aia cu clopoţei. Am cumpărat de la el. A cumpărat şi soră-mea. Toţi copiii cumpără de la el. E mai tot timpul prin cartier. *Omule, Brady Hartsfield e vânzătorul de îngheţată!*

Acum îşi dă seama Hodges că în ultima vreme a auzit destul de des sunetul vesel şi argintiu al clopoţeilor. A auzit clopoţeii aceia în fiecare zi din primăvara depresiei sale, când stătea prăvălit în fotoliu şi se uita la emisiunile de după-amiază (şi uneori îşi trecea în joacă peste piept ţeava de la pistolul tatălui său). I-a auzit şi nu i-a băgat în seamă, pentru că doar copiii dau atenţie vânzătorului de îngheţată. Deşi o parte din mintea lui nu i-a ignorat *complet.* Partea aceea care acum tot revine la domnul Bowfinger şi la remarca lui sarcastică despre doamna Melbourne.

Crede că extratereştrii sunt printre noi, i-a spus domnul Bowfinger, dar nu creaturile din spaţiu o îngrijorau pe doamna Melbourne în ziua aceea când Hodges a stat de vorbă cu vecinii lui; o îngrijorau SUV-urile negre şi chiropracticienii şi locatarii de pe Hanover Street care dădeau muzica la maximum noaptea.

Şi Mr. Tastey.

Individul ăsta chiar pare suspect, îi spusese doamna Melbourne.

De când a început primăvara, mi se pare că-i mereu *prin preajmă,* îi spusese ea.

Şi o întrebare înfiorătoare i se încolăceşte în minte, precum unul din şerpii veninoşi care îl pândesc pe Pitfall Harry: dacă ar fi luat seama la vorbele doamnei Melbourne, în loc s-o ignore, închipuindu-şi că-i doar o cucoană nițel plecată cu sorcova, altminteri inofensivă (la fel cum el şi cu Pete au ignorat explicațiile Oliviei Trelawney), ar mai fi Janey acum în viață? Nu prea crede, dar nici nu are cum să fie sigur. Şi are vaga bănuială că întrebarea aceasta îi va bântui multe nopți fără somn din săptămânile şi lunile ce vor veni.

Poate chiar din anii ce vor veni.

Se uită la parcare… şi vede o fantomă. O fantomă *cenuşie.*

Se întoarce cu fața la Jerome şi Holly, care acum stau umăr lângă umăr şi nici nu trebuie să-i întrebe.

— Da, spune Jerome. Holly a venit cu ea.

— Nu-s făcute revizia şi inspecția tehnică pe anul ăsta, zice Holly. Te rog să nu te superi pe mine, bine? Trebuia să vin. Voiam să vă ajut, dar ştiam că dacă te sun ai să-mi spui să nu vin.

— Nu sunt supărat, o linişteşte Hodges.

De fapt, nu ştie *cum* este. Are senzația că a pătruns într-o lume ireală, în care toate ceasornicele merg înapoi.

— Acum ce facem? îl întreabă Jerome. Dăm telefon la poliție?

Dar Hodges nu e încă pregătit să renunțe. Poate că în capul tânărului din poza cu Patrula Cibernetică fierbe un cazan de nebunie, însă Hodges a cunoscut suficienți psihopați la viața lui ca să ştie că, luați prin surprindere, majoritatea se dezumflă ca nişte baloane rămase fără heliu. Indivizii de tipul acesta sunt periculoşi doar pentru cei neînarmați şi inocenți, aşa cum au fost şomerii aceia faliți de la Complexul Municipal.

— Hai să-i facem o vizită domnului Hartsfield, spune Hodges. Şi o să mergem cu maşina aia.

Şi arată spre Mercedes.

— Dar… dacă o vede, n-o s-o recunoască?

Pe buzele lui Hodges apare un rânjet de rechin pe care Jerome Robinson nu i l-a mai văzut vreodată.

— Exact asta sper şi eu.

Întinde mâna.

— Îmi dai cheile, Holly?

Strânge din buzele ferfenițite.

— Vi le dau, dar merg şi eu.

— Nici nu se pune problema, zice Hodges. E prea periculos.

— Dacă-i prea periculos pentru mine, e prea periculos şi pentru voi.

Îi evită privirea şi se uită pe lângă capul lui, dar vocea îi este foarte fermă.

— Puteți să nu mă luați, dar în cazul ăsta am să sun la poliție şi am să le dau adresa lui Brady Hartsfield.

— Nu o ai, se împotriveşte Hodges.

Nici el nu crede ce spune.

Din politețe, Holly nu-i răspunde. De fapt, nici nu are nevoie să intre în Discount Electronix şi să o întrebe pe tânăra cu părul blond murdar unde stă domnul Hartsfield. Acum că-i cunoaşte numele, probabil că-i va găsi în câteva clipe adresa pe iPad-ul ăla infernal.

Căcat.

— Bine, te luăm cu noi. Dar conduc eu şi, când ajungem, tu şi Jerome rămâneți în maşină. Mai ai ceva de comentat?

— Nu, domnule Hodges.

Acum îl priveşte drept în ochi trei secunde lungi. Asta ar putea însemna un pas înainte. Deşi, fiind vorba despre Holly, cine ar putea fi sigur.

10

Din cauza tăierilor bugetare drastice din urmă cu un an, în cele mai multe maşini de patrulare nu se află acum decât un singur polițist. Dar nu şi în cele care se ocupă de Lowtown. Pentru că în Lowtown fiecare prăvălie este doar un paravan pentru o altă afacere, iar în afacerea cu pricina este implicată

şi o persoană de culoare, deoarece în cartierul acesta mărginaş minorităţile formează majoritatea. Pe data de trei iunie, imediat după prânz, poliţiştii Laverty şi Rosario patrulează pe Lowbriar Avenue, cam la opt sute de metri de pasarela sub care Bill Hodges îi împiedicase pe câţiva troli să jefuiască un băieţel. Laverty este alb. Rosario este hispanică. Pentru că maşina lor are numărul 54, în departament li se spune Toody şi Muldoon, după numele poliţiştilor dintr-un serial vechi, *Maşina 54, unde eşti?* Uneori Amarilis Rosario îşi distrează colegii în timpul apelului nominal exclamând: „Oh, oh, Toody, ce idee mi-a venit!" Îşi foloseşte accentul dominican şi are mereu parte de aplauze.

În misiune, însă, este serioasă şi conştiincioasă. Amândoi sunt aşa. Nici nu-i bine să fii altfel în Lowtown.

— Puştii ăia de la colţ mi-aduc aminte de Îngerii Albaştri pe care i-am văzut într-un spectacol aviatic, zice ea acum.

— Nu mai spune?

— Când o să ne observe, îşi vor lua zborul în formaţie. Uite, o mai zbugheşte unul.

Când se apropie de intersecţia dintre Lowbriar şi Strike, văd un băiat într-o bluză de trening cu sigla echipei de baschet Cleveland Cavaliers (mult prea mare pentru el şi absolut de prisos pe căldura asta), care se hotărăşte brusc să părăsească locul unde frecase menta până atunci şi porneşte în pas săltat pe Strike. Nu pare să aibă mai mult de treisprezece ani.

— Poate şi-a adus aminte că trebuie să meargă la şcoală, zice Laverty.

— N-ai să vezi, amigo.

Acum se apropie de colţul dintre Lowbriar şi Martin Luther King Avenue, a doua arteră importantă a ghetoului. Când văd maşina de poliţie, vreo doisprezece puştani îşi aduc brusc aminte că au treburi presante altundeva.

— Ai dreptate, ăsta-i zbor în formaţie, zice Laverty şi începe să râdă, deşi nu e prea comic. Auzi, unde vrei să mâncăm?

— Haide să vedem dacă e rulota aia pe Randolph Street, spune ea. Mi s-a făcut de nişte tacos.

— La Senor Tacos pornim, spune el, dar abține-te de la fasole, bine? Mai avem încă patru ore de stat în… Ia uită-te acolo, Rosie. E o chestie ciudată.

Dintr-o prăvălie iese un bărbat cu o cutie de flori în mâini. Chestia ciudată este că prăvălia nu-i o florărie; ci este Casa de Amanet şi împrumuturi King Virtue. Altă chestie ciudată e că individul pare a fi alb, iar aici este zona cea mai neagră din întregul Lowtown. Se duce spre o furgonetă Econoline parcată pe o dungă galbenă: adică amendă de douăzeci de dolari. Şi lui Laverty şi lui Rosario le este foame şi deja sunt cu gândul la sosul picant al lui Senor Tacos; aşa că nu şi-ar pierde vremea cu tipul ăsta. Şi probabil chiar l-ar fi lăsat în pace.

Dacă nu.

David Berkowitz a fost prins din cauza unei amenzi de parcare. Ted Bundy[65] din cauza unui stop spart. Astăzi lumea se schimbă din cauza unei cutii de florărie cam dezlipită pe la colțuri. Când tipul se caută prin buzunare după cheile de la furgonetă (nici măcar împăratul Ming de pe planeta Mongo[66] nu şi-ar lăsa maşina descuiată în Lowtown), cutia îi alunecă din mâini. Se desface şi din ea iese capătul unui obiect lunguieț.

Individul reuşeşte să-l prindă şi îl bagă la loc, dar Jason Laverty a fost în două misiuni în Irak şi ştie să recunoască un lansator de grenade atunci când îl are în fața ochilor. Dă drumul la girofaruri şi se opreşte în spatele bărbatului, luându-l prin surprindere.

— Scoate arma! îi spune Laverty partenerei sale.

Țâşnesc amândoi din maşină, cu Glock-urile în mâini, țevile îndreptate în sus.

— Lăsați cutia jos, domnule! strigă Laverty. Lăsați cutia jos şi puneți-vă mâinile pe furgonetă! Acum!

Câteva clipe individul – cam la patruzeci de ani, măsliniu

---

[65] Ted Bundy – cel mai cunoscut criminal în serie, violator şi necrofil din Statele Unite, executat pe scaunul electric în 1989 (n.tr.).

[66] Ming Nemilosul – conducător al planetei Mongo, din benzile desenate avându-1 ca personaj principal pe Flash Gordon (n.tr.).

şi cu umeri laţi – strânge mai tare cutia la piept, ca pe un prunc. Dar când Rosie Rosario îşi îndreaptă pistolul spre el, o aruncă din mâini. Cutia se desface şi lasă să se vadă un obiect despre care Laverty presupune că ar fi un lansator de grenade anti-tanc Hashim, de fabricaţie rusească.

— Mama mă-sii de treabă! exclamă Rosario şi continuă: Toody, Toody, ce idee…

— Lăsaţi armele jos, domnilor poliţişti.

Laverty rămâne cu ochii pe Domnul cu Lansatorul de Grenade, dar Rosario se întoarce şi vede un bărbat alb, cu păr cărunt, îmbrăcat într-o geacă albastră. Acesta are propriul lui Glock şi o cască în ureche. Nu apucă să-l întrebe care-i treaba, că strada se umple de bărbaţi cu geci albastre care se năpustesc la Casa de Amanet şi împrumuturi King Virtue. Unul duce un berbec Stinger, căruia poliţiştii îi zic „pui de spărgător de uşi”. Rosario mai vede că pe spatele gecilor albastre sunt imprimate literele ATF[67] şi are brusc senzaţia aceea inconfundabilă de vai-de-mine-am-călcat-în-rahat.

— *Lăsaţi armele jos, domnilor poliţişti.* Sunt agentul ATF James Kosinsky.

Laverty îi răspunde:

— Ce-ar fi să ne laşi să-i punem cătuşele mai întâi? Întreb şi eu.

Agenţii ATF se îngrămădesc în casa de amanet aidoma clienţilor într-un Walmart în Vinerea Neagră de dinaintea Crăciunului. Localnicii se strâng pe trotuarul de vizavi, mult prea uluiţi de numărul mare al agenţilor ca să se mai gândească să arunce în ei cu injurii. Sau cu pietre.

Kosinsky oftează:

— N-ai decât, îi spune el lui Laverty. Oricum, calul a plecat din grajd.

— Habar n-am avut că aveţi o acţiune aici, spune Laverty.

Între timp, Domnul cu Lansatorul de Grenade şi-a dat

---

[67] Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms – Agenţia Guvernamentală pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc (n.tr.).

mâinile jos de pe furgonetă şi şi le-a dus la spate. E limpede că a mai jucat în filmul ăsta.

— Îşi descuia furgonetă şi am văzut cum iese chestia *aia* din cutie. Cum ar fi trebuit să procedăm?

— Exact cum aţi procedat, fireşte.

Din casa de amanet se aud strigăte, zgomote de sticlă spartă şi bubuiturile berbecului care s-a apucat de treabă.

— Uite ce zic eu, dacă tot sunteţi aici, ce-ar fi să-l aruncaţi pe domnul Cavelli în maşina voastră şi să veniţi cu noi înăuntru. Să vedeţi şi voi peste ce am dat.

Kosinsky observă numărul maşinii de patrulare spre care Laverty şi Rosario îşi escortează prizonierul.

— Aha, zice el. Care dintre voi e Toody şi care e Muldoon?

11

În vreme ce agenţii ATF, conduşi de Kosinsky, încep să percheziţioneze magazia mare şi întunecată din spatele modestei Case de Amanet şi împrumuturi King Virtue, un Mercedes cenuşiu opreşte în faţa casei de la numărul 49 pe Elm Street. La volan este Hodges. Holly stă în faţă lângă el, pentru că spune (şi e destul de logic ce spune) că maşina este mai mult a ei decât a lor.

— E cineva acasă, le atrăgea ea atenţia. Uite Honda aia murdară din faţă.

Cu coada ochiului, Hodges observă cum din casa de vizavi iese un bătrân şi se apropie de ei cu paşi şovăitori.

— Voi sta acum de vorbă cu Cetăţeanul Preocupat. Un cuvânt să nu scoateţi.

Coboară geamul din partea lui.

— Pot să vă fiu cumva de folos, domnule?

— Zic că *io* aş putea să vă fiu vouă, spune bătrânul.

Îi cercetează cu ochi curioşi pe Hodges şi pe însoţitorii lui. Se uită cu lăcomie şi la maşină. Hodges nu este deloc surprins. E o maşină grozavă.

— Dacă pă Brady îl căţaţi, atunci să ştiţi că aveţi ghinion. Aia din faţă e a lu' coana Hartsfield. N-a mai mers cu ea de săptămâni bune. Nici nu cred că mai porneşte. Poate coana

Hartsfield a plecat cu el, că n-am văzut-o azi. Că o văd mereu când iese la poartă să-şi ia corespondența.

Le arată cutia poştală.

— Îi plac cataloagele. Ca la toate femeile.

Întinde o mână noduroasă.

— Hank Beeson.

Hodges i-o strânge şi apoi îi arată legitimația, având grijă să-şi pună degetul pe data expirării.

— Îmi pare bine, domnule Beeson. Eu sunt Bill Hodges, detectiv. Credeți că îmi puteți spune ce fel de maşină conduce domnul Hartsfield? Marcă şi model?

— Ie un Subaru maro. Nu ştiu nici modelul, nici anul. Că mie mi se par o apă şi-un pământ toate alea făcute de gălbejiții cu ochii mici şi oblici.

— Am înțeles. Acum am să vă rog să vă întoarceți în casă, domnule. S-ar putea mai încolo să mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— A făcut Brady vreo trăsnaie?

— Nu, este doar o verificare de rutină, spune Hodges. Vă rog, intrați acum în casă.

Dar Beeson nu-l ascultă, ci se apleacă mai mult ca să se uite bine la Jerome.

— Nu eşti cam tinerel ca să fii polițai?

— Sunt stagiar, spune Jerome. Ascultați-l pe domnul detectiv şi intrați în casă.

— Mă duc, mă duc.

Dar nu înainte de a le mai arunca celor trei o privire iscoditoare.

— Şi de când, mă rog frumos, circulă polițiştii noştri în Mercedesuri?

Hodges nu ştie ce să-i răspundă, dar ştie Holly.

— E o maşină confiscată de departamentul de Crimă Organizată. Ne-au dat-o nouă. Putem face ce dorim cu ea, pentru că noi suntem poliția.

— Aha. Mda. Normal. Logic.

Beeson pare pe jumătate satisfăcut, pe jumătate profund nedumerit. Dar traversează şi intră în casă. Reapare imediat la fereastră.

— Ăia de la Crimă Organizată sunt agenți federali, spune încet Hodges.

Holly face un gest mic din cap către bătrânul de la geam şi pe buzele-i torturate îi apare un zâmbet.

— Şi aveți senzația că *el* ştie diferența?

Când nu-i răspunde niciunul, trece la chestiuni practice:

— Ce facem acum?

— Dacă Hartsfield e acasă, am să-l arestez. Dacă nu e decât mama lui, am să o interoghez. Voi doi rămâneți în maşină.

— Nu cred că-i o idee bună, spune Jerome.

Hodges îi vede chipul în oglinda retrovizoare şi îşi dă seama că tânărul nu se aşteaptă să-i fie luată în seamă obiecția.

— E singura pe care o am, zice Hodges.

Se dă jos din maşină. Înainte să închidă portiera, Holly se apleacă spre el şi-i spune:

— Nu-i nimeni acasă.

El nu zice nimic, dar ea dă din cap ca şi când ar fi primit răspuns.

— Nu simți?

Ba da. Simte.

12

Hodges intră pe alee şi observă că sunt trase draperiile de la ferestrele mari din față. Aruncă o privire în Honda, dar nu-i atrage nimic atenția. Încearcă portiera din dreapta volanului. Se deschide. Aerul dinăuntru este fierbinte şi stătut, cu iz slab de băutură.

Închide portiera, urcă treptele şi sună la uşă. Îi aude clinchetul dinăuntru. Nu-i răspunde nimeni. Mai sună o dată, apoi bate. Tot nimeni. Loveşte cu pumnul, conştient de privirea curioasă a domnului Beeson de peste drum. Tot nimeni.

Se duce la garaj şi se uită înăuntru printr-un geam al uşii. Câteva scule, un mini-frigider, cam atâta.

Îşi scoate mobilul şi îl sună pe Jerome. Partea aceasta a

străzii este foarte liniştită, aşa că aude – destul de slab – muzica AC/DC când i se face legătura. Îl şi vede pe Jerome răspunzând.

— Roag-o pe Holly să-şi deschidă iPad-ul şi să caute numele persoanei care plăteşte impozitele pentru adresa asta: Elm Street, numărul 49. Crezi că poate?

Îl aude pe Jerome discutând cu Holly.

— Zice că încearcă.

— Bine. Eu mă duc în spatele casei. Nu închide. Am să-ți dau câte un semn la fiecare treizeci de secunde. Dacă vezi că trece mai mult de un minut şi nu mă mai auzi, să suni imediat la poliție.

— Eşti convins că vrei să faci asta, Bill?

— Sunt. Vezi să-i spui lui Holly că nu-i mare chestie dacă nu află numele proprietarului. Nu vreau să o apuce iar bâzdâcii.

— E calmă, spune Jerome. Deja a început să caute ce i-ai zis. Vezi să fii mereu pe fază.

— N-ai grijă.

Merge în spate pe aleea dintre garaj şi casă. Curtea este micuță şi îngrijită. În centru se află un rond de flori. Hodges se întreabă cine le-o fi sădit. Mama sau Băiețelul. Urcă trei trepte din lemn până la verandă. Vede o uşă cu plasă, în cadru de aluminiu, cu o altă uşă în spatele ei. Uşa cu plasă e deschisă. Uşa de la casă nu este.

— Jerome? Recepție. Totul e în ordine.

Se uită pe geam şi vede o bucătărie. Curată şi ordonată. În scurgătorul de lângă chiuvetă sunt câteva farfurii şi pahare. Pe uşa cuptorului este întinsă o cârpă de vase. Pe masă sunt două suporturi pentru farfurii. Dar nu şi unul pentru Tata Urs, ceea ce se potriveşte cu profilul schițat de el. Bate încet, apoi bate tare. Nu-i răspunde nimeni.

— Jerome? Recepție. Totul e în ordine.

Pune telefonul pe balustrada verandei şi scoate caseta din piele, bucuros că s-a gândit să o ia cu el. Înăuntru sunt şperaclele tatălui său – trei tije lungi, prevăzute la capete cu cârlige de diferite dimensiuni. Îl alege pe cel mijlociu. Şi bine face, pentru că intră uşor în broască. Îl mişcă încet, mai întâi

într-o parte, apoi în cealaltă. Tocmai vrea să se oprească şi să vorbească cu Jerome, când simte şperaclul cum agață mecanismul. Îl răsuceşte repede şi tare, aşa cum îl învățase tatăl lui, şi aude un pocnet mic atunci când sare siguranța. Telefonul îi zbiară numele. Îl duce la ureche.

— Jerome? Totul e în ordine.

— M-ai speriat, spune Jerome. Ce faci?

— Am spart uşa şi intru în casă.

13

Hodges intră în bucătăria familiei Hartsfield. Şi imediat îl izbeşte mirosul. Slab, dar distinct. Cu mobilul în mâna stângă şi revolverul tatălui său în cea dreaptă, Hodges merge pe urmele mirosului mai întâi în livingul pustiu. Telecomanda de la televizor şi revistele împrăştiate pe măsuța de cafea îi spun că locul preferat al doamnei Hartsfield este canapeaua. Apoi urcă scara la etaj. Mirosul devine din ce în ce mai puternic. Nu tocmai duhoare, dar într-acolo se îndreaptă.

La etaj este un coridor scurt, cu o uşă pe partea dreaptă şi două pe stânga. O deschide pe cea din dreapta. Acolo este o cameră de oaspeți unde nu a mai fost niciun oaspete de o veşnicie. Este la fel de goală şi curată ca o sală de operații.

Ia din nou legătura cu Jerome, înainte de a deschide prima uşă din stânga. De acolo vine mirosul. Trage aer în piept şi intră repede şi aplecat de mijloc ca să nu fie luat prin surprindere de cineva ascuns în spatele uşii. Deschide şifonierul şi dă la o parte hainele. Nimeni.

— Jerome? Recepție.

— Ai găsit pe cineva?

Şi nu… şi da. Cuvertura de pe patul dublu acoperă o formă inconfundabilă.

— Aşteaptă puțin.

Se uită sub pat şi nu vede decât o pereche de papuci, o pereche de pantofi roz, fără toc, o singură şosetă albă şi câteva şomoioage de praf. Dă cuvertura la o parte. Şi iat-o pe mama lui Brady Hartsfield. Cu pielea galbenă ca ceara, dar

bătând vag în verde. Îi atârnă falca de jos. Ochii, prăfuiți şi sticloşi, au intrat în orbite. Îi ridică un braț, îl îndoaie uşor, îl lasă să cadă. E moartă de mult timp, pentru că rigor mortis a dispărut.

— Fii atent, Jerome. Am găsit-o pe doamna Hartsfield. E moartă.

— Iisuse.

Vocea de adult a lui Jerome sună spart şi pițigăiat.

— Ce ai de gând să…

— Aşteaptă puțin.

— Mi-ai mai zis asta.

Hodges lasă telefonul pe noptieră şi trage mai mult cuvertura, până la picioarele doamnei Hartsfield. E îmbrăcată într-o pijama albastră din mătase. Bluza are pete de vomă şi sânge, dar nu se observă nicio rană provocată de glonț sau cuțit. Fața femeii este umflată, dar pe gât nu se văd nici vânătăi, nici urme de funie. Tumefierea este doar consecința descompunerii. Îi ridică bluza cât să-i poată observa abdomenul. Este uşor umflat, aşa cum este şi fața, dar în cazul acesta Hodges presupune că este vorba de gaze. Se apleacă peste chipul ei şi i se uită în gură. Vede exact ce se aştepta: pe limbă şi între gingii şi pereții obrajilor este o substanță vâscoasă, ca o mâzgă scârboasă şi groasă. Probabil că s-a îmbătat, a vomitat ultima masă şi şi-a dat duhul ca o vedetă rock. Sângele ăla poate să fi provenit din gât. Sau să fie semnul unui ulcer grav.

Ridică telefonul şi spune:

— Poate că a otrăvit-o el, dar mai probabil este că a făcut-o singură.

— Alcool?

— Tot ce se poate. N-avem cum să ştim fără autopsie.

— Ce vrei să facem noi?

— Să stați cuminți acolo.

— Nici acum nu sunăm la poliție?

— Nu încă.

— Vrea Holly să-ți zică ceva.

O pauză de o secundă şi o aude apoi pe Holly. Pare calmă. Ba chiar mai calmă decât Jerome.

— Numele femeii este Deborah Hartsfield. Deborah cu H la sfârşit.

— Bravo. Acum dă-i telefonul înapoi lui Jerome.

Trece altă secundă. Şi Jerome îi spune:

— Sper că ştii ce faci.

Ba nu ştiu, îşi spune Hodges în timp ce verifică baia. Ți-ai pierdut mințile şi singura cale prin care ți le poți recupera este să renunți la toată povestea asta. *Ştii* foarte bine că aşa este.

Dar şi-o aminteşte pe Janey în momentul când i-a dat pălăria, pălăria aia elegantă din fetru, cum poartă detectivii particulari din filme. Şi ştie că nu poate să renunțe. Nu vrea să renunțe.

Baia este curată. Aproape curată. Sunt nişte fire de păr în chiuvetă. Hodges le vede, dar nu le acordă atenție. Se gândeşte la diferența esențială dintre moartea accidentală şi crimă. Ar fi rău pentru ei să fie vorba despre crimă, pentru că atunci când un nebun se apucă să-şi omoare rudele apropiate înseamnă că nu se mai dă în lături de la nimic. Însă, dacă ar fi vorba despre un accident sau suicid, atunci poate că ar mai avea ceva timp. Poate că Brady Hartsfield s-a ascuns pe undeva, încercând să se hotărască ce să facă în continuare.

Ceea ce cam fac şi eu acum, îşi spune Hodges.

Ultima cameră de la etaj este a lui Brady. Patul este nedesfăcut. Pe birou este un talmeş-balmeş de cărți, majoritatea Science fiction. Pe perete e un afiş cu Schwarzenegger în *Terminator,* cu ochelari negri şi o armă uriaşă.

I'll be back, îşi zice Hodges uitându-se la el.

— Jerome? Recepție.

— Moşul de vizavi e tot cu ochii pe noi. Holly zice că ar trebui să intrăm în casă.

— Încă nu.

— Dar când?

— Când sunt sigur că nu-i niciun pericol.

Brady are propria lui baie. Curată şi ordonată ca dulapul unui soldat în ziua de inspecție. Hodges se uită prin ea în

treacăt şi apoi coboară la parter. Livingul dă într-o firidă unde e spațiu doar pentru un birou mic. Pe el este un laptop. De spătarul scaunului atârnă o poşetă. Pe perete este o fotografie înrămată cu femeia din patul de la etaj şi Brady Hartsfield în adolescență. Sunt undeva pe o plajă. Se țin cu mâinile de mijloc şi şi-au lipit obrajii unul de al celuilalt. Pe buze au zâmbete identice, strălucitoare. Relația dintre ei pare mai degrabă una de iubită-iubit decât de mamă-fiu.

Hodges îl priveşte fascinat pe Domnul Mercedes în anii lui de tinerețe. Pe chipul lui nu se citeşte nimic care să sugereze tendințe ucigaşe. Dar, fireşte, pe chipul criminalilor rareori se poate citi asta. Cei doi seamănă destul de puțin, mai mult la forma nasului şi la culoarea părului. Femeia a fost destul de drăguță. Cum se zice, a trecut la un milimetru pe lângă frumusețe. Dar Hodges e în stare să pună pariu că tatăl lui Brady nu era prea chipeş. Pentru că băiatul din poză pare… banal. Un puşti pe lângă care treci pe stradă fără să-l observi.

Probabil că aşa şi vrea să fie, îşi zice Hodges. Omul Invizibil.

Se întoarce în bucătărie şi vede o uşă lângă aragaz. O deschide şi se uită la scara care coboară în întuneric. Conştient de faptul că este perfect vizibil pentru oricine s-ar ascunde acolo, Hodges pipăie peretele căutând întrerupătorul. Aprinde lumina şi îşi scoate pistolul. Vede o masă de lucru. Dincolo de ea este un raft lung cât întreaga încăpere şi înalt până la talie. Pe el se află un şir de computere. Parcă ar fi Centrul Spațial de la Cape Canaveral.

— Jerome? Recepție.

Fără să aştepte răspunsul tânărului, coboară scara, cu pistolul într-o mână şi mobilul în cealaltă, ştiind foarte bine că acum încalcă grotesc toate regulile şi metodele polițieneşti. Dacă Brady se ascunde sub scară şi are şi el un pistol şi îl împuşcă pe Hodges în glezne? Sau dacă i-a întins o capcană? E în stare; Hodges e sigur de asta.

Dar nu se împiedică de nicio sârmă care să declanşeze o explozie. Şi vede că pivnița e pustie. În fundul ei este o cămară cu uşa deschisă. Însă rafturile dinăuntru sunt toate

goale. Într-un colț sunt aruncate mai multe cutii pentru pantofi. Şi ele par a fi goale.

Concluzia este, îşi zice Hodges, că ori Brady şi-a omorât mama, ori a găsit-o moartă când a venit acasă. Oricum ar fi fost, acela a fost momentul când s-a hotărât să strângă tabăra. Dacă a *avut* explozibili, probabil că i-a ținut pe rafturile alea din cămară (posibil în cutiile de pantofi) şi i-a luat cu el.

Hodges urcă în living. A venit momentul să-şi cheme noii parteneri înăuntru. Nu vrea să-i implice mai mult decât sunt deja, dar e vorba despre computerele acelea din pivniță. Pentru că el e varză la computere.

— Intrați prin spate, îi spune lui Jerome. E deschisă uşa de la bucătărie.

14

Holly intră prima, adulmecă aerul şi exclamă:

— Câh! Asta-i de la Deborah Hartsfield?

— Da. Încearcă să nu te gândeşti. Haideți cu mine în pivniță. Vreau să vă uitați la ceva.

Coboară scara, iar Jerome trece cu palma pe suprafața mesei de lucru.

— Oricum ar fi dementul ăsta, trebuie să recunosc că-i al naibii de obsedat de curățenie.

— Aveți de gând să chemați poliția, domnule Hodges?

Holly îşi roade iarăşi buzele.

— Probabil că da şi eu nu am cum să vă opresc, dar mama o să fie *atât* de supărată pe mine… Unde mai pui că nu mi se pare corect, din moment ce noi am aflat cine e.

— Nu m-am hotărât *ce* voi face, spune Hodges, deşi în sinea lui îi dă dreptate: nu este deloc corect. Dar mi-ar plăcea să ştiu ce-i în computerele astea. Poate dacă aflu, am să ştiu care-i hotărârea cea mai bună.

— El nu seamănă cu Olivia, zice Holly. Precis că are o parolă *bună.*

Jerome alege la întâmplare unul dintre calculatoare (se întâmplă să fie Numărul Şase; adică nu are mare lucru în el)

şi apasă butonul din spatele monitorului. E un Mac, dar nu se aude niciun semnal sonor. Brady nu poate să sufere acordurile alea vesele şi le-a scos din toate computerele lui.

Ecranul Numărului Şase se face gri. După vreo cinci minute griul se face albastru. Până şi Hodges ştie că acum ar trebui să apară caseta cu parola, însă, în locul ei, cifra 20 umple ecranul. Se face apoi 19, şi 18, şi 17.

Hodges şi Jerome se uită perplecşi la numărătoarea inversă, incapabili să facă vreo mişcare.

— Nu, nu, nu! ţipă Holly. *Închide-l!*

Când nu se mişcă niciunul, se repede ea şi ţine apăsat butonul din spatele monitorului până când ecranul se face negru. Apoi răsuflă uşurată şi zâmbeşte.

— Vai de steaua mea! Era s-o păţim!

— La ce te gândeşti? o întreabă Hodges. Că sunt conectate la ceva şi ar fi putut să explodeze?

— Poate doar se blochează, spune Holly. Dar cred mai degrabă că-i un program sinucigaş. Dacă numărătoarea inversă ajunge la zero, programul ăsta şterge datele din calculator. *Toate* datele. Poate le şterge doar din computerul pornit, dar dacă sunt conectate între ele le şterge din toate. Şi probabil că sunt conectate.

— Şi cum se opreşte? o întreabă Jerome. Apăsând pe o tastă anume?

— Poate. Sau poate prin voce.

— Cum adică? nu pricepe Hodges.

— Prin comandă vocală, îi explică Jerome. Adică Brady zice *Ciocolata Milka* sau *Chiloţi* şi numărătoarea inversă se opreşte.

Holly chicoteşte printre degetele cu care şi-a astupat gura şi apoi îl împinge cu timiditate pe Jerome în umăr.

— Ce caraghios eşti, îi zice ea.

15

S-au aşezat toţi trei în jurul mesei din bucătărie şi au lăsat deschisă uşa din spate ca să intre aer curat în casă. Hodges stă cu bărbia în palmă şi cu cotul sprijinit de unul din

suporturile pentru farfurii. Jerome şi Holly tac chitic, lăsându-l să se gândească ce urmează să facă. În cele din urmă, Hodges ridică fruntea şi se uită la ei.

— Am să sun la poliție. Nu-mi convine şi probabil că nu aş face-o dacă ar fi vorba doar de Hartsfield şi de mine. Dar trebuie să mă gândesc şi la voi doi…

— N-o face din cauza mea, îl întrerupe Jerome. Dacă ai vreo idee cum anume să continuăm, să ştii că rămân alături de tine.

Normal că rămâi, comentează Hodges în gând. Ți se pare că ştii la ce riscuri te expui, dar habar n-ai. La şaptesprezece ani viitorul este o noțiune pur teoretică.

Cât despre Holly… până de curând chipul ei era un fel de ecran de cinema, pe care îi erau proiectate absolut toate gândurile şi trăirile. Însă în clipa aceasta expresia îi este de nepătruns.

— Mulțumesc, Jerome, însă…

Dar e greu. E greu să renunțe. Mai ales că acum ar fi a doua oară când ar trebui să-l scape din mână pe Domnul Mercedes.

Cu toate acestea…

— Nu-i vorba doar despre noi, nu pricepi? Poate că mai are explozibil şi dacă îl foloseşte într-un loc aglomerat…

Se uită în ochii lui Holly.

— … la fel cum a folosit Mercedesul verişoarei tale, atunci eu aş fi de vină pentru toate victimele pe care le-ar face. Şi ăsta e un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

Încet, rostind cuvintele cu foarte multă grijă, ca şi cum ar dori să compenseze toți anii aceia mulți de bâlbâieli şi bolboroseli, Holly îi spune:

— Numai dumneavoastră puteți să-l prindeți, nimeni altcineva.

— Mulțumesc pentru încredere, dar nu, îi zice el cu blândețe. Poliția are mai multe mijloace de acțiune. Foştii mei colegi vor începe prin a-i da în urmărire maşina. Eu nu am cum să fac asta.

Sună corect, dar el nu crede că şi *este* neapărat aşa. Brady face parte din categoria criminalilor foarte inteligenți, atunci

când nu face lucruri nebuneşti, precum acela de la Complexul Municipal. Probabil că deja şi-a ascuns maşina pe undeva – într-o parcare etajată din centru, sau poate în parcarea de la aeroport, sau într-o parcare imensă de la unul din mallurile din oraş. Pentru că nu este vorba despre un Mercedes-Benz; ci despre un Subaru absolut banal, de culoarea rahatului. Şi, în cazul ăsta, nu va putea fi găsit azi şi nici mâine. Ba s-ar putea să se facă săptămâna viitoare şi ei tot să-l caute. Şi chiar dacă îi găsesc maşina, asta nu înseamnă că-l vor găsi şi pe Brady.

— Numai dumneavoastră, nimeni altcineva, stăruie Holly. Şi doar cu ajutorul nostru.

— Holly…

— Cum să renunțați? strigă ea.

Strânge pumnul şi se loveşte în frunte cu el, lăsând o urmă roşie.

— Cum puteți să renunțați? Janey *a ținut* la dumneavoastră! Cred că vă era iubită! Şi acum e *moartă!* La fel ca femeia aia de sus! Amândouă sunt *moarte!*

Vrea să se mai lovească încă o dată, dar Jerome o apucă de mână.

— Gata, îi zice. Nu te mai lovi, te rog. Îmi face mie rău.

Holly începe să plângă. Jerome o strânge în brațe cu stângăcie. El este negru, iar ea este albă. El are şaptesprezece ani, iar ea e trecută de patruzeci. Dar lui Hodges i se pare că priveşte cum un tată îşi consolează fiica tristă pentru că nu a invitat-o nimeni la Balul Bobocilor.

Hodges se uită la curtea micuță, dar foarte bine îngrijită din spatele casei. Şi el e trist. Şi nu doar din cauza lui Janey, deşi ar fi suficientă tristețe în motivul acesta. Se simte trist din cauza victimelor de la Complexul Municipal. Se simte trist din cauza surorii lui Janey, pe care s-au încăpățânat să nu o creadă, pe care a crucificat-o presa şi care a fost apoi împinsă la sinucidere de bărbatul care a locuit în casa aceasta. Ba chiar îi pare nespus de rău că nu i-a acordat destulă atenție doamnei Melbourne. Ştie că Pete Huntley o să facă tot posibilul ca să nu fie acuzat, iar asta îl face să se simtă şi mai îngrozitor. De ce? Pentru că Pete nu-i un

detectiv la fel de bun cum încă mai este el, Hodges. Şi nu va fi niciodată, nici măcar în zilele lui cele mai inspirate. Da, sigur, este un tip de milioane şi munceşte mult, cu toate acestea…

Cu toate acestea…

Cu toate acestea… cu toate acestea… *cu toate acestea…*

Trebuie să renunțe, chiar dacă simte că-i vine să moară. După ce dai totul la o parte, nu mai rămâne decât un singur lucru: Kermit William Hodges a ajuns într-un punct mort. Iar Brady Hartsfield e liber ca pasărea cerului. S-ar putea să fie o pistă în computerele alea – ceva care să le sugereze unde s-ar afla el acum, sau ce planuri are, sau şi una, şi alta –, dar Hodges nu le poate accesa. Şi nici nu mai are cum să justifice faptul că nu divulgă poliției numele şi descrierea individului care a comis Masacrul de la Complexul Municipal. Poate că Holly are dreptate, poate că Brady Hartsfield nu va fi prins şi va săvârşi o altă atrocitate, dar **kermitfrog19** a rămas fără opțiuni. Tot ce mai poate face este să încerce, pe cât îi stă în putere, să-i protejeze pe Jerome şi Holly. Dar s-ar putea nici asta să nu-i reuşească. Pentru că i-a văzut moşulică ăla băgăreț de vizavi.

Iese pe verandă şi-şi deschide telefonul Nokia, pe care azi l-a folosit mai mult decât toată perioada trecută de când a ieşit la pensie.

Poate să fie mai nasol decât atât? îşi spune el şi formează numărul lui Pete Huntley.

16

Pete răspunde aproape imediat.

— *Partenere!* strigă el vesel.

Din fundal se aude o hărmălaie de voci şi în primul moment Hodges îşi spune că Pete e într-un bar, că e uşor pilit şi că în scurtă vreme va fi mangă.

— Pete, trebuie să vorbim despre…

— Da, da, am să-mi pun în cap câtă cenuşă pofteşti tu să-mi pun, dar nu acum. Cine te-a sunat? Izzy?

— Huntley! zbiară cineva. Şeful ajunge aici în cinci minute!

Cu presa! Unde-i blestematul ăla de purtător de cuvânt?

Purtător de cuvânt? Adică Pete nu-i în niciun bar şi nu e deloc beat, îşi spune Hodges. E doar în al nouălea cer.

— Nu m-a sunat nimeni, Pete. Ce se întâmplă?

— Nu ştii? râde Pete. Nu s-a întâmplat mai nimic. Doar că a avut loc cea mai mare captură de arme din istoria oraşului ăstuia. Poate chiar din istoria ţării. Sute de mitraliere M2 şi HK91, lansatoare de grenade, ba chiar şi *tunuri cu laser*, lăzi cu pistoale semiautomate Lahti L-35 în stare perfectă, revolvere ruseşti AN-9 cu unsoarea din fabrică încă pe ele… păi, aici sunt destule arme cât pentru douăzeci de miliţii est-europene. Şi muniţia! Iisuse Hristoase! Stivele cu lăzi sunt cât două etaje de înalte! Dacă ar fi luat foc afurisita asta de casă de amanet, Lawtown ar fi fost şters de pe faţa pământului!

Sirene. Se aud sirene. Şi strigăte. Cineva urlă la altcineva să asigure dracului zona mai bine ca să nu mai intre acolo toţi curioşii.

— Ce casă de amanet?

— King Virtue, de la sud de Martin Luther King. O ştii?

— Mda…

— Ia ghici a cui e?

Dar Pete e mult prea surescitat ca să-i aştepte răspunsul.

— A lui Alonzo Moretti! Te-ai prins?

Hodges nu s-a prins deloc.

— Moretti e nepotul lui Fabrizio Abbascia, Bill! Nepotul lui Fabby Năsosul! Acum ţi s-a aprins vreun beculeţ?

Nu i se aprinde nimic, pentru simplul motiv că, atunci când îl interogaseră Pete şi Isabelle, el a scos la nimereală numele lui Abbascia din lunga listă a celor care-i poartă ranchiună… şi pe lista aia din capul lui sunt vreo câteva sute de indivizi care ar fi în stare să profite de orice ocazie ca să i-o plătească.

— Pete, proprietarul casei de amanet despre care vorbeşti tu e un negru. Toate afacerile din cartierul ăla sunt deţinute de negri.

— Ba pe dracu'. Pe firmă e trecut numele Bertonne Lawrence, dar prăvălia e închiriată şi Lawrence e doar de

fațădă. Uite, acum ne spune şi ce lapte a supt de la maică-sa. Şi ştii care-i chestia cea mai mişto? Jumate din reuşită e a noastră, pentru că doi colegi de-ai noştri au devansat cam cu o săptămână operațiunea ălora de la ATF. Suntem toți aici. Şeful e şi el pe drum şi vine cu mai multe maşini de ziarişti decât sunt carele alegorice la parada de Ziua Recunoştinței. Nici vorbă să-i lăsăm pe federali să-şi aroge tot meritul. Nici *vorbă!*

Hohoteşte ca un descreierat.

Sunt toți acolo, îşi spune Hodges. Atunci cine se mai ocupă de Domnul Mercedes? Ofițerul Nimeni, ăla se ocupă.

— Tre' să mă duc şi eu, Bill. Măi, omule… chestia asta e *incredibilă.*

— Sigur că este, dar spune-mi ce legătură are cu mine.

— Păi, ce-ai zis tu atunci. Că bomba din maşină a fost o răzbunare. Că Moretti a vrut să-ți plătească datoria de sânge a lui tac-su mare. Pe lângă toate puştile şi mitralierele şi grenadele şi pistoalele şi toate alelalte, am găsit şi vreo patruzeci de lăzi de la Hendricks Chemicals. Ştii cu ce se ocupă ăştia?

— Fabrică explozibili cauciucați.

Acum i se aprind beculețele.

— Da. Îi faci să explodeze cu detonatoare din azidă de plumb, exact ca acela folosit la maşina ta. Încă n-am făcut analiza chimică a bombei care ți-a fost destinată, dar fii sigur că vom afla că tot explozibil cauciucat a fost. N-am nicio îndoială. Mare băftos eşti, Bill.

— Corect, zice Hodges. Sunt băftos.

Îşi imaginează întreaga scenă din jurul casei de amanet King Virtue: pretutindeni doar polițişti şi agenți ATF (probabil certându-se deja pe jurisdicție) şi mai sosesc şi alții. Lowbriar Avenue e închisă, probabil şi Martin Luther King. Tot mai mulți gură-cască se îmbulzesc pe margini, în spatele baricadelor instalate. Şeful Poliției şi alți mahări sunt pe drum. Primarul nu va rata ocazia să țină un discurs. Plus toți reporterii, echipele de la televiziuni şi vehiculele pentru transmisiuni în direct. Pete e exaltat la maximum. Aşa stând lucrurile, are Hodges de gând să se lanseze într-o tiradă

complicată despre Masacrul de la Complexul Municipal, un site de chat care se cheamă Sub Umbrela Albastră a lui Debbie, o mămicuță care probabil că a băut până a murit nițel şi un depanator de computere fugit de acasă?

Nu, se hotărăşte el, nu am să fac asta.

În schimb, îi urează mult noroc lui Pete şi apasă tasta prin care încheie convorbirea.

17

Nu o mai găseşte pe Holly în bucătărie, dar o aude. Se pare că Holly Gângava s-a transformat în Holly Propovăduitoarea Independenței. Pentru că, cel puțin deocamdată, vocea ei a căpătat cadența aceea de Lăudat-fie-Domnul.

— Sunt cu domnul *Hodges* şi cu prietenul lui, *Jerome,* zice ea. Sunt *prietenii* mei, Mama. Am luat împreună *prânzul* şi a fost foarte plăcut. Şi *diseară* o să luăm şi *cina* împreună. Povestim despre *Janey.* Ba mă duc, dacă aşa *vreau.*

Cu toate problemele pe care le are şi în ciuda mâhnirii neîncetate pentru ce i s-a întâmplat lui Janey, Hodges se bucură când o aude pe Holly cum o înfruntă pe mătuşa Charlotte. Habar nu are dacă o face pentru prima oară în viață, dar nu-i deloc imposibil.

— Cine a sunat pe cine? îl întreabă el pe Jerome făcând un semn din cap în direcția de unde vine vocea lui Holly.

— Holly. Dar eu am fost cu ideea. Avea telefonul închis ca să n-o sune maică-sa la fiecare cinci minute. Şi nu m-a ascultat până nu i-am zis că cucoana ar putea să sune la poliție.

— Şi ce dacă am *luat-o,* spune acum Holly. A fost maşina *Oliviei,* deci nu se poate spune că am *furat-o.* Vin diseară, Mama. Până atunci, *lasă-mă în pace!*

Se întoarce în bucătărie. E îmbujorată, are o privire sfidătoare, pare mult mai tânără şi e chiar drăguță.

— Eşti tare, Holly, îi spune Jerome şi vrea să bată palma cu ea.

Ea nu-l bagă în seamă. Îl fixează pe Hodges cu privirea-i încă mânioasă.

— Nu-mi pasă dacă sunați la poliție şi eu o să am necazuri din cauza asta. Dar, dacă n-ați făcut-o deja, *n-ar trebui* s-o faceți. *Poliția* nu poate să-l găsească. *Noi* putem. Sunt *convinsă* că putem.

Hodges îşi dă seama că, dacă prinderea Domnului Mercedes înseamnă mai mult pentru vreo altă ființă de pe fața pământului în afară de el, acea ființă este Holly Gibney. Probabil că este prima oară în viață când ea face ceva cu adevărat important. Şi o face alături de oameni care o simpatizează şi o respectă.

— Nu renunțăm încă. În principal pentru că polițiştii au altă treabă astăzi. Iar nostimada – sau poate ar trebui să spun „ironia" – e că ei au senzația că treaba lor are legătură cu mine.

— Despre ce vorbeşti? îl întreabă Jerome.

Hodges se uită la ceas şi vede că e două douăzeci. Au stat destulă vreme aici.

— Haideți să mergem la mine. O să vă spun pe drum care-i problema şi după aia o să mai facem o încercare să-i dăm de urmă dementului. Dacă nici acum nu vom descoperi nimic, atunci va trebui să-l sun din nou pe fostul meu partener. Nu vreau să risc să se petreacă o altă tragedie.

Deşi riscul există deja. Şi le citeşte pe chipuri că şi ei sunt conştienți de asta.

— Când am sunat-o pe mama, m-am dus în biroul ăla micuț de lângă living, spune Holly. Şi am văzut laptopul doamnei Hartsfield. Vreau să-l iau cu mine.

— De ce?

— Poate am să aflu cum putem intra în computerele lui. Poate că doamna a notat pe undeva cum se opreşte numărătoarea aia inversă. Adică ce tastă trebuie apăsată sau care e comanda vocală.

— Puțin probabil, Holly. Indivizii cu probleme grave la mansardă, aşa cum e Brady Hartsfield, se dau peste cap ca să-şi ascundă adevăratul chip față de absolut toată lumea.

— Ştiu, spune Holly. Normal că ştiu. *Eu* am probleme la mansardă; şi *eu* încerc s-o ascund.

— Haide, Hol, nu vorbi aşa.

Jerome încearcă să o ia de mână. Holly se fereşte şi îşi scoate pachetul de ţigări din buzunar.

— Am probleme şi ştiu că le am. Ştie şi mama şi de-aia nu mă scapă din *ochi.* De-aia mă *spionează.* Pentru că vrea să mă *protejeze.* Poate că doamna Hartsfield a făcut la fel. În fond, era vorba despre *fiul* ei.

— Dacă individa aia de la Discount Electronix nu ne-a mințit, zice Hodges, doamna Hartsfield era beată cea mai mare parte a timpului.

Holly nu se lasă:

— Poate că era una din persoanele alea care *funcționează mai bine* în stare de beție. Aveți voi o idee mai bună?

Hodges se dă bătut.

— Fie, ia blestematul ăla de laptop. Şi hai să mergem.

— Nu încă, zice ea. În cinci minute. Vreau să fumez o țigară. Mă duc afară.

Iese pe veranda din spatele casei. Se aşază pe o treaptă. Îşi aprinde țigara.

Hodges îi strigă prin uşa cu plasă:

— Când te-ai făcut aşa de categorică, Holly?

Îi răspunde fără să se întoarcă:

— Cred că atunci când am văzut bucăți din verişoara mea arzând în mijlocul străzii.

18

La trei fără un sfert, Brady iese din camera de motel ca să ia aer şi vede pe partea cealaltă a şoselei un restaurant din lanțul Chicken Coop. Traversează şi îşi comandă ultima masă: un Clucker Delight cu mult sos şi salată de varză. Restaurantul este aproape pustiu şi îşi alege o masă de lângă fereastră ca să se poată bucura de razele soarelui. Foarte curând nu va mai avea parte de ele, aşa că vrea să le simtă căldura cât se mai poate.

Mănâncă încet, gândindu-se la toate dățile când i-a adus mamei mâncare de la Chicken Coop şi cum mama îi cerea mereu Clucker Delight cu multă salată de varză. Acum şi-a comandat felurile ei preferate fără să se gândească. Începe să

plângă şi îşi şterge lacrimile cu un şervețel. Biata Mami!

E plăcută lumina soarelui, dar avantajele ei sunt efemere. Brady crede că bezna îi va oferi beneficii de o durată infinit mai lungă. Gata cu limbariţa lesbo-feministă a lui Freddi Linklatter. Gata cu explicaţiile lui Tones Frobisher cum că el nu poate merge la intervenţii din cauză că ARE ALTE RESPONSABILITĂŢI FAŢĂ DE MAGAZIN, când, de fapt, nu merge pentru că nu e în stare să recunoască un hard disk deteriorat nici dacă l-ar muşca de puţulică. Gata cu senzaţia că rinichii i se fac sloiuri de gheaţă atunci când merge cu dubiţa lui Mr. Tastey şi congelatoarele sunt date la maximum pentru că este luna august. Gata cu pumnii pe care îi dă în bordul Subarului său când nu-i merge aparatul de radio. Gata cu gândurile la chiloţii din dantelă ai mamei şi la coapsele ei foarte lungi. Gata cu furia turbată care îl inundă atunci când îşi dă seama că toată lumea îl ignoră şi nimeni nu-l apreciază. Gata cu migrenele. Şi gata cu nopţile fără somn, pentru că doar de somn va avea parte de azi încolo. Doar de somn şi de nimic altceva.

Fără vise.

După ce termină de mâncat (până la ultima firimitură), Brady îşi debarasează masa şi şterge cu un şervețel dâra de sos rămasă pe farfurie. Fata de la bufet îl întreabă dacă i-a plăcut. Brady zice că i-a plăcut foarte mult şi se întreabă în sinea lui cât va apuca să digere din pui şi din sos şi din chiflă şi din salata de varză înainte ca explozia să-i despice burta şi să împrăştie în jur resturile mesei.

Îşi vor aduce aminte de mine, îşi spune el, aşteptând să treacă maşinile ca să traverseze şi să se întoarcă la motel. Cel mai mare număr de victime. O să intru în istorie. Acum se bucură că nu l-a omorât pe umflatul de fost poliţist. Hodges trebuie să trăiască şi să vadă ce se va întâmpla diseară. Va trebui să-şi amintească. Va trebui să-şi ducă viaţa mai departe ştiind că a fost numai şi numai vina lui.

Ajunge în cameră şi se uită la scaunul cu rotile. Pe perna cu PARCARE PENTRU CUR a aşezat punga pentru urină, plină cu explozibil. Ar vrea să ajungă devreme la CCAM (dar nu *prea* devreme; ultimul lucru de care are nevoie e să iasă şi

mai mult în evidență decât va ieşi oricum din cauză că-i bărbat şi are mai mult de treisprezece ani), dar mai are puțin timp până când va trebui să plece. Din pură obişnuință şi fără vreun motiv anume, şi-a luat laptopul cu el. Dar uite că acum îi pare bine că l-a luat. Îl deschide, îl conectează la internetul motelului şi intră pe Umbrela Albastră a lui Debbie. Unde postează un ultim mesaj – ca un fel de poliță de asigurare.

După ce a rezolvat-o şi pe asta, pleacă spre parcarea aeroportului ca să îşi ia maşina.

19

Hodges şi cei doi detectivi debutanți ajung pe Harper Road puțin înainte de trei şi jumătate. Holly aruncă o privire rapidă în jur, apoi duce la bucătărie laptopul răposatei doamne Hartsfield şi îl deschide. Jerome şi Hodges stau pe lângă ea, sperând amândoi că nu va fi nevoie de vreo parolă… dar uite că este.

— Încearcă numele ei, sugerează Jerome.

Holly îl tastează, dar Mac-ul dă din ecran: *nu.*

— Bine, atunci încearcă Debbie, zice iar Jerome. O dată cu *ie* la sfârşit şi o dată cu *i.*

Holly îşi dă la o parte din ochi şuvițele de păr de culoarea şoarecelui, pentru ca tânărul să-i observe mai bine iritarea.

— Găseşte-ți ceva de făcut, Jerome, bine? Nu-mi sta în cârcă. Nu-mi place.

Acum se uită la Hodges.

— Îmi dați voie să fumez aici? Sper că da. Gândesc mai bine aşa. Țigările mă ajută să gândesc mai bine.

Hodges îi întinde o farfurioară.

— Îți dau voie. Mă duc cu Jerome în birou. Strigă-ne dacă găseşti ceva.

Deşi sunt slabe şanse să găseşti continuă el în gând. Slabe şanse în *toate privințele.*

Holly nu mai e atentă la el. S-a luminat toată. A renunțat la tonul propovăduitor şi a revenit la bolboroseala ei veche.

— Sper că a lăsat un indiciu. Am speranță de indiciu.

Speranță de indiciu are Holly.

Of, Doamne, îşi zice Hodges.

Când ajung în birou, îl întreabă pe Jerome dacă are vreo idee la ce indiciu se referă Holly.

— Există computere care, după trei încercări eşuate, îți dau un indiciu despre care ar putea fi parola. Ca să-ți zgâlțâie nițel memoria, în caz că ai uitat. Dar trebuie să fie programate ca să facă chestia asta.

Din bucătărie se aude un strigăt energic şi deloc bâlbâit:

— *Căcat! Doi căcați! Trei căcați!*

Hodges şi Jerome se uită unul la celălalt.

— Niciun indiciu, spune Jerome.

20

Hodges îşi deschide şi el calculatorul şi îi spune lui Jerome ce vrea: o listă cu toate adunările publice din următoarele câteva zile.

— Sigur, imediat, zice Jerome. Dar poate vrei să te uiți la asta mai întâi.

— La ce?

— Ai un mesaj. Sub Umbrela Albastră.

— Dă click pe el.

Pumnii strânşi ai lui Hodges se deschid treptat, pe măsură ce citeşte ultima postare a lui **ucigmerc**

Pa, pa, FRAIERE.
PS: Un weekend plăcut îți doresc. Al meu aşa va fi.

Jerome spune:

— Mi se pare că tocmai ți-a dat papucii, Bill.

Şi lui Hodges i se pare la fel, dar nu-i pasă. Se concentrează pe post scriptum. Ştie că s-ar putea să fie o pistă falsă, dar dacă totuşi nu este, atunci înseamnă că mai au timp.

Din bucătărie vine fum de țigară şi un alt strigăt robust de *căcat.*

— Bill? Am o presimțire nasoală.

— Care?

— Concertul de diseară. Cu trupa aia de băieți, 'Round Here. La Mingo. Mama şi sor-mea o să fie acolo.

Hodges se gândeşte la posibilitatea asta. Sala Mingo are o capacitate de patru mii de locuri, iar publicul de diseară va fi optzeci la sută de sex feminin: mămici cu fetițele lor preadolescente. Vor fi şi câțiva bărbați printre spectatori, dar majoritatea vor fi acolo cu fiicele lor şi cu prietenele fiicelor lor. Brady Hartsfield este un bărbat destul de arătos, cam de treizeci de ani; şi dacă încearcă să se ducă singur la concert, va ieşi în evidență ca un furuncul pe obrazul unei concurente la Miss. În America secolului douăzeci şi unu, orice bărbat singur prezent la un eveniment dedicat în principal fetițelor va atrage atenția şi va fi privit cu suspiciune.

Plus că i-a scris: Un weekend plăcut îți doresc. Al meu aşa va fi.

— Crezi c-ar trebui s-o sun pe mama şi să-i zic să nu se ducă?

Jerome pare îngrozit de urmări:

— Probabil că Barb nu o să mai vorbească niciodată cu mine. Şi mai sunt şi prietena ei, Hilda, şi alte două fete…

Din bucătărie:

— Fir-ai tu să fii al dracului! *Lasă-mă să intru!*

Hodges cască gura să spună ceva, dar Jerome i-o ia înainte:

— Pe de altă parte, lasă impresia că a făcut un plan pentru weekend, iar azi e doar joi. Sau asta vrea să credem noi?

Hodges înclină să creadă că amenințarea din mesaj este reală.

— Intră pe pagina aia cu Patrula Cibernetică, unde e fotografia lui Hartsfield. Aia care apare atunci când dai click pe FACEȚI CUNOŞTINȚĂ CU EXPERȚII.

În vreme ce Jerome face ce l-a rugat, Hodges o sună pe Marlo Everett de la Arhiva Poliției.

— Bună, Marlo, Bill Hodges sunt. Te deranjez din nou. Vreau să… mda, nebunie mare în Lowtown, mi-a povestit Pete. Jumătate din efective sunt acolo, nu?… aha… aha… nu te țin mult. Ştii cumva dacă Larry Windom încă mai e şeful

pazei de la CCAM? Da, despre el vorbesc. Neonazistul. Sigur, aştept.

Cât aşteaptă informația cerută, îi spune lui Jerome că Larry Windom a ieşit mai devreme la pensie pentru că CCAM îi oferise salariu dublu față de cel din poliție. Dar nu-i dezvăluie tânărului că acesta nu a fost singurul motiv pentru care Windom şi-a dat demisia. Marlo se întoarce la telefon. Da, Larry tot la CCAM lucrează. Poate să-i dea numărul de la biroul de pază al complexului, dacă îl interesează. Înainte ca Hodges să-i mulțumească şi să-şi ia rămas-bun, femeia îl întreabă dacă e vreo problemă.

— Pentru că diseară o să fie un mare concert acolo. Se duce şi fetița surorii mele. E topită după tembelii ăia.

— Nu-i nicio problemă, Marls. Am o treabă mai veche cu el.

— Zi-i lui Larry că astăzi îi cam ducem dorul, glumeşte Marlo. Secția e pustie. Nici picior de detectiv prin preajmă.

— Aşa voi face.

Hodges sună la paza de la CCAM, spune că este detectivul Bill Hodges şi cere să vorbească cu Windom. Cât îl aşteaptă să vină la telefon, priveşte fix la figura lui Brady Hartsfield. Jerome a mărit fotografia care acum ocupă tot ecranul. Hodges e fascinat de ochii individului. În versiunea mai mică şi alături de pozele celor doi colegi IT-işti, ochii aceia i se păruseră destul de agreabili. Dar nu şi acum, când se uită la fotografia mărită. Gura zâmbeşte; ochii nu. Privirea lor este opacă şi distantă. Aproape moartă.

Spanac, îşi zice Hodges (se *ocărăşte,* de fapt). Ăsta-i un exemplu clasic de cum se întâmplă să ai senzația că vezi ceva ce nu este, doar pentru că eşti influențat de informațiile dobândite de curând. La fel ca martorul la un jaf, care spune: *Mi s-a părut că arată cam suspect încă dinainte să scoată arma.*

Da, pare logic, pare *profesionist*, dar Hodges nu e de acord cu teoria asta. El crede că ochii aceia din ecran sunt ochi de broască râioasă care se ascunde sub un bolovan. Sau sub o umbrelă albastră aruncată în noroi.

Îl aude pe Windom. Vocea fostului său coleg a fost

întotdeauna bubuitoare, genul de voce care te face să-ți îndepărtezi receptorul cu vreo cinci centimetri de ureche. Şi nu s-a schimbat. Vrea să afle totul despre captura din după-amiaza asta. Hodges îi zice că-i o mega-captură, da, sigur că da, splendid, bravo, dar nu ştie nimic altceva. Îi aduce aminte lui Larry că e la pensie.

Cu toate acestea…

— Din cauză că are atâtea pe cap, continuă el, Pete Huntley m-a cam delegat pe mine să te sun. Sper că nu te superi.

— Doamne fereşte! Hai să ieşim odată la o băută, Bill. Să depănăm amintiri din tinerețe. Ştii tu, să bârfim pe toată lumea.

— Ar fi minunat.

Ar fi iadul pe pământ, asta ar fi.

— Cum îți pot fi de ajutor?

— Pete zice că la tine o să fie un concert diseară. O trupă în mare vogă. Nişte puştani după care sunt nebune fetițele.

— Da, da, da, ce zici de chestia asta? Deja s-au strâns la coadă. Şi se *antrenează,* fratele meu. Una răcneşte numele unuia din puțoii ăia şi încep toate să-l chirăie. Zbiară încă din parcare. Parcă-i Beatlemania din vremurile noastre. Numai că, din câte am auzit eu, trupa asta n-are niciun gram din cât talent aveau băieții ăia din Beatles. Ai aflat de vreo amenințare cu bombă sau ceva de genul ăsta? Zi-mi că nu. Astea mici o să mă facă bucăți şi mamele lor o să mănânce resturile.

— Am primit un pont că o să fie diseară şi un pedofil la concert. Un tip tare, tare nasol, Larry.

— Nume şi semnalmente?

Dur şi rapid, fără întrebări ajutătoare. Tipul ăsta a plecat din poliție pentru că nu-şi prea putea stăpâni pumnii. Pe limba psihiatrului din secție, avea probleme cu gestionarea furiei. Pe limba colegilor lui, avea un comportament de neonazist.

— Îl cheamă Brady Hartsfield. Îți trimit acum poza lui pe e-mail.

Se uită la Jerome, care dă din cap şi îi face semn că totul

este în regulă.

— Are în jur de treizeci de ani. Dacă îl vezi, te rog să mă chemi mai întâi pe mine, şi după aia să-l prinzi. Fii prudent. Dacă opune rezistență, calcă-l în picioare pe nenorocit.

— Cu multă plăcere, Billy. Îi anunț şi pe băieții mei. Crezi cumva că o să fie cu… nu ştiu… că o să aibă vreo însoțitoare ca acoperire? Vreo adolescentă sau o fată şi mai mică?

— Puțin probabil, dar nu imposibil. Dacă-l vezi în mijlocul mulțimii, Lar, ai grijă să-l iei prin surprindere. S-ar putea să fie înarmat.

— Ce şanse sunt să-şi facă apariția la concert?

Tonul lui Larry Windom este plin de speranță. Tipic pentru el.

— Nu prea mari.

Hodges este convins de asta şi nu doar din cauza aluziei la weekend de pe Umbrela Albastră. Ci pentru că Hartsfield *trebuie* să-şi dea seama că nu are cum să treacă neobservat într-un public alcătuit doar din fetițe.

— Mă rog, acum pricepi de ce departamentul nu are cum să trimită oameni acolo, da? Din cauza operațiunii din Lowtown?

— Da' n-am nevoie să-mi trimită pe nimeni, zice Windom. În seara asta am treizeci şi cinci de băieți, majoritatea foşti colegi de-ai noştri. Ştim ce facem.

— Sigur că ştiți, spune Hodges. Doar te rog să nu uiți şi să mă anunți pe mine mai întâi. Noi, ăştia la pensie, nu prea mai avem parte de acțiune şi ne e dor.

Windom începe să râdă.

— Aici cam ai dreptate. Trimite-mi poza.

Îi dictează adresa de e-mail, Hodges o notează repede şi împinge hârtia spre Jerome.

— Dacă-l vedem, îl prindem. După aia… al tău e, *Unchiaşule* Bill.

— Să ți-o trag, *Unchiaşule* Larry.

Hodges închide şi se întoarce spre Jerome.

— I-am trimis poza, spune tânărul.

— Bine.

Şi acum Hodges spune ceva ce-l va bântui tot restul vieții:

— Dacă Hartsfield e atât de şmecher cum îmi închipui eu că este, nici n-o să se apropie de Mingo diseară. Cred că mama şi sora ta se pot duce liniştite. Şi chiar dacă ar încerca să intre la concert, îl vor prinde băieții lui Larry de cum trece pragul.

Jerome zâmbeşte.

— Minunat.

— Vezi ce mai găseşti. Concentrează-te pe sâmbătă şi duminică, dar uită-te şi la evenimentele programate pentru săptămâna viitoare. Şi uită-te şi la ziua de mâine, pentru că…

— Pentru că weekendul începe de vineri. M-am prins.

Jerome se apucă de treabă. Hodges se duce să vadă ce mai face Holly. Şi încremeneşte în pragul uşii. Pe birou, lângă laptopul împrumutat, este un portofel roşu. În jurul lui sunt împrăştiate carduri de credit, chitanțe şi cartea de identitate a lui Deborah Hartsfield. Holly, deja la a treia țigară, ține în mână un Mastercard pe care îl studiază prin ceața albastră a fumului. Îl aude şi îi aruncă o privire deopotrivă înspăimântată şi sfidătoare.

— Nu fac decât să încerc să găsesc rahatul ăla de parolă! Geanta era pe spătarul scaunului, iar portofelul era chiar deasupra, aşa că l-am luat. Mulți oameni îşi scriu parolele pe bilețele şi le țin în portofel. Mai ales femeile. N-am vrut să-i iau *banii,* domnule Hodges. N-am nevoie de *banii* ei. Eu am *banii* mei. Primesc *alocație.*

Alocație, îşi zice Hodges mâhnit. Of, Holly, Holly!

I s-au umplut ochii cu lacrimi şi a început iar să-şi maltrateze buzele.

— Eu nu *fur.*

— Bine. Linişteşte-te acum.

Îi trece prin cap s-o mângâie pe mână, dar îşi dă seama la timp că s-ar putea să fie o idee nu tocmai bună.

— Înțeleg.

Şi, în fond, ce mare chestie? Dintre toate nenorocirile care s-au întâmplat de când a primit scrisoarea aia afurisită, furtul portofelului unei moarte e un fleac. Când toate astea vor ieşi la iveală, aşa cum se va întâmpla cu siguranță,

Hodges va mărturisi că el l-a luat.

Însă Holly nu a terminat încă.

— Am propriul meu card şi am bani. Am chiar şi propriul meu cont curent. Îmi cumpăr singură jocuri video şi aplicaţii pentru iPad. Îmi cumpăr şi haine. Şi cercei. Îmi plac foarte mult cerceii. Am cincizeci şi şase de perechi. Şi îmi cumpăr şi ţigările, cu toate că s-au scumpit foarte mult. Poate vă interesează să aflaţi că în New York un pachet de ţigări costă acum *unsprezece dolari.* Încerc să nu fiu o povară din cauză că nu muncesc şi nu câştig şi ea zice că nu sunt, dar eu ştiu că *sunt...*

— Linişteşte-te, Holly. Toate chestiile astea ar trebui să le spui psihiatrului, dacă ai unul, nu mie.

— *Normal* că am.

Adresează un rânjet fioros încăpăţânatului ecran al laptopului doamnei Hartsfield.

— Sunt rău cu capul, n-aţi observat?

Hodges îşi zice că-i mai bine să nu-i răspundă.

— Am căutat o bucăţică de hârtie pe care să fie parola, continuă ea, dar n-am găsit nimic. Aşa că am încercat codul numeric personal. Întâi l-am tastat de la stânga la dreapta şi după aia de la dreapta la stânga. Degeaba. La fel şi cu cardurile. Am încercat chiar şi codurile de siguranţă de pe ele.

— Mai ai vreo idee?

— Vreo două. Lăsaţi-mă singură.

Hodges iese din bucătărie şi ea strigă în urma lui:

— Îmi cer mii de scuze pentru fum, dar aşa gândesc mai bine.

21

Pentru că Holly lucrează în bucătărie, iar Jerome este în birou, Hodges intră în living, se aşază în fotoliu şi priveşte ţintă la ecranul stins al televizorului. E un loc rău, poate cel mai rău. Partea raţională a minţii sale înţelege că tot ce s-a întâmplat este doar din vina lui Brady Hartsfield, dar raţiunea pierde teren atunci când el stă în fotoliul acesta

unde a petrecut atâtea după-amiezi serbede, suprasaturate de televizor, simțindu-se inutil şi deconectat de la acea identitate a lui pe care o crezuse intrinsecă în toții anii de activitate. Şi o idee înfiorătoare i se strecoară în minte, luând locul gândului logic: el, Kermit William Hodges, este vinovat de a fi făcut o treabă de mântuială, astfel ajutându-l pe Domnul Mercedes să-şi pună planurile în aplicare. Ei doi sunt vedetele unei emisiuni TV intitulate *Bill şi cu Brady omoară nişte cucoane.* Pentru că atunci când priveşte în urmă, Hodges vede că majoritatea victimelor sunt femei: Janey, Olivia Trelawney, Janice Cray şi Patricia, fiica ei… plus Deborah Hartsfield, care poate a fost otrăvită de altcineva. Şi, continuă el să completeze lista din gând, încă n-am adăugat-o pe Holly, care s-ar putea să iasă din afacerea asta şi mai dată peste cap decât a intrat… dacă nu găseşte parola aia… sau dacă o găseşte, dar nu-i nimic în calculatorul Mămicuței care să ne poată ajuta să dăm de urma Băiețelului. Şi, pe bune acum, care sunt şansele?

Aşezat în fotoliul acesta, ştiind însă că ar trebui să se scoale, dar incapabil să se mişte, Hodges se gândeşte că palmaresul lui negativ în relațiile cu femeile este şi mai vechi. Fosta lui soție este fostă dintr-un motiv întemeiat. Anii în care el bătuse la porțile alcoolismului au avut partea lor de vină, însă nu cea mai importantă din punctul de vedere al lui Corinne (care nu se dădea în lături de la un păhărel sau trei; şi poate nu se dă în lături nici acum). Nu, motivul a fost răceala care la început s-a strecurat prin fisurile căsătoriei lor, pentru ca până la urmă s-o transforme într-un bloc de gheață. Motivul a fost felul în care a exclus-o din viața lui, spunându-şi că o face pentru binele ei, pentru că munca lui este urâtă şi deprimantă. Motivul a fost felul în care i-a arătat în zeci de moduri – unele importante, altele nu prea – că ea, Corinne Hodges, soția sa, ocupă locul doi în viața lui, pentru că pe primul stă munca de detectiv. Cât despre fiică… Offf. În fiecare an Allie îi trimite felicitări de ziua lui şi de Crăciun (în urmă cu zece ani a încetat să-i mai trimită şi de Ziua îndrăgostiților) şi rareori se întâmplă să nu-i dea telefonul obligatoriu de sâmbătă seara. Dar nu a mai venit

să-l vadă de doi ani. Ceea ce spune tot ce este de spus despre felul cum şi-a bătut joc şi de relația asta.

Îşi aduce aminte ce copil frumos a fost, cu obrăjorii pistruiați şi claia de păr roşu – morcoveața lui dragă. Şi cum mai alerga înaintea lui când el venea acasă şi i se arunca fără teamă în brațe, ştiind că va arunca orice are în mâini ca să o poată prinde. Janey i-a spus că era moartă după Bay City Rollers, dar şi Allie a avut trupa ei de băieți preferată şi le cumpăra discurile din banii ei de alocație. Discuri mici, din vinil. Cine era pe ele? Nu-şi mai aduce aminte decât că unul dintre cântece repeta la nesfârşit ceva despre fiecare mişcare şi fiecare pas pe care îl faci[68]. Să fi fost Bananarama? Sau Thompson Twins? Nu ştie, dar ştie că el nu a dus-o niciodată la vreun concert. Poate doar Corrie s-o fi dus la Cyndi Lauper.

Pentru că şi-a amintit de dragostea lui Allie pentru muzica pop, îi trece acum prin minte un gând care-l face să se îndrepte în fotoliu şi să-şi încleşteze mâinile pe brațele acestuia.

Oare el ar lăsa-o pe *Allie* la concertul de diseară?

Răspunsul este nu. Nici vorbă. Nici în ruptul capului.

Hodges se uită la ceas şi vede că e aproape patru. Se ridică din fotoliu, cu intenția de a-i spune lui Jerome să dea telefon acasă şi să-i ceară mamei să le țină pe fete departe de CCAM, fără să-şi plece urechea la protestele şi rugămințile lor. Da, sigur, l-a sunat pe Larry Windom şi i-a zis să ia măsuri, dar la naiba cu măsurile lui. Niciodată nu ar fi încredințat Neonazistului viața lui Allie. *Niciodată.*

Dar nu apucă să facă nici doi paşi în direcția biroului, că-l aude pe Jerome strigându-i:

— Bill! Holly! Veniți încoace! Cred că am găsit ceva!

22

Stau amândoi în spatele lui Jerome. Hodges se uită peste

---

[68] „Every Breath You Take", The Police (n.tr.).

umărul lui stâng şi Holly peste cel drept. Pe ecranul calculatorului lui Hodges este un comunicat de presă.

SINERGY CORP., CITYBANK
ŞI TREI LANŢURI DE RESTAURANTE
ORGANIZEAZĂ CEL MAI MARE
TÂRG DE JOBURI DIN MIDWEST,
„ZIUA CARIEREI”,
ÎN INCINTA EMBASSY SUITES

COMUNICAT DE PRESĂ. Oamenii de afaceri şi veteranii de război sunt invitaţi să participe la cel mai mare târg de joburi al anului, care va avea loc sâmbătă, 5 iunie, 2010. Acest eveniment antirecesiune va fi găzduit de Embassy Suites, Piaţa Sinergy, nr. 1. Înscrierea prealabilă este bine-venită, dar nu obligatorie. Veţi descoperi sute de joburi interesante şi bine plătite pe website-ul Citybank, la McDonald’s, Burger King şi Chicken Coop, sau pe www.synergy.com. Veţi găsi joburi disponibile în domeniile: relaţii cu clienţii, vânzare cu amănuntul, protecţie şi pază, instalaţii sanitare, electrotehnică, contabilitate, analiză financiară, telemarketing, case de marcat. Vă este pusă la dispoziţie o echipă de consilieri instruiţi şi îndatoritori. În toate sălile de conferinţe se vor desfăşura seminarii de pregătire. Nu se percep taxe. Ziua Carierei începe la ora 8 a.m. Aduceţi-vă CV-ul şi pregătiţi-vă de reuşită. Vă amintim că înscrierea prealabilă va urgenta procesul şi vă va spori şansele de a găsi jobul mult visat. ÎMPREUNĂ VOM PUNE CAPĂT RECESIUNII!

— Ce părere aveți? îi întreabă Jerome.

— Cred că ai găsit ce căutam.

Un enorm val de uşurare îl inundă pe Hodges. Nu-i vorbă de concertul de diseară şi nici de vreun club supraaglomerat din centru şi nici de meciul de baseball dintre echipele de juniori Groundhogs şi Mudhens de mâine-seară. E vorba

despre povestea asta de la Embassy Suites. Nu are cum să fie altceva. Doar aşa cercul s-ar încheia în mod perfect. Pentru că există totuşi un sistem în toată nebunia lui Brady Hartsfield. Pentru el, alfa este egal cu omega. Hartsfield intenționează să-şi încheie cariera de asasin în masă exact la fel cum şi-a început-o: omorând şomerii din oraş.

Hodges se întoarce ca să-i afle şi părerea lui Holly, dar femeia a ieşit din cameră. S-a întors în bucătărie şi stă în fața laptopului lui Deborah Hartsfield, privind fix caseta care îi cere parola. Holly are umerii gârboviți. În farfurioara de lângă ea, o țigară a ars singură până la filtru, rămânând din ea un sul mic de cenuşă.

Acum îndrăzneşte să o atingă pe umăr.

— E în regulă, Holly. Acum nu ne mai interesează parola pentru că am aflat unde se va duce. Peste vreo două ore, când se va mai linişti agitația aia din Lowtown, am să-l sun pe fostul meu partener şi am să-i povestesc tot. O să-l dea în urmărire pe Hartsfield. O să-i dea în urmărire şi maşina. Şi dacă nu vor reuşi să pună mâna pe el până sâmbătă dimineață, îl vor prinde cu siguranță atunci când va încerca să intre la târgul de joburi.

— Şi noi nu mai putem face nimic astăzi?

— La asta mă gândesc acum.

Ar mai fi *ceva.* Însă este atât de puțin probabil, încât e aproape absurd.

Holly spune:

— Dar dacă vă înşelați cu târgul ăla de joburi? Dacă are de gând să arunce în aer un cinematograf chiar *diseară?*

Jerome a intrat şi el în bucătărie şi a auzit-o.

— Azi e doar joi, Hol. Şi e prea devreme pentru filmele alea bune la care se îmbulzeşte lumea. În multe din cinematografele din oraş dacă vor fi câte doisprezece spectatori diseară.

— Atunci poate se duce la concert, insistă ea. Poate că nu *ştie* că vor fi doar fete acolo.

— Ba ar şti, spune Hodges. Se bazează pe improvizație, dar asta nu înseamnă că e tâmpit. Măcar câteva detalii trebuie să afle în prealabil.

— Mă mai lăsați puțin să încerc să-i sparg parola? Vă rog?
Hodges se uită la ceas. E patru şi zece.
— Sigur. Până la patru şi jumătate. Bine?
Un licăr de negustor şmecher se aprinde în ochii lui Holly.
— Cinci fără un sfert?
Hodges clatină din cap.
Holly oftează.
— Am rămas şi fără țigări.
— Țigările o să te omoare, Hol, îi zice Jerome.
Ea îi aruncă o privire țâfnoasă.
— Da! Ăsta-i farmecul lor.

23

Hodges şi Jerome se urcă în maşină şi se duc la centrul comercial de la intersecția dintre Harper şi Hanover ca să îi cumpere lui Holly un pachet de țigări şi să-i ofere intimitatea pe care este evident că şi-o doreşte.

Întorşi în Mercedesul cenuşiu, Jerome începe să se joace cu pachetul de Winston şi spune:

— Maşina asta îmi dă fiori reci.

— Şi mie, recunoaşte Hodges. Dar pe Holly n-a părut s-o deranjeze, nu crezi? Deşi e foarte sensibilă.

— Crezi că o să-i fie bine? După ce se termină toată treaba asta.

În urmă cu o săptămână, poate chiar acum două zile, Hodges ar fi dat un răspuns vag şi neimplicat, însă multe s-au întâmplat de atunci.

— O vreme da, zice el. Şi după aceea… nu.

Jerome oftează aşa cum fac toți oamenii când li s-au confirmat previziunile cele mai sumbre.

— Căcat!

— Mda.

— Şi acum?

— Acum mergem acasă, îi dăm lui Holly țigările astea criminale şi o lăsăm să fumeze una. După aia strângem toate lucrurile pe care le-a şterpelit din casa familiei Hartsfield. Vă duc pe amândoi până la mallul Birch Hill, ca să-ți iei maşina.

După aia o duci tu pe Holly în Sugar Heights şi te duci şi tu acasă la ai tăi.

— Şi le las pe mama şi pe Barb să se ducă la concert.

Hodges oftează uşor iritat.

— Dacă tu crezi că ai să te simți mai bine, spune-i mamei tale să nu se mai ducă.

— Păi, atunci ar trebui să-i dau mai multe explicații, insistă Jerome, jucându-se în continuare cu pachetul de țigări. Şi va ieşi totul la iveală. Tot ce am făcut noi astăzi.

Jerome este un tânăr inteligent şi nu este cazul ca Hodges să-i spună că are dreptate. Sau să menționeze că oricum va ieşi totul la iveală la un moment dat.

— Şi tu ce ai să faci, Bill?

— Mă întorc în zona de nord. Las Mercedesul la câteva străzi distanță de casa lui Hartsfield, ca să nu mă observe nimeni. Am să duc înapoi laptopul şi portofelul doamnei Hartsfield şi apoi am să încep să supraveghez casa. În caz că-i vine ideea să se întoarcă.

Jerome pare neîncrezător.

— După cum arăta pivnița aia, nu cred că mai are de gând să treacă pe acolo. Ce şanse zici că ai?

— Slabe spre deloc, dar nu am altă pistă. Până când îi predau cazul lui Pete.

— Chiar ai sperat să-l prinzi tu, nu-i aşa?

— Da, oftează Hodges. Chiar am sperat.

24

Când intră în bucătărie, o găsesc pe Holly cu capul pe masă şi acoperit cu brațele. Obiectele din portofelul lui Deborah Hartsfield sunt ca o centură de asteroizi în jurul ei. Laptopul este tot deschis şi pe ecran se vede aceeaşi casetă care cere cu obstinație parola. Ceasul de pe perete zice că este cinci fără douăzeci.

Hodges se teme că Holly se va împotrivi ideii lui de a-l pune pe Jerome să o ducă acasă, dar ea nu spune nimic, ci doar se ridică de pe scaun şi deschide cu mişcări foarte încete pachetul de țigări. Nu plânge, dar pare extrem de

obosită şi abătută.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, îi spune Jerome.

— Întotdeauna fac tot ce-mi stă în putință, Jerome. Şi niciodată nu-i de ajuns.

Hodges ia portofelul cel roşu şi începe să pună cardurile la loc în el. Probabil nu în aceeaşi ordine cum fuseseră, dar cine va observa? Cu siguranță că ea nu.

În învelişul din plastic transparent, ce se pliază ca o armonică, sunt câteva fotografii şi le răsfoieşte într-o doară. Uite-o aici pe doamna Hartsfield la braț cu un bărbat solid, cu umeri lați, într-o salopetă albastră de lucru – probabil absentul domn Hartsfield. Uite-o aici pe doamna Hartsfield într-un grup de doamne vesele într-un loc ce pare a fi un salon de coafură. Uite aici o poză cu un băiețel dolofan care ține în brațe o maşinuță de pompieri – fără doar şi poate acesta e Brady, la trei sau patru ani. Mai este încă o fotografie: varianta de dimensiuni mici a celei din biroul minuscul al doamnei Hartsfield, cu Brady şi mămica lui, obraz lângă obraz.

Jerome pune un deget pe poza asta şi zice:

— Ştii de cine-mi aduce aminte? De Demi Moore şi ăla, cum îl cheamă? Ashton Kutcher.

— Demi Moore e brunetă, spune Holly pe ton sec. Mai puțin în *G.I. Jane,* unde nu e nimic, pentru că se pregăteşte să devină puşcaş marin. De trei ori am văzut filmul; odată la cinematograf, odată pe casetă şi odată de pe iTune. Mi-a plăcut mult. Doamna Hartsfield e blondă.

Îşi dă seama că nu s-a exprimat bine şi se corectează:

— A fost blondă.

Hodges scoate fotografia din învelişul din plastic pentru că vrea să se uite mai atent la ea. O întoarce pe spate. Acolo stă scris cu litere îngrijite: *Mămica şi Scumpetea ei, Plaja Sand Point, Aug. 2007.* Mai învârte de câteva ori poza printre degete şi vrea apoi să o pună la loc. Dar se răzgândeşte şi o pune cu fața în jos lângă Holly.

— Încearcă asta.

Ea se încruntă.

— Ce să încerc?

— Scumpete.

Holly tastează cuvântul, apasă ENTER… şi scoate un zbieret de bucurie foarte nehollyian. Pentru că au intrat. Pur şi simplu.

Pe desktop nu-i nimic care să le atragă atenția – o agendă, un fişier cu REȚETELE MELE şi un altul cu E-MAILURI SALVATE; un fişier cu chitanțele plăților făcute online (se pare că îşi plătea cea mai mare parte a facturilor în modul acesta); şi un album cu fotografii (majoritatea înfățişându-l pe Brady la diferite vârste). Pe iTunes are multe seriale, dar un singur album cu muzică: *Alvin şi Veveriţele sărbătoresc Crăciunul.*

— Iisuse, exclamă Jerome. Nu vreau să zic că a meritat să moară, dar…

Holly îi aruncă o privire amenințătoare.

— Nu-i nostim, Jerome. Nu vorbi aşa.

Tânărul ridică mâinile.

— Scuze, scuze.

Hodges parcurge repede e-mailurile salvate şi nu descoperă nimic interesant. Cele mai multe sunt primite de la vechii colegi de liceu ai doamnei Hartsfield, care i se adresează cu „Debs”.

— Aici nu-i nimic despre Brady, spune el şi se uită la ceas. Ar trebui să plecăm.

— Nu vă grăbiți, zice Holly, deschizând fereastra de căutare.

Tastează BRADY. Apar mai multe rezultate (multe în fişierul cu rețete culinare, unele purtând eticheta *Mâncarea preferată a lui Brady),* dar nimic deosebit.

— Încearcă iar SCUMPETE, îi sugerează Jerome.

Holly încearcă şi obține un singur rezultat – un document îngropat adânc în hard disk. Dă click pe el. Aici sunt mărimile pe care Brady le poartă la haine; mai e şi o listă cu toate cadourile de Crăciun şi de ziua lui pe care ea i le-a făcut în ultimii zece ani, probabil ca să nu uite şi să-i cumpere acelaşi lucru de două ori. Aici şi-a notat şi codul lui numeric personal. Mai are o copie scanată după asigurarea maşinii lui şi una după certificatul lui de naştere. O listă cu

toți colegii lui de la Discount Electronix şi de la Fabrica de înghețată Loeb. Lângă numele lui Shirley Orton este o însemnare care l-ar fi făcut pe Brady să râdă isteric: *Prietena lui?*

— Ce-i cu toate tâmpeniile astea? se enervează Jerome. Doar e *adult,* pentru numele lui Dumnezeu!

Zâmbetul lui Holly este tenebros.

— Exact cum v-am zis. Ştia că nu-i în toate mințile.

În josul fişierului SCUMPETE, este un folder intitulat PIVNIȚĂ.

— Ăsta e, se entuziasmează Holly. El trebuie să fie. Deschide-l, deschide-l, deschide-l!

Jerome dă click pe PIVNIȚĂ. Documentul dinăuntru nu are decât nouă cuvinte:

Putere = lumini
Haos?? Beznă??
Eu de ce nu pot????

Câteva secunde se uită toți trei la ecran fără să vorbească. În cele din urmă, Hodges rupe tăcerea:

— Eu nu mă prind. Jerome?

Jerome clatină din cap.

Holly, ca hipnotizată de mesajul acesta venit din partea femeii moarte, rosteşte un singur cuvânt. Dar pe un ton atât de scăzut că ceilalți de-abia o aud.

— Poate…

Ezită şi începe iar să-şi muşte buzele. Apoi repetă:

— Poate.

25

Brady soseşte la Complexul de Cultură şi Artă din Midwest cu câteva minute înainte de 6 p.m. Cu toate că mai este o oră până la începerea spectacolului, imensa parcare este trei sferturi ocupată. Cozi lungi s-au format la uşile care dau în foaier şi se fac din ce în ce mai lungi. Fetițele chiräie cât le țin plămânii. Probabil că aşa vor ele să dea de veste lumii că

sunt fericite, însă lui Brady i se pare că sună ca nişte fantome într-un conac părăsit. Îi este imposibil să se uite la mulțimea aceasta fără să-şi aducă aminte de dimineața aceea de aprilie la Complexul Municipal. Şi îşi spune: dacă aş fi avut un Humvee în loc de căcatul ăsta de rablă japoneză, aş fi putut să intru în oamenii ăştia cu şaptezeci de kilometri la oră, să omor vreo cincizeci sau mai mulți şi după aia să apăs butonul şi să-i expediez pe ceilalți în stratosferă.

Însă nu are un Humvee şi în momentul ăsta nici măcar nu ştie ce are de gând să facă în continuare, pentru că nu trebuie să fie văzut atunci când face ultimele pregătiri. Observă o remorcă uriaşă la capătul parcării. Cabina a dispărut, iar remorca se sprijină pe cricuri. Pe o latură a ei, sub fotografia unei roți mari de parc de distracții, sunt cuvintele 'ROUND HERE – ECHIPA DE ASISTENȚĂ TEHNICĂ. Este unul din autocamioanele pe care le-a văzut în zona de descărcare în ziua când a venit în recunoaştere. Mai târziu, după spectacol cabina va fi reataşată şi camionul se va duce iar în spate pentru încărcarea decorurilor şi aparaturii tehnice. Deocamdată, însă, remorca pare goală.

Se duce cu maşina în spatele remorcii, lungă de aproape cincisprezece metri, şi îşi ascunde complet Subarul de ochii indiscreți ai oamenilor din parcarea aglomerată. Îşi scoate ochelarii falşi din torpedo şi şi-i pune la ochi. Coboară şi dă ocol remorcii pentru a se asigura că este într-adevăr goală. Se declară satisfăcut şi se întoarce la Subaru ca să scoată scaunul cu rotile din spate. Nu-i treabă uşoară. Honda ar fi fost o alegere mai bună, însă nu a avut încredere în motorul ei neîngrijit. Pune pe scaun perna cu PARCARE PENTRU CUR şi conectează firul care iese din centrul primului A din PARCARE la firele care atârnă din buzunarele laterale, unde sunt alte calupuri de explozibil. Un alt fir, conectat la un calup aflat în buzunarul din spate, atârnă dintr-un orificiu pe care l-a făcut în spătar.

Transpirând abundent, Brady începe unificarea finală, împletind miezurile din cupru şi izolând capetele expuse cu bucăți de bandă adezivă, pe care le-a ascuns în tricoul cu 'Round Here cumpărat de dimineață. Pe tricou este imprimat

acelaşi logo cu roata mare, la fel ca pe remorcă. Deasupra ei sunt cuvintele SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE. Dedesubt scrie ♥ CAM, BOYD, STEVE ŞI PETE!

După zece minute de lucru (cu pauze ca să se uite pe după rulotă şi să se asigure că este absolut singur în această zonă a parcării), pe scaunul cu rotile se află o pânză de fire conectate. Deocamdată nu ştie cum ar putea conecta şi punga Urinesta, dar nu face nimic. Brady nu are nicio îndoială că materialul din ea se va aprinde de la celelalte.

Deşi el nu îşi va mai putea da seama de asta.

Se întoarce la Subaru şi scoate copia înrămată, de douăzeci pe douăzeci şi cinci centimetri, a unei fotografii pe care Hodges a văzut-o deja: Frankie, cu Sammy Maşina de Pompieri în braţe şi pe buze cu zâmbetul tembel ce pare a zice unde-puii-mei-sunt. Brady sărută geamul şi spune:

— Te iubesc, Frankie. Tu mă iubeşti?

Îşi imaginează că Frankie zice că da.

— Vrei să mă ajuți?

Îşi imaginează că Frankie zice că da.

Brady se întoarce la scaunul cu rotile şi se aşază pe PARCAREA PENTRU CUR. Singurul fir care se mai vede este cel principal, care îi atârnă printre picioare. Îl conectează la Invenția Doi şi oftează adânc înainte să apese întrerupătorul. Dacă s-ar scurge curent din bateriile AA… fie şi o cantitate infimă…

Dar nu se întâmplă nicio tragedie. Se aprinde beculeţul galben. Şi atât. Undeva, nu prea departe de el, dar cu siguranță într-o cu totul altă lume, fetițele scot zbierete de fericire. Curând multe dintre ele vor fi dezintegrate; şi mai multe vor rămâne fără mâini şi picioare şi vor zbiera pe bune. Mă rog, măcar vor apuca să asculte câteva cântece ale idolilor lor înainte de marele Big Bang.

Sau poate nu. Îşi dă prea bine seama cât de primitiv şi improvizat este planul lui; până şi cel mai cretin şi netalentat scenarist de la Hollywood ar scoate unul mai bun. Brady îşi aduce aminte de panoul din coridorul care duce spre sala de spectacole: ACCESUL INTERZIS CU SACOŞE, CUTII, RUCSACURI. Nu are la el nici sacoşă, nici cutie, nici rucsac,

însă ca să dea greş nu-i nevoie decât de un agent de pază cu ochi buni care să observe vreun fir necamuflat bine. Şi chiar dacă va avea noroc şi asta nu se va întâmpla, o singură privire superficială în buzunarele scaunului cu rotile va da în vileag faptul că au de-a face cu o bombă pe rotile. Brady a înfipt un fanion 'Round Here într-unul din buzunare, dar atâta tot. Nu a făcut niciun alt efort ca să mascheze încărcătura dinăuntru.

Nu-i pasă. Nu ştie dacă asta e dovadă de prea mare siguranță de sine, ori doar de simplu fatalism, dar nici nu crede că ar avea vreo importanță. În ultimă instanță, siguranța de sine şi fatalismul sunt cam acelaşi lucru. A reuşit să scape după ce i-a ucis pe toți oamenii ăia la Complexul Municipal şi nici atunci nu avusese vreun plan bine pus la punct. Nu avusese decât o mască, o plasă pentru păr şi ceva clor ca să şteargă ADN-ul. În subconştient nici nu se aşteptase să scape; iar acum aşteptările lui sunt zero. Într-o lume indiferentă, căreia i se rupe de tragediile locuitorilor ei, Brady va deveni curând miserupistul suprem.

Îşi bagă Invenția Doi sub tricoul larg. Prin bumbacul subțire se observă o uşoară protuberanță şi un licăr vag de la ledul galben, dar şi protuberanța şi licărul dispar atunci când îşi pune fotografia lui Frankie în poală. E pregătit. Cât de pregătit poate fi în situația dată.

Îi alunecă ochelarii cei falşi pe nasul transpirat. Brady îi împinge la loc. Îşi întinde puțin gâtul ca să se vadă în oglinda laterală a Subarului. Ras în cap şi cu ochelari, nu seamănă câtuşi de puțin cu Brady cel de dinainte. În primul rând, pare bolnav – palid şi transpirat şi cu cearcăne negre la ochi.

Îşi trece palma peste creştet, simțind doar piele netedă acolo unde niciun fir de păr nu va mai avea ocazia să crească vreodată. Apoi, dând cu spatele, iese cu scaunul cu rotile din locul unde şi-a parcat maşina şi se îndreaptă încet către celălalt capăt al parcării, unde s-a adunat mulțimea de spectatori.

26

Pe Hodges îl încetineşte mult aglomeraţia de la această oră de vârf şi nu reuşeşte să ajungă în zona de nord decât la şase şi câteva minute. Jerome şi Holly sunt cu el; amândoi vor să meargă până la capăt, indiferent de consecinţe. Şi, pentru că par a înţelege care anume vor fi consecinţele acestea, Hodges nu îi refuză. Nici nu prea are de ales, fiindcă Holly nu vrea să-i destăinuie ce a aflat. Sau ce i se pare că ar fi aflat.

Hank Beeson îi observă şi traversează către ei încă înainte ca Mercedesul Oliviei Trelawney să oprească în faţa casei. Hodges oftează şi deschide geamul din dreptul lui.

— Vreau să ştiu ce se petrece, spune domnul Beeson. Are a face cu treaba aia din Lowtown?

— Domnule Beeson, i se adresează Hodges, apreciez interesul de care daţi dovadă, dar trebuie să vă întoarceţi în casă şi…

— Nu, staţi puţin, îl întrerupe Holly.

Se întinde peste Hodges ca să îl poată privi mai bine pe bătrân.

— Vă rog să-mi spuneţi ce fel de voce are domnul Hartsfield. Trebuie să ştiu cum îi sună vocea.

Beeson rămâne perplex.

— Are o voce ca toate vocile. Da' de ce?

— Mai groasă? Ca de bariton?

— Ca graşii ăia de cântă la operă? râde Beeson. Pe dracu', nici vorbă. Ce fel de întrebare e asta?

— Sau înaltă şi piţigăiată?

Acum Beeson i se adresează lui Hodges:

— Partenera asta a matale e ţicnită sau ce are?

Puţintel, îi răspunde Hodges în gând.

— Vă rog să răspundeţi la întrebare, domnule.

— Nici groasă, nici înaltă şi piţigăiată. Normală, domnule! Ce se petrece aici?

— Şi nu are niciun accent? insistă Holly. De… sudist? Sau de New England? Sau poate chiar de Brooklyn?

— Ţi-am zis că nu! Vorbeşte ca toată lumea.

Aparent satisfăcută, Holly revine pe locul ei.

Hodges spune din nou:

— Intraţi înapoi în casă, domnule Beeson. Vă rog.

Beeson pufneşte nemulţumit, dar se retrage. Se opreşte la prima treaptă ca să le arunce o privire furioasă peste umăr. Privire pe care Hodges a văzut-o de multe ori în cariera lui. Privirea aceea care spune *Eu îţi plătesc salariul, nesimţitule.* Apoi intră în casă, trântind uşa cu putere ca să fie sigur că mesajul lui este recepţionat. Curând îşi face iar apariţia la fereastră, cu braţele încrucişate la piept.

— Şi dacă sună la poliţie ca să se intereseze de noi? întreabă Jerome de pe bancheta din spate.

Surâsul lui Hodges este glacial, dar autentic.

— Îi urez mult succes, mai ales astăzi. Haide.

Cu el în frunte, merg în şir indian pe aleea îngustă dintre casă şi garaj. Se uită iar la ceas. Şase şi un sfert. Şi îşi zice: Cum mai zboară timpul când te distrezi.

Intră în bucătărie. Hodges deschide uşa de la pivniţă şi întinde mâna după comutator.

— Nu, îl opreşte Holly. Nu aprindeţi lumina.

O priveşte întrebător, dar Holly s-a întors cu faţa la Jerome.

— Tu trebuie s-o faci. Domnul Hodges e prea bătrân şi eu sunt femeie.

Preţ de o clipă, Jerome habar nu are ce anume trebuie el să facă. Apoi îi pică fisa.

— Putere egal lumini?

Holly încuviinţează. Chipul palid îi este încordat.

— Ar trebui să meargă dacă semeni cu el la voce.

Din pragul uşii, Jerome îşi drege glasul cu stângăcie şi spune:

— Putere.

Pivniţa rămâne cufundată în întuneric.

Hodges îi zice:

— Vocea ta e de felul ei mai groasă. Nu chiar de bariton, dar groasă. De aia pari mai vârstnic atunci când vorbeşti la telefon. Vezi dacă poţi să ţi-o faci puţin mai subţire.

Jerome repetă cuvântul şi lumina se aprinde. Holly Gibney, a cărei viaţă nu a fost tocmai o comedie, începe să

râdă şi să bată din palme.

27

Este ora şase şi douăzeci când Tanya Robinson ajunge la coada formată de maşinile care aşteaptă să intre în parcarea de la CCAM. Îşi doreşte să fi cedat pisălogelilor fetiţelor şi să fi plecat cu o oră mai devreme. Parcarea este deja trei sferturi plină. Indivizi cu veste portocalii direcţionează traficul. Unul dintre ei îi face semn să o ia la stânga. O ia în direcţia arătată, mergând cu viteză foarte mică deoarece a împrumutat Chevroletul Tahoe al lui Ginny Carver pentru expediţia din această seară şi ultimul lucru de care are nevoie este să i-l buşească. Pe bancheta din spate, fetele – Hilda Carver, Betsy DeWitt, Dinah Scott şi Barbara ei – ţopăie literalmente de emoţie şi nerăbdare. Au încărcat CD-playerul maşinii cu toate albumele grupului 'Round Here pe care le au. Şi le au pe toate câte au apărut, adică şase cu totul. Şi zbiară de mama focului: „Oh, *mor* după cântecul ăsta!" de fiecare dată când începe o melodie nouă. E mult zgomot şi mult stres şi Tanya realizează cu surprindere că şi ea se distrează de minune.

— Aveţi grijă la domnul ăla infirm, doamnă Robinson, o face atentă Betsy, arătându-i-l.

Domnul cel infirm este foarte slab, foarte palid şi foarte chel, pierzându-se în tricoul imens cu care e îmbrăcat. Pe genunchi ţine ceva ce pare a fi o poză înrămată. Tanya observă şi punga pentru urină. Un fanion 'Round Here, nepotrivit de vesel pentru imaginea de ansamblu, iese dintr-un buzunar lateral al scaunului cu rotile. Sărmanul om, îşi spune Tanya Robinson.

— Poate ar trebui să-l ajutăm, zice Barbara. Merge cumplit de încet.

— Binecuvântat să-ţi fie sufleţelul ăla bun, spune Tanya. Lasă-mă să parchez şi dacă nu a ajuns până la clădire când ne întoarcem, atunci o să-l ajutăm.

Intră cu Chevroletul de împrumut într-un loc liber şi opreşte motorul cu un oftat de uşurare.

— Aoleu, ia uitați-vă la *cozile* alea, exclamă Dinah. Tre' să fie un catralion de oameni aici.

— Nu chiar atât de mulți, zâmbeşte Tanya, dar destui. O să ne dea drumul înăuntru curând. Şi avem şi bilete cu locuri, aşa că nu vă faceți griji.

— N-ai pierdut biletele, mami, nu?

Ca să-şi liniştească fiica, Tanya se controlează ostentativ în poşetă.

— Sunt aici, iubito.

— Putem să ne luăm suvenire?

— Câte unul de fiecare şi nimic peste zece dolari.

— Eu am banii mei, doamnă Robinson, spune Betsy, coborând din maşină.

Fetele sunt puțin cam neliniştite când văd marea de oameni din fața CCAM. Se strâng una într-alta şi umbrele li se contopesc într-o pată închisă pe asfaltul luminat de ultimele raze ale soarelui.

— Sunt convinsă, Bets, dar azi vă fac eu cinste, spune Tanya. Acum, ascultați ce vă spun, fetelor. Vreau să-mi dați să vă țin eu banii şi telefoanele. Se poate întâmpla să mişune şi câțiva hoți de buzunare prin mulțimea asta. O să vi le dau înapoi când ajungem la locurile noastre. Dar nu aveți voie să dați mesaje şi nici să sunați pe cineva după ce începe concertul. Ne-am înțeles?

— Ne lăsați să ne facem acum nişte poze, doamnă Robinson? o întreabă Hilda.

— Da. Câte una.

— Două! se roagă Barbara.

— Fie, două. Dar grăbiți-vă.

Fiecare fată face câte două fotografii cu telefonul, promițând să le trimită pe e-mail după spectacol, pentru ca fiecare să aibă setul complet. Tanya face şi ea două, cu fetele ținându-se de după umeri.

I se pare că sunt minunate.

— Gata, doamnelor, dați-mi banii şi mobilele.

Fetele îi dau cu totul suma de treizeci de dolari şi cele patru telefoane cu carcase în culori vesele, pastelate. Tanya le pune pe toate în poşetă şi încuie maşina lui Ginny Carver

cu telecomanda. Aude pocnetul de blocare a siguranțelor, sunet ce denotă protecție şi încredere.

— Acum fiți atente la mine, nebunelor. Ne ținem bine de mâini până ajungem la locurile noastre. Ne-am înțeles? Să vă aud cum ziceți că ne-am înțeles.

— *Înțeleeees!* strigă fetele şi se prind de mâini.

Toate patru sunt gătite cu cei mai buni jeanşi skinny şi tenişi pe care îi au. Poartă tricouri 'Round Here, iar părul Hildei este strâns în coadă de cal cu o fundă albă din mătase pe care scrie cu roşu ♥ CAM.

— Şi o să ne distrăm, da? Cum nu ne-am mai distrat niciodată, da? Să vă aud că ați înțeles.

— *ÎNȚELEEES!*

Satisfăcută, Tanya le conduce către CC AM. Distanța până acolo este destul de lungă şi asfaltul parcării este încă fierbinte, dar neajunsurile acestea nu par a le deranja pe fete. Tanya se uită în jur după bărbatul cel chel în scaunul cu rotile şi îl descoperă aproape de capătul cozii pentru persoanele cu handicap. Coada asta este mult mai scurtă, dar Tanya tot simte o strângere de inimă la vederea tuturor acelor oameni nefericiți. Scaunele cu rotile încep să înainteze. Înseamnă că permit mai întâi accesul persoanelor cu handicap. Foarte bună idee. E bine că vor reuşi să ajungă la locurile special destinate înainte să înceapă busculada.

Când grupul condus de Tanya ajunge la capătul celei mai scurte cozi pentru persoanele valide (cât de scurtă este, tot e foarte lungă), doamna Robinson se uită cum tipul cel chel se împinge pe rampă şi se gândeşte cât de uşor i-ar fi dacă ar fi avut un scaun din acelea motorizate. Se întreabă cine o fi în fotografia de pe genunchii lui. Vreo persoană dragă, poate o rudă, care nu mai este în viață? Da, probabil că da.

Sărmanul om, îşi spune ea din nou şi îi înalță o rugă scurtă Domnului, mulțumindu-I pentru faptul că cei doi copii ai ei sunt sănătoşi.

— Mami? zice Barbara.

— Da, iubito?

— Cea mai tare distracție din viața noastră, da?

Tanya Robinson strânge mâna fetiței sale.

— Absolut!

Cu voce limpede şi dulce, o fetiţă de la coadă începe să cânte „Sărutări lângă roata mare”.

— *Soarele, iubito, soarele străluceşte mai tare când te uiţi la mine… Luna, iubito, luna străluceşte şi ea când eşti lângă mine…*

I se alătură şi alte voci tinere.

— *Iubirea ta, atingerea ta, mereu vreau mai mult… Vreau să te iubesc în felul meu…*

Purtat pe mii de voci, cântecul se înalţă în văzduhul cald al serii de vară. Fără să se simtă stingherită, Tanya începe să cânte şi ea. Ştie pe de rost toate cuvintele datorită maratonului ’Round Here care a răsunat din camera fiicei ei în ultimele două săptămâni.

Fără să se gândească ce face, se apleacă şi sărută creştetul Barbarei.

Cea mai tare distracţie din viaţa noastră, îşi spune ea.

28

Hodges şi cei doi Watsoni ucenici ai lui stau în centrul de comandă din pivniţa lui Brady, uitându-se la şirul de computere tăcute.

— Mai întâi haos, zice Jerome. După aia beznă, corect?

Parcă-i un verset din Apocalipsa după Ioan, îşi zice Hodges.

— Aşa cred, răspunde Holly. Cel puţin, în ordinea asta le-a scris ea.

Se întoarce spre Hodges şi îi explică:

— Trăgea cu urechea, înţelegeţi? Cred că a auzit mult mai multe decât îşi imagina el că aude.

I se adresează iar lui Jerome:

— O singură chestie. Foarte importantă. Dacă pornesc atunci când spui *haos,* ai grijă să te grăbeşti şi să spui *beznă* imediat după aia.

— Ai dreptate. Se activează programul sinucigaş. Roagă-te să nu mă emoţionez şi să încep să chiţăi ca Mickey Mouse.

Holly vrea să-i răspundă, dar îi sesizează licărul din

privire.

— Ce să-ți povestesc! Foarte comic! Ha-ha-ha!

Dar nu se poate împiedica să surâdă.

— Haide, Jerome. Fii Brady Hartsfield.

Nu trebuie să spună *haos* decât o singură dată. Computerele se aprind şi începe numărătoarea inversă.

— Beznă!

Numărătoarea inversă continuă.

— Nu *urla,* îi zice Holly. Iisuse!

16. 15. 14.

— Beznă.

— Cred că iar vorbeşti prea gros, îi spune Hodges, străduindu-se să nu-şi arate tulburarea.

12. 11.

Jerome se şterge la gură.

— B-beznă.

— Bâlbâitule, îl apostrofează Holly.

Vorba asta nu are cum să-l ajute.

8. 7. 6.

— Beznă.

Numărătoarea inversă dispare. Jerome scoate un suspin sacadat de uşurare. În locul numerelor apar fotografii color înfăţişând bărbaţi în haine demodate de cowboy. Bărbaţii trag cu armele; câţiva sunt împuşcaţi. Unul este surprins când intră cu calul într-o vitrină.

— Ce ecrane de protecţie mai sunt şi astea? se minunează Jerome.

Hodges îi arată calculatorul pe care Brady l-a botezat Numărul Cinci.

— Ăla de acolo e actorul William Holden, de unde trag concluzia că sunt scene dintr-un film.

— *Hoarda sălbatică,* spune Holly. Regia Sam Peckinpah. L-am văzut o singură dată. Mi-a dat coşmaruri.

Scene dintr-un film, îşi zice Hodges, cu ochii la grimasele şi armele de pe ecrane. Dar şi scene din mintea lui Brady Hartsfield.

— Şi acum?

Jerome spune:

— Holly, tu începi de la primul. Eu mă duc la ultimul. Ne întâlnim la jumătate.

— E bine aşa, zice Holly. Îmi daţi voie să fumez, domnule Hodges?

— La naiba, de ce nu? îi răspunde el şi se duce să se aşeze pe o treaptă a scării de unde se poate uita la ei.

Îşi masează absent zona de sub clavicula stângă. I-a revenit durerea aia enervantă. Probabil că şi-a întins vreun muşchi atunci când a alergat după ce i-a explodat maşina.

29

Aerul condiţionat din foaierul CCAM îl izbeşte pe Brady în faţă ca o palmă, făcându-i pielea de găină pe gâtul şi pe braţele transpirate. Cea mai mare parte a coridorului este pustiu, pentru că încă nu au permis intrarea spectatorilor normali. Însă pe latura din dreapta, acolo unde sunt cordoanele din catifea şi semnul care spune ACCES PERSOANE CU HANDICAP, este un şir lung de scaune cu rotile, care se mişcă încet spre punctul de verificare şi spre sala de spectacole de dincolo de el.

Lui Brady nu-i place ce se întâmplă.

Presupuse că toţi spectatorii se vor înghesui pe uşi în acelaşi timp, la fel cum se petrecuse la meciul echipei Cleveland Indians la care fusese când avea optsprezece ani, şi că agenţii de pază vor fi copleşiţi. Prin urmare, s-ar fi uitat în fugă la fiecare şi i-ar fi lăsat să intre. Ar fi trebuit să anticipeze că personalul va permite mai întâi schilozilor să intre, dar uite că nu s-a gândit la asta.

Sunt cel puţin doisprezece bărbaţi şi femei în uniforme albastre, cu ecusoane maro pe umeri pe care scrie SECURITATE CCAM şi pentru moment nu au nimic altceva de făcut decât să-i controleze pe handicapaţii care trec încet pe lângă ei. Din ce în ce mai calm, Brady observă că, deşi agenţii de pază nu verifică buzunarele *tuturor* scaunelor cu rotile, controlează totuşi destule – la fiecare al treilea sau al patrulea, ba chiar două la rând. Când schilozii trec de punctul de control, plasatori îmbrăcaţi în tricouri 'Round

Here îi dirijează spre sectorul din sala de spectacole destinat persoanelor cu handicap.

A ştiut mereu că s-ar putea să nu treacă de punctul de control, dar îşi imaginase că va reuşi măcar să ia cu el pe lumea cealaltă suficienți fani dacă se va întâmpla una ca asta. Altă presupunere greşită. Da, sigur, cioburile i-ar putea ucide pe cei care stau mai aproape de uşi, dar trupurile lor îi vor apăra de suflul exploziei pe cei din spate.

Băga-mi-aş! îşi spune el. Şi totuşi: am omorât doar opt la Complexul Municipal. Precis acum voi avea mai mult succes.

Îşi împinge scaunul înainte. Fotografia lui Frankie e pe genunchii lui. Marginea ramei se sprijină de comutatorul Invenției Doi. În secunda când vreunul din clovnii ăştia se apleacă să se uite în buzunarele scaunului, Brady va apăsa poza cu o mână, ledul galben se va face verde, iar electricitatea va curge spre detonatorul cuibărit în mijlocul explozibilului artizanal.

Doar vreo douăsprezece scaune cu rotile mai sunt în fața lui. Aerul rece suflă pe pielea lui fierbinte. Îşi aminteşte de Complexul Municipal. Cum a mai săltat şi s-a zguduit maşina târfei ăleia când a trecut peste oamenii pe care îi doborâse la pământ. Parcă Mercedesul avea un orgasm. Îşi aduce aminte de aerul cu miros de cauciuc dinăuntrul măştii; îşi aduce aminte cum a strigat în extaz şi triumf. Cum a strigat şi a tot strigat, până a rămas aproape fără voce şi a fost nevoit să le explice mamei şi lui Tones Frobisher că a făcut laringită.

Zece scaune au mai rămas între el şi punctul de control. Unul dintre agenții de pază – probabil tartorul-şef, pentru că e cel mai în vârstă şi e singurul cu pălărie – ia rucsacul unei fete care este la fel de cheală ca Brady. Îi explică ceva şi îi dă un bon.

O să mă prindă, îşi spune calm Brady. Cu siguranță că o să mă prindă, aşa că pregăteşte-te să mori, scumpetea mamei.

Este pregătit. De ceva vreme este pregătit.

Opt scaune. Şapte. Şase. Parcă ar fi numărătoarea inversă din computerele lui.

Şi atunci se aude cântecul care a început afară. Mai stins la început.

— *Soarele, iubito, soarele străluceşte mai tare când te uiți la mine… Luna, iubito…*

Dar tot mai multe fete încep să cânte şi sunetul creşte imediat în intensitate: un cor enorm de fete care cântă cât le țin puterile:

— *VREA U SĂ TE IUBESC ÎN FELUL MEU… VOM MERGE CU MAŞINA PE ŞOSEAUA DE PE MALUL MĂRII…*

În clipa aceasta uşile principale se izbesc de pereți. Câteva fete izbucnesc în urale; cele mai multe continuă să cânte. Şi mai tare, dacă aşa ceva este omeneşte posibil.

— *E O NOUĂ ZI… ÎȚI VOI DĂRUI SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE!*

În foaier năvălesc fetițe în tricouri 'Round Here şi date cu fard pentru prima oară în viață. Părinții lor (majoritatea mămicuțe) fac eforturi disperate să țină pasul şi să nu se piardă de odoarele lor. Cordonul din catifea dintre coridorul principal şi cel pentru persoanele cu handicap este rupt şi călcat în picioare. O copilă cât o vițică, de vreo doisprezece, treisprezece ani şi cu un fund cât statul Iowa, e îmbrâncită în scaunul din fața lui Brady, aproape răsturnând-o pe fata din el, care are o mutriță veselă şi drăgălaşă şi picioare ca nişte grisine.

— Hei, fii atentă! strigă mama fetei din scaunul cu rotile.

Dar idioata cea grasă, în blugi cât o rulotă de spațioşi, a şi fugit de acolo, fluturând un fanion 'Round Here într-o mână şi biletul la concert în cealaltă. Cineva se izbeşte de scaunul lui Brady, poza cu Frankie se clatină şi o fracțiune de secundă are sentimentul că acum vor ieşi toți prin acoperiş, într-un fulger alb şi o grindină de bile de rulment. Când îşi dă seama că toate au rămas aşa cum erau, ridică poza atât cât să se poată uita sub ea şi vede că ledul este tot galben.

Cât pe ce, îşi zice Brady cu un rânjet larg.

Pe hol este o harababură veselă şi, cu excepția unui singur agent de pază, toți ceilalți, care până atunci i-au verificat pe spectatorii din scaunele cu rotile, se reped într-acolo ca să încerce să domolească acest nou aflux de adolescente şi

preadolescente descreierate care cântă-urlă de-ți sparg timpanele. Agentul rămas în zona pentru persoanele cu handicap este o femeie tânără care face semn celor din scaune să intre în sală, fără să se uite la ei. Brady ajunge lângă ea şi atunci îl observă iar pe Tartorul-cu-Pălărie în partea cealaltă a coridorului. E şi uşor de observat, pentru că e mult mai înalt decât toate fetițele alea din jur. Priveşte cu atenție în toate direcțiile şi ține în mână o foaie de hârtie la care se uită din când în când.

— Arătați-mi biletele şi poftiți înăuntru, spune agenta drăgălaşei din scaunul cu rotile şi mamei acesteia. Pe uşa din dreapta.

Brady remarcă ceva deosebit de interesant. Agentul cel înalt, adică Tartorul-cu-Pălărie, îl înşfacă pe un tânăr cam de douăzeci de ani ce pare că a venit singur la concert şi îl trage afară din mulțime.

— Următorul! strigă la el agenta de pază. Nu blocați intrarea!

Brady se îndreaptă către ea, gata să apese fotografia lui Frankie pe comutatorul de la Invenția Doi în caz că femeia va arăta fie şi cel mai vag interes pentru buzunarele scaunului său. Coridorul este acum ticsit cu fete care se îmbrâncesc şi cântă, iar scorul lui va fi mai mare de treizeci. Dacă este sortit să se întâmple pe coridor şi nu în sala de spectacole, atunci fie şi aşa.

Agenta de pază întinde mâna spre poza din brațele lui.

— Cine-i acolo, domnule?

— Băiețelul meu, surâde îndurerat Brady. A murit anul trecut într-un accident. Tot atunci am ajuns şi eu aşa…

Şi face un semn la scaunul cu rotile.

— Îi plăcea 'Round Here, dar n-a mai apucat să le asculte ultimul album. Îl va asculta acum..

Femeia e grăbită şi agitată, însă nu chiar atât de grăbită şi agitată încât să nu se înduioşeze. I se umezesc ochii.

— Îmi pare foarte rău. Sincere condoleanțe.

— Mulțumesc, doamnă, îi spune Brady.

Şi în gând: Pizdă proastă!

— Mergeți înainte şi apoi luați-o în dreapta, domnule. Cele

două rânduri pentru persoanele cu handicap sunt în prima jumătate a sălii. Se vede foarte bine de acolo. Dacă aveți nevoie de ajutor pe rampă, pentru că este cam înclinată, uitați-vă după un plasator cu o banderolă galbenă.

— Am să mă descurc, îi zâmbeşte Brady. Copilaşul ăsta are nişte frâne nemaipomenit de bune.

— Mă bucur. Distracție plăcută.

— Mulțumesc, doamnă. Sunt convins că am să mă distrez. La fel şi Frankie.

Brady îşi împinge scaunul spre intrarea principală. În spatele lui, la punctul de control, Larry Windom, cunoscut în rândurile foştilor lui colegi din poliție drept Neonazistul, îl eliberează pe tânărul care se hotărâse să folosească el biletul surioarei care se îmbolnăvise de mononucleoză. Nu seamănă deloc cu lepra aia din poza pe care i-a trimis-o Bill Hodges.

Sala de spectacole este amenajată în stil stadion, cu scena în mijloc, fapt care îl încântă peste măsură pe Brady. Forma de castron va concentra explozia. Îşi şi imaginează cum se vor răspândi în evantai bilele de rulment din pungile ascunse sub scaunul lui. Dacă are noroc, îndrăzneşte el să viseze, îi va omorî şi pe tembelii ăia din formație, nu doar jumătate din fanii lor.

Din difuzoarele amplasate în tavan se aude muzică pop, dar este acoperită de vocile tinere şi înflăcărate ale fetelor care îşi caută locurile şi blochează intervalele dintre rânduri. Reflectoarele se mişcă încoace şi încolo peste public. Zboară discuri din plastic. Saltă câteva mingi uriaşe de plajă. Singurul lucru care îl surprinde pe Brady este că nu se vede nici urmă de roata mare şi de tot căcatul ăla de decoruri care ar trebui să reprezinte un parc de distracții. De ce le-au adus până aici dacă nu au de gând să le folosească?

Un plasator cu banderolă galbenă, care tocmai ce a terminat să o aşeze la locul ei pe drăgălaşa cu picioarele ca nişte grisine, se îndreaptă spre Brady ca să îl ajute. Dar Brady îi face semn că nu are nevoie de ajutor. Plasatorul îi zâmbeşte şi îl bate pe umăr, apoi se duce să-şi ofere ajutorul altcuiva. Brady îşi împinge scaunul până în primul sector cu locuri rezervate persoanelor cu handicap. Se opreşte chiar

lângă drăgălaşa cu grisine în loc de picioare.

Ea se întoarce surâzătoare spre el.

— Nu-i super?

Brady îi surâde şi el, gândind: Habar n-ai cât de super o să se facă mai încolo, schiloadă cretină ce eşti!

30

Tanya Robinson priveşte scena şi îşi aduce aminte cum a fost la primul concert din viața ei (al grupului The Temps) şi cum a sărutat-o Bobby Wilson chiar în timp ce se cânta „My Girl". Foarte romantic.

E smulsă din amintiri de fiica sa, care o scutură de braț.

— Uite-l acolo pe omul ăla infirm, mama. Acolo, unde sunt scaunele cu rotile.

Barbara îi arată câteva rânduri în față şi spre stânga. Scaunele au fost demontate ca să se facă suficient spațiu pentru două rânduri de scaune cu rotile.

— Îl văd, Barb, dar ştii bine că nu-i frumos să te holbezi la oameni.

— Sper să-i placă la concert. Tu nu?

Tanya îi zâmbeşte:

— Sigur că da, iubito.

— Ne dai acum telefoanele? Avem nevoie de ele când începe spectacolul.

Ca să facă poze, presupune Tanya Robinson... din cauză că a trecut atât de multă vreme de când nu a mai fost la vreun concert rock. Deschide poşeta şi le împarte telefoanele colorate. Surprinzător însă, fetele nu fac deocamdată nimic cu ele: sunt mult prea ocupate să privească în jur, ca să le mai ardă de dat telefoane ori de trimis mesaje. Tanya sărută în fugă creştetul fiicei sale şi se pierde iarăşi în amintiri, gândindu-se la sărutul lui Bobby Wilson. Nu a fost chiar primul sărut, dar a fost primul care i-a plăcut.

Speră doar ca atunci când va veni clipa, Barb să aibă norocul ei.

31

— Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! exclamă Holly, lovindu-şi fruntea cu podul palmei.

Tocmai a terminat cu Numărul Unu al lui Brady, în care nu era nimic deosebit; şi a trecut la Numărul Doi.

Jerome ridică ochii din ecranul Numărului Cinci, care pare dedicat în totalitate jocurilor video, majoritatea de tipul *Marele furt auto* şi *Chemarea datoriei.*

— Ce zici?

— Mă bucur atunci când mi se întâmplă să dau peste câte cineva mai defect la cap decât mine, spune ea. Sunt îngrozitoare, ştiu, dar nu mă pot abține.

Gemând, Hodges se ridică de pe treaptă şi se apropie de ea ca să vadă despre ce e vorba. Ecranul e plin cu fotografii mici. I se par inofensive, nimic altceva decât poze cu femei goale, nu prea diferite de cele peste care salivaseră el şi prietenii lui la sfârşitul anilor cincizeci. Holly le măreşte şi le ordonează. Într-una este Deborah Hartsfield într-un camizol transparent. Apoi Deborah Hartsfield într-o cămăşuță de noapte foarte scurtă. Şi tot Deborah Hartsfield în sutien şi chiloței din dantelă roz.

— Dumnezeule mare, da' asta-i *maică-sa,* spune Jerome.

Chipul lui este un portret al repulsiei, uluirii şi fascinației oripilate.

— Şi pe bune că mi se pare că ea i-a *pozat.*

Şi lui Hodges i se pare la fel.

— Da, zice Holly. Să-l chemăm pe domnul doctor Freud. De ce vă tot frecați umărul, domnule Hodges?

— Mi-am întins un muşchi, zice el, ştiind deja că nu-i asta.

Jerome aruncă o privire superficială la ecranul Numărului Trei, se întoarce la Holly ca să se mai uite o dată la pozele cu mama lui Brady Hartsfield, apoi are o reacție întârziată:

— Hopa, spune el. Uită-te la chestia asta, Bill.

În colțul din stânga jos al desktopului Numărului Trei este pictograma Umbrelei Albastre.

— Deschide-o, îi cere Hodges.

Jerome dă click, dar fişierul este gol. Nu există niciun

mesaj netrimis şi, aşa cum au aflat deja, toate vechile postări de pe Umbrela Albastră a lui Debbie se duc direct în raiul softurilor.

Jerome se aşază în faţa Numărului Trei.

— Asta trebuie să fie lada cu comori, Hols. Precis asta este.

Vine şi Holly lângă el.

— Cred că celelalte computere sunt doar de formă. Şi ca să-şi dea impresia că e pe puntea de comandă a navei *Enterprise.*

Hodges le arată fişierul cu numele 2009.

— Haideţi să ne uităm la ăsta.

Un click din mouse şi apare subfişierul COMPLEXUL MUNICIPAL. Jerome îl deschide şi pe ecran apar multe relatări despre ce s-a întâmplat acolo în luna aprilie a anului 2009.

— Colecţia de articole a dementului, spune Hodges.

— Verifică foarte bine computerul ăsta, îi zice Holly lui Jerome. Porneşte de la hard.

Jerome îl deschide şi acolo se găseşte un alt subfişier plin. Sertare în alte sertare, îşi spune Hodges. Un computer nu este nimic altceva decât un scrin de epocă, prevăzut cu compartimente secrete.

Holly le atrage atenţia:

— Ia uitaţi-vă la asta. A descărcat toată *Cartea de bucate a anarhistului*[69] de pe BitTorrent. E ilegal!

— Ai, nu mă-nnebuni! zice Jerome şi ea îl loveşte peste braţ.

Durerea din umărul lui Hodges s-a făcut mai puternică. Se întoarce la scară şi se aşază cu greutate pe o treaptă. Înghesuiţi în faţa Numărului Trei, Jerome şi Holly nici nu observă că a plecat de lângă ei. Îşi pune mâinile pe coapse (Coapsele mele grase, îşi spune el, coapsele mele *foarte* grase) şi începe să respire adânc şi rar. Singurul lucru care i-ar

---

[69] *Anarchist Cookbook* – compendiu de reţete pentru fabricarea de materiale explozive, producerea de droguri etc., scris de William Powell în 1971, ca reacţie de protest la adresa implicării Statelor Unite în Războiul din Vietnam (n.tr.).

putea strica şi mai mult această seară ar fi să facă un infarct într-o casă în care a intrat ilegal însoțit de un minor şi de o femeie departe de a fi cu mințile la locul lor. Casă la etajul căreia zace moartă femeia care i-a servit drept model unui ucigaş descreierat.

Te rog, Doamne, fă să nu fie un infarct. *Te rog.*

Respiră prelung. Îşi sugrumă un râgâit şi durerea începe să se mai domolească.

Stă cu capul aplecat şi se uită între trepte. Observă ceva ce sclipeşte stins la lumina becurilor fluorescente din pivniță. Hodges se lasă în genunchi şi se târăşte sub scară ca să vadă despre ce e vorba. Este o bilă de rulment din inox, mai mare decât cele din Pliciul lui şi destul de grea. Îşi priveşte imaginea deformată pe suprafața ei curbată şi o idee îi încolțeşte în minte. De fapt, nu încolțeşte, ci apare *brusc,* la fel cum apare la suprafața apei trupul umflat al unui înecat.

Mai departe, dar tot sub scară, este un sac verde pentru gunoi. Hodges se târăşte până la el, cu bila metalică în pumnul strâns, înfiorându-se când pânzele de păianjen de sub trepte îi mângâie fruntea tot mai înaltă şi părul tot mai puțin. Aude glasurile surescitate ale lui Jerome şi Holly, dar nu le dă atenție.

Apucă sacul de gunoi cu mâna liberă şi iese greu de sub scară. În ochiul stâng îi cade o picătură de transpirație. Îl ustură. Clipeşte de mai multe ori ca să scape de el. Se aşază iar pe treaptă.

— Deschide-i e-mailul, îi cere Holly lui Jerome.

— Măi, frate, da' cine te-a pus pe tine şefă?

— Desschide-l, deschide-l, deschide-l!

Mare dreptate ai, gândeşte Hodges, deschizând sacul cu gunoi. Înăuntru sunt bucăți de sârmă şi ceva ce lui îi pare a fi o placă cu circuite arse, deasupra unei haine de culoare kaki. Dă la o parte sârmele, scoate haina şi o desface. Nu e o haină, ci o vestă ca acelea pentru excursionişti, cu multe buzunare. Căptuşeala a fost tăiată în vreo şase locuri. Bagă mâna într-o tăietură, pipăie şi scoate de acolo alte două bile de rulment. Asta *nu* este vestă de excursionist. Nu mai este. A fost personalizată.

Acum este o vestă de atentator sinucigaş.

Sau a fost. Pentru că, nu se ştie din ce motiv, Brady a renunțat la ea. Pentru că s-a hotărât să facă altceva la târgul de joburi de sâmbătă? Asta trebuie să fie. Probabil că explozibilul este în maşina lui, dacă nu cumva a furat deja o alta. A…

— Nu! țipă Jerome.

Şi începe să urle:

— *Nu! Nu, nu, DOAMNE, TE ROG, NU!*

— Te rog, fă să nu fie adevărat, scânceşte Holly. Fă să nu fie adevărat, te rog!

Hodges lasă vesta din mână şi se repede la ei ca să afle ce se întâmplă. Amândoi se uită consternați la un e-mail primit de pe un site intitulat FanTastic, prin care i se mulțumeşte domnului Brady Hartsfield pentru comanda făcută.

Vă puteți descărca biletul de aici. La eveniment este interzis accesul cu sacoşe şi rucsacuri. Vă mulțumim pentru că v-ați comandat biletul pe FanTastic, unde doar cu un click vă puteți cumpăra cele mai bune locuri la toate spectacolele importante.

Şi dedesubt:

'ROUND HERE SALA DE SPECTACOLE MINGO
COMPLEXUL DE CULTURĂ ŞI ARTĂ
DIN MIDWEST 3 IUNIE 2010 7 PM.

Hodges închide ochii. Deci tot nenorocitul ăla de concert este. Am făcut o greşeală de înțeles… dar de neiertat. Te rog, Doamne, ajută-l pe Nazist să-l prindă la intrare.

Dar şi asta ar fi un coşmar, pentru că Larry Windom are senzația că trebuie să găsească un pedofil, nu un terorist dement. Dacă-l depistează pe Brady şi se repede la el cu obişnuita lui brutalitate fără de minte…

— E şapte fără un sfert, spune Holly arătând ceasul afişat în bara Numărului Trei. Poate încă mai e la coadă, deşi cel mai probabil e că a intrat deja.

Hodges ştie că femeia are dreptate. Accesul în sală trebuie să fi început pe la şase şi jumătate din cauza numărului mare de spectatori.

— Jerome, spune el.

Băiatul nu-i răspunde. Se uită fix la biletul de pe ecranul computerului. Hodges îi pune mâna pe umăr şi e ca şi cum ar atinge o stană de piatră.

— Jerome.

Tânărul se întoarce cu faţa la el. Încet, foarte încet. Ochii i s-au făcut enormi.

— Am fost nişte cretini, şopteşte el.

— Sun-o pe mama.

Vocea lui Hodges rămâne calmă, fapt care nu necesită vreun efort deosebit din partea lui, pentru că şocul l-a amorţit complet. Tot vede bilele strălucitoare în faţa ochilor. Şi vesta ciopârţită.

— Sun-o acum. Spune-i s-o ia pe Barbara şi pe celelalte fetiţe şi să plece imediat de acolo.

Jerome îşi smulge telefonul din clema de la curea şi apasă tasta de apelare rapidă cu numărul mamei sale. Holly se uită speriată la el, cu braţele încrucişate pe piept şi buzele torturate întinse într-o grimasă nefericită.

Jerome aşteaptă puţin, mormăie o înjurătură urâtă şi spune:

— Trebuie să ieşi imediat de acolo, mamă. Ia fetele şi pleacă. Nu mă suna ca să mă întrebi de ce. *Pleacă* şi atât. Nu fugiţi. Dar ieşiţi de acolo!

Închide telefonul şi le spune ceea ce ei au înţeles deja:

— Mesageria vocală. A sunat lung, ceea ce înseamnă că nici nu vorbeşte cu altcineva, nici nu are telefonul închis. Nu pricep.

— Dar sora ta? îl întreabă Hodges. Precis are şi ea telefon.

Jerome apasă iarăşi tasta de apelare rapidă înainte ca detectivul să termine de vorbit. Lui Hodges i se pare că tânărul stă şi ascultă o veşnicie, cu toate că ştie că nu au trecut mai mult de cincisprezece secunde. Apoi îl aude:

— Barb! De ce naiba nu răspunzi? Trebuie să plecaţi imediat de acolo!

Închide şi spune:

— Nu înțeleg de ce nu răspunde. Are *în permanență* telefonul, ai senzația că e grefat de ea. Măcar ar trebui să-l simtă cum vibrează…

Holly îl întrerupe:

— Of, mii de rahați şi căcați!

Dar nu i se pare suficient:

— Of, *futu-i!*

Se întorc amândoi spre ea.

— Cât de mare e sala aia cu concertul? Adică câți oameni au loc în ea?

Hodges încearcă să-şi aducă aminte ce ştie despre Sala Mingo.

— Sunt patru mii de scaune. Nu ştiu dacă pun în vânzare şi bilete fără loc. Nu-mi mai amintesc partea asta din regulamentul împotriva incendiilor.

— Iar la concertul ăsta majoritatea spectatorilor sunt fete, spune Holly. Fete care şi-au făcut grefe din telefoanele lor. Multe vorbesc la ele cât aşteaptă să înceapă spectacolul. Sau dau mesaje.

Ochii i s-au făcut uriaşi din cauza panicii.

— Rețeaua e de vină. S-a supraîncărcat. Trebuie să mai încerci, Jerome. Trebuie să tot încerci până prinzi legătura.

Fără să fi înțeles ce i-a spus, tânărul dă din cap. Nu-şi dezlipeşte ochii de Hodges.

— Sună-l pe prietenul ăla al tău. Ala de la pază.

— Îl sun, dar nu de aici. Din maşină.

Hodges se uită iar la ceas. Şapte fără zece.

— Plecăm la CCAM.

Holly îşi duce pumnii strânşi la obraji.

— *Da,* spune ea.

Hodges îşi aduce aminte ce le-a spus mai devreme.

— *Poliția* nu poate să-l găsească. *Noi* putem.

Deşi îşi doreşte din tot sufletul să pună mâna pe Hartsfield, să-l apuce de gât şi să-l strângă şi să vadă cum îi ies nenorocitului ochii din orbite, Hodges speră ca Holly să nu aibă dreptate. Pentru că, dacă totul depinde numai şi numai de ei, atunci s-ar putea să fie prea târziu.

32

Acum se urcă Jerome la volan şi Hodges se aşază pe bancheta din spate. Mercedesul Oliviei Trelawney porneşte mai greu, dar ţâşneşte ca din puşcă în momentul în care motorul de doisprezece cilindri se încălzeşte. Şi, pentru că sunt în joc viețile mamei şi surorii lui, Jerome conduce ca un nebun, şerpuind de pe o bandă pe cealaltă şi ignorând claxoanele de protest ale maşinilor din jur. Hodges estimează că vor reuşi să ajungă la CCAM în douăzeci de minute. Asta doar în cazul în care puştiul nu face vreun accident.

— Sunați-l pe ăla de la pază! ţipă la el Holly de pe scaunul din dreapta şoferului. Sunați-l, sunați-l, sunați-l!

Hodges îşi scoate telefonul Nokia din buzunar, dându-i în acelaşi timp instrucțiuni lui Jerome să o ia pe centura oraşului.

— Nu face pe copilotul din spate, îi zice Jerome. Sună-l pe omul ăla. Grăbeşte-te.

Dar când Hodges încearcă să intre în agenda telefonului, blestematul de Nokia scoate un piuit slab şi moare. Când l-a încărcat ultima oară? Nu-şi aminteşte. Nu-şi aminteşte nici numărul de la biroul firmei de pază. Ar fi trebuit să şi-l noteze în carnețel, în loc să se bazeze pe memoria mobilului.

Mama mă-sii de tehnologie, răbufneşte el în sine… dar, pe bune, a cui e vina?

— Holly. Formează 555-1900 şi dă-mi mie telefonul tău. Al meu e mort. 1900 e numărul de la secție. Pot să aflu numărul lui Windom de la Marlo.

— Bine, care-i prefixul de aici? Că telefonul meu e pe…

Se întrerupe când Jerome virează brusc din spatele unui camion de marfă şi se pomeneşte nas în nas cu un SUV care vine din direcție opusă. Aprinde farurile şi zbiară:

— *Dă-te din drum!*

SUV-ul reuşeşte să evite impactul frontal, dar Mercedesul se hârşâie de el, cojindu-şi un strat de vopsea.

— … pe Cincinatti, isprăveşte Holly.

Rece ca o înghețată pe băț.

Spunându-şi că şi lui i-ar cam fi de folos medicamentele pe

care le ia Holly, Hodges îi dictează prefixul. Ea formează numărul şi-i întinde mobilul peste speteaza scaunului.

— Poliția. Unde doriți să vă fac legătura?

— Trebuie să vorbesc imediat cu Marlo Everett de la Arhive.

— Îmi pare rău, domnule, dar am văzut-o pe doamna Everett plecând acum o jumătate de oră.

— Aveți numărul ei de mobil.

— Domnule, nu putem da informații din acestea…

Hodges nu are absolut niciun chef să se angajeze într-o discuție în contradictoriu, care le va mânca din timp şi foarte probabil nu va avea niciun rezultat. Aşa că întrerupe convorbirea, tocmai când Jerome intră pe Centură, cu o sută de kilometri la oră.

— Care-i problema, Bill? De ce nu…

— Taci şi vezi-ți de condus, Jerome, îi zice Holly. Domnul Hodges face tot ce poate.

Adevărul este că nu vreau să vorbesc cu nimeni, îşi spune Hodges. Pentru că noi şi numai noi trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Şi îi vine o idee trăsnită: poate Holly foloseşte cine ştie ce energii metafizice ca să-l împiedice să ia legătura cu cineva şi să rămână doar *ei* şi Hartsfield. S-ar putea chiar să-i iasă. La cum conduce Jerome, vor ajunge la CCAM înainte să reuşească el să dea de *cineva* capabil să-i ajute.

O parte obiectivă a minții lui îi spune că poate aşa este mai bine. Pentru că, indiferent cu cine ar reuşi el să vorbească, tot Larry Windom e şeful pazei de la Mingo şi Hodges nu are încredere în el. Neonazistul a fost întotdeauna un ciomăgar, genul care întâi loveşte şi apoi pune întrebări, şi Hodges nu crede că s-a schimbat.

Totuşi, trebuie să mai încerce.

Îi dă telefonul înapoi lui Holly şi îi spune:

— Nu-mi dau seama ce să mai fac. Sună tu la Informații şi…

— Sun-o mai întâi pe soră-mea, spune Jerome şi-i turuie numărul.

Holly îl formează atât de repede încât Hodges nici nu-i mai vede degetele. Ascultă.

— Mesageria vocală.

Jerome sloboade o altă înjurătură şi accelerează. Hodges nu poate decât să mai spere că are un înger care îl păzeşte.

— *Barbara!* răcneşte Holly fără să se mai bâlbâie. *Tu şi cine mai e cu tine mişcați-vă fundurile de acolo chiar în secunda asta! Imediat! Pronto!*

Închide şi îl întreabă pe Hodges:

— Şi acum? Ați spus să sun la Informații?

— Da. Fă rost de numărul firmei de securitate de la CCAM, formează-l şi dă-mi telefonul. Jerome, ieşi de pe autostradă pe 4A.

— Pe 3B ajungem la CCAM.

— În cazul că vrei să ajungi la intrare. Noi ne ducem prin spate.

Discuția lui Holly cu centralista de la Informații durează de prea multă vreme.

— Ce se întâmplă, Holly?

— Firma de pază nu are telefon direct.

Holly formează alt număr, ascultă, apoi îi întinde telefonul.

— Trebuie să treci prin centrală.

Îşi lipeşte de ureche iPhone-ul lui Holly. Îl lipeşte tare, aproape strivindu-l. Sună. Şi sună. Şi mai sună.

Trec pe lângă Ieşirile 2A şi 2B şi Hodges vede complexul de clădiri al CCAM. Este luminat ca un pom de Crăciun. Parcarea s-a transformat într-un ocean de maşini. În cele din urmă i se răspunde la telefon, dar, înainte să spună el ceva, o voce feminină de robot începe să-i țină o prelegere. Maşinăria vorbeşte rar şi pronunță cuvintele cu mare atenție, de parcă s-ar adresa cuiva care a învățat engleza la grădiniță şi a cam uitat-o de atunci.

— Bună ziua. Îți mulțumesc că ai sunat la Complexul de Cultură şi Artă din Midwest, unde noi îmbunătățim calitatea vieții şi orice este posibil.

Hodges ascultă, scrâşnind din dinți şi strivindu-şi de ureche telefonul lui Holly. Stropi mari de transpirație i se preling pe obraji şi ceafă. Este şapte şi şase minute. Îşi spune (de fapt, se roagă) că ticălosul îşi va pune planul în aplicare de-abia după începerea concertului, iar chestiile astea rock

încep mereu cu întârziere.

— Nu uita, îi zice robotul cu duioşie în glas, ne bazăm pe *sprijinul* tău. Au fost puse deja în vânzare abonamentele la concertele orchestrei simfonice şi la spectacolele de teatru din toamna aceasta. Nu numai că vei economisi cincizeci la sută din…

— Ce se întâmplă? strigă la el Jerome când trec pe lângă 3A şi 3B.

Pe următorul semn scrie IEŞIREA 4A BD SPICER 800 m.

Jerome i-a dat lui Holly telefonul lui şi ea încearcă mai întâi să o sune iar pe Tanya, apoi pe Barbara. Degeaba.

— Ascult o afurisită de înregistrare, spune Hodges, masându-şi din nou umărul.

Durerea e ca o măsea cangrenată.

— Fă-o la stânga la capătul rampei. La intersecția următoare cred că trebuie s-o faci la dreapta. Sau poate la a doua intersecție. Pe lângă McDonald's.

Motorul toarce de-abia auzit, cu toate că Mercedesul merge acum cu o sută treizeci la oră.

— O să-mi pierd mințile dacă se aude vreo explozie, spune Jerome pe ton sec.

— Condu şi taci, îi zice Holly, cu un Winston neaprins între dinți. O să fie totul bine dacă nu faci vreun accident.

Încearcă din nou numărul Tanyei.

— O să-l prindem. O să-l prindem prindem prindem.

Jerome se uită la ea cu coada ochiului.

— Eşti nebună, Holly.

— Condu şi taci, repetă ea.

— De asemenea, îți poți folosi cardul CCAM ca să obții o reducere de zece la sută la restaurantele de pe lista noastră şi la magazinele din oraş, îl informează robotul pe Hodges.

Şi apoi, a dat Dumnezeu, intră în fondul problemei.

— În momentul acesta nu este niciun operator care să-ți preia apelul. Dacă ştii interiorul la care vrei să suni, îl poți forma acum. Dacă nu îl ştii, te rog să asculți cu atenție, pentru că am schimbat meniul de opțiuni. Pentru Avery Johns, de la Administrația Teatrului, apasă tastele unu-zero. Pentru Belinda Dean, de la Casa de Bilete, apasă unu-unu.

Pentru Orchestra Simfonică…

Iisuse Hristoase, oftează Hodges în sinea lui, îmi recită blestematul ăla de catalog Sears. În ordine alfabetică!

Mercedesul coboară şi virează atunci când Jerome iese de pe autostradă pe 4A şi ţâşneşte pe rampă în jos.

— Holly, cum e semaforul?

Cu telefonul la ureche, Holly se uită pe geam şi spune.

— Reuşim să trecem dacă te grăbeşti.

Jerome apasă pedala de accelerație până în podea. În scrâşnet de cauciucuri, Mercedesul Oliviei se năpusteşte şi taie de-a curmezişul patru benzi. Cei trei simt o hurducătură când maşina trece peste separatorul din beton. De jur împrejurul lor se porneşte o cacofonie de claxoane. Cu colțul ochiului, Hodges vede un camion de marfă urcat pe trotuar ca să-i evite.

— Pentru Atelierul de Meşteşuguri şi Pictură, apasă…

Hodges loveşte cu pumnul în plafonul Mercedesului.

— Unde pizda mamelor lor sunt *OAMENII?*

Chiar atunci când în fața lor apare acoperişul auriu de la McDonald's, robotul îi destăinuie lui Hodges că poate suna la Serviciul de Securitate apăsând trei-doi.

Apasă. Telefonul sună de patru ori şi cineva răspunde. Ce aude Hodges din cealaltă parte îl face să se întrebe dacă nu cumva îşi pierde mințile.

— Bună. Îți mulțumesc că ai sunat la Complexul de Cultură şi Artă din Midwest, îi spune robotul pe ton cordial, unde noi îmbunătățim calitatea vieții şi orice este posibil.

33

— De ce nu începe, doamnă Robinson? întreabă Dinah Scott. E deja şapte şi zece.

Tanya se gândeşte să le povestească despre concertul lui Stevie Wonder la care s-a dus când era în liceu, concert care a început la nouă şi jumătate, cu toate că era programat să înceapă la opt, dar îşi dă seama că mai mult rău le-ar face.

Hilda se uită încruntată la telefonul din mână.

— Nu pot s-o sun pe Gail, se plânge ea. E rețeaua asta…

Dar nu-şi mai duce propoziția la capăt pentru că luminile încep să se reducă, stârnind ovații înnebunite şi aplauze furtunoase în rândul spectatorilor.

— Of, mami, sunt aşa emoționată! şopteşte Barbara şi Tanya se înduioşează când vede lacrimi în ochii fetiței ei.

Cu paşi ca de cocostârc, apare pe scenă un tip într-un tricou inscripționat cu 100 Băieți Buni. Lumina unui reflector îl urmăreşte până în mijlocul scenei.

— 'seara! zbiară el. Ce mai faceți?

Un alt val de urlete îl asigură că spectatorii fac foarte bine, mulțumim de întrebare. Tanya observă că aplaudă de mama focului şi infirmii din scaunele cu rotile. Nu însă şi bărbatul cel chel. Acela stă nemişcat. Probabil că nu vrea să scape poza pe jos, îşi spune ea.

— Sunteți gata să-i întâmpinați pe Boyd, Steve şi Pete? întreabă DJ-ul.

Alte urale şi strigăte.

— *Dar sunteți voi gata să-l întâmpinați şi pe CAM KNOWLES?*

Fetele (care probabil că ar rămâne mute dacă ar ajunge față în față cu idolul lor) chiăie în delir. Da, sunt gata, ce mai întrebi? *Doamne,* cât de gata sunt. Mor de nerăbdare.

— În câteva minute veți vedea un decor bestial, dar, până atunci, doamnelor şi domnilor – şi, mai ales, domnişoarelor – iată-i pe… 'ROUN*D… HEEERRREEE!*

Publicul se ridică în picioare. Luminile se sting complet. Şi acum Tanya pricepe de ce fetele aveau neapărată nevoie de telefoane. Pe vremea ei, lumea ținea în mâini chibrituri sau brichete aprinse. Copiii de azi îşi țin telefoanele deasupra capetelor. Lumina miilor de ecrane creează un nimb palid ca de lună în sala de spectacole.

De unde ştiu ele toate lucrurile astea? se minunează ea. Cine le spune? Dar, la drept vorbind, cine ne-a spus *noua?*

Nu-şi aduce aminte.

Luminile de pe scenă se aprind. Puternice şi de un roşu intens. Chiar în clipa aceasta un apel reuşeşte să răzbată prin rețeaua suprasaturată. Barbara Robinson îşi simte telefonul vibrându-i în mână. Nu-l ia în seamă. Ultimul lucru

din lume pe care şi-l doreşte acum e să răspundă (fapt ce constituie o premieră în tânăra ei viaţă) şi chiar dacă ar răspunde, tot n-ar putea să audă ce-i zice persoana care a sunat-o – probabil fratele ei. Vacarmul din Sala Mingo este asurzitor… şi Barb se simte excelent. Cu mişcări ample, flutură deasupra capului telefonul care încă mai vibrează. Toată lumea face aşa. Chiar şi mami a ei.

Solistul trupei 'Round Here, în cei mai strâmţi jeanşi pe care i-a văzut vreodată Tanya Robinson pe un corp de om, intră pe scenă cu paşi mari. Cam Knowles îşi împinge pe spate buclele blonde şi începe să cânte „Nu mai trebuie să fii singură".

Cea mai mare parte a publicului rămâne deocamdată în picioare, cu telefoanele ridicate. A început concertul.

34

Mercedesul iese de pe Spicer Boulevard şi intră pe un drum de acces marcat de semne pe care scrie LIVRĂRI CCAM şi ACCES PERSONAL. La vreo patru sute de metri în faţă este o poartă culisantă. Închisă. Jerome opreşte lângă stâlpul pe care e instalat interfonul. Lângă el scrie: SUNAŢI PENTRU ACCES.

Hodges îl învaţă:

— Spune-le că eşti de la poliţie.

Jerome deschide geamul şi apasă butonul. Nu se întâmplă nimic. Îl apasă iar şi acum îl ţine apăsat. Lui Hodges îi trece prin minte un gând înfiorător: Lui Jerome îi va răspunde robotul, care le va oferi câteva zeci de opţiuni noi.

Dar răspunde o fiinţă omenească, chiar dacă una deloc prietenoasă:

— Poarta din spate-i închisă.

— Poliţia, spune Jerome. Deschideţi-o.

— Ce doriţi?

— Tocmai ce v-am spus. Deschideţi poarta asta afurisită. E o urgenţă.

Poarta începe să se mişte pe şine. Jerome nu intră imediat, ci mai apasă o dată butonul.

— Sunteți de la serviciul de securitate?

— Sunt custodele-şef, cârâie vocea. Dacă la securitate aveți treabă, sunați la ei.

— Nu-i nimeni în birou, îi spune Hodges lui Jerome. Sunt toți în sală. Haide, *intră.*

Jerome intră, cu toate că poarta încă nu este complet deschisă. Zgârie vopseaua nouă de pe portiera Mercedesului.

— Poate l-au prins deja, zice el. Aveau poza lui, aşa că poate l-au prins.

— Nu l-au prins, spune Hodges. E înăuntru.

— De unde ştii?

— Ascultă.

Încă nu aud clar muzica, dar, prin geamul deschis al maşinii, pătrund până la ei bubuielile unui bas.

— A început concertul. Dacă oamenii lui Windom ar fi prins un individ cu explozibili la el, ar fi oprit spectacolul imediat şi ar fi evacuat clădirea.

— Dar cum de a reuşit să intre? întreabă Jerome, dând cu pumnul în volan. *Cum?*

Hodges sesizează spaima din vocea băiatului. Din cauza lui. Toate astea se întâmplă din cauza lui.

— Habar n-am. Aveau poza lui.

În față e o rampă lată din beton, care duce la zona de încărcare. Vreo cinci, şase indivizi care se ocupă de partea tehnică a concertelor 'Round Here stau pe lăzile de la amplificatoare şi fumează. Pentru moment nu mai au nicio treabă. Se vede o uşă deschisă care duce în spatele sălii şi prin ea ies acorduri muzicale ce fuzionează cu bubuielile basului. Se mai aude şi altceva: mii de urlete de fetițe în culmea fericirii. Mii de fetițe care se află chiar în centrul exploziei.

Nu mai contează cum a reuşit Hartsfield să intre, doar dacă asta i-ar putea ajuta să-l găsească. Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, să dea de el într-o sală întunecată, plină cu mii de oameni.

Când Jerome opreşte maşina lângă rampă, Holly spune:

— De Niro s-a ras. Asta trebuie să fie.

— Despre ce vorbeşti? o întreabă Hodges, ieşind de pe

bancheta din spate.

Un bărbat în combinezon de lucru de culoare kaki îi aşteaptă în pragul uşii.

— În *Taxi Driver,* De Niro joacă rolul unui nebun, pe care îl cheamă Travis Bickle, le explică Holly, în vreme ce se îndreaptă grăbiți spre custode. Când se hotărăşte să-l asasineze pe politician, se rade în cap ca să se poată apropia de el fără să fie recunoscut. Şi-a mai lăsat doar o creastă de păr pe mijloc. Probabil că Brady Hartsfield nu şi-a lăsat creastă, pentru că ar arăta prea aiurea.

Hodges îşi aduce aminte de părul din chiuveta de la baie. Nu avea culoarea strălucitoare (probabil de la vopsea) a părului din capul femeii moarte. O fi Holly dusă cu capul, dar crede că are dreptate. Hartsfield s-a ras în cap. Şi totuşi nu vede cum singură această schimbare ar fi putut fi suficientă ca să…

Custodele le iese în întâmpinare.

— Despre ce e vorba?

Hodges îşi scoate legitimația şi i-o flutură pe dinaintea ochilor, cu degetul din nou amplasat strategic pe data expirării.

— Detectiv Bill Hodges. Care este numele dumneavoastră, domnule?

— Jamie Gallison, răspunde omul cu ochii la Jerome şi Holly.

— Eu sunt partenera lui, spune Holly.

— Eu sunt stagiarul lui, spune Jerome.

Oamenii de la tehnic se uită la ei. Unii se grăbesc să stingă țigări care ar putea conține ceva mai tare decât tutunul. Prin uşa deschisă, Hodges vede un depozit plin cu obiecte de recuzită şi bucăți de pânză pictate care ar trebui să constituie fundalul scenei.

— Domnule Gallison, ne confruntăm cu o situație deosebit de gravă, zice Hodges. Vă rog să-l chemați imediat pe Larry Windom aici.

— Nu face asta, Bill.

Deşi este epuizat şi durerea din umăr nu l-a lăsat şi realizează dimensiunea pericolului în care se află cu toții,

Hodges îşi dă seama că este pentru prima oară când Holly îi zice pe numele mic.

Dar refuză să o asculte.

— Domnule, vă cer să îl chemați de pe telefonul dumneavoastră.

Gallison scutură din cap.

— Tipii de la pază nu au celularele la ei când sunt de serviciu, pentru că la spectacole din astea mari, pentru *copii,* vreau să zic, că la adulți e altfel, se blochează rețelele. Comunică între ei prin…

Holly îl trage pe Hodges de braț.

— Nu face asta. O să-l sperii şi o să o declanşeze. Sunt sigură.

— Cred că are dreptate, spune Jerome şi adaugă (amintindu-şi, probabil, de statutul lui de stagiar): Domnule detectiv.

Gallison se uită panicat la ei:

— Pe cine să sperie? Ce să declanşeze?

Hodges nu-l slăbeşte din ochi pe custode:

— Comunică între ei prin ce anume? Prin stație? Radiotelefoane portabile?

— Prin stație, da. Au…

Se trage zăpăcit de lobul urechii.

— Chestiile alea pe care şi le bagă în ureche, ca nişte proteze auditive. Aşa cum au ăia de la FBI şi de la serviciile secrete. Ce se petrece aici? Vă rog, spuneți-mi că nu-i vorba de o bombă.

Displăcându-i la culme ce citeşte pe chipul palid şi transpirat al lui Hodges, murmură disperat:

— Iisuse, e o bombă înăuntru, nu-i aşa?

Hodges trece pe lângă el şi intră în magazia întunecată. Pare un pod imens din cauza abundenței de elemente de recuzită, piese de decor şi pupitre. În spatele acestora se află un atelier de tâmplărie şi unul de costume. Muzica se aude îngrozitor de tare şi el a început să aibă probleme de respirație. Durerea i se strecoară în jos pe brațul stâng şi îşi simte pieptul prea greu. Dar capul îi e limpede.

Brady fie şi-a ras complet capul, fie s-a tuns periuță şi s-a

vopsit. Poate şi-a întunecat nuanța pielii cu ajutorul fardurilor, sau şi-a pus ochelari, sau lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor. Chiar şi aşa, el tot este un bărbat singur la un concert unde publicul e format doar din fete tinere. Dacă mai adaugă şi avertismentul pe care i l-a dat lui Windom, atunci nu se poate ca Brady Hartsfield să nu fi atras atenția şi bănuielile agenților de pază. Şi mai e şi explozibilul. Jerome şi Holly ştiu de existența lui, dar Hodges ştie mai multe. Mai sunt şi bilele de rulment, probabil o mulțime de bile. Chiar dacă nu a fost reținut la uşă, cum a reuşit Hartsfield să intre cu toate astea la el? Atât de incompetentă să fie securitatea de aici?

Gallison îl scutură de brațul stâng şi Hodges simte cum durerea i se urcă până în tâmple.

— Mă duc eu. Îl opresc pe primul agent pe care îl văd şi-l pun să ia legătura cu Windom şi să-l trimită la dumneavoastră.

— Nu, spune Hodges. Nu vă pot lăsa să faceți asta, domnule.

Holly Gibney este singura care gândeşte la rece. Domnul Mercedes este înăuntru. Domnul Mercedes are o bombă şi doar prin mila lui Dumnezeu bomba aia nu a explodat încă. Este prea târziu pentru ca poliția să mai poată face ceva şi este prea târziu pentru agenții de securitate de la CCAM. De asemenea este prea târziu şi pentru el.

Cu toate acestea…

Hodges se aşază pe o ladă goală.

— Jerome. Holly. Veniți aici.

Se apropie de el. Jerome are ochii ieşiți din orbite şi de-abia îşi stăpâneşte panica. Holly este palidă, dar aparent calmă.

— Chestia cu rasul în cap nu e suficientă. Trebuia să mai facă ceva ca să pară absolut inofensiv. Cred că ştiu ce a făcut şi dacă am dreptate, atunci ştiu şi unde se află.

— Unde? se agită Jerome. Spune-ne. Îl prindem noi. *Noi* îl prindem.

— Nu va fi uşor. Probabil că e deja în alertă maximă şi-şi verifică încontinuu perimetrul personal. Plus că pe tine te

ştie, Jerome. Ai cumpărat înghețată de la afurisitul ăla de Nene Iam-Iam. Aşa mi-ai zis.

— Dar, Bill, a vândut înghețată la mii de oameni.

— Sigur că da, însă câți *negri* locuiesc în Cartierul de Vest?

Jerome nu mai zice nimic. Acum el este cel care îşi muşcă buzele.

— Cât de mare e bomba? vrea să ştie Gallison. Poate ar fi bine să declanşez alarma de incendiu.

— Doar dacă vrei să moară toată lumea, spune Hodges.

Îi este din ce în ce mai greu să vorbească.

— În clipa când va simți pericolul, îi va arunca în aer pe toți. Asta vrei?

Gallison nu răspunde, iar Hodges se întoarce către cei doi parteneri ciudați, trimişi să fie cu el în seara asta de Dumnezeu sau de un destin capricios.

— Nu ne putem permite să riscăm cu tine, Jerome; şi *categoric* nu putem risca cu mine. Pe mine m-a urmărit cu mult înainte să aflu de existența lui.

— O să mă furişez pe la spatele lui, insistă Jerome. O să-l iau prin surprindere. E întuneric în sală şi n-o să mă observe.

— Dacă e acolo unde îmi închipui eu, şansele tale sunt de cincizeci-cincizeci în cel mai fericit caz. Nu-i destul.

Hodges se întoarce spre femeia cu păr încărunțit şi chip de adolescentă nevrotică.

— Tu trebuie să te duci, Holly. Probabil că are deja degetul pe detonator şi doar tu te poți apropia de el, pentru că pe tine nu te cunoaşte.

Holly îşi duce o mână la gura maltratată. Nu i se pare de ajuns, aşa că şi-o duce şi pe cealaltă. Ochii îi sunt uriaşi şi umezi. Doamne, ajută-ne, îşi spune Hodges. De când a cunoscut-o pe Holly Gibney a devenit o persoană foarte credincioasă.

— Doar dacă vii cu mine, spune ea printre degete. Poate atunci…

— Nu pot să vin, îi zice Hodges. Am un atac de cord.

— Of, *super,* geme Gallison.

— Există un sector pentru handicapați, domnule Gallison?

Există, da?

— Sigur. La jumătatea sălii.

Nu numai că a reuşit să intre cu explozibilul, îşi zice Hodges, dar se află în locul de unde poate face cele mai multe victime.

Spune:

— Voi doi ascultați-mă cu atenție. Nu mă faceți să repet.

35

Datorită introducerii prezentatorului, Brady s-a mai relaxat puțin. Toate aiurelile alea de parc de distracții, pe care le-a văzut descărcate din camioane atunci când a venit în recunoaştere, sunt ori în culise, ori sunt suspendate deasupra scenei. Primele patru sau cinci cântece ale formației sunt doar de încălzire. Foarte curând vor fi instalate decorurile, pentru că treaba acestor puțoi care au senzația că fac muzică, motivul pentru care sunt ei aici, este să vândă ultima lor porție de căcat lălăit. Şi atunci când copiii, majoritatea la primul lor concert, vor vedea toate luminile alea colorate şi roata mare şi plaja în fundal, îşi vor pierde definitiv mințile alea hlizite. Şi atunci, chiar *atunci,* va apăsa el butonul de pe Invenția Doi şi va decola spre întunericul veşnic, pe bula aceea aurie a fericirii lor tâmpe.

Solistul trupei, cel cu păr de Cosânzeană, îşi termină o baladă siropoasă în genunchi. Prelungeşte ultima notă, cu capul în piept şi curul de poponar în afară. Cântă groaznic şi probabil a întârziat deja la întâlnirea cu supradoza fatală, dar atunci când îşi ridică fruntea şi răcneşte *VĂ PLACE?* Publicul intră în delir.

Brady se uită în jur, aşa cum face la fiecare câteva secunde – exact cum Hodges a presupus că face – şi privirea i se opreşte pe o fetiță neagră, aşezată două rânduri mai în spate, la dreapta lui.

O cunosc?

— După cine te uiți? strigă la el drăgălaşa cu picioare-grisine.

A început următorul cântec şi Brady de-abia dacă o aude.

Ea îi zâmbeşte cu toată gura. Şi Brady îşi zice că e complet aiurea ca o fată cu picioarele aşa schiloade să zâmbească. Viaţa i-a tras-o într-un mare fel, i-a tras-o la maximum; şi cum să-ţi ardă să zâmbeşti în situaţia asta? Cum naiba să râzi cu gura până la urechi? Probabil e drogată, îşi explică el.

— O prietenă! îi strigă Brady.

Spunându-şi: De parcă am aşa ceva.

De parcă.

36

Gallison îi conduce pe Jerome şi Holly spre… mă rog, spre undeva. Hodges rămâne aşezat pe ladă, cu capul în piept şi mâinile proptite pe genunchi. De el se apropie şovăielnic un individ de la tehnic şi se oferă să dea telefon la salvare. Hodges îi mulţumeşte frumos, dar refuză. Nu crede că în nebunia creată de 'Round Here s-ar auzi sirena ambulanţei (sau orice alt zgomot), dar nu vrea să rişte. Aşa a intrat în impasul ăsta şi i-a pus în pericol pe toţi spectatorii din Sala Mingo, inclusiv pe mama şi sora lui Jerome. Mai degrabă moare, decât să mai rişte. Şi chiar speră că va muri înainte de a fi obligat să explice autorităţilor tot dezastrul ăsta.

Însă… Janey. Când se gândeşte la Janey şi la râsul ei când îşi punea pălăria lui din fetru pe o sprânceană, ştie că, dacă ar trebui să o ia de la capăt, ar face exact la fel.

Sau… aproape la fel. Probabil că de data aceasta ar fi mai atent la ce-i spune doamna Melbourne.

E convinsă că extratereştrii sunt printre noi, îi spusese Bowfinger şi amândoi s-au distrat pe seama nebuniei din capul cucoanei. Când colo, ei au fost cei de tot râsul. Pentru că doamna Melbourne a avut dreptate. Brady Hartsfield *este* un extraterestru şi a fost tot timpul printre ei. Le-a reparat calculatoarele şi le-a vândut îngheţată.

Holly şi Jerome au plecat. Jerome are revolverul care a aparţinut tatălui lui Hodges. Hodges are mari îndoieli cu privire la hotărârea lui de a permite puştiului să intre într-o sală plină cu o armă încărcată la el. În condiţii normale, Jerome este un băiat extrem de echilibrat, dar acum mama şi

sora lui sunt în pericol. Însă Holly are nevoie de protecție. *Să nu uiți că tu eşti doar rezervă,* i-a spus Hodges băiatului înainte să plece după Gallison. Dar Jerome nu a făcut vreun semn care să arate că a înțeles. Nici măcar nu-i sigur că l-a auzit.

Oricum, Hodges a făcut tot ce a depins de el. Nu-i mai rămâne decât să stea aici, pe lada asta, să se lupte cu durerea, să încerce să-şi recapete respirația şi să se roage să nu aibă loc explozia.

37

Holly Gibney a fost internată de două ori în viața ei: o dată în adolescență şi a doua oară după douăzeci şi cinci de ani. Psihiatrul la care s-a dus mai târziu (în perioada aşa-zisei *maturități)* a numit aceste vacanțe forțate *evadări din realitate,* care nu erau prea folositoare, însă tot erau mai bune decât *evadările în psihoză,* din care majoritatea oamenilor nu se mai întorceau. Holly avea un nume mai simplu pentru respectivele evadări. Le zicea *stări de panică totală,* spre deosebire de stările ei de panică redusă spre moderată în care îşi trăia viața de zi cu zi.

Starea de panică totală de la douăzeci şi cinci de ani îi fusese provocată de şeful ei de la o agenție imobiliară din Cincinatti, Case şi Proprietăți de Lux Frank Mitchell. Şeful ei era Frank Mitchell Jr, un bărbat elegant, cu mutră de păstrăv inteligent. Acesta susținea cu tărie că lucrările ei sunt sub medie, că toți colegii o detestă şi că nu poate rămâne la firmă decât cu ajutorul lui. Pe care i-l va da bucuros dacă se culcă cu el. Holly nu voia să se culce cu Frank Mitchell Jr, dar nu voia nici să-şi piardă slujba. Dacă rămânea fără serviciu, rămânea şi fără locuință şi ar fi fost nevoită să se întoarcă acasă, la tatăl ei cel lipsit de personalitate şi la mama ei cea despotică. În cele din urmă a soluționat conflictul venind într-o dimineață devreme şi devastând biroul lui Frank Mitchell Jr. Au descoperit-o ghemuită într-un colț, în compartimentul ei de lucru. Vârfurile degetelor îi erau însângerate. Şi le rosese aşa cum

roade un animal capcana din care vrea să scape.

Cauza primei panici totale a fost Mike Sturdevant. Cel care a inventat oribila poreclă Bâlba-Bâlba-Bâlb.

Holly era în primul an de liceu şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să treacă neobservată, să nu o vadă nimeni cum îşi strânge cărțile la pieptul de-abia înmugurit şi cum părul lăsat liber îi acoperă acneea de pe chip. Însă chiar şi la vârsta aceea Holly avea probleme mult mai grave decât acneea. Probleme cu anxietatea. Probleme cu depresia. Probleme cu insomnia.

Însă cele mai serioase erau problemele cu aseteul.

Asete era prescurtarea pentru autostimulare, chestie care pare a fi masturbare, dar nu este. Autostimularea înseamnă o mişcare obsesivă, adesea însoțită de fragmente de dialog cu sine. Roaderea unghiilor şi muşcarea buzelor sunt forme blânde de autostimulare. Se poate întâmpla însă ca acela care se autostimulează să-şi agite mâinile deasupra capului, să se plesnească peste obraji şi peste piept sau să-şi mişte brațele de parcă ar ridica nişte greutăți invizibile.

Încă de la opt ani, Holly a început să se strângă în brațe şi să tremure din cap până în picioare, strâmbându-se în toate felurile şi bolborosind ca pentru sine. Toată povestea asta dura între cinci şi zece secunde şi după aceea pur şi simplu îşi continua activitatea de dinainte – citea, cosea, arunca mingea la coş cu tatăl ei în spatele casei. Aproape nici nu era conştientă de ce face până nu a surprins-o mama şi i-a spus să nu se mai zgâlțâie şi să nu se mai strâmbe ca toate alea, pentru că lumea o să creadă că are o criză de epilepsie.

Mike Sturdevant era unul din tinerii aceia cu stări comportamentale, care consideră perioada liceului drept epoca de aur a vieții lor. Era în ultimul an şi semăna destul de mult cu Cam Knowles: umeri lați, şolduri înguste, picioare lungi şi părul atât de blond încât părea un nimb în jurul capului. Era în echipa de fotbal (fireşte) şi prietena lui era şefa majoretelor (bineînțeles). Se situa pe un cu totul alt palier al ierarhiei liceului față de Holly Gibney şi, în mod normal, ea nu i-ar fi putut atrage atenția. Dar s-a întâmplat să o observe, deoarece a avut unul din episoadele de

autostimulare într-o zi, când se grăbea să ajungă la cantină.

Chiar atunci au trecut pe acolo Mike Sturdevant şi câțiva colegi de echipă. S-au oprit să se zgâiască la ea, la fata care se strângea singură în brațe şi tremura şi strângea din ochi. Prin dinții ei încleştați ieşeau nişte sunete nearticulate. Poate cuvinte, sau poate nu.

— Ce bâlbâi tu acolo? a întrebat-o Mike Sturdevant.

Holly s-a relaxat brusc şi l-a privit nedumerită. Habar nu avea ce zice; nu ştia decât că se uită la ea. Toți prietenii lui se uitau la ea. Şi râneau.

A făcut ochii mari.

— Ce?

— Te bâlbâi! i-a strigat Mike. Bâlba-bâlba-bâlb!

Holly a luat-o la goană spre cantină, cu ochii în pământ, izbindu-se de oameni. Toți băieții strigau vorbele alea îngrozitoare în urma ei. De atunci Holly Gibney, elevă la Liceul „Walnut Hills" a purtat numele Bâlba-Bâlba-Bâlb. Într-o zi, după vacanța de Crăciun, mama ei a găsit-o în pielea goală, ghemuită în cada de baie, urlând că mai bine se omoară decât să se mai ducă la „Walnut Hills".

Voilà! Ce panică mai mare poftiți?!

Când şi-a revenit (un pic), a urmat cursurile la un alt liceu, unde atmosfera a fost mai puțin stresantă (doar un pic mai puțin). Nu l-a mai văzut niciodată pe Mike Sturdevant, dar încă mai visează că fuge pe coridorul nesfârşit al unui liceu (uneori doar în chiloți), în vreme ce toți cei din jur râd de ea şi arată spre ea şi îi zic Bâlba-Bâlba-Bâlb.

Holly retrăieşte momentele acestea îngrozitoare în vreme ce merge în urma custodelui alături de Jerome, prin labirintul de coridoare de sub Sala Mingo. Şi îşi spune că exact aşa va arăta Brady Hartsfield, leit Mike Sturdevant, doar că fără păr. Aşa cum speră că a rămas şi Mike – complet chel. Speră că Mike Sturdevant, oriunde s-ar afla el acum, este chel… şi gras… şi prediabetic… şi chinuit de o nevastă cicălitoare şi copii nerecunoscători…

Bâlba-Bâlba-Bâlb, îşi zice ea.

Ți-o plătesc eu, îşi zice ea.

Gallison îi conduce prin atelierul de tâmplărie şi prin cel de

costume, pe lângă câteva cabine şi vestiare, apoi pe un coridor suficient de larg ca să poată fi transportate piese mari de decor prin el. Coridorul acesta dă la un lift de marfă cu uşile deschise. De sus bubuie muzică veselă. Acum se cântă despre dragoste şi dans. Două lucruri cu care Holly nu are nicio legătură.

— Nu-i bine să luaţi liftul, le spune Gallison. Vă duce în spatele scenei şi nu aveţi cum să ajungeţi în sală de acolo decât dacă treceţi prin mijlocul trupei. Pe bune acum, tipul ăla chiar face un atac de cord? Voi chiar sunteţi poliţişti? Că nu arătaţi ca nişte poliţişti.

Se uită la Jerome.

— Tu eşti prea tânăr.

Apoi la Holly, cu o privire nesigură.

— Şi tu…

— Prea ciudată? îl ajută Holly.

— N-am vrut să zic asta.

Poate nu a vrut, dar asta gândeşte. Holly ştie prea bine: o fată poreclită Bâlba-Bâlba-Bâlb ştie întotdeauna.

— Sun la poliţie, zice Gallison. La poliţia *adevărată.* Şi dacă treaba asta e o glumă proastă…

— Fă ce crezi că trebuie să faci, îi spune Jerome.

Şi în gând: La naiba, de ce nu? Lasă-l să cheme şi Garda Naţională dacă aşa vrea.

Cum-necum, povestea asta o să se isprăvească în câteva minute. Jerome e convins de asta şi vede pe chipul ei că şi Holly e convinsă. Pistolul de la Hodges e în buzunar. E greu şi neobişnuit de cald. Diferit de puşca cu aer comprimat pe care a primit-o de ziua lui când a împlinit nouă sau zece ani (în ciuda reticenţei manifestate de mama lui). N-a mai ţinut niciodată o armă adevărată în mână, iar asta parcă e *vie.*

Holly arată spre stânga liftului.

— Unde dă uşa aia?

Şi pentru că Gallison nu se grăbeşte să-i răspundă, începe să îl roage:

— Ajută-ne. Te implor. Poate că nu suntem poliţişti adevăraţi, poate că ai dreptate, dar nu minţim când spunem că în public e un om foarte periculos.

Trage adânc aer în piept şi spune nişte cuvinte pe care mai că nu-i vine să le creadă, deşi ştie că reprezintă purul adevăr:

— Domnule, eşti ultima noastră speranță.

Gallison se gândeşte puțin, apoi le zice:

— Scara vă duce în stânga Sălii Mingo. E o scară lungă. În capătul ei o să vedeți două uşi. Cea din stânga dă afară. Cea din dreapta dă în sală, chiar lângă scenă. Probabil că muzica aia o să vă spargă timpanele.

Atingând uşor patul pistolului din buzunar, Jerome îl întreabă:

— Şi unde anume este sectorul pentru handicapați?

38

Brady o *cunoaşte.* Da, o *cunoaşte.*

Nu-şi aduce aminte imediat de unde, aşa cum nu-ți poți aduce aminte un cuvânt care-ți stă pe limbă. Apoi, când trupa începe un cântec despre cât de bine este să faci sex pe ringul de dans, îi pică fisa. Casa de pe Teaberry Lane, cea în care locuieşte băiețelul favorit al lui Hodges, un cuib de negrotei cu nume de albi. Cu excepția câinelui. Pe câine îl cheamă Odell, nume de negru, evident; şi Brady a vrut să-l omoare… numai că a sfârşit omorându-şi mama în locul lui.

Brady îşi aminteşte ziua în care cioroiul cel tânăr a venit în fugă la dubița lui Mr. Tastey. Încă mai avea gleznele verzi de la iarba tăiată de pe gazonul umflatului de fost polițist. Şi sor-sa, care zbiera *Ia-mi şi mie de cioco! Te rooog!*

Pe soră o cheamă Barbara şi uite-o chiar aici, în carne şi oase. Stă cu două rânduri mai în spate, alături de prietenele ei şi de o femeie care trebuie că e maică-sa. Jerome nu a venit cu ele. Şi Brady se simte incredibil de mulțumit. E minunat că Jerome va trăi.

Dar fără sora lui.

Şi fără mamă.

Să vadă şi el *cum* e.

Cu ochii la Barbara Robinson, îşi strecoară degetul sub fotografia lui Frankie şi dă de comutator. Îl mângâie prin bumbacul subțire al tricoului aşa cum i s-a permis să

mângâie – în foarte puține, dar nespus de fericite ocazii, ce-i drept – sânii mamei sale. Pe scenă, solistul face un şpagat care probabil că-i striveşte ouăle (presupunând, firește, că are aşa ceva în dotare) în jeanşii ăia strâmți, apoi sare în picioare şi se apropie de primul rând de spectatori. Fetele zbiară. Fetele se întind să-l atingă cu mâinile lor emoționate, cu unghii pictate în toate culorile curcubeului.

— *Hei, vă place să mergeți în parcul de distracții?*

Fetele răcnesc că da.

— *Vreți să petreceți?*

Răcnesc că *de-abia aşteaptă* să petreacă.

— *Ați fost vreodată sărutate lângă roata mare?*

Urletele ating delirul. Spectatorii sunt în picioare. Razele reflectoarelor se fugăresc peste mulțime. Brady nu mai vede trupa, dar nu contează. Ştie ce va urma pentru că a fost de față la aducerea decorurilor.

Pe un ton pe care şi-l imaginează a fi senzual, Cam Knowles şopteşte în microfon:

— Ei bine, în seara asta veți primi sărutul după care tânjiți.

Un sintetizator Korg începe să cânte muzică de circ. Scena este brusc inundată de un vârtej de lumini: portocalii, albastre, roşii, verzi, galbene. Se aude un oftat colectiv de uimire atunci când începe să coboare decorul cu parcul de distracții. Caruselul şi roata mare deja se învârt.

— *ĂSTA-I CÂNTECUL CARE DĂ TITLUL NOULUI NOSTRU ALBUM! SPERĂM SĂ VĂ PLACĂ!* rage Cam şi încep să cânte şi celelalte instrumente, urmând linia melodică a sintetizatorului.

— *Vedem deşertul în orice direcție,* cântă Cam Knowles. *Ca şi eternitatea, tu îmi eşti infecție.*

Lui Brady i se pare că aduce vag cu Jim Morrison după o lobotomie prefrontală.

Individul țipă triumfător:

— *Spuneți-mi voi ce mă poate vindeca?*

Publicul cunoaşte leacul şi începe să zbiere versurile, în timp ce instrumentiştii zdrăngăne cu toată puterea.

— *IUBITO, IUBITO, DE DRAGOSTEA TA AM NEVOIE… N-AM*

MAI SIMȚIT AȘA CEVA…

Brady zâmbeşte. Este zâmbetul extaziat al unui suflet chinuit care în cele din urmă a reuşit să-şi găsească liniştea. Se uită în jos, la licărul galben al ledului, întrebându-se dacă va apuca să vadă cum se face verde. Apoi se uită la negroteica ridicată în picioare, care aplaudă şi dă din fund.

Uită-te la mine, o îndeamnă gândul lui. Uită-te la mine, Barbara. Vreau să fiu ultimul chip pe care îl vezi vreodată.

39

Barbara îşi ia ochii de la minunățiile de pe scenă doar cât să observe că domnul chel din scaunul cu rotile se distrează la fel de bine ca ea. Din motive pe care nu le înțelege, simte o preocupare duioasă față de el. Oare pentru că îi aduce aminte de cineva? Nu are de cine. Singura persoană în scaun cu rotile pe care o cunoaşte este colegul ei, Dustin Stevens, din clasa a doua. Totuşi, parcă îl ştie de *undeva* pe domnul ăsta chel şi infirm.

Întreaga seară a fost ca un vis, iar ce vede acum tot un vis i se pare. La început are impresia că domnul din scaunul cu rotile îi face cu mâna. Însă nu este aşa. Îi zâmbeşte… şi îi face un semn obscen. În primul moment nici nu-i vine să creadă ce vede, dar, da, chiar aşa este.

O femeie se apropie de el, urcând aproape în fugă treptele de pe interval, două câte două. Şi în spatele ei vine… poate că este *într-adevăr* un vis, pentru că tânărul acela seamănă cu…

— Jerome?

Barbara o trage de mânecă pe Tanya ca să o facă atentă.

— Mami, ăla e…

Şi atunci se petrece totul.

40

Primul gând al lui Holly este că Jerome ar fi trebuit să o ia înainte, pentru că bărbatul chel şi cu ochelari, aşezat în scaunul cu rotile, nu se uită deloc la scenă. Pentru moment,

cel puțin. S-a întors şi se uită fix la cineva din sectorul central şi, i se pare ei, sau ordinarul arată cuiva degetul? Însă e prea târziu să schimbe locul cu Jerome, chiar dacă la el e revolverul. Bărbatul ține cealaltă mână sub poza înrămată din poală şi ei îi este cumplit de teamă că e pe punctul de a apăsa detonatorul. Înseamnă că nu mai au decât câteva secunde la dispoziție.

Bine măcar că e aşezat la marginea rândului, îşi zice ea.

Nu are niciun plan. Planurile lui Holly nu merg niciodată mai departe de ce sandvici să mănânce în timpul filmului de la televizor. Dar măcar acum are mintea limpede şi când ajunge lângă bărbatul pe care l-au căutat cu atâta disperare, cuvintele care îi ies din gură par cele mai potrivite. *Dumnezeiesc* de potrivite. Trebuie să se aplece şi să țipe, pentru ca să se facă auzită peste ritmul îndrăcit al muzicii care bubuie din amplificatoare şi peste urletele frenetice ale publicului.

— *Mike? Mike Sturdevant, tu eşti?*

Brady tresare şi îşi ia ochii de la Barbara Robinson, începând să se întoarcă spre ea. Chiar atunci, Holly învârte ciorapul pe care i l-a dat Bill Hodges (Pliciul lui cu Noroc) cu toată puterea pe care i-o pompează adrenalina în braț. Pliciul loveşte capul chel al lui Brady chiar deasupra tâmplei. Holly nu aude bufnetul din cauza cacofoniei create de trupă şi fani, dar vede cum în țeasta individului s-a făcut o scobitură cam de dimensiunea unei farfurioare de ceai. Brady dă necontrolat din mâini şi dărâmă poza lui Frankie, al cărei geam se sparge la contactul cu pardoseala. Acum parcă ar ține ochii ațintiți asupra ei, numai că sunt dați peste cap şi nu se mai văd decât jumătățile de jos ale irisurilor.

De lângă Brady, fata cu picioare subțiri ca nişte grisine se holbează şocată la Holly. La fel şi Barbara Robinson. Nimeni altcineva nu a mai văzut scena. Toți spectatorii sunt în picioare, bat din palme, se bâțâie şi cântă împreună cu trupa.

— *VREAU SĂ TE IUBESC ÎN FELUL MEU… VOM MERGE CU MAŞINA PE ŞOSEAUA DE PE MALUL MĂRII…*

Brady deschide şi închide gura ca un peşte de-abia scos

din apă.

— *E O NOUĂ ZI… ÎȚI VOI DĂRUI SĂRUTĂRI LÂNGĂ ROATA MARE!*

Jerome pune mâna pe umărul lui Holly şi strigă ca să se facă auzit.

— *Holly! Ce are sub tricou?*

Holly nu are cum să nu-l audă; de fapt tânărul e atât de aproape că-i simte respirația pe obraz la fiecare cuvânt rostit. Însă parcă e DJ-ul sau predicatorul dintr-o emisiune radio de noaptea târziu, pe care îl auzi cu intermitențe.

— Uite un cadou de la Bâlba-Bâlba-Bâlb, Mike, zice ea şi-l mai loveşte exact în acelaşi loc ca prima dată.

Însă acum îl loveşte şi mai tare, adâncindu-i scobitura din țeastă. Pielea se crapă şi începe să curgă sângele; doar nişte stropi la început, apoi în şuvoi, pe obraz şi pe gât, apoi pe tricoul cu ’Round Here, colorând albul într-un purpuriu murdar. De data aceasta capul lui Brady cade brusc pe umărul drept şi el începe să tremure şi să dea din picioare. Ca un câine care visează că fugăreşte iepuri, îşi zice Holly.

Ridică mâna să-l mai lovească o dată, pentru că îşi doreşte foarte mult să o facă, dar Jerome o opreşte şi o întoarce cu fața la el.

— Gata, Holly! A leşinat! Ce faci?

— Terapie, spune ea şi simte cum i se înmoaie picioarele.

Se aşază pe jos. Degetele i se relaxează şi Pliciul cu Noroc cade lângă unul din pantofii ei.

Pe scenă, trupa cântă în continuare.

41

Cineva îl trage de mânecă.

— Jerome? *Jerome!*

Se întoarce de la Holly şi trupul fleşcăit al lui Brady Hartsfield şi dă cu ochii de sora lui care se uită la el cu gura căscată de uluire. Mama este chiar în spatele ei. În starea actuală de surescitare maximă, Jerome nu se simte deloc surprins, dar, în acelaşi timp, ştie că pericolul nu a trecut.

— Ce ai *făcut?* țipă fetița la el. Ce i-ai făcut bietului *om?*

Jerome se răsuceşte şi vede cum fata din scaunul de lângă Brady întinde mâna spre el. Jerome urlă:

— *Holly! N-o lăsa!*

Holly se ridică cu greu în picioare, se împleticeşte şi aproape se prăbuşeşte peste Brady. Cu siguranță că ar fi fost ultima mişcare făcută în viața ei, dar reuşeşte cumva să-şi recapete echilibrul şi s-o apuce pe fată de mâini. Mâinile acelea nu au strop de vlagă în ele şi preț de o fracțiune de secundă lui Holly îi este milă de ea. Se apleacă şi țipă ca să se facă înțeleasă:

— *Nu-l atinge! Are o bombă şi cred că-i amorsată!*

Fata din scaunul cu rotile se dă înapoi. Poate a înțeles ce i-a zis; poate doar i-e teamă de Holly care acum pare mult mai nebună decât în mod obişnuit.

Frisoanele şi zvâcnetele lui Brady se întețesc. Lui Holly nu-i place ce se întâmplă, pentru că a observat ceva: o luminiță galbenă sub tricoul lui. Galben e culoarea necazului.

— Jerome? spune Tanya. Ce cauți aici?

De ei se apropie un plasator.

— Eliberați intervalul, strigă el pe deasupra muzicii. Trebuie să eliberați intervalul, oameni buni!

Jerome îşi apucă mama de umeri. O trage înspre el până când li se ating frunțile.

— Trebuie să plecați de aici, mamă. Ia-le pe fete şi pleacă. În momentul ăsta. Luați-l pe plasator cu voi. Spune-i că fetei tale îi este rău. Te implor, nu mă întreba nimic.

Tanya îl priveşte lung în ochi şi nu îl întreabă nimic.

— Mami? începe Barbara. Ce…

Restul cuvintelor sunt acoperite de bubuitul formației şi acompaniamentul coral al publicului. Tanya o ia pe Barbara de mână şi se apropie de plasator, făcând semn spre Hilda, Dinah şi Betsy să vină lângă ea.

Jerome se întoarce la Holly. Ea stă aplecată peste Brady, al cărui trup este şi acum zguduit de uraganul cerebral care îi vuieşte în cap. Picioarele lui dansează step, de parcă şi aşa, inconştient cum este, tot simte ritmul vesel al noului cântec. Mâinile îi zboară aiurea într-o parte şi alta. Una dintre ele se apropie de licărul galben de sub tricou şi Jerome i-o împinge,

ca un baschetbalist care respinge o aruncare la coş.

— Vreau să plec de aici, geme fata din scaunul cu rotile. Mi-e frică.

Jerome o înţelege: şi el vrea să plece de aici, şi lui îi e frică de moarte. Însă deocamdată fata trebuie să rămână acolo unde este. Brady îi blochează drumul şi ei nu vor să-l mişte. Nu încă.

Holly i-o ia înainte lui Jerome, aşa cum o face adesea.

— Trebuie să stai cuminte deocamdată, drăguţă, îi zice ea fetei cu picioarele ca nişte grisine. Încearcă să te linişteşti şi bucură-te de concert.

Se gândeşte cât de simplu ar fi fost dacă ar fi reuşit să-l omoare, în loc să-i expedieze doar creierul ăla turbat spre Peru. E curioasă dacă Jerome l-ar împuşca pe Hartsfield dacă ea i-ar cere-o. Probabil că nu. Nasol. Cu tot zgomotul ăsta, nu s-ar prinde nimeni.

— Eşti *nebună?* o întreabă nedumerită fata din scaun.

— Mi se pune mereu întrebarea asta, spune Holly.

Şi, cu foarte multă băgare de seamă, începe să ridice încet tricoul lui Brady.

— Ţine-i mâinile, îi cere lui Jerome.

— Dacă nu pot?

— Atunci omoară-l pe nenorocit.

Spectatorii care umplu până la refuz sala sunt în picioare, bat din palme şi dansează. Mingile de plajă saltă din nou pe deasupra lor. Jerome aruncă o privire rapidă peste umăr şi îşi vede mama ducând fetiţele spre ieşire, cu plasatorul după ele. Slavă Domnului că măcar asta am putut să facem, îşi zice el şi se întoarce cu faţa la Brady. Îl apucă de mâini şi i le imobilizează. Îi simte încheieturile alunecoase din cauza transpiraţiei. Parcă ar fi doi peşti care se zbat.

— Nu ştiu ce ai de gând să faci, dar grăbeşte-te, îi strigă el lui Holly.

Licărul galben vine de la un dispozitiv din plastic, asemănător cu o telecomandă artizanală de televizor. În locul tastelor cu numere este un comutator. E ridicat. Din dispozitiv iese un fir. Trece pe sub fundul individului.

Brady geme şi brusc se simte în jur un miros de amoniac.

A făcut pe el. Holly se uită la punga de urină, dar aceasta nu pare a fi ataşată la ceva. O ia şi o întinde fetei din scaunul cu rotile.

— Ține-o.

— Câh, e *piş,* protestează fata.

Se uită mai bine şi spune:

— Ba *nu-i* piş. E ceva înăuntru. Parcă ar fi lut.

— Las-o jos!

Jerome trebuie să urle ca să fie auzit.

— Pune-o jos. *Foarte încet.*

Şi, către Holly:

— Grăbeşte-te!

Holly studiază ledul galben. Şi picioruşul alb al comutatorului. Nu îndrăzneşte să-l mişte nici înainte şi nici înapoi pentru că nu ştie în care direcție e *închis* şi în care direcție e *buum.*

Îşi ia inima în dinți şi ridică Invenția Doi de pe abdomenul lui Brady. I se pare că pune mâna pe un şarpe umflat de otravă.

— Ține-l de mâini, Jerome, ține-l bine.

— *Alunecă,* geme tânărul.

Ştim asta, comentează Holly în gând. E un nemernic alunecos. O *jigodie* alunecoasă şi vicleană.

Întoarce dispozitivul, concentrându-se să nu-i tremure mâna şi să nu se gândească la cei patru mii de oameni care nici cu gândul nu gândesc că viețile lor depind acum doar de biata Holly Gibney, cea cu mințile varză. Se uită la capacul compartimentului pentru baterii. Ținându-şi respirația, îl culisează încet şi-l lasă să cadă pe podeaua sălii.

Înăuntru sunt două baterii AA. Holly îşi introduce o unghie în capătul uneia şi se roagă: Doamne, dacă mă vezi, Te rog, ajută-mă să reuşesc. O clipă nu se simte în stare să-şi mişte degetul. Una din mâinile lui Brady scapă din strânsoarea lui Jerome şi o loveşte peste cap.

Holly tresare cu putere şi bateria iese din locul ei. Închide ochii, aşteptând ca lumea să explodeze. Când îşi dă seama că nu se întâmplă nimic, întoarce telecomanda. Luminița galbenă s-a stins. Holly începe să plângă. Apucă firul

principal şi-l smulge din Invenția Doi.

— Poți să-i dai drumul a… începe ea.

Dar Jerome i-a şi dat. Şi o strânge atât de tare în brațe, că nici nu mai poate să respire. Dar nu-i pasă. Îl îmbrățişează şi ea. Publicul aplaudă frenetic.

— Au impresia că aplaudă cântecul, dar, de fapt, pe noi ne aplaudă, reuşeşte ea să şoptească în urechea tânărului. Doar că nu ştiu încă. Acum poți să-mi dai drumul, Jerome. Mă strângi prea tare. Dă-mi drumul, dacă nu vrei să leşin.

42

Hodges stă pe lada din magazie. Dar nu este singur. Un elefant s-a aşezat pe pieptul lui. Se petrece ceva. Ori lumea se îndepărtează de el, ori el se îndepărtează de lume. Crede că varianta a doua este cea corectă. Parcă ar fi în interiorul unui aparat de filmat care merge înapoi pe şine. Lumea din jur este la fel de clară, dar se face din ce în ce mai mică şi este înconjurată cu un nimb întunecat.

Se încăpățânează să reziste. Aşteaptă să se petreacă explozia. Sau să nu se petreacă.

Unul din tehnicieni se apropie de el şi îl întreabă dacă se simte bine.

— Ți s-au învineți buzele, omule, îl informează tehnicianul. Hodges îi face semn să îl lase în pace. Trebuie să fie atent la ce se întâmplă.

Muzică şi urale şi țipete vesele. Nimic altceva. Deocamdată. Rezistă, îşi spune. Rezistă.

— Ce? îl întreabă tehnicianul, aplecându-se peste el. Ce zici?

— Trebuie să rezist, şopteşte Hodges, aproape fără suflu.

Lumea s-a micşorat atât de mult, încât a ajuns de dimensiunile unui dolar de argint care străluceşte orbitor. Apoi şi dolarul dispare, dar nu pentru că şi-ar fi pierdut cunoştința, ci pentru că vine cineva spre el. Este Janey, care se apropie cu mers uşor şi unduios. Poartă pălăria lui de fetru, înclinată sexy pe o sprânceană. Hodges îşi aminteşte ce i-a spus când a întrebat-o de ce l-a ales pe el: Nu regret

nimic. Putem pune punct discuției?

Mda. *Mda.* Închide ochii şi cade de pe ladă aşa cum a căzut Humpty-Dumpty de pe zidul lui.

Tehnicianul se repede să-l prindă, dar nu reuşeşte decât să-i amortizeze căderea. Se strâng în jurul lui şi ceilalți.

— Cine ştie să-l resusciteze? întreabă cel care l-a prins pe Hodges.

Un tehnician cu părul cărunt strâns într-o coadă lungă face un pas înainte. Poartă un tricou decolorat cu Judas Coyne[70] şi are ochii injectați.

— Ştiu eu, da' sunt praf, măi, frate.

— Încearcă totuşi.

Tehnicianul drogat şi cu coadă de cal se aşază în genunchi.

— Cred că tipul ăsta ne-a spus pa-pa, zice el, dar se apucă de treabă.

Sus, pe scenă, în zbieretele şi uralele fanelor, 'Round Here începe un cântec nou. Fetele vor ține minte cât vor trăi seara aceasta. Muzica. Emoția. Mingile de plajă. Dansul. Aplauzele. Vor citi în ziare despre explozia care nu a mai avut loc. Însă, pentru cei tineri, tragediile care nu se întâmplă nu sunt nimic altceva decât vise.

Amintirile da, amintirile reprezintă realitatea.

43

Hodges se trezeşte pe un pat de spital, surprins că încă mai este în viață, dar deloc mirat să-l vadă pe fostul lui partener aşezat pe un scaun lângă el. Primul lui gând este că Pete, cu ochii duşi în fundul capului, nebărbierit şi cu colțurile gulerului de la cămaşă îndoite, arată mai rău decât se simte el. Al doilea gând este la Jerome şi Holly.

— L-au oprit? hârâie el.

Are gâtul complet uscat. Încearcă să se ridice în capul

---

[70] Judas Coyne – star rock de vârstă mijlocie, personajul principal al romanului horror *Heart-Shaped Box,* de Joe Hill, fiul lui Stephen King, publicat în 2007 (n.tr.).

oaselor. Maşinăriile din jur încep să bipăie, dojenindu-l. Se lasă la loc pe pernă, dar nu-şi dezlipeşte ochii de pe chipul lui Pete Huntley.

— *L-au oprit?*

— L-au oprit, spune Pete. Femeia zice că o cheamă Holly Gibney, dar eu cred că e de fapt Sheena, Regina Junglei. Tipul ăla, ucigaşul…

— Trufaş, îl întrerupe Hodges. Aşa îşi zice.

— În momentul ăsta nu-şi mai zice nicicum, iar doctorii sunt de părere că nici nu-şi va mai zice cumva vreodată. Doamna Gibney l-a bătut de i-a sunat apa în cap. L-a băgat în comă profundă. Creierul îi mai funcționează doar la parametri minimi. Când ai să fii în stare să te dai jos din pat, poți să-i faci o vizită, dacă vrei. E trei rezerve mai încolo.

— Ce spital e ăsta? Municipalul?

— Kinner. Terapie Intensivă.

— Unde sunt Jerome şi Holly?

— La secție. Răspund la întrebări. Şi în tot timpul ăsta, mama Sheenei face tămbălău şi amenință că ne omoară ea pe noi dacă nu încetăm să-i mai hărțuim fetița.

Intră o asistentă care îi cere lui Pete să plece. Spune ceva despre semnele vitale ale domnului Hodges şi despre recomandările domnului doctor. Cu mare efort, Hodges întinde o mână la ea. Mai are ceva de spus.

— Jerome e minor şi Holly are… are probleme. Numai eu sunt răspunzător de ce s-a întâmplat, Pete.

— Ştim asta, zice Pete. Fii fără grijă. Ce-ai făcut tu dă un sens cu totul nou noțiunii de „lucru pe cont propriu”. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai crezut că faci, Bill?

— Ce pot eu mai bine, spune el şi închide ochii.

Se gândeşte la toate vocile acelea tinere care cântau împreună cu trupa. Au ajuns toți acasă. Teferi. Se agață de gândul acesta până îl ia somnul.

DECRETUL

CABINETUL PRIMARULUI

AVÂND ÎN VEDERE CĂ Holly Rachel Gibney şi Jerome Peter Robinson au descoperit un complot care avea ca scop comiterea unui act de Terorism la Sala de Spectacole Mingo, din incinta Complexului de Cultură şi Artă din Midwest; şi

AVÂND ÎN VEDERE CĂ cele două persoane au înțeles că înştiințarea Personalului de Securitate de la CCAM l-ar fi determinat pe Terorist să detoneze un dispozitiv exploziv de mare putere, dispozitiv a cărui detonare ar fi fost însoțită de degajarea câtorva kilograme de proiectile metalice, cele două persoane menționate mai sus s-au grăbit să ajungă la Sala Mingo; şi

AVÂND ÎN VEDERE CĂ s-au confruntat singuri cu Teroristul, punându-şi viețile în pericol; şi

AVÂND ÎN VEDERE CĂ l-au imobilizat pe numitul Terorist şi au prevenit pierderea de vieți omeneşti şi rănirea unui număr foarte mare de persoane; şi

AVÂND ÎN VEDERE CĂ prin eroismul lor au făcut un serviciu imens Oraşului nostru,

PRIN ACEASTA, Eu, Richard M. Tewky, Primar, acord lui Holly Rachel Gibney şi Jerome Peter Robinson Medalia de Serviciu, cea mai înaltă distincție a oraşului nostru, şi decretez ca, pe următorii zece (10) ani, să fie scutiți de la plata tuturor serviciilor publice; şi

ÎNȚELEGÂND că anumite Gesturi nu pot fi răsplătite pe măsură, le mulțumim din toată inima.

Drept care certific
Prin semnătură proprie şi
Sigiliul Oraşului.

Richard M. Tewky
Primar

MERCEDESUL ALBASTRU

1

Într-o zi caldă şi frumoasă de la sfârşitul lunii octombrie din anul 2010, un Mercedes intră în parcarea aproape pustie de lângă Parcul McGinnis, unde nu cu mult timp în urmă Brady Hartsfield vindea înghețată jucătorilor din Liga de Pitici. Opreşte lângă un Prius mic şi drăguț. Mercedesul, cenuşiu pe vremuri, a fost vopsit în albastru-azuriu şi a fost reparată zgârietura urâtă de pe caroserie, pe care a făcut-o Jerome atunci când a intrat pe poarta de la zona de încărcare din spatele Sălii Mingo.

Astăzi conduce Holly. Pare cu zece ani mai tânără. Părul lung – înainte încărunțit şi neîngrijit – este acum negru şi lucios şi scurt, grație unei vizite la un salon de coafură de top, recomandat de Tanya Robinson. Îi face cu mâna proprietarului micuțului Prius, care stă la o masă în zona de recreere de lângă terenurile de baseball.

Jerome coboară din Mercedes, deschide portbagajul şi scoate un coş de picnic.

— Iisuse Hristoase! geme el. Ce-ai băgat în el, Holly? Cina de Crăciun?

— Am vrut doar să avem de unde alege.

— Ştii că trebuie să urmeze o dietă foarte strictă, da?

— Dar tu nu, spune ea. Tu eşti în creştere. Vezi că am pus şi o sticlă cu şampanie acolo. Ai grijă să nu-l scapi.

Holly scoate din buzunar o cutie cu Nicorette şi îşi bagă o pastilă în gură.

— Cum merge? o întreabă Jerome în timp ce coboară panta.

— O să reuşesc să mă las de fumat, răspunde ea. Dar să ştii că hipnoza mă ajută mai mult decât guma asta.

— Şi dacă tipul o să-ți spună că eşti găină şi o să-ți ceară să începi să-i cotcodăceşti prin cabinet?

— În primul rând, psihoterapeutul meu e femeie. În al

doilea, ea nu ar face niciodată aşa ceva.

— De unde *ştii* se amuză Jerome. Doar o să fii hipnotizată.

— Eşti tembel, Jerome. Doar un tembel ar fi vrut să vină până aici cu *autobuzul* cu toată mâncarea *asta.*

— Datorită decretului mergem gratis. Îmi place de mor când e ceva gratis.

Hodges, tot cu costumul îmbrăcat de dimineaţă (deşi cravata e acum în buzunar) le iese în întâmpinare. Se mişcă încet. Nu aude ticăielile pacemaker-ului din piept – i s-a spus că e unul de nouă generaţie, de dimensiuni foarte mici –, dar îl simte cum lucrează acolo. Uneori încearcă să şi-l imagineze şi mereu i se pare că seamănă cu o variantă mai mică a dispozitivului lui Hartsfield. Numai că trebuie să oprească o explozie, nu să producă una.

— Copii, le spune el.

Holly nu e copil, dar este cu douăzeci de ani mai tânără decât el, iar pentru Hodges e ca şi cum tot copil ar fi. Întinde mâna după coşul de picnic, dar Jerome îl fereşte de el.

— N-ai să vezi. Îl duc eu. Tu ai chestia aia la inimă.

— Inima mea e în stare perfectă, zice Hodges.

Ultimul control chiar aşa arată, deşi lui tot nu-i vine să creadă. Şi are impresia că orice om care a suferit de tromboză coronariană simte la fel.

— Arăţi bine, spune Jerome.

— Da, este de acord Holly. Slavă Domnului că ţi-ai luat haine noi. Ultima dată când te-am văzut arătai ca o sperietoare de ciori. Câte kilograme ai dat jos?

— Şaisprezece, răspunde Hodges.

Şi gândul *Ce mult mi-aş dori să mă vadă Janey acum* îi dă un junghi în inima dirijată electronic.

— Gata cu Clubul Graşilor, spune Jerome. Holly a adus şampanie. Ce vreau eu să aflu este dacă avem vreun motiv să o bem. Cum ţi-a mers azi?

— Procurorul nu are de gând să mă trimită în judecată. Au renunţat la toate acuzaţiile. Bill Hodges este liber ca pasărea cerului.

Holly i se aruncă în braţe. Hodges o îmbrăţişează şi o sărută pe obraz. Părul scurt îi descoperă chipul pentru prima

oară din copilărie. Hodges nu are de unde să ştie asta; nu ştie decât că acum se observă foarte bine asemănarea cu Janey. Iar asta îl doare, dar îl şi face să se simtă bine.

Jerome simte nevoia să-l readucă în scenă pe Tyrone Feelgood Delight:

— Oauoleu, conaşu' Hodges, eşti liber! A dat Domnu' Dumnezeul nostru, şi te văz că eşti liber!

— Nu mai vorbi aşa, Jerome, îl ceartă Holly. E infantil.

Scoate trei pahare din plastic şi sticla de şampanie din coşul de picnic.

— Procurorul a mers cu mine în biroul judecătorului Daniel Silver, în faţa căruia am făcut multe depoziţii pe vremea când lucram în poliţie, le povesteşte Hodges. M-a certat vreo zece minute şi mi-a spus că nesăbuinţa mea a pus în pericol vieţile celor patru mii de oameni din sală.

Jerome se indignează:

— Asta-i culmea! Păi, tocmai datorită ţie mai trăiesc acum oamenii ăia!

— Ba nu, şopteşte Hodges. Datorită ţie şi lui Holly.

— Dacă Hartsfield nu ar fi luat legătura cu tine din capul locului, poliţia habar n-ar fi avut de existenţa lui. Şi oamenii ăia ar fi acum *morţi!*

S-ar putea să fie aşa – sau s-ar putea să nu fie –, dar în adâncul sufletului Hodges este mulţumit de felul cum s-au rezolvat lucrurile la Mingo. Nu este însă mulţumit – şi niciodată nu va fi – de ce s-a întâmplat cu Janey. Silver l-a acuzat că a avut „un rol esenţial" în moartea ei; şi el crede că judecătorul are dreptate. Dar nu are nici cea mai mică îndoială că Hartsfield ar fi continuat să ucidă oameni; dacă nu la concert ori la târgul de joburi de la Embassy Suites, atunci în altă parte. Prinsese gustul crimei. Aşa că, în linii mari ecuaţia se prezintă astfel: viaţa lui Janey în schimbul tuturor celorlalte pierderi ipotetice de vieţi. Şi dacă ar fi avut loc concertul în acea realitate alternativă (dar foarte posibilă), două dintre victime ar fi fost mama şi sora lui Jerome.

— Şi tu ce i-ai răspuns? îl întreabă Holly. Ce i-ai răspuns când ţi-a zis toate astea?

— Nimic. Când ştii că eşti vinovat, strângi din dinţi şi

înghiți.

— Din cauza asta n-ai primit şi tu o medalie, nu-i aşa? îl întreabă ea. Şi de asta numele tău nu e trecut în decret. Tâmpiții ăştia te-au pedepsit.

— Aşa cred, zice Hodges.

Deşi autoritățile se înşală amarnic dacă îşi închipuie că e o pedeapsă. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să aibă o medalie atârnată de gât şi să i se ofere cheia oraşului. Patruzeci de ani a fost polițist. *Asta* reprezintă pentru el cheia oraşului.

— Păcat, spune Jerome. Înseamnă că nu poți să mergi gratis cu autobuzul.

— Ce se mai întâmplă pe Lake Avenue, Holly? S-au mai liniştit lucrurile?

— E mai bine acum, răspunde ea, scoțând dopul sticlei de şampanie cu mişcările delicate ale unui chirurg. Am început să dorm noaptea. Şi mă duc la doamna doctor Leibowitz de două ori pe săptămână. Mă ajută foarte mult.

— Şi mama ta ce mai face?

Hodges ştie că acesta este un subiect sensibil, dar simte că trebuie să întrebe.

— Tot te mai sună de cinci ori pe zi şi te imploră să te întorci în Cincinatti?

— A redus telefoanele la două pe zi, spune Holly. Dis-de-dimineață şi aproape de miezul nopții. E singură. Şi cred că se teme mai mult pentru ea decât pentru mine. E greu să-ți schimbi viața la bătrânețe.

Mie-mi spui? se amuză Hodges în gând.

— Asta e o analiză foarte pertinentă, Holly.

— Doamna doctor Leibowitz spune că e greu să scapi de obiceiurile vechi. Mie mi-e greu să mă las de fumat şi mamei îi este greu să se obişnuiască să fie singură în toată casa. Şi să înțeleagă în sfârşit că nu o să fiu toată viața fetița aia de paisprezece ani ghemuită în cada de la baie.

Tac toți trei. O cioară ocupă poziția de aruncare de pe Terenul 3 şi croncăne triumfător.

Testamentul lui Janelle Patterson a făcut posibilă despărțirea lui Holly de mama ei. Cea mai mare parte a

averii, intrate în posesia lui Janey în urma morții altei victime a lui Brady Hartsfield, s-a dus la unchiul Henry Sirois şi mătuşa Charlotte Gibney. Însă Janey i-a lăsat lui Holly jumătate de milion de dolari, într-un fond administrat de domnul George Schron, avocatul pe care Janey îl moştenise tot de la Olivia. Hodges nu ştie când a trecut-o Janey pe verişoara ei în testament. Sau de ce. Nu crede în premoniții, cu toate acestea…

Cu toate acestea…

Charlotte s-a împotrivit din răsputeri ideii ca Holly să locuiască singură, susținând sus şi tare că fiica ei nu e capabilă să-şi poarte singură de grijă. Ținând cont de faptul că Holly se apropia deja de cincizeci de ani, mama ei voia să spună că nu va fi niciodată capabilă de asta. Dar Holly era de altă părere şi, cu ajutorul lui Hodges, a reuşit să-l convingă pe Schron că se va descurca de minune.

Fireşte că un argument important în fața lui Schron a fost şi statutul ei de eroină care dădea acum interviuri tuturor posturilor importante de televiziune. Nu şi în fața mamei ei; în anumite privințe tocmai acest statut de eroină o înspăimânta cel mai tare pe doamna cu pricina. Charlotte nu va fi niciodată în stare să accepte ideea că fiica ei cea labilă psihic a jucat un rol important (poate rolul *crucial)* în împiedicarea unui masacru al inocenților.

În conformitate cu clauzele din testamentul lui Janey, apartamentul luxos cu superba vedere la lac este acum deținut în comun de mătuşa Charlotte şi unchiul Henry. Când Holly le-a cerut voie să locuiască acolo, cel puțin la început, refuzul lui Charlotte a fost neînduplecat. Fratele ei nu a putut să o convingă să se răzgândească. În schimb, a reuşit Holly, spunând că avea intenția să rămână în oraş şi, dacă mama nu o lăsa să stea în apartament, îşi va găsi singură ceva de închiriat în Lowtown.

— În cea mai mizerabilă parte din Lowtown, a spus ea. Unde am să cumpăr totul cu bani gheață şi am să-i flutur ostentativ, să mă vadă toată lumea.

Şi cu asta a rezolvat problema.

Viața lui Holly în oraş – prima perioadă mai îndelungată

petrecută departe de mama ei – nu a fost uşoară din capul locului. O ajută foarte mult vizitele frecvente la psiholog, însă şi mai mult o ajută vizitele şi mai dese acasă la familia Robinson, pe Teaberry Lane. Hodges crede că acolo se petrece adevărata terapie, nu pe canapeaua din cabinetul doctoriței Leibowitz. Barbara a început să-i spună Mătuşa Holly.

— Tu ce mai faci, Bill? îl întreabă Jerome. Ce planuri ai?

— Păi, zâmbeşte Hodges, mi s-a oferit un job la Firma de Pază Vigilant. Ce părere aveți de chestia asta?

Holly bate din palme şi țopăie pe banca de picnic aidoma unui copil.

— Şi ai de gând să te angajezi?

— Nu pot, spune Hodges.

— Din cauza inimii? întreabă Jerome.

— Nu. Trebuie să am referințe, iar azi de dimineață domnul judecător Silver mi-a mărturisit că mai repede colaborează evreii şi palestinienii la construirea primei stații spațiale interconfesionale decât să obțin eu referințe din partea cuiva în oraşul ăsta. S-a ales praful şi de visele mele de a obține autorizație de detectiv particular. Oricum, cunosc de mai mulți ani un tip care e garant de cauțiuni şi el s-a oferit să mă angajeze cu jumătate de normă ca să-i localizez pe cei care fug fără să-şi achite datoria. Şi n-am nevoie de referințe pentru treaba asta, pentru că o pot face şi de la calculatorul de acasă.

— Te ajut şi eu, spune Holly. Cu calculatorul, vreau să zic. Nu vreau să mai urmăresc pe nimeni niciodată. Mi-a fost de ajuns.

— De Hartsfield ce mai ştii? îl întreabă Jerome. Ceva nou sau tot la fel e?

— La fel, spune Hodges.

— De aia nu mai pot eu, exclamă Holly.

Tonul îi este sfidător, însă este pentru prima dată de când au ajuns în Parcul McGinnis când îşi muşcă buzele.

— Aş face-o din nou!

Îşi strânge pumnii.

— Din nou, din nou, din nou!

Hodges ia unul din pumnii ei şi îl mângâie uşor, descleştându-l.

Jerome face la fel cu celălalt.

— Bineînțeles că ai face-o, spune Hodges. Tocmai de aia ți-a dat primarul o medalie.

— Ca să nu mai pomenesc de călătoriile gratis cu autobuzul şi vizitele la muzeu, adaugă Jerome.

Puțin câte puțin, Holly începe să se destindă.

— Pentru care motiv aş merge eu cu autobuzul, Jerome? Am o grămadă de bani în cont şi am şi Mercedesul verişoarei Olivia. Este o maşină minunată. Şi ce puțin consumă!

— Nu-s fantome înăuntru? întreabă Hodges.

Nu glumeşte deloc; e sincer curios.

Multă vreme Holly nu-i răspunde, ci doar priveşte lung la uriaşul german parcat alături de maşinuța japoneză a lui Hodges. Bine măcar că nu-şi mai muşcă buzele.

— Au fost la început, spune ea, şi atunci m-am gândit să vând Mercedesul. Dar, în loc să-l vând, l-am vopsit. Asta a fost ideea *mea,* nu a doamnei doctor Leibowitz.

Se uită mândră la cei doi bărbați.

— Nici măcar n-am întrebat-o.

— Şi acum?

Jerome încă o mai ține de mână. A ajuns să țină foarte mult la Holly, chiar dacă este atât de dificilă uneori. Amândoi au ajuns să țină foarte mult la ea.

— Albastru e culoarea iertării, spune ea. Aşa am citit într-o poezie mai demult.

Se întrerupe şocată.

— Bill, de ce plângi? Te gândeşti la Janey?

Da. Nu. Şi da, şi nu.

— Plâng pentru că suntem împreună aici, spune el. În ziua asta superbă de toamnă care aduce a zi de vară.

— Doamna doctor Leibowitz zice că plânsul face bine, rosteşte Holly pe un ton sec. Zice că lacrimile purifică emoțiile.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Hodges îşi aminteşte cum îi purta Janey pălăria. Cum şi-o înclina pe o sprânceană exact atât cât trebuie.

— Ce facem? Bem din şampania aia sau nu?
Jerome întinde paharele şi Holly toarnă şampania.
— În cinstea noastră, toastează Hodges.
La fel spun şi cei doi. Şi beau.

2

Într-o seară ploioasă din luna noiembrie a anului 2011, o asistentă merge repede pe coridorul Clinicii de Traumatisme Cerebrale, secție din cadrul Spitalului Memorial John M. Kiner, cel mai bun din oraş. Aici sunt internați şase pacienți care reprezintă cazuri sociale, printre care şi unul cu o reputație extrem de proastă… deşi crimele de care s-a făcut vinovat au început să se şteargă din memoria colectivă, odată cu trecerea timpului.

Asistenta se teme ca nu cumva neurologul-şef al clinicii să fi plecat acasă, dar îl găseşte în oficiul medicilor, răsfoind fişele unor pacienți.

— Ar fi bine să veniți, domnule doctor Babineau, îi spune femeia. Este vorba despre domnul Hartsfield. S-a trezit.

Doctorul ridică ochii la ea şi atât. Următoarele cuvinte ale asistentei îl fac să sară în picioare.

— Mi-a vorbit.

— După şaptesprezece luni? Extraordinar. Eşti sigură?

Asistenta este îmbujorată de emoție.

— Da, domnule doctor, foarte sigură.

— Ce ți-a spus?

— Că îl doare capul. Şi m-a întrebat unde este mama lui.

14 septembrie 2013

Nota autorului

Deşi există dispozitive care pot capta semnalul radio de la telecomenzile maşinilor, acest lucru este imposibil de realizat în cazul maşinilor prezentate în cartea de față, inclusiv Mercedes-Benz SL500. Ca toate Mercedesurile Benz, şi SL500 este o maşină de mare performanță, prevăzută cu funcții de siguranță extrem de eficiente.

Datorez mulțumiri lui Russ Dorr şi Dave Higgins, care mi-au oferit detaliile tehnice. De asemenea, îi mulțumesc şi soției mele, Tabitha, care ştie mult mai multe despre celulare decât ştiu eu; şi fiului meu, romancierul Joe Hill, care m-a ajutat să soluționez problemele indicate de Tabby. Dacă are logică ce am scris, atunci mulțumiți celor care m-au ajutat. Dacă nu, atunci puneți asta pe seama neputinței mele de a înțelege tehnica de vârf.

Nan Graham, de la Editura Scribner, mi-a redactat manuscrisul, aşa cum face de obicei; iar fiul meu, Owen, a făcut o a doua redactare, extrem de valoroasă. Agentul meu, Chuck Verrill, este fan al echipei Yankees, dar eu îl iubesc şi aşa.

Câștigător al premiului *Edgar Award 2015*

MR. MERCEDES

În orele friguroase ale dimineții, sute de șomeri disperați se așază la coada unui târg de joburi într-un oraș din Midwest. Din senin, șoferul unui Mercedes furat sparge mulțimea și îi calcă cu mașina pe oamenii nevinovați care așteptau la porțile târgului, apoi dă cu spatele și îi atacă din nou pe cei rămași în picioare. Opt oameni sunt uciși și alți cinsprezece sunt răniți. Ucigașul fuge de la locul faptei.

După câteva luni de la incident, într-o altă parte a orașului, Bill Hodges, un polițist pensionat, este încă bântuit de această crimă neelucidată. Într-o zi, o scrisoare primită de la cel care revendică atacul îl scoate pe Hodges din depresie și apatie în momentul în care amenință cu o nouă agresiune. Bill Hodges nu mai are timp de pierdut și trebuie să pornească pe urmele ucigașului pentru a preveni moartea a mii de oameni nevinovați.

În noul său roman, maestrul thrillerului, Stephen King, ne arată mecanismele înfricoșătoare din mintea rece a unui criminal lipsit de emoții, o lectură pe care nu o veți uita prea curând.

SUSPANS

nemira.ro
ISBN 978-606-758-179-9
9 786067 581799
suspans.ro